DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Bernard Cornwell
(Kutsal Kâse'nin Peşinde)
Cilt3
Heretik

HERETİK
3. KİTAP
BERNARD CORNWELL

Heretik Kutsal Kase'nin Peşinde 3. Kitap
Orjinal isim: Heretic
Bernard Cornwell
Koridor Yayıncılık

Tarihi Roman Dizisi

ISBN : 9789750039737
Yayın Yönetmeni : Erdem Boz
Sayfa Tasarımı : Bilgin Budun
Kapak : Berkay Bostan
Çeviri : Zeliha İyidoğan Babayiğit

Doroty Carroll’a adanmıştır,
O nedenini biliyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Calais, 1347

Yol, doğu tepelerinden gelip denizin kenarındaki bataklıkları geçiyordu. Kötü bir yoldu. Yazın ısrarlı yağmurları, güneş çıktığında kuruyan yapış yapış bir çamur haline getirmişti onu, ama Sangatte'nin tepelerinden Calais ve Gravlines'ın limanlarına inen tek yoldu. Belirgin bir özellik taşımayan küçük bir köy olan Nieulay'da, Ham Nehri'ni taş bir köprüyle geçiyordu. Ham nehir unvanı almayı pek hak ediyor sayılmazdı. Hastalık dolu bataklıklardan sızıp sahildeki çamurluk düzlüklerde sona eren, ağır ilerleyen bir akarsuydu o kadar. Öyle kısaydı ki insan kaynağından denize kadar bir saatten kısa bir süre içinde yürüyebilirdi ve öyle sığdı ki sular çekildiğinde insan belini ıslatmadan karşıya geçebilirdi. Sazların kalınlaştığı, balıkçıl kuşlarının bataklık otları arasında kurbağa avladığı yerlerde suları çekiliyordu ve Nieulay, Hammes ve Guînes köylülerinin hasırdan yılan balığı tuzakları koydukları yerlerde daha küçük akıntı labirentiyle besleniyordu.

Nieulay ve taş köprüsünün tarih boyunca uyuklaması beklenebilirdi, ama Calais kasabası yalnızca iki mil kuzeyde uzanıyordu. 1347 yılının yaz ayında otuz bin kişilik İngiliz ordusu limanı kuşatma altına almıştı,
kamp yerleri kasabanın sağlam duvarlarıyla bataklıklar arasında bulunuyordu. Yükseklerden gelen ve Nieu-lay'da Ham'i geçen yol, Fransız yardım kuvvetlerinin kullanabileceği tek yoldu ve Calais halkının açlıktan ölmeye yaklaştığı yazın en sıcak günlerinde Fransa Kralı Valoisli Philip ordusunu Sagnatte'ye getirmişti.

Sancakları denizden esen rüzgârla dalgalanırken yirmi bin Fransız tepelerde sıralandı. Fransa'nın kutsal savaş flaması olan kraliyet sancağı da oradaydı. Üç sivri kuyruklu, kan kırmızısı bayrak değerli ipektendi. Bayrak bugün daha parlak görünüyorsa bunun nedeni yeni olmasıydı. Eski kraliyet sancağı ingiltere'deydi, geçen yaz Wadicourth'la Crecy arasındaki geniş yeşil tepede hatıra olarak alınmıştı. Ama yeni sancak da eskisi kadar kutsaldı ve çevresinde Fransa'nın büyük Lordlarının sancakları dalgalanıyordu: Bourbon, Mont-morency ve Armagnac Kontlarının sancakları. Daha önemsiz sancaklar da soylu sancaklar arasında görülebiliyordu, ama bütün hepsi Philip'in krallığının en büyük savaşçılarının İngilizlerle savaşa geldiğini gösteriyordu. Ama onlarla düşmanın arasında Ham Nehri ve Nieulay'daki İngilizlerin etrafına hendekler kazdığı taş kuleyle savunulan köprü vardı. Hendekler okçular ve askerlerle doluydu. Bu kuvvetlerin ötesinde nehir, sonra da bataklık vardı. Calais'in yüksek duvarının yakınındaki yüksek zeminler ve duvarın çifte hendeği İngiliz ordusunun yaşadığı evler ve çadırlardan oluşan geçici kasabayı barındırıyordu. Ve daha önce Fransa'da hiç görülmemiş bir orduydu bu. Kuşatmacıların kampı Calais'den daha büyüktü. Sokaklarda göz alabildiğine çadırlar, kereste evler, atlar için ahırlar uzanıyordu ve onların arasında da askerler ve okçular yer alıyordu. Kraliyet sancağı açılmasa da olurdu.

"Kuleyi alabiliriz, efendim." Philip'in ordusundaki her asker kadar sert olan Sir Geoffrey de Charny, tepeden aşağıyı, İngilizlerin Nieulay garnizonunun, nehrin Fransız tarafında izole edildiği yeri işaret etti.

"Ne amaçla?" diye sordu Philip. Zayıf bir adamdı, savaşta tereddütlüydü, ama sorusu yerindeydi. Kule düşse ve Nieulay köprüsü ellerine teslim edilse bu hangi amaca hizmet ederdi? Köprü yalnızca daha büyük İngiliz ordusuna gidiyordu ki, bu ordu kamp yerinin kenarındaki sağlam zeminlerde sıralanmaya başlamıştı bile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Calais'in açlık çeken ve kederli vatandaşları güneş tepesinde Fransız sancaklarını görmüş ve surlara kendi bayraklarını asarak karşılık vermişlerdi. Bakire Meryem. ve Fransız St Denis'in resimlerini sergiliyor, kalenin tepesine astıkları mavi ve sarı kraliyet sanca-ğıyla Philip'e tebaasının âlâ yaşadığı ve savaştığı haberini iletiyorlardı. Ama bu cesur gösteri on bir aydır kuşatma altında oldukları gerçeğini gizleyemiyordu. Yardıma ihtiyaçları vardı.

"Kuleyi alın, efendim," diye ısrar etti Sir Geoffrey. "Sonra köprüden saldırın! Sevgili İsa, kahrolasılar bir zafer daha kazandığımızı görürlerse cesaretlerini kaybedebilirler!" Toplanan Lordlardan bir onay homurtusu koptu.

Kral daha kötümserdi. Calais'in garnizonunun hâlâ dayandığı ve İngilizlerin çifte hendeği geçmek bir yara surlara bile çok az zarar verdiği doğruydu, ama Fransızlar da kuşatma altındaki kasabaya hiç erzak götüre-memişlerdi. Oradaki insanların cesarete değil yiyeceğe ihtiyacı vardı. Kamp yerinin ötesinde bir duman bulutu belirdi ve birkaç saniye sonra top sesi bataklığı doldurdu. Gülle duvara vurmuş olmalıydı, ama Philip etkisini göremeyecek kadar uzaktaydı.

"Burada kazanılacak bir zafer garnizona cesaret verecektir," dedi Montmorency Lordu ısrarla. "İngilizlerin yüreğine de keder salacaktır."

Ama Nieulay'daki kale düşerse İngilizler neden cesaretlerini yitirsinlerdi ki? Philip bunun yalnızca İngilizlerin köprünün uzak tarafındaki yolu savunma kararlılıklarını artıracağını düşünüyordu, ama aynı zamanda anlıyordu ki nefret edilen düşman görülür bir yerdeyken köpeklerini daha fazla bağlı tutamıyordu, bu yüzden izin verdi. "Kuleyi alın," diye emretti, "Tanrı size zafer kazandırsın."

Lordlar adamlarını toplayıp silahlanırken kral olduğu yerde kaldı. Denizden gelen rüzgâr tuz kokuyordu, ama aynı zamanda büyük olasılıkla kabaran suların uzandığı düzlüklerdeki çürüyen otlardan gelen çürüme kokusunu da beraberinde getiriyordu. Bu, Philip'in kendini melankolik hissetmesine neden oluyordu. Yeni astrologu haftalardır Kralın yanına çıkmayı reddediyor, hasta olduğunu iddia ediyordu, ama Philip adamın iyi olduğunu öğrenmişti. Bu da onun yıldızlarda büyük bir felaket gördüğünü ve bunu Krala söylemekten korktuğunu gösteriyordu. Martılar bulutların altında çığlıklar atıyordu. Uzak denizlerdeki pis bir yelken İngiltere'ye doğru kabarıp sönüyordu. Başka bir gemi İngilizlerin elindeki kumsalların açıklarında demirliyor, düşman saflarını şişirmek için küçük teknelerle kıyıya adam taşıyordu. Philip dönüp yola baktı ve kırk ya da elli kişilik bir İngiliz şövalyesi grubunun köprüye doğru yürüdüğünü gördü. Haç işareti çıkarıp şövalyelerin saldırısıyla tuzağa düşmeleri için dua etti. İngilizlerden nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

Bourbon Dükü, saldırının organizasyonunu Sir Geoffrey de Charny ve Edouard de Beaujeu'ya havale etmişti ki bu iyi bir şeydi. Kral iki adamın da mantıklı olduğuna inanıyordu. Kuleyi alabileceklerine inanıyordu, ama bunun ne işe yarayacağını hâlâ anlamamıştı; ama vahşi soylularının mızraklarıyla yenilgi sözleri haykırarak bataklıklardan köprüye doğru koşmalarına izin vermekten daha iyi olduğunu düşünüyordu. Böyle bir saldırıyı gerçekleştirmekten daha fazla istedikleri bir şey olmadığını biliyordu. Savaşın bir oyun olduğunu düşünüyorlardı ve her yenilgi oynamak için daha fazla heveslenmelerine neden oluyordu. Aptallar, diye düşünüp yeniden haç çıkardı. Astrologun kendisinden hangi korkunç kehaneti gizlediğini merak ediyordu. Bizim ihtiyacımız olan şey bir mucize, diye düşündü. Tanrıdan gelen büyük bir işaret. Sonra telaşla irkildi, çünkü biri az önce trampetini çalmıştı. Ardından bir borazan sesi duyuldu.

Müzik ilerlemenin habercisi değildi. Aslında müzisyenler enstrümanlarını ısıtıyor, saldırıya hazırlıyorlardı. Edouard de Beaujeu sağ tarafta, bin okçuyu ve bir o kadar askeri topladığı yerdeydi. İngilizlere yan taraftan saldırmayı planladığı açıktı. Sir Geoffrey de Charny ve en az beş yüz askeri ise tepeden aşağıya İngiliz hendeklerine doğru hücum ediyordu. Sir Geoffrey saf boyunca ilerleyip bağırarak şövalyelere ve askerlere atlarından inmelerini söylüyordu. Adamları ona isteksizce uydular. Savaşın esasının şövalye hücumu olduğuna inanıyorlardı, ama Sir Geoffrey atların hendeklerle korunan taş kuleye karşı bir işe yaramayacağını biliyor, bu yüzden ayakta dövüşmeleri için ısrar ediyordu. "Kılıçlar ve kalkanlar," dedi adamlarına, "mızrak yok! Ayakta! Ayakta!" Sir Geoffrey atların İngiliz okları karşısında acınacak derecede savunmasız olduğunu zor yoldan öğrenmişti, ama adamları sağlam kalkanların ardına gizlenip çömelerek ilerleyebilirlerdi. Daha soylu doğmuş adamlardan bazıları attan inmeyi reddediyordu, ama onlara aldırmadı. Daha fazla sayıda Fransız askeri hücuma katılmak için acele ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Küçük bir İngiliz şövalye grubu köprüyü geçmişti ve bütün Fransız savaş hattına meydan okumak için doğruca yolda ilerlemek niyetindeymiş gibi görünüyorlardı, ama atlarını kontrol edip tepe sırtındaki kalabalığa baktılar. Onları seyreden Kral büyük bir Lord tarafından yönetildiklerini gördü. Bunu adamın sancaklığının büyüklüğünden anlayabiliyordu, en az bir düzine şövalye de mızraklarında kare biçiminde bayraklar taşıyorlardı. Zengin bir grup, diye düşündü, fidyeleri küçük bir servet eder. Onların kuleye gidip kendilerini kapana kıstırmalarını diledi.

Bourbon Dükü atıyla Philip'in yanına döndü. Dük, bembeyaz parlayana kadar kum, sirke ve telle ovulmuş zırhını takmıştı. Hâlâ eyerinin çıkıntısından sarkan miğferin tepesinde maviye boyalı tüyler takılıydı. Yüzünde çelik koruma, gövdesinde şu anda hendekte yaylarına ip takmakla meşgul oldukları kesin olan İngiliz okçularına karşı koruma sağlayan parlak zırhlı örtüler olan atından inmeyi reddetmişti. "Kraliyet sancağı, efendim," dedi Dük. Bunun bir rica olması gerekiyordu, ama emir gibi çıkmıştı.

"Kraliyet sancağı mı?" Kral anlamamış gibi yapıyordu.

"Savaşa kraliyet sancağını taşıma onuruna sahip olabilir miyim, efendim?"

Kral içini çekti. "Sayınız düşmanınkinin on katı fazla," dedi. "Kraliyet sancağına ihtiyacınız yok. O burada kalsın. Düşman görür." Düşman, dalgalanmayan kraliyet sancağının ne anlama geldiğini anlayacaktı. Fransızlara esir almamaları, herkesi öldürmeleri talimatını veriyordu bayrak. Ama yine de varlıklı İngiliz şövalyeler öldürülmek yerine esir alınacaklardı, çünkü ceset fidye getirmezdi. Yine de dalgalanan, üç sivri uçlu bayrak, İngilizlerin yüreklerine korku salıyor olmalıydı. "Burada kalacak," diye ısrar etti Dük.

Dük itiraz etmeye kalktı, ama tam o sırada bir borazan sesi duyuldu ve tatar yaylı askerler tepeden aşağı inmeye başladı. Sol kollarında Cenova Kâse armasını taşıyan yeşil ve kırmızı tunikler giymişlerdi. Her birine kalkan tutan bir piyade eşlik ediyordu. Dev kalkan, kullanımı zor silahını doldururken askeri koruyacaktı. Yarım mil uzakta, nehrin kıyısında, İngilizler kuleden, aylar önce kazılan ve şimdi çimen ve yabani otlarla kaplanmış olan toprak siperlere koşuyorlardı. "Savaşı kaçıracaksın," dedi Kral Dük'e. Adam kırmızı bayrağı unutup büyük zırhlı savaş atını Sir Geoffrey'in adamlarına doğru çevirdi.

"Montjoie St. Denis!" Dük Fransızca savaş çığlığını atarken trampetçiler büyük davullarını gümletti, bir düzine borazancı gökyüzüne doğru meydan okudular. Miğfer siperleri indirilirken klik sesleri duyuldu. Tatar yayı kullananlar yamacın dibine varmışlar, İngilizleri yandan kuşatmak için sağa yayılıyorlardı. Derken ilk oklar uçtu: beyaz tüylü İngiliz okları yeşil arazinin üstünden geçti. Kral eyerinde yana doğru eğilerek düşman saflarında çok az okçu olduğunu gördü. Genellikle, kahrolası İngilizler ne zaman savaşsa okçularının sayısı şövalyelerinin ve askerlerinin sayısının en az üç katı fazla olurdu, ama görünüşe göre Nieulay karakolu çoğunlukla askerlerin garnizonuydu. "Tanrı size hız versin!" diye askerlerine seslendi Kral. Zafer kokusu aldığı için birden heveslenmişti. Borazanlar tekrar çaldı, gri metalik asker dalgası yamaçtan aşağı indi. Gergin keçi derisinden yapılma trampetlerine, İngilizleri yalnızca sesle yenebilecekmiş gibi vuran trampetçiler, askerlerin attığı savaş çığlıklarıyla rekabet ediyordu. "Tanrı ve St. Deniz!" diye bağırdı Kral.

Tatar yayı okları havada uçuyordu artık. Her kısa demir ok, deri kanatlarla donatılmıştı ve toprak siperlere doğru uçarken tıslıyorlardı. Yüzlerce ok uçtu, sonra Cenovalılar, çelik-takviyeli yayları geriye büken dişli çarklarla uğraşmak için dev kalkanların arkasına gizlendiler. Bazı İngiliz okları tok sesle kalkanlara girdi, sonra okçular Sir Geoffrey'in saldırısına doğru döndüler. Yaylarına, zırhı keten gibi delen, sekiz-on santimlik ince çelik uçlu oklar taktılar. Çekip attılar, çekip attılar, oklar kalkanlara girerken Fransızlar safları daralttılar. Bir adam bacağından yaralanıp tökezlerken, askerler etrafına toplandılar. Bir İngiliz okçu okunu atmak için dikilirken omzundan tatar okuyla vuruldu, kendi oku havada deli gibi uçmaya başladı.

"Montjoie St. Denis!" Saldırı yamacın dibindeki düzlük alana ulaşırken askerler meydan okurcasına kükrüyordu. Oklar mide bulandırıcı bir güçle kalkanlara çarpıyor, ama Fransızlar sıkı düzenlerini bozmuyor, kalkanları birbiri üstüne bindiriyorlardı. Tatar yayı kullananlar nişan almak için İngiliz okçularına yaklaşıyor, İngilizler oklarını atabilmek için siperlerin üstünde dikilmek zorunda kalıyorlardı. Bir tatar oku demir miğferden geçerek İngiliz'in kafatasına saplandı. Adam yana devrilirken yüzünden ayağı kan boşalıyordu. Kulenin tepesinden ok yağmuru yağarken cevap veren tatar okları taşların üstünde takırdıyordu. Oklarının düşmanı engellemediğini gören İngiliz askerleri kılıçlarını çekmiş saldırıyı karşılamak için hazır bekliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"St. George!" diye bağırdılar, sonra Fransız saldırganlar ilk sipere varıp altlarındaki İngilizlere kılıç sallamaya başladılar. Bazı Fransızlar siperi delen dar geçitler buldular ve savunmacılara arkadan saldırmak için bu geçitleri doldurdular. En arka iki hendekteki okçuların hedefleri kolaydı, ama kalkanlarının ardından çıkıp düşmana ok yağdıran Cenovalı okçuların da öyle. Katliamın yaklaştığını gören bazı İngilizler Ham'e doğru kaçmak için siperlerinden ayrılıyorlardı. Tatar yayı kullananları yöneten Edward de Beaujeu kaçakları görüp Cenovalılara yaylarını bırakıp saldırıya katılmaları için haykırdı. Kılıç ve baltalarını çekip düşmanın etrafını sardılar. "Öldürün!" diye bağırdı Edward de Beaujeu. Elinde kılıcıyla atının üstüne atlamış büyük hayvanı ileri doğru sürüyordu. "Öldürün!"

Ön siperlerdeki İngilizlerin sonu gelmişti. Kendilerini Fransız askerlerinin hücumundan korumaya çalıştılar, ama kılıçlar, baltalar ve mızraklar acımasızca iniyordu. Bazı adamlar teslim olmaya çalıştı, ama Fransız kraliyet sancağı dalgalanıyordu ve bu da esir alınmayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden Fransızlar, hendeğin dibindeki kaygan çamuru İngiliz kanıyla doldurdular. Arka taraftaki savunmacıların hepsi koşuyordu artık, ama ayakta savaşmayacak kadar gururlu bir avuç Fransız askeri, dar geçitlerden geçip kendi adamlarını itekleyerek ilerledi, savaş çığlıkları atarak iri atlarını nehrin kenarındaki kaçakların arasına daldırdı. Kılıçlar kaçakları doğrarken atlar daireler çiziyordu. Bir okçu aniden kırmızıya dönen nehirde kellesini kaybetti. Bir asker atlardan birinin altında kalırken çığlıklar attı, ardından bir mızrak yedi. Bir İngiliz şövalye ellerini havaya açıp teslim olma işaretiyle eldivenini uzattı, ama arkadan aldığı bir darbeyle omurgası delindi, bir başka atlı baltasını yüzüne indirdi. "Öldürün onları!" diye bağırdı Bourbon Dükü, ıslak kılıcıyla, "hepsini öldürün!" Bir grup okçunun köprüye doğru kaçtığını gördü ve takipçilerine bağırdı, "Benimle gelin! Benimle! Montjoie Denis!"

Sayıları neredeyse elliyi bulan okçu köprüye kaçmıştı, ama nehrin kıyısındaki saz damlı dağınık evlere varınca nal seslerini duyup telaşla geri döndüler. Bir an için yeniden paniğe kapılacaklardı, ama bir adam onları engelledi. "Atları vurun çocuklar," dedi. Okçular yaylarını çekip bıraktı ve beyaz tüylü oklar savaş atlarına saplandı. Zırhına iki ok giren Bourbon Dükünün aygırı, yana doğru sendeledi, diğer iki atla birlikte nallan sallanarak yere düştü. Dükün yaveri efendisine kendi atını verdi, köyden gelen ikinci ok yağmuru başlarken öldü. Dük, yaverinin atına binerek zaman kaybetmektense, kendini koruyan değerli zırhının içinde lambur lumbur yürümeye başladı. İlerideki Nieulay kulesinin tabanında, İngiliz siperlerinden hayatta kalanlar, şimdi kindar Fransız askerleri tarafından kuşatılan bir kalkan duvarı oluşturmuşlardı. "Esir yok!" diye bağırdı bir Şövalye. "Esir yok!" Dük eyere çıkmasına yardım etmeleri için adamlarına seslendi.

Dükün adamlarından ikisi, efendilerinin yeni atına binmesine yardım etmek için atlarından indikleri sırada gök gürültüsünü andıran nal seslerini duydular. Dönüp bakınca bir grup İngiliz şövalyenin köyden hücum ettiğini gördüler. "Sevgili İsa!" Dük eyere yarı binmiş, yarı binememişti, kılıcı da kınındaydı. Ona yardım eden adamlar kendi kılıçlarını çekmeye kalkışınca Dük sırt üstü düşmeye başladı. Bütün bu İngilizler de nereden gelmişti? Derken Lordlarını umutsuzca korumak isteyen İngiliz askerleri yüz siperlerini indirip hücumu karşılamak üzere döndüler. Otların arasına yayılan Dük zırhlı adamların şangırtısını duyuyordu.

İngilizler, Fransız Kralının gördüğü gruptu. Siperler-deki katliamı seyretmek için köyde durmuşlardı ve Dük Bourbon'un askerleri yaklaştığı sırada geri dönüp köprüden geçmek üzereydiler. Fransız askerler çok yaklaşmışlardı: bu boş verilemeyecek bir tehditti. Böylece İngiliz Lordu, Bourbon Dükünün adamlarının arasına dalan şövalyelerine önderlik etmişti. Fransızlar bu saldırıya hazır değildi ve İngilizler diz dize, düzgün bir sıra halinde geliyorlardı. Hücum ederken dik tuttukları kül rengi uzun mızrakları birden öldürme pozisyonuna getirip zırh ve derileri parçaladılar. İngiliz lider, üzerinde üç yıldızın süslediği çapraz beyaz bir şeridin bulunduğu mavi bir zırh cüppesi giymişti. Kılıcını bir Fransız askerin korunmasız koltuk altına sokarken düşmanın kanıyla siyaha dönen mavi zemin üzerinde sarı aslanlar bulunuyordu. Fransız acıyla sarsılıp kılıcını savurmaya çalıştı ama başka bir İngiliz gürzünü yüz siperine indirince ezilen miğferin üstündeki düzinelerce yarıktan kan fışkır-dı. Diz arkası kirişi kesilen bir at çığlık atıp devrildi. "Yakında kalın!" diye bağırdı gösterişli zırh cüppesi giymiş olan İngiliz. "Yakında kalın!" Atı şaha kalkıp nallarını atsız bir Fransız'a doğru salladı. Adam yere düştü, miğferi ve kafatası atın nallarının altında ezildi. Sonra bir süvari bir atın yanında çaresizce duran bir Dükü gördü; adamın parlak tabaka zırhının değerini anlayıp atını ona doğru sürdü. Dük kılıç darbesini kalkanıyla savuşturdu, kendi kılıcını sallayıp düşmanın bacak zırhına çarptı. Atlı birden gözdün kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka bir İngiliz, liderinin atını uzaklaştırmıştı. Yeni bir Fransız atlı grubu tepeden aşağı iniyordu. Kral onları İngiliz Lordunu ve adamlarını ele geçirme umuduyla göndermişti. Kardeşlerinin çoğu garnizonun geri kalanını öldürmek için toplandığından kuledeki saldırıya katılamayan daha fazla Fransız şimdi köprüye hücum ediyordu. "Geriye!" diye bağırdı İngiliz lider, ama köyün sokağı ve dar köprü kaçaklar ve tehditkâr Fransızlar tarafından tıkanmıştı. Kendine yol açabilirdi, ama bu kendi okçularını öldürmek, karmaşada kendi şövalyelerini kaybetmek anlamına gelirdi, bu yüzden yolun karşısına bakıp nehrin yanından geçen bir patika gördü. Sahile gidiyor olabilir, diye düşündü. Belki oradan doğuya dönüp İngiliz saflarına katılabilirdi.

İngiliz şövalyeleri atlarını mahmuzladılar. Patika dardı, yalnızca iki atlı yan yana geçebilirdi; bir tarafta Ham Nehri, diğer tarafta yumuşak bataklık bulunuyordu, ama yolun kendisi sağlamdı. İngilizler bir araya toplanabilecekleri daha yüksek bir zemine varana kadar yola devam ettiler. Ama kaçamadılar. Yüksek zemin neredeyse bir ada gibiydi. Oraya yalnızca patikayla ula-şılabiliyordu, etrafı sazlık bataklıklar ve çamurla kaplıydı. Kapana kısılmışlardı.

Yüzlerce Fransız atlı patikada ilerlemeye hazırdı, ama İngilizler atlarından inip bir kalkan duvarı oluşturmuşlardı. Bu çelik bariyeri aşarak kendilerine yol açma düşüncesi, Fransızları kuleye, düşmanın daha savunmasız olduğu yere geri dönmeye ikna etti. Okçular hâlâ siperlerinden ok atıyorlardı, ama Cenovalı okçular da karşılık veriyordu. Fransızlar, kulenin dibine yerleşen İngilizlere hücum ediyordu.

Fransızlar yürüyerek saldırıyorlardı. Yaz yağmuru yüzünden yer kaygandı ve öndeki askerler kükreyerek savaş çığlıkları atıp kendilerim sayıları az olan İngilizlerin üstüne fırlatırken zırhlı ayaklar çamuru karmakarışık ediyordu. İngilizler kalkanlarını sıkıca tutmuş, hücumu karşılamak için savuruyorlardı. Tahtanın çeliğe çarparken çıkardığı ses ve kılıcın kalkanın kenarından ete girerken atılan çığlıklar duyuluyordu. Arka saftaki İngilizler arkadaşlarının başının üstünden gürzlerini ve kılıçlarını savuruyorlardı. "St. George!" diye biri bağırdı. "St. George!" Askerler ileri doğru çıkıp ölü ve yaralıları kalkanların üstünden aşırdılar. "Öldürün piç kurularını!"

"Öldürün onları!" diyerek bağırdı Sir Geoffrey de Charny karşılık olarak ve Fransızlar geri geldi, yaralı ve ölülerin üstünde tökezlediler. Bu kez İngiliz kalkanları birbirine iyice bitişik değildi ve Fransızlar aradaki boşlukları buluyordu. Kılıçlar plaka zırhlara çarpıyor, zincir zırhlardan geçip miğferlere iniyordu. Son birkaç savunmacı nehirden kaçmaya çalışıyordu, ama Cenovalı okçular oları takip etti. Zırhlı bir adamı boğulana kadar suda tutup sonra yağmalamak basit bir işti. Birkaç İngiliz kaçak, kıyının uzak tarafında sendeleyerek ilerliyor, İngiliz okçu ve askerlerinin Ham karşısından gelecek her saldırıyı püskürtmek için hazırlandıkları yere koşuyordu.

Gerideki kulede, bir Fransız savaş baltasını tekrar tekrar bir İngiliz'e indirip sağ omzunu koruyan kafes çerçeveyi kırdı, altındaki zincir zırhı ezdi, adamı yere çökerterek vurmaya devam etti. Düşmanın göğsü yarılıp ezilmiş etlerin ve yırtık zırhının arasında beyaz kaburgaları ortaya çıkana kadar vurmaya devam etti. Kan ve çamur ayakaltında zamk gibi olmuştu. Her İngiliz için üç düşman vardı ve kule kapısı dışarıdaki adamların geri çekilebilmesi için açık bırakılmıştı, ama zorla içeri girenler Fransızlar oldu. Kulenin dışındaki son savunmacılar öldürüldü. İçeri giren Fransızlar dövüşerek merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Tırmandıkça merdiven sağa dönüyordu. Bu da savunmacıların sağ kollarını fazla engel çıkmadan kullanabilmeleri anlamına geliyordu, oysa saldırganlar sürekli merdivenlerin büyük merkezi sütunlarıyla engelleniyorlardı. Bir Fransız şövalye kıza mızrağıyla ilk hamleyi yapıp bir İngiliz'in bağırsaklarını boşalttı, ama bir savunmacı ölmüş bir adamın başının üstünden sapladığı kılıcıyla onu öldürdü. Kule karanlık olduğu için yüz siperleri açıktı, ama adamlar gözlerinin yarısı çelikle kaplıyken iyi göremiyordu. Askerler ölüyü merdiverilerden çekip geride bir bağırsak izi bıraktılar. İki adam yukarı doğru hücum etti, ama bu bağırsaklara kayıp düştü, İngiliz hamlelerini geçiştirdiler, kılıçlarını kasıklarına soktular. Gittikçe daha fazla sayıda Fransız kuleye giriyordu. Korkunç bir çığlık merdivenleri doldurdu ve başka bir kanlı ceset aşağıya indirilip yoldan çekildi: üç basamak daha açıldı ve Fransızlar yine ite kaka kendilerine yol açtılar. "Montjoie St. Denis!"

Elinde bir demirci çekici olan bir İngiliz merdivenlerden aşağı inip Fransız miğferlerine vurdu. Bir adamı kafatasını ezerek öldürdü, diğerlerini geriye itti. Bu arada bir şövalye bir tatar yayı almayı akıl edip sinsi sinsi merdivenlerden yukarı çıktı. İyi bir görüş açısı yakalayınca attığı ok, İngiliz'in ağzından girip kafatasının arkasını havaya kaldırdı. Fransızlar nefret ve zafer çığlığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

atarak tekrar hücum ettiler, ölmekte olan İngiliz'i kanla kaplı ayaklarının altında ezip kılıçlarıyla kulenin tepesine çıktılar. Orada bir düzine adam onları merdivenlerden geriye göndermeye çalıştı, ama daha fazla Fransız yukarı çıkmaya başlamıştı. Sonradan gelenler, öndekileri İngiliz kılıçlarına doğru zorladılar. Arkadaki-ler garnizonun son kısmını bozguna uğratmak için ölülerin üstünden geçtiler. Bütün adamlar doğranıp yere yıkıldı. Bir okçu parmakları kesilecek kadar uzun yaşadı, sonra gözleri oyuldu, kuleden aşağıda bekleyen kılıçların üstüne fırlatılırken hâlâ çığlıklar atıyordu.

Fransızlar sevinç çığlığı attı. Kule ölü mahzeni gibiydi, ama Fransız sancağı surlarında dalgalanacaktı. Hendekler İngilizlerin mezarı haline gelmişti. Zafer kazanan adamlar, para aramak için ölülerin giysilerini soyarken bir borazan çaldı.

Nehrin Fransız tarafında hâlâ İngilizler, sağlam bir zeminde kıstırılmış atlılar vardı. Bu yüzden öldürme işlemi daha tamamlanmamıştı.

St. James Calais sahilinin açığına demirledi ve yolcuları sandallarla kıyıya taşındı. Hepsi zırhlar içindeki üç yolcunun o kadar çok eşyası vardı ki Northampton Kontunu arayacakları İngiliz kampının sokaklarına taşıması için St. James'in iki tayfasına para vermek zorunda kaldılar. Evlerin bazıları iki katlıydı. Ayakkabıcılar, zırh yapımcıları, demirciler, meyve satıcıları, fırıncılar ve kasaplar üst katlarına tabela asmışlardı. Evlerin ve çadırların arasına inşa edilmiş depolar ve kiliseler, falcı locaları ve tavernalar vardı. Çocuklar sokaklarda oynuyordu. Bazılarında yay vardı ve köpeklere ucu küt oklar atıp sinirlerini bozuyorlardı. Soyluların evlerinin girişinde sancaklar asılıydı ve kapılarında zırhlı muhafızlar bekliyordu. Bir mezarlık bataklıklara yayılıyordu. Nemli mezarları Calais bataklıklarında kol gezen sıtmaya yenik düşen adamlar, kadınlar ve çocuklar dolduruyordu.

Üç adam Kontun, meydana yakın olan ve kraliyet sancağının dalgalandığı evini buldular. Adamların en genç ve en yaşlısı bavullarla kalırken, en uzun boylu olan üçüncü adam Nieulay'a doğru yürüdü. Kontun, bazı atlıları Fransız ordusuna bir baskına götürdüğünü öğrendi. "Binlerce serseri," dedi Kontun kâhyası, "o tepede burunlarını karıştırıyorlar, bu yüzden Lordum onlara meydan okumaya gitti. Canı sıkılıyordu da." İki adamın koruduğu büyük tahta sandığa baktı. "Bunun içinde ne var?"

"Burundan çıkan pislikler," dedi uzun boylu adam. Sonra uzun, siyah yayını omuzlayıp ok torbasını alarak oradan ayrıldı.

Adı Thomas'tı. Bazen Hooktonlu Thomas. Başka zamanlarda Piç Thomas olurdu ve çok resmi olması gerekiyorsa nadiren de olsa kendisini Thomas Vexille olarak tanıtırdı. Vexiller soylu bir Gaskon ailesiydi ve Hooktonlu Thomas, kaçak bir Vexille'in gayrı meşru oğluydu, bu da onu ne soylu ne de Vexille yapıyordu. Hele kesinlikle bir Gaskon değildi. O bir İngiliz okçusuydu.

Thomas kamp yerinden geçerken bakışları üzerine çekiyordu. Uzun boyluydu, siyah saçları demir miğferinin altından çıkıyordu. Avurtları çöküktü, koyu renk dikkatli gözleri, bir kavgada kırıldığı için çarpık kalan bir burnu vardı. Zırhı yolculuk yüzünden donuklaşmış-tı. Onun altında, üstüne sıkıca oturan deri yeleği, siyah külot pantolonu ve mahmuzları olmayan uzun binici çizmeleri vardı. Siyah deri kınındaki kılıcı sol tarafına asılıydı, sırtında bir torba ve sağ kalçasında beyaz bir ok torbası vardı. Çok hafifçe topallaması savaşta yaralandığını düşündürüyordu, ama aslında bu yara bir kilise adamı tarafından Tanrı adına açılmıştı. O işkencenin yaraları gizliydi artık, yalnız çarpık ve yamru yumru olan ellerindekiler hariç. Ama yine de yay kullanabiliyordu. Yirmi üç yaşındaydı ve bir katildi.

Okçuların kamp yerini geçti. Çadırların çoğunda savaş hatıraları asılıydı. Bir okun saplandığı sağlam Fransız zırhı, okçuların şövalyelere yaptıklarıyla övünmek için asılmıştı. Bir başka grup çadırda bir direkte

bir sürü atkuyruğu asılıydı. Paslı, yırtık bir zırh yeleği hasırla doldurulmuş, bir ağaca asılıp oklarla vurulmuştu. Çadırların ötesinde kanalizasyon kokan bir bataklık vardı. Thomas güney yükseltilerine Fransızların sıralanmasını seyrederek yürümeye devam etti. Sayıları oldukça fazla, diye düşündü. Wadicourt'la Crecy arasında öldürülmek için gelenlerden çok daha fazlaydı. Bir Fransız öldür, iki tane daha ortaya çıksın. Artık ilerideki köprüyü ve onun da ötesindeki küçük köyü görebiliyordu. Arkasındaki adamlar, köprüyü savunmak için savaş hattı oluşturmak üzere kamp yerinden çıkıyordu, çünkü Fransızlar uzak kıyıdaki küçük İngiliz karakoluna saldırıyordu. Adamların yamaçtan aşağı hızla indiğini görebiliyordu. Kont ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

adamları olduğunu tahmin ettiği bir grup atlıyı da görebiliyordu. Arkasında sesi mesafe yüzünden boğuklaşan bir İngiliz topu Calais'in yıpranmış duvarlarına taş gülle fırlattı. Gürültü bataklıklarda homurdanıp kayboldu, onun yerini İngiliz hendeklerinden gelen silah çatırtısı aldı.

Thomas acele etmiyordu. Bu onun savaşı değildi. Ama yine de yayını sırtından çıkarıp ipini bağladı. Bu işi yaparken ne kadar kolaylaştığını fark etti. Yayı eskiydi; artık yorulmuştu. Porsuk ağacından yapılma siyah düz tahta şimdi hafifçe kıvrılmıştı. Yeni bir silah yapmasının zamanının geldiğini biliyordu. Ama siyaha boyayıp üzerinde kupa tutan garip bir yaratığın bulunduğu gümüş plaka taktığı eski yayında hâlâ birkaç Fransız'ın ruhunun bulunduğunu düşünüyordu.

İngiliz atlıların, Fransız hücumunun böğrüne saldırışını görmedi, çünkü Nieulay'ın atlıları kısa dövüşü gizliyordu. Fransız öfkesinden kaçma telaşı içinde bir-

birlerinin yoluna çıkan kaçaklarla dolu köprüyü, onların başlarının üstünden nehrin uzak kıyısından denize doğru giden atlıları gördü. Nehrin İngiliz tarafından onları takip etti. Yüksek yoldan ayrılıp çimen topaklarının üstünden atlayarak yoluna devam ederken, bazen su birikintilerinden, bazen de çizmelerini çalmaya çalışan çamurdan geçti. Derken nehrin yanına vardı ve denir yükselirken çamur rengi suyun dönerek karanın içerlerine doğru ilerleyişini gördü. Rüzgâr tuz ve çürüme kokuyordu.

O zaman kontu gördü. Northampton Kontu, Thomas'ın Lordu, hizmet ettiği adamdı, ama kontun dizginleri gevşek eli açıktı. Kont, kendisine saldırmaya geleceklerini bilerek zafer kazanmakta olan Fransızları seyrediyordu. Askerlerinden biri atından inmiş, zırhlı atların nehre ulaşabileceği sağlam bir patika arıyordu. Bir düzine asker, kalkanları ve kılıçlarıyla hücumu karşılamaya hazır bir şekilde Fransızların geleceği patikada çömelerek veya dikilerek bekliyordu. Küçük köyün gerisinde İngiliz garnizonunun katledilmesi işi tamamlanmış, Fransızlar kurt gibi azgın bir şekilde kapana kısılmış adamlara doğru dönmüşlerdi.

Thomas nehre girdi. Islak ip gerilmeyeceği için yayını yukarıda tutarak akıntının arasından ilerledi. Su beline kadar geliyordu, az sonra çamurlu kıyıya ulaşıp askerlerin ilk Fransız hücumunu beklediği yere koştu. Hemen yanlarına, bataklığa çömelip oklarını çamura dizdi, içlerinden birini aldı.

Yirmi kadar Fransız geliyordu. Bir düzinesi atlıydı ve patikadan geliyordu, ama onların iki yanındaki piyadeler bataklıklardan geçiyordu ve Thomas onları unut-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tu, çünkü sağlam zeminlere varmaları uzun sürecekti, bu yüzden atlı şövalyeleri vurmaya başladı.

Düşünmeden atış yapıyordu. Nişan almadan. Bu onun hayatıydı, becerisi ve gururu. Bir adamdan daha uzun olan porsuk ağacından yapılma yayını alıp dişbudak ağacından yapılma, bir ucunda kaz tüyleri, diğerinde sivri iğneler bulunan okları fırlatıyordu. Büyük yay kulağa kadar çekildiği için gözle nişan almanın bir anlamı yoktu. Okunun nereye gideceğini bilmek yılların deneyimini gerektiriyordu. Thomas deli gibi hızla atış yapıyor, üç ya da dört kalp atışında bir ok fırlatıyordu. Beyaz tüylü oklar bataklıktan geçiyor, uzun, çelik uçları zincirden zırhı ve deriyi delip Fransızların karınlarına, göğüslerine ve bacaklarına saplanıyordu. Satırın ete çarparken çıkardığı gibi bir ses çıkarıyor, atları olduğu yerde durduruyordu. Öndeki ikisi ölüyordu, üçüncüsünün bacağında bir ok vardı. Arkadaki adamlar önlerindeki yaralı adamları geçemiyordu, çünkü yol çok dardı, bu yüzden Thomas yan taraftaki atsız adamlara ok atmaya başladı. Bir okun gücü bir adamı geriye fırlatmaya yeterdi. Eğer bir Fransız vücudunun üst kısmını korumak için kalkanını kaldırırsa Thomas bacağından vuruyordu. Yayı eski olsa bile hâlâ ölümcüldü. Bir haftadan uzun bir süredir denizdeydi ve yayı geri çekerken sırtındaki kasların ağrıdığını hissedebiliyordu. Zayıflamış yayını çekmek bile yetişkin bir adamı yerden kaldırmaya eşdeğerdi. Yaya bütün bu kas gücünü vermesi gerekiyordu. Bir atlı çamurdan geçmeye çalıştı, ama ağır atı yapışkan çamurda debelenmeye başladı; Thomas yeni bir ok seçti, atın karnını ve kan damarlarını parçalayacak geniş, keskin uçlu bir ok. Oku alçaktan atıp atın

sarsılışını seyretti. Yerden sivri uçlu bir ok seçip yüz siperi açık bir adama gönderdi. Thomas okların hedefini bulup bulmadığını görmek için bakmıyordu. Birini atıp yeni bir ok alıyor, sonra tekrar atıyordu. Yayın ipi sol bileğine taktığı boynuz korumanın üstünde titreşiyordu. Daha önce hiç bileğini koruma ihtiyacı duymaz, ipin neden olduğu yanma hissi hoşuna giderdi, ama Dominik rahip sol koluna işkence yapmış ve geride kabarık yara izi bırakmıştı, bu yüzden bileğini koruyordu.

Dominik rahip ölmüştü.

Thomas'ın geriye altı oku kalmıştı. Fransızlar geri çekiliyordu, ama yenilmemişlerdi. Tatar okçularını ve daha fazla asker çağırıyorlardı. Thomas da karşılık vererek ok atiği iki parmağını ağzına koyup kulakları delici bir ıslık çaldı. Üç kez tekrarlanan yüksek ve alçak iki nota. Duraklayıp aynı notaları tekrar çaldı ve okçuların nehir yukarı koştuklarını gördü. Bazıları Nieulay'dan geri çekilen adamlardı, diğerleri savaş hattından geliyorlardı, çünkü bir okçunun yardıma ihtiyacı olduğunu gösteren sinyali tanımışlardı.

Thomas altı okunu aldı. Dönüp bakınca Kontun ilk atlılarının nehirde bir geçit bulduğunu ve ağır atlarını dönen akıntıya doğru götürdüklerini gördü. Hepsinin karşıya geçmesi birkaç dakika alacaktı, ama okçular uzak kıyıdan suları sıçratarak gelmeye başlamışlardı bile. Nieulay'a en yakın olanlar bitmemiş savaşa doğru koşturan tatar okçularının üstüne ok atmaya başlamışlardı. Kapana kısılan İngiliz şövalyelerinin kaçmasıyla öfkelenen daha fazla atlı Sanagatte tepelerinden hızla aşağı iniyordu. İki atlı dörtnala bataklığa dalınca atları gevşek zeminde paniğe kapıldı. Thomas son okların-

dan birini ipe taktı, bataklığın iki adamı yendiğini düşünüp ok atmanın gereksiz olduğuna karar verdi.

Tam arkasından bir ses geldi. "Thomas, değil mi?"

"Efendim." Thomas miğferini çıkarıp arkasına dönerken hâlâ dizlerinin üstündeydi.

"O yayla keyfin yerinde değil mi?" dedi Kont alaycı bir şekilde.

"Pratik yapıyorum, efendim."

"Çirkin bir zihin işe yarar," dedi Kont, Thomas'a ayağa kalkmasını işaret ederek. Kont kısa boylu bir adamdı, geniş bir göğsü, okçuların bir boğanın poposuna benzediğini söyledikleri yıpranmış bir yüzü vardı, ama okçular onun aynı zamanda sıkı bir dövüşçü, iyi bir adam ve bütün adamları kadar sağlam olduğunu düşünüyorlardı. Kralın arkadaşıydı, ama aynı zamanda armasını taşıyan herkesin arkadaşıydı. Kendisi yönetmediği takdirde kimseyi savaşa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göndermezdi. Atından inip artçı kuvvetlerinin kendisini tanıması ve aynı tehlikeyi paylaştığını bilmesi için miğferini çıkarmıştı. "Senin İngiltere'de olduğunu sanıyordum," dedi Thomas'a.

"Öyleydim," dedi Thomas, Kontun bu dilde daha rahat olduğunu bildiği için Fransızca konuşarak. "Sonra Britanya'daydım."

"Şimdi de beni kurtarıyorsun." Kont sırıtınca iki dişini kaybettiği yerdeki gedikler ortaya çıktı. "Herhalde bunun için bir sürahi bira istersin?"

"O kadar çok mu, Lordum?"

Kont güldü. "Kendimizi aptal yerine koyduk, değil mi?" Halihazırda yüz kadar İngiliz okçusu nehir kıyısına dizildiği için yeni bir saldırı başlatma konusunda te-

reddüt eden Fransızlara bakıyordu. "Kırk kadar adamı köyün yanında onur savaşına çekebileceğimizi düşünürken ordunun yarısı tepeden aşağı indi. Bana Will Skeat'la ilgili yeni bir haber getirdin mi?"

"Öldü, Lordum. La Roche-Derrien'deki savaşta öldü."

Kont irkildi, sonra haç çıkardı. "Zavallı Will. Tanrı biliyor ya onu seviyordum. Gelmiş geçmiş en iyi savaşçıydı." Thomas'a baktı. "Ve bir şey daha. Bana onu getirdin mi?"

Kutsal Kâse'yi kast ediyordu. "Size altın getiririm, Lordum," dedi Thomas. "Ama onu değil,"

Kont Thomas'ın kolunu sıvazladı. "Konuşacağız, ama burada değil." Adamlarına bakıp sesini yükseltti. "Geriye şimdi! Geriye!"

Atları çoktan güvenliğe erişmiş olan artçı kuvvetleri nehre koşup karşıya geçtiler. Thomas da onları takip etti, ardından Kont kılıcını çekip son adam olarak nehrin derinleşen suyunu geçti. Değerli avlarını ellerinden kaçıran Fransızlar onun geri çekilişini yuhaladılar.

Ve o günün savaşı bitti.

Fransız ordusu orada kalmadı. Nieulay garnizonunu öldürmüşlerdi, ama aralarındaki en ateşliler bile daha fazlasını yapamayacaklarını biliyorlardı. İngilizlerin sayısı çok fazlaydı. Binlerce okçu Fransızların nehri geçip savaşmaya gelmesi için dua ediyordu, ama Philip'in adamları oradan uzaklaşıp Nieulay'ın hendeklerini ölülerle dolu, rüzgârla savrulan Sanagatte tepesini bom-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

boş bir şekilde bıraktılar. Ertesi gün Calais kasabası teslim oldu. Kral Edvvard'm ilk arzusu orada yaşayan herkesi katletmek, onları bir hendeğin dibine sıralayıp kafalarını sıska bedenlerinden ayırmaktı, ama büyük Lordları itiraz edip Fransızların da Gaskonya veya Flanders'daki İngilizlerin elinde bulunan kasabaları ele geçirdiklerinde aynı şeyi yapacaklarını söyledi. Bu yüzden Kral isteksizce bu talebini altı hayatla sınırladı.

Avurtları çökmüş, nadimlerin kaftanlarını giymiş, boyunlarından ilmek sarkan altı adam kasabadan getirildi. Hepsi de önde gelen vatandaşlar, tüccar veya şövalyeler, zengin ve önemli adamlar, İngiltere Kralı Ed-ward'a karşı gelen türde insanlardı. Kasabanın kapılarının anahtarlarını minderlerin üstünde Krala sundular. Sonra İngiltere Kral ile Kraliçesinin ve krallıkların kodamanlarının oturduğu tahta platformun önüne yüzükoyun yattılar. Altı adam hayatları için yalvardı, ama Edward öfkeliydi. Ona karşı gelmişlerdi, bu yüzden cellât çağrıldı, ama büyük Lordları yine itiraz edip Kralın misillemeyi davet ettiğini söyledi. Üstelik Kraliçe, Kralın önüne diz çöküp altı adamın bağışlanması için kocasına yalvardı. Edward kükredi, altı hareketsiz beden kürsüsünün önünde yatarken biraz düşündü, sonra onların yaşamasına izin verdi.

Açlıktan ölen vatandaşlara yiyecek götürüldü, ama başka merhamet gösterilmedi. İnsanlar evlerinden tahliye edildiler, üzerlerindeki giysiler haricinde bir şey almalarına izin verilmedi, hatta para ya da mücevher kaçırmamaları için üstleri bile arandı. Sekiz bin kişilik evleri, depoları, dükkânları, tavernaları, kalesi ve hendekleriyle boş bir kasaba İngiltere'ye aitti. "Fransa'ya açılan bir

kapı," dedi Northampton Kontu coşkulu bir şekilde. O altı kişiden birine, şu anda ailesiyle birlikte bir dilenci gibi Picardy'ye giden bir adama, ait olan evi aldı. Kalenin altında, İngiliz gemileriyle dolu rıhtıma bakan zengin, taş bir evdi bu. "Kasabayı iyi İngiliz halkıyla dolduracağız," dedi Kont. "Burada yaşamak ister misin, Thomas?"

"Hayır, efendim," dedi Thomas.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Kont. "Burası bataklıkta bir domuz ağılı. Hâlâ bizim. Peki, ne istiyorsun, genç Thomas?"

Kasabanın teslim olmasından üç gün sonraki sabahtı ve Calais'in el konulan zenginliği kazananlara dağıtılıyordu. Kont beklediğinden çok daha fazla zengin olduğunu gördü, çünkü Thomas'ın Britanya'dan getirdiği büyük sandık, La Roche-Derrien dışındaki savaşta Charles de Blois'in kampında ele geçirilen altın ve gümüşlerle doluydu. Bunların üçte biri Thomas'ın Lorduna aitti ve Kontun adamları paraları saymış, Kontun payının üçte birini Kral için ayırmışlardı.

Thomas hikâyeyi anlatmıştı. Kutsal Kâse'yle ilgili bir ipucu bulmak için ölen babasının geçmişini araştırmak üzere Kontun talimatı üzerine nasıl İngiltere'ye gittiğini. Rahip babasının Kutsal Kâse hakkında yazdığı bir kitap haricinde hiçbir şey bulamamıştı. Ama Peder Ralph'in gezinen bir aklı ve gerçek gibi görünen hayalleri vardı. Thomas yazılardan hiçbir şey anlamamış, kitap ondan Dominik rahibe götürülmüş o da kendisine işkence yapmıştı. Ama Dominik rahip kitabı ondan almadan önce kopyası çıkarılmıştı ve şimdi Kontun, rıhtımın üstündeki gün ışığıyla aydınlanan yeni odasında genç bir rahip, bu kopyadan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Benim istediğim şey, okçuları yönetmek," dedi Tho-mas Konta.

"Onları yönetecek bir yer olup olmayacağını Tanrı bilir," dedi Kont keyifsiz bir şekilde. "Edward Paris'e saldırmaktan bahsediyor, ama bu hiç olmayacak. Ebedi dostluk için yalvaracağız, sonra eve gidip kılıçlarımızı bileyeceğiz." Rahip yeni bir sayfa çevirirken parşömen çıtırtısı duyuldu. Peder Ralph Latince, Yunanca, İbrani-ce ve Fransızca yazmıştı ve belli ki rahip hepsini anlıyordu. Okurken ara sıra bir parşömene not alıyordu. Rıhtıma bira fıçıları boşaltılırken çıkan ses gök gürültüsünü andırıyordu. İngiliz Kralının, üzerinde leoparlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve zambak deseninin bulunduğu sancağı, ele geçirilen kalede, alay edilerek ters çevrilen Fransız sancağının üstünde dalgalandırılıyordu. Thomas'ın arkadaşı olan iki adam odanın kenarında durmuş Kontun kendilerini davet etmesini bekliyordu. "Okçular için nasıl bir iş bulunacağını Tanrı bilir," diye devam etti Kont. "Kalenin surlarını korumak hariç. İstediğin bu mu?"

"Ben bir tek bu işte iyiyim, Lordum. Ok atmada." Tho-mas, Norman Fransızcası konuşuyordu, İngiliz aristokrasisinin ve babasının kendisine öğrettiği dildi bu. "Ve param var, Lordum." Okçu toplayıp onlara at verebileceğini, onları Kontun hizmetine sokabileceğini, bunun da Konta hiçbir maliyetinin olmayacağını, ama Kontun yağmaladıkları her şeyin üçte birini alabileceğini kast ediyordu.

Sıradan bir adam olarak doğmuş olan Will Skeat adım böyle duyurmuştu. Kont böyle adamları sever, onlardan faydalanırdı. Onaylarcasına başını salladı. "Peki, ama onları nereye götüreceksin?" diye sordu. "Ateşkeslerden nefret ediyorum."

Genç rahip pencerenin yanındaki masadan müdahale etti. "Kral, Kutsal Kâse'nin bulunmasını tercih eder."

"Adı John Buckingham," dedi Kont, rahip için. "Ve Maliye Bakanı. Bu senin için fazla bir şey ifade etmiyor olabilir, genç Thomas, ama anlamı şu ki, Krala hizmet ediyor ve otuzuna gelmeden Canterbury Başpiskoposu olacak."

"Çok zor, Lordum," dedi rahip.

"Ve kuşkusuz Kral, Kutsal Kâse'nin bulunmasını istiyor," dedi Kont. "Bunu hepimiz istiyoruz. O lanet olası şeyi Westminister Sarayı'nda görmek istiyorum! Kahrolası Fransa'nın Kralının dizlerinin üstünde ona dua etmesini istiyorum. Hıristiyanlığın her yerinden hacıların bize altınlarını getirmelerini istiyorum. Tanrı aşkına Thomas, bu lanet olası şey gerçekten var mı? Babanın elinde miydi?"

"Bilmiyorum, Lordum," dedi Thomas.

"Hiçbir işe yaramıyorsun," diye kükredi Kont.

John Buckingham notlarına baktı. "Guy Vexille adında bir kuzenin mi var?"

"Evet," dedi Thomas.

"Ve o da Kâse'yi arıyor?"

"Beni arayarak," dedi Thomas. 'Ve onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama senin varlığını bilmeden önce de Kutsal Kâse'yi arıyordu," diye belirtti rahip. "Bu da onun bizim bilmediğimiz bazı şeyler bildiğini düşündürüyor. Guy Vexille'i aramamızı öneriyorum, Lordum."

"Birbirinin kuyruğunu yakalamaya çalışan iki köpek gibi oluruz," diye araya girdi Thomas, huysuz bir şekilde.

Kont, Thomas'a susmasını işaret etti. Rahip tekrar notlarına baktı. "Bu yazıların anlaşılması biraz güç olsa da," dedi onaylamayarak. "Biraz ışık görüyorum. Kutsal Kâse'nin Astarac'ta olduğunu doğruluyor gibi görünüyorlar. Orada gizlendiğini,"

"Ve yine başka yere götürüldüğünü!" diye itiraz etti Thomas.

"Eğer değerli bir şeyinizi kaybederseniz," dedi Buc-kingham sabırlı bir şekilde. "Aramaya nereden başlarsınız? Son görüldüğü yerden. Astarac nerede?"

"Gaskonya'da," dedi Thomas. "Berat Derebeyliğinde."

"Ah!" dedi Kont, ama sonra sustu.

"Peki, Astarac'a gittin mi hiç?" diye sordu Bucking-ham. Genç olabilirdi, ama Kralın Maliye Bakanı olmaktan fazla bir yetkisi vardı.

"Hayır."

"O zaman gitmeni tavsiye ederim," dedi rahip. "Ve neler Öğrenebileceğine bak. Araştırma yaparken yeterince gürültü çıkarırsan kuzenin gelip seni arayabilir, sen de onu bulup neler bildiğini öğrenebilirsin." Problemi çözmüş gibi gülümsedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kontun odanın bir köşesinde kaşınan av köpeklerinin sesi haricinde hiç ses yoktu ve rıhtımda bir denizci şeytanın bile yüzünü kızartabilecek bir dizi küfür savurdu. "Guy'ı kendi başıma yakalayamam," diye itiraz etti Thomas. "Ve Berat, Krala sadakatini sunmuyor."

"Berat resmen Toulouse Kontuna bağlı," dedi Buc-kingham. "Yani bugün için Fransa Kralı anlamına geliyor bu. Berat Kontu kesinlikle bir düşman."

"Henüz bir ateşkes yapılmadı," dedi Kont tereddütle.

"Ve birkaç gün boyunca da olmayacak, sanınm," diye doğruladı Buckingham.

Kont Thomas'a baktı. "Ve sen de okçuları istiyorsun?"

"Will Skeat'ın adamlarını istiyorum, efendim."

"Sana hizmet edeceklerine hiç kuşku yok," dedi Kont. "Ama askerleri yönetemezsin, Thomas." Soylu doğmayan ve hâlâ genç olan Thomas'ın okçuları yönetme yetkisinin olabileceğini, ama kendilerini daha yüksek rütbede gören askerlerin onun liderliğine kızacağını kast ediyordu. Thomas'dan daha basit bir ailede doğan Will Skeat bunu başarmıştı, ama Will çok daha yaşlı ve deneyimliydi.

"Askerleri yönetebilirim," dedi duvarın dibindeki iki adamdan biri.

Thomas iki adamı tanıştırdı. Konuşan daha yaşlıydı, yüzü yaralıydı, bir gözü kayıptı ve zırh kadar sert bir adamdı. Adı Sir Guillaume d'Evecque'ydi, Evecque Lordu. Bir zamanlar Normandiya'da kendi tımarına sahipti, ama sonra kendi Kralı onun aleyhine dönmüştü, o şimdi topraksız bir savaşçı ve Thomas'm dostuydu. Genç olan diğer adam da dosttu. Bir yıl önce Durham'da esir alınan İskoç Robbie Douglas'tı. "İsa'nın kemikleri," dedi Kont, Robbie'nin durumunu öğrenince. "Şimdiye kadar fidyeni toplamış olmalısın?"

"Topladım, Lordum," dedi Robbie. "Ve kaybettim."

"Kayıp mı ettin!"

Robbie yere baktı, bu yüzden Thomas tek bir sözcükle durumu açıkladı. "Zar."

Kont tiksinmiş gibi bakarak Sir Guillaume'ye döndü. "Senin adını duydum." Bu bir iltifattı. "Askerleri yönetebileceğini biliyorum, ama sen kime hizmet ediyorsun?"

"Hiç kimseye, efendim."

"O halde askerleri yönetemezsin," dedi, Kont anlamlı bir şekilde ve öylece bekledi.

Sir Guillaume tereddüt etti. O otuz beş yaşında, gururlu bir adamdı, savaşta deneyimliydi, İngilizlere karşı savaşarak edindiği bir şöhreti vardı. Ama şimdi bir arazisi ve efendisi yoktu. Böyle olunca başıboş bir serseriden başka bir şey sayılmıyordu. Bu yüzden biraz durakladıktan sonra Konta doğru gidip önünde diz çöktü, ellerini dua ediyormuş gibi birleştirdi. Kont elleriyle Sir Guillaume'nin ellerini sardı. "Bana hizmet etmeye, uyruğum olmaya, başka kimseye hizmet etmemeye söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi Sir Guillaume içtenlikle. Kont onu kaldırdı ve iki adam dudaktan öpüştüler.

"Onur duydum," dedi Kont, Sir Guillaume'nin omzuna vurarak. Sonra yeniden Thomas'a döndü. "Artık iyi bir güç toplayabilirsin. Neye ihtiyacın var, elli adam mı? Yarısı kadar okçu?"

"Uzak bir tımarda elli adam mı?" dedi Thomas. "Bir ay bile dayanamazlar, Lordum."

"Dayanırlar," dedi Kont ve Astarac'ın Berat bölgesinde bulunduğunu öğrendiğinde gösterdiği şaşkınlığının nedenini açıkladı. "Yıllar önce Thomas, sen daha ananın memesini emerken Gaskonya'da mülkümüz vardı. Orayı kaybettik, ama hiçbir zaman resmi şekilde kuşatmadık, yani Berat'ta benim yasal hakkım olan üç ya da dört kale var." Peder Ralph'in notlarını tekrar okuyan Buckingham tek kaşını kaldırıp bu iddianın en azından anlamsız olduğunu ima etti, ama hiçbir şey söylemedi. "Git ve o kalelerden birini al," dedi Kont. "İstila et, para ve sana katılacak adam kazan."

"Ve bize karşı gelecek," dedi Thomas sessizce.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve Guy Vexille de onlardan biri olacaktır," dedi Kont. "İşte bu senin fırsatın. Bundan yararlan Thomas ve ateşkes yapılmadan buradan git."

Thomas bir iki saniye tereddüt etti. Kontun önerdiği şey delilikti. Fransızlara ait bölgenin derinliklerine güç götürmesi, bir kaleyi ele geçirmesi, savunması, kuzenini ele geçirmeyi umması, Astarac'ı bulması, araştırması, Kutsal Kâse'nin peşine düşmesi gerekiyordu. Yalnızca bir aptal böyle bir sorumluluğu kabul ederdi, ama alternatifi diğer işsiz okçularla birlikte çürümekti. 'Yapacağım, Lordum."

"Güzel. Hadi çıkın buradan, hepiniz!" Kont Thomas'ı kapıya götürdü, ama Robbie ve Sir Guillaume merdivenlere vardığında gizli bir şey söylemek için Thomas'ı geriye çekti. "İskoç'u yanında götürme," dedi.

"Neden, Lordum? O iyi bir dost."

"O lanet olası bir Fransız ve onlara güvenmem. Hepsi kahrolası hırsız ve yalancılardır. Lanet olası Fransızlardan daha kötü. Onu kim esir olarak tutuyor?"

"Lord Outhwaite."

"Ve Outhwaite onun seninle birlikte yolculuk yapmasına izin mi veriyor? Çok şaşırdım. Neyse boş ver, İskoç arkadaşını Outhwaite'ye geri gönder ve ailesi fidyeyi toplayana kadar bırak çürüyüp gitsin. Ama lanet olası bir İskoç'un Kutsal Kâse'yi İngiltere'den götürmesini istemiyorum. Anladın mı?"

"Evet, Lordum."

"Aferin," dedi Kont, Thomas'ın omzunu sıvazlayarak. "Şimdi git ve zengin ol."

Git ve öl, demek daha doğruydu. Aptalca bir iş için git, çünkü Thomas Kutsal Kâse'nin var olduğuna inan-

mıyordu. Var olmasını istiyordu, babasının sözlerine inanmak, ama babası zaman zaman delirirdi, zaman zaman da muziplik yapardı. Thomas'ın kendine ait hırslan vardı, Will Skeat kadar iyi bir lider olmak gibi. Bir okçu olmak. Ama bu aptalca iş ona adam toplaması, onları yönetmesi ve hayalinin peşine düşmesi için fırsat verecekti. Bu yüzden Kutsal Kâse'nin peşine düşecek ve neler olacağını görecekti.

Kamp yerine gidip trampetine vurdu. Barış geliyordu, ama Hooktonlu Thomas adam toplayıp savaşa gidiyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM
Şeytanın Oyuncağı

Berat Kontu yaşlı, dindar ve bilgiliydi. Altmış beş yaşındaydı ve son kırk yıldır tımarını bırakmamasıyla övünüyordu. Kalesi, Berat'ın büyük kalesiydi. Berat'ı bu kadar bereketli hale getiren Berat Nehri tarafından neredeyse tamamen kuşatılan Berat kasabasının üstündeki kireçtaşı tepede yükseliyordu. Zeytin, üzüm, armut, erik, arpa ve kadın vardı. Kont hepsini de seviyordu. Beş kez evlenmişti,.her karısı bir öncekinden genç oluyordu, ama hiçbiri ona çocuk vermemişti. İnekleri sağan bir kadından bir piç bile peydahlayamamıştı. Tanrı biliyor ya, bunun nedeni az denemiş olması değildi.

Çocuğunun olmayışı, Kontun Tanrının kendisini lanetlediğine inanmasına neden olmuştu ve bu yüzden etrafını rahiplerle kuşatmıştı. Kasabada, piskoposu, kilise yasaları ve onları dolduracak rahipleriyle bir katedral ve on sekiz kilise vardı. Doğu kapısının yanında da Dominik keşişlerinin evi bulunuyordu. Kont kiliseyi iki yeni kiliseyle kutsamış, nehrin karşısındaki batı tepelerine ve üzüm bağlarının ötesine bir manastır yaptırmıştı. Bir papaza iş vermiş, büyük masraflarla İsa'nın doğduğunda yattığı yemliği dolduran bir avuç samanı satın almıştı. Kont, samanı kristal, altın ve mücevherlerle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuşatmış, bu kutsal emaneti kale kilisesinin sunağına koymuştu. Ona her gün dua ediyordu, ama bu kutsal tılsım bile işe yaramıyordu. Beşinci karısı on yedi yaşındaydı, tombul ve sağlıklıydı, ama diğerleri gibi çoraktı.

Kont başta kutsal samanı satın alırken kazıklandığını düşündü, ama papazı kutsal emanetin Avignon'daki papalık sarayından geldiği konusunda onu temin etmiş, sonra da Kutsal Pederin imzasını taşıyan ve samanın gerçekten de bebek İsa'nın yatağı olduğunu garanti eden bir mektup ortaya çıkarmıştı. Kont yeni karısını önde gelen dört doktora muayene ettirmiş, bu önemli adamlar karısının idrarının berrak, organlarının tam ve iştahının iyi olduğunu bulmuştu ve böylece Kont varis arayışında kendi bilgisini kullanmaya karar vermişti. Hipokrat gebe kalmada resimlerin etkisiyle ilgili yazılar yazmıştı, bu yüzden Kont bir ressama karısının yatak odasının duvarlarını Bakire ve çocuğunun resim-leriyle süslemesini emretmişti; kırmızı fasulye yiyor, odalarını sıcak tutuyordu. Ama hiçbir şey işe yaramamıştı. Bu Kontun hatası değildi, bunu biliyordu. İki saksıya arpa ekmiş ve birini karısının idrarıyla, birini kendi idrarıyla sulamıştı. İki saksıdaki arpa da filizlenince doktorlar bunun Kont ve Kontesin ikisinin de kısır olmadığını gösterdiğini ifade etmişlerdi.

Kont, bu durumun lanetlenmiş olduğu anlamına geldiğine karar vermişti. Bu yüzden büyük bir istekle dine dönmüştü, çünkü fazla zamanı kalmadığını biliyordu. Aristotle yetmiş yaşın bir erkeğin yeteneklerinin sınırı olduğunu yazmıştı, bu yüzden Kontun bir mucize yaratmak için beş yılı kalmıştı. Derken bir sonbahar sabahı, bunu o sırada fark etmese de, duaları kabul oldu.

Paris'ten bir kilise adamı, üç rahip ve bir keşiş Be-rat'a geldi ve Livorno Kardinal ve Baş Piskoposu, Fransa Mahkemesinin Papalık Elçisi Louis Bessi-eres'den bir mektup getirdi. Mektup mütevazı, saygılı ve tehditkârdı. Oldukça engin bilgi sahibi genç keşiş Peder Jerome'un Berat kayıtlarını incelemesine izin vermesini istiyordu. "Hem putperest ve hem de Hıristi-yanlara ait el yazmalarına karşı büyük sevgi beslediğiniz tarafımızdan çok iyi biliniyor," diyordu Kardinal Baş Piskopos zarif Latincesiyle. "Bu yüzden İsa ve O'nun krallığının sürmesi adına, Peder Jerome'un belgelerinizi incelemesine izin verin." Buraya kadar iyiydi, çünkü Berat Kontu gerçekten bir kütüphaneye ve Hıristiyanlığın bütün güneyindeki olmasa bile, Gas-konya'daki en geniş kapsamlı el yazması koleksiyonuna sahipti, ama mektubun açıkça belirtmediği şey Kardinal Baş Piskoposun kalenin belgeleriyle neden bu kadar ilgilendiğiydi. Putperest çalışmalarına gelince bu bir tehditti. Eğer ricasını reddederse, Kardinal Baş Piskopos diyordu ki, Dominiklerin kutsal köpeklerini ve Engizisyon üyelerini üzerine salacağını ve onlar putperest çalışmalarının sapkınlığı cesaretlendirdiğini bulacaklar. Sonra mahkemeler ve insan yakmalar başlayacaktı. Bunların hiçbiri Kontu direkt olarak etkilemezdi, ama ruhunun lanetlenmemesi için bol bol kefaret ödemesi gerekecekti. Kilisenin paraya karşı doymak bilmez bir iştahı vardı ve Berat Kontunun zengin olduğunu herkes biliyordu. Bu yüzden Kont, Kardinal Baş Piskoposu gücendirmek istemiyordu, ama bu önemli adamın neden birdenbire Berat'la ilgilenmeye başladığını da bilmiyordu.

Bu yüzden, Kont, Berat kasabasının baş keşişi Peder Roubert'i kalenin büyük salonuna çağırdı. Burası uzun zaman önce ziyafet salonu olma özelliğini yitirmişti. Artık duvarlarında, eski belgelerin üzerinde çürüdüğü ve değerli el yazmalarının yağlı deriye sarıldığı raflar sıralanıyordu.

Peder Roubert yalnızca otuz iki yaşındaydı. Kasabada deri tabaklayan bir adamın oğluydu ve Kontun hamiliği sayesinde kilisede büyümüştü. Çok uzun boylu, haşin görünüşlüydü. Siyah saçları o kadar kısa kesilmişti ki Konta, zırhçıların zırhları parlatmak için kullandıkları sırt kıllı fırçaları hatırlatıyordu. Bu güzel sabahta Peder Roubert de öfkeliydi. "Yarın Castillion d'Arbi-zon'da işim var," dedi. "Kasabaya gün ışığında varmak istiyorsam bir saat içinde yola çıkmam gerekiyor."

Kont, Peder Roubert'in sesindeki kabalığa aldırmadı. Dominik keşişi, Konta kendi eşitiymiş gibi davranmaktan hoşlanıyordu, bu Kontun hoş gördüğü bir küstahlıktı, çünkü kendisini eğlendiriyordu. "Castillon d'Arbizon'da işin mi var?" diye sordu, sonra hatırladı. "Elbette var. Bir Beghard'ı yakacaksın, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yarın sabah."
"Sen olsan da olmasan da yanacak, peder," dedi Kont. "Ve sen bu sevinci yaşamak için orada olsan da olmasan da şeytan ruhunu alacak." Keşişe baktı. 'Yoksa kadının yanışını seyretmek mi istiyorsun?"
"Bu benim görevim," dedi Peder Roubert katı bir şekilde.
"Ah, evet, görevin. Elbette. Görevin." Kont masadaki satranç tahtasına kaşlarını çatarak baktı, piyadeyi öne mi çıkarsa, fili geri mi alsa karar veremedi. Kısa boylu,

tombul bir adamdı, yuvarlak bir yüzü ve kısa sakalları vardı. Alışkanlığı olduğu üzere kel kafasına yünlü bir başlık takıyor, kürklü kaftanını yazın bile nadiren çıkarıyordu. Parmakları sürekli olarak mürekkep lekeliydi, bu yüzden büyük bir bölgenin idarecisi olmaktan çok telaşlı bir kâtibi andırıyordu. "Ama bana karşı da bir görevin var, Roubert," diye azarladı keşişi. "O da bu." Kardinal Baş Piskoposun mektubunu uzatıp keşişin uzun belgeyi okumasını seyretti.
"Güzel bir Latinceyle yazmış, değil mi?" diye sordu Kont.
"İyi eğitim görmüş bir sekreteri var," dedi Peder Roubert kısaca, sonra belgenin gerçek olup olmadığını anlamak için mührü inceledi. "Kardinal Bessieres'in Kutsal Pederin olası halefi olduğu söyleniyor."
"Yani kızdırılmaması gereken bir adam?"
"Hiçbir kilise görevlisi kızdırılmamalıdır," diye karşılık verdi Peder Roubert katı bir şekilde.
"Özellikle de Papa olabilecek birini," dedi Kont. "Peki, ama ne istiyor benden?"
Peder Roubert, boynuzdan yapılma çizik içindeki pencere pervazlarını destekleyen kurşun kafeslere gitti. Buradan içeri dağınık bir ışık giriyordu, ama yağmuru, kuşları ve soğuk kış rüzgârlarının bir kısmını dışarıda tutuyordu. Kafesi çerçevesinden kaldırıp havayı içine çekti. Kalenin bu yüksekliğinde hava aşağıdaki lağım kokusundan mükemmel şekilde arınmıştı. Sonbahardı ve havada belli belirsiz ezilmiş üzüm kokusu vardı. Roubert bu kokuyu seviyordu. Konta döndü. "Keşiş burada mı?"
"Konuk odasında," dedi Kont. "Dinleniyor. Genç ve çok endişeli. Bana gereği gibi selam verdi, ama Kardinalin ne istediğini söylemeyi reddetti."

Bahçedeki büyük gürültü Peder Roubert'in yeniden pencereden dışarı bakmasına neden oldu. Kalenin on iki metre yukarısında, duvarlar neredeyse bir buçuk metre genişliğinde olduğu için öne doğru iyice eğilmesi gerekiyordu. Zırhlar içindeki bir atlı, bahçedeki hedefe hücum etmiş, mızrağı tahta kalkana o kadar sert bir şekilde çarpmıştı ki bütün aygıt yere devrilmişti.
"Yeğenin oyun oynuyor," dedi pencereden uzaklaşırken.
'Yeğenim ve arkadaşı talim yapıyor," diye keşişi düzeltti Kont.
"Ruhuna baksa daha iyi olur," dedi Peder Roubert, huysuz bir sesle.
"Onun ruhu yok, o bir asker."
"Turnuva askeri," dedi keşiş, küçümseyerek.
Kont omuz silkti. "Zengin olmak yeterli değil, peder. Bir adamın aynı zamanda güçlü olması gerekir ve Jos-celyn benim güçlü silahım." Kont bunu ikna edici bir şekilde söylemişti, yeğeninin Berat için en iyi vâris olduğundan emin değildi, ne yazık ki Kontun oğlu olmadığı için tımarın yeğenlerinden birine geçmesi gerekiyordu ve Joscelyn büyük olasılıkla kötü çocukların en iyisiydi. Bu da bir vâris sahibi olmayı daha da önemli hale getiriyordu. "Buraya gelmeni rica ettim," derken "emrettim" yerine "rica ettim" sözcüğünü kullanmıştı, "çünkü Yüce Kardinalin neyle ilgilendiğine dair bir fikrin olabilir."
Keşiş Kardinalin mektubuna tekrar baktı. "Belgeler," dedi.
"Bu sözcük benim de dikkatimi çekti," dedi Kont. Açık pencereden uzaklaştı. "Cereyan yapıyorsun, peder."
Peder Roubert boynuzdan yapılma kafesi isteksizce yerine koydu. Keşiş, kontun okuduğu kitaplardan üre-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mek için sıcak kalması gerektiği çıkarımını yaptığını biliyordu ve soğuk kuzey ülkelerindeki insanların üremeyi nasıl becerdiklerini merak ediyordu. "Demek Kardinal kitaplarınla ilgilenmiyor," dedi Dominik keşişi. "Yalnızca ilin kayıtlarıyla ilgileniyor."

"Öyle görünüyor. İki yüz yıllık vergi kayıtları mı?" Kont güldü. "Peder Jerome bunları deşifre etmekten çok hoşlanacaktır."

Keşiş bir süre hiçbir şey söylemedi. Kontun yeğeni ve kafadarları bahçede alıştırma yaparken çıkan kılıç sesleri kalenin perde duvarında yankılanıyordu. Lord Joscelyn burayı miras olarak alsın, bütün kitaplar ve parşömenler ateşe atılır, diye düşündü keşiş. Dışarısı soğuk olmamasına rağmen büyük bir ateşin yandığı şömineye yaklaşıp ertesi sabah Castillon d'Arbizon'da yakılacak olan kızı düşündü. Kız bir sapkındı, iğrenç bir yaratık, şeytanın oyuncağı. İtirafını almak için ona işkence yaparken kızın çektiği acıyı hatırladı. Onun yandığını görmek, cehennemin kapılarına yaklaştığını gösterecek çığlıklarını duymak istiyordu. Bu yüzden Konta ne kadar çabuk cevap verirse oradan o kadar çabuk ayrılabilirdi.

"Önemli bir şey saklıyorsun, Roubert," dedi Kont, keşiş konuşmadan önce.

Keşiş bu basit ilk adıyla çağrılmaktan nefret ediyordu. Bu, Kontun kendisini çocukken tanıdığını ve büyürken onu finanse ettiğini hatırlatıyordu. "Hiçbir şey saklamıyorum," diye itiraz etti.

"O halde neden Kardinalin Berat'a bir keşiş gönderdiğini söyle bana."

Keşiş ateşten yüzünü çevirdi. "Astarac ilinin artık senin bölgenin bir parçası olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu?"

Kont, Peder Roubert'e baktı, sonra keşişin ne demek istediğini anladı. "Oh sevgili Tanrım, hayır," dedi. Haç çıkarıp koltuğuna döndü. Satranç tahtasına bakıp yünlü başlığının altında minik bir yeri kaşıdı, sonra tekrar keşişe döndü. "Yine o eski hikâye mi?"

"Bazı söylentiler var," dedi Peder Roubert kibirli bir şekilde. "Bizim sınıfımızın bir üyesi vardı, iyi bir adam, adı Bernard de Taillebourg. Bu yıl Britanya'da öldü. Bir şeylerin peşindeydi, bize ne olduğu hiç söylenmedi, ama söylentiye göre Vexille ailesiyle ortak bir davayla ilgileniyormuş."

"Sevgili Yüce İsa," dedi Kont."Neden bunu bana daha önce söylemedin?"

"Seni tavernalarda konuşulan bütün boş hikâyelerle rahatsız etmemi ister misin?" diye karşılık verdi Peder Roubert.

Kont cevap vermedi. Vexilleleri düşünüyordu. Asta-rac'ın Yaşlı Kontlarını. Bir zamanlar çok güçlüydüler, büyük arazilerin büyük kontları, ama aile Katar sapkınlığına karışmıştı ve Kilise bu belayı yakarak araziden temizlediği zaman Vexille ailesi son dayanak noktası olan Astarac kalesine kaçmış ve orada da yenilmişti. Çoğu öldürülmüştü, ama bazıları Kontun bildiği kadarıyla İngiltere kadar uzağa kaçmayı başarmıştı. Bu arada kuzgunların ve tilkilerin evi haline gelen mahvolmuş Astarac, Berat derebeyliği tarafından yutulmuş, mahvolmuş kalesi kalıcı bir hikâyenin kahramanı haline gelmişti. Buna göre, yenilen Vexilleler bir zamanlar Katarların efsanevi hazinelerine sahipti ve o hazinelerden biri de Kutsal Kâse'nin kendisiydi. Peder Ro-ubert'in bu yeni hikâyeden söz etmemesinin nedeni el-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bette ki Kutsal Kâse'yi başkasından önce bulmak istemesiydi. Eh, Kont onu affederdi. Geniş odanın karşısına baktı. "Demek Kardinal Baş Piskopos, o şeyler arasında Kutsal Kâse'nin de bulunacağına inanıyor?" Kitaplarını ve belgelerini işaret etti.

"Louis Bessieres açgözlü, şiddet düşkünü ve hırslı bir adamdır," dedi keşiş. "Kutsal Kâse'yi bulmak için dünyanın altını üstüne getirir."

Kont bunu ve hayatının örüntüsünü anlıyordu. "Bir hikâye vardı, değil mi?" diye sesli düşündü. "Kutsal Kâse'yi elinde tutanın Kâse'yi Tanrıya geri verene kadar lanetleneceği şeklinde bir hikâye?"

"Hikâyeler," dedi Peder Roubert alaycı bir şekilde.

"Eğer Kutsal Kâse buradaysa, peder, gizli bile olsa sahibi benim demektir."

"Eğer," dedi Dominik keşiş yine alaycı bir şekilde.

"Ve bu yüzden Tanrı beni lanetledi," dedi Kont hayretle. "Çünkü bilmeden bu Hazine benim elimdeydi ve ona hiç değer vermedim." Başını iki yana salladı. "Oğlunun kâsesini ondan esirgediğim için o da benden bir oğlu mu esirgedi?" Genç keşişe şaşırtıcı derecede haşin bir şekilde baktı. "Bu Kâse gerçekten var mı, peder?"

Peder Roubert tereddüt etti, sonra isteksizce başını öne arkaya salladı. "Mümkündür."

"O halde keşişe araması için izin versek iyi olur," dedi Kont. "Ama aradığı şeyi ondan önce biz bulmalıyız. Sen belgeleri incele, Peder Roubert ve Peder Jerome'e yalnızca hazinelerden, kutsal emanetlerden veya Kutsal Kâse'lerden bahsetmeyen kayıtları ver. Anladın mı?"

"Bu görevi yerine getirmek için naibimin iznini arayacağım," diye cevap verdi Peder Roubert kaskatı bir şekilde.

"Kutsal Kâse'den başka bir şey aramayacaksın!" Kont koltuğunun koluna bir şaplak indirdi. "Hemen başlıyorsun, Roubert ve o raflardaki bütün parşömenleri okumadan işi bırakmayacaksın. Yoksa anneni ve kardeşlerini evlerinden çıkarmamı mı tercih edersin?"

Peder Roubert gururlu bir adamdı ve kendini zor tutuyordu, ama aptal da değildi, bu yüzden biraz durakladıktan sonra başıyla selam verdi. "Belgeleri araştıracağım, Lordum," dedi mütevazı bir şekilde.

"Hemen başla," diye ısrar etti Kont.

"Evet, Lordum," dedi Peder Roubert. Kızın yanışını göremeyeceği için içini çekti.

"Ben de sana yardım edeceğim," dedi Kont hevesli bir şekilde. Çünkü hiçbir Kardinal dünyadaki ya da cennetteki en kutsal hazineyi Berat'tan götüremeyecek-ti. Onu önce Kont bulacaktı.

Dominik keşiş, Castillon d'Arbizon'a sonbahar alacakaranlığında, muhafız tam batı kapısını kapatırken vardı. Bitmekte olan yılın ilk dondurucu gecesi olacağı belli olan gecede kasabanın muhafızını ısıtmak için kapının kemerinin iç kısmındaki büyük mangalda büyük bir ateş yakılmıştı. Kasabanın yarı onarılmış surlarında ve Castillon d'Arbizon'un dik tepesini taçlandıran yüksek kalenin kulesinde yarasalar uçuşuyordu.

"Tanrı seninle olsun," dedi nöbetçilerden biri, uzun boylu keşişi içeri almak için duraklayarak. Ama bekçi ana dili olan Occitan dilinde konuşuyordu ve keşiş bu dili bilmiyordu, bu yüzden belli belirsiz gülümseyerek

haç çıkardı, siyah eteklerini toparlayıp kasabanın ana caddesinden kaleye doğru yürümeye başladı. Günlük işlerini bitiren kızlar sokaklarda dolaşıyordu. Hafifçe topallamasına rağmen yakışıklı bir adam olduğu için keşişe bakıp kıkırdaşıyorlardı. Keşişin dağınık siyah saçları, güçlü, uzun bir yüzü ve koyu renk gözleri vardı. Bir tavernanın kapısında dikilen fahişe ona seslenerek sokağa yerleştirilmiş bir masada içki içen adamları kahkahalarla güldürdü. Bir kasap tahta bakraçla dükkânın önünü yıkadı, böylece sulanan kan, keşişin ilerisindeki oluktan akıp gitti. Üst kat penceresinde bir direkte çamaşırlarını kurutan kadın komşusuna hakaretler yağdırıyordu. Yolun sonundaki batı kapısı hızla kapandı, sürgüsü tok bir sesle yerine geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Keşiş bunların hiçbirine aldırmıyordu. O yalnızca St. Sardos kilisesinin kale burcunun dibine kurulduğu yere tırmanmaya devam etti. Kilisenin içine girince sunağın basamağında durup haç çıkardı, sonra yüzükoyun yere kapandı. St. Agnes sunağının yan tarafında dua eden siyah giysili bir kadın, keşişin uğursuz varlığından rahatsız olarak hızla haç çıkarıp kiliseden aceleyle kaçtı. Üst basamakta yüzükoyun yatan keşiş yalnızca bekledi.

Castillon d'Arbizon'un gri ve kırmızı üniformasını giymiş olan kasabanın üstçavuşu keşişin tepeye tırmanışını seyretmişti. Dominik keşişin genç ve güçlü, cüppesinin eski ve yamalı olduğunu fark etmişti. Bu yüzden üstçavuş kasabanın konsoloslarından birini bulmaya gitmişti. Bu subay kenarları kürklü şapkasını başına oturtmaya çalışırken üstçavuşa, kendisi Peder Medous'u ve rahibin iki kitabından birini getirirken silah-

lı iki adam daha getirmesini istemişti. Grup kilisenin dışında toplanmış ve konsolos idamı seyretmeye gelen meraklı halka geri çekilmelerini emretmişti. "Görecek bir şey yok," demişti işgüzar bir şekilde.

Ama vardı. Bir yabancı Castillon d'Arbizon'a gelmişti ve bütün yabancılar şüphe sebebiydi. Bu yüzden kalabalık orada kalmaya devam edip konsolosun kenarları tavşan kürküyle kaplı, gri ve kırmızı renkli resmi cüppesini giymesini seyretti. Konsolos üç üstçavuşa kilisenin kapısını açmalarını emretti.

İnsanlar ne bekliyordu? St. Sardos'tan bir şeytanın dışarı fırlamasını mı? Siyah kanatları çatırdayarak yanan ve çatallı kuyruğunun gerisinde bir duman bırakan bir yaratık görmeyi mi? Rahip, konsolos ve üstçavuşların ikisi içeri girerken, asasında, bir çavdar demeti taşıyan kartal şeklindeki Castillon d'Arbizon arması bulunan üçüncü üstçavuş kapıyı tutuyordu. Kalabalık beklemeye devam ediyordu. Kiliseden kaçan kadın keşişin dua ettiğini söylüyordu. "Ama kötü görünüyordu," diye ekledi. "Şeytana benziyordu." Hemen bir kez daha haç çıkardı.

Rahip, konsolos ve iki muhafız kiliseye girdiğinde keşiş hâlâ sunağın önünde kollarını iki yana açmış, bir haç gibi yatıyordu. Kilisenin düzgün olmayan taşlarında yankılanan çizme seslerini duymuş olmalıydı, ama ne kıpırdıyor ne de konuşuyordu.

"Paire?" diye sordu Castillon d'Arbizon rahibi endişeli bir şekilde. Occitan dilinde konuşuyordu. Keşiş cevap vermedi. "Peder?" diye bu kez Fransızca denedi rahip.

"Dominik keşişi misiniz?" Konsolos, Peder Medous'un tedbirli yaklaşımına bir cevap bekleyemeyecek

kadar sabırsızdı. "Bana cevap ver!" O da Fransızca ve Castillon d'Arbizon'un önde gelen bir vatandaşına uy-gun şekilde haşin konuşuyordu. "Dominik misin?"

Keşiş bir dakika daha dua etti, ellerini başının üstünde birleştirip bir an için durdu, sonra ayağa kalkıp dört adama döndü.

"Uzun yoldan geliyorum," dedi buyurgan bir şekilde. "Yatak, yiyecek ve şaraba ihtiyacım var."

Konsolos sorusunu yineledi. "Dominik rahibi misin?"

"St. Dominic'in kutsal yolunu izliyorum," diye doğruladı keşiş. "Şarabın iyi olması gerekmez, yiyecek yoksul halkınızın yediğinden, yatak da hasırdan olabilir."

Konsolos tereddüt etti, çünkü keşiş uzun boylu, belli ki güçlü ve biraz da ürkütücüydü, ama zengin bir adam olan ve Castillon d'Arbizon'da gereği gibi saygı gören konsolos omuzlarını dikleştirdi. "Keşiş olmak için fazla gençsin," dedi suçlarcasına.

"Genç adamların kılıç yerine haçı takip etmesi Tanrının bir lütfü," dedi Dominik hafife alırcasma. "Ahırda uyuyabilirim."

"Adın ne?" diye sordu konsolos.

"Thomas."

"Bir İngiliz adı!" Konsolosun sesinde bir telaş vardı ve iki üstçavuş uzun asalarını kaldırarak karşılık verdiler.

"Eğer onu tercih ederseniz Thomas,'" dedi keşiş, iki üstçavuşun tehditkâr bir şekilde üstüne gelmesine aldırmıyor görünerek. "Bu benim vaftiz adım," diye açıkladı. "Tanrımızın ilâhiliğinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuşku duyan o zavallı havarinin adı. Eğer sizin böyle kuşkularınız yoksa sizi kıskanıyor ve bana da böyle bir eminlik vermesi için Tanrıya dua ediyorum."

"Fransız mısın?" diye sordu konsolos.
"Norman'ını," dedi keşiş, sonra başını salladı. "Evet, Fransız'ım." Rahibe baktı. "Fransızca biliyor musunuz?"
"Biliyorum." Rahibin sesi endişeli çıkıyordu. "Biraz. Azıcık."
"O halde bu gece sizin evinizde yemek yiyebilir miyim, peder?"
Konsolos, Peder Medous'un cevap vermesine izin vermedi. Rahibe kitabı keşişe vermesini işaret etti. Bu, sayfaları kurtlar tarafından yenmiş, siyah kapaklı bir kitaptı.
"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu keşiş.
"Kitabı okumanı." Konsolos keşişin ellerinin yaralı ve parmaklarının hafifçe çarpık olduğunu fark etmişti. Bir rahipten çok askere uyan bir hasar bu, diye düşündü. "Oku bana!" diye ısrar etti konsolos.
"Kendiniz okuyamıyor musunuz?" diye sordu keşiş alaycı bir şekilde.
"Benim okuyup okuyamamam seni ilgilendirmez. Ama senin okuyup okuyamaman bizi ilgilendirir, genç adam, çünkü rahip değilsen okuyamazsın. Bu yüzden oku bakalım."
Keşiş omuz silkti, rasgele bir sayfa çevirip durakladı. Duraklamayla rahibin şüpheleri arttı, çavuşları çağırmak için elini kaldırdı, ama Dominik keşişi birden okumaya başladı. Güzel bir sesi vardı, kendine güvenli ve güçlü. Latince sözcükler kilisenin boyalı duvarlarından yankılanırken melodi gibi çıkıyordu. Bir dakika sonra konsolos elini kaldırıp keşişi susturdu, şaşkınlıkla Peder Medous'a baktı. "Ne diyorsun?"

"İyi okuyor," dedi Peder Medous zayıf bir sesle. Rahibin kendi Latincesi çok iyi değildi ve yankılanan sözlerin tamamını anlamadığını itiraf etmek istemiyordu, ama Dominik keşişin okuyabildiğinden emindi.
"Bunun ne kitabı olduğunu biliyor musun?" diye sordu konsolos.
"Sanırım St. Gregory'nin hayatı. Hiç kuşkusuz sizin de anladığınız gibi," sesinde bir alay vardı, "bu bölüm Tanrılarına itaatsizlik edenlerin başına bela olan salgın hastalıkları anlatıyor." Kitabın gevşek kapağını kapatıp rahibe uzattı. "Kitabı Flores Sanctorum olarak tanıyor olabilirsiniz."
"Gerçekten." Rahip kitabı alıp konsolosa baş salladı.
O hâlâ tam olarak emin değildi. "Ellerin," dedi. "Nasıl yaralandı? YA burnun? Kırıldı mı?"
"Çocukken," dedi keşiş ellerini uzatıp, "sığırlarla uyuyordum. Bir öküz üstümden geçti. Burnum da annem kafama bir tavayla vurunca kırıldı."
Konsolos bu çocukluk kazalarını anlayıp başını sallarken gözle görülür şekilde rahatlamıştı. "Ziyaretçiler konusunda dikkatli olmamız gerektiğini anlıyorsundur."
"Tanrının rahiplerine karşı da mı tedbir?" diye sordu Dominik iğneli bir şekilde.
"Emin olmamız gerekiyor," diye açıkladı konsolos. "Auch'dan İngilizlerin kaçtığını söyleyen bir mesaj geldi, ama kimse nereye olduğunu bilmiyor."
"Bir ateşkes var," dedi keşiş.
"İngilizler ne zaman bir ateşkese uydular?" diye karşılık verdi konsolos.
"Gerçekten İngilizler olsaydılar," dedi Dominik keşişi küçümseyerek. "Bugünlerde bütün haydut grupları-

na İngiliz deniyor. Adamlarınız var," Fransızca konuşmalarının tek kelimesini bile anlamayan çavuşları işaret etti. "Kiliseleriniz ve rahipleriniz var, neden haydutlardan korkuyorsunuz ki?"
"Haydutlar İngiliz," diye ısrar etti konsolos. "Savaş yayları taşıyorlar."
"Bu, benim uzun yoldan geldiğim, aç, susamış ve yorgun olduğum gerçeğini değiştirmiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peder Medous seninle ilgilenecek," dedi konsolos. Çavuşlara işaret edip kilisenin koridorundan geçti, dışarıdaki küçük meydana çıktı. "Endişelenecek bir şey yok!" diye duyurdu kalabalığa. "Ziyaretçimiz bir keşiş. Tanrının adamı."

Küçük kalabalık dağıldı. Castillon d'Arbizon'a Tanrının bir adamı gelmişti ve küçük kasabada barış hüküm sürüyordu.

Tanrının adamı bir tabak lahana, fasulye ve salamura domuz pastırması yedi. Peder Medous'a İspanya'daki Santiago de Compostela'ya haç yolculuğu yaptığını, St. James'in mezarında dua ettiğini, şimdi de üstlerinden yeni emirler almak üzere Avignon'a yürüdüğünü söyledi. İngiliz ya da başka türlü bir akıncı görmemişti.

"Yıllardır hiç İngiliz görmedik," dedi Peder Medous, sözünü ettiği şeytanı kaçırmak için telaşla haç çıkararak. "Ama burayı yönetmelerinin üstünden çok uzun zaman geçmedi." Yemeğini yiyen keşiş ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Onlara vergilerimizi ödedik," diye

devam etti Peder Medous. "Ama sonra gittiler ve biz şimdi Berat Kontuna aitiz."

"Dindar bir adamdır herhalde?" diye sordu Thomas.

"Çok dindar," diye doğruladı Peder Medous. "Kilisesinde Bethlehem'deki yemlikten gelen samanı saklıyor. Görmek isterdim."

"Kalesini koruyan adamları var mı?" diye sordu, bebek İsa'nın yatağı gibi daha ilginç bir konuya aldırmayarak.

"Var," dedi Peder Medous.

"Garnizonu Büyük Ayin'e katılıyor mu?"

Peder Medous durakladı, belli ki yalan söylemek istiyordu, sonra yarı gerçeğe razı oldu. "Bazıları."

Keşiş tahta kaşığını bırakıp rahatsız olan rahibe haşin bir şekilde baktı. "Kaç kişiler? Ve kaçı Ayine katılıyor?"

Peder Medous endişeli görünüyordu. Dominik keşişleri geldiğinde bütün rahipler endişelenirdi, çünkü keşişler sapkınlığa karşı savaşta Tanrının acımasız savaşçılarıydı ve eğer bu uzun boylu genç adam Castillon d'Arbizon halkının dindar olmadığını rapor ederse kasabaya Engizisyonu ve işkence aletlerini getirirdi. Garnizonda on kişi var. Ve hepsi iyi Hıristiyanlardır. Bütün halkım gibi."

Keşiş Thomas şüpheli görünüyordu. "Hepsi mi?"

"Ellerinden geleni yapıyorlar," dedi Peder Medous sadık bir şekilde. "Ama..." Tekrar durakladı, belli ki bir ilâve yapacak olmasına pişman oluştu. Tereddüdünü gizlemek için küçük ateşe gidip bir odun daha attı. Rüzgâr bacada uğulduyor, küçük odaya dumanı geri gönderiyordu. "Kuzey rüzgârı," dedi Peder Medous.

"Sonbaharın ilk soğuk gecesini getiriyor. Kış fazla uzak değil, değil mi?"

"Ama?" Keşiş tereddüdü fark etmişti.

Peder Medous otururken içini çekti. "Bir kız var. Bir sapık. Castillon d'Arbizon'dan değil, Tanrıya şükür, ama babası ölünce burada kaldı. Bir Beghard."

"Beghard'ların bu kadar güneyde bulunduğunu bilmiyordum," dedi keşiş. Beghardlar dilenciydi, ama tacizci, yapışkan insanlardan değil. Onlar kiliseyi reddeden sapkınlardı. Çalışma ihtiyacını reddediyor, her şeyin Tanrıdan geldiğini ve bu yüzden her şeyin insanlar için bedava olması gerektiğini iddia ediyorlardı. Kilise kendisini bu tür dehşetlerden korumak için Beghardla-rı bulduğu yerde yakıyordu.

"Yollarda başıboş dolaşıyorlar," dedi Peder Medous. "O da buraya geldi, ama onu piskoposun sarayına gönderdik ve suçlu bulundu. Şimdi buraya geri döndü."

"Buraya geri mi döndü?" Keşiş şok olmuş gibiydi.

"Yakılmak için," dedi Peder Medous aceleyle. 'Yetkililer tarafından yakılması için geri gönderildi. Piskopos insanların onun yandığını görmelerini, böylece kötülüğün aralarından gittiğini bilmelerini istiyor."

Keşiş Thomas kaşlarını çattı. "Bu Beghard'ın sapıklıktan suçlu bulunduğunu, öldürülmek üzere buraya gönderildiğini, ama hâlâ hayatta olduğunu söylüyorsunuz. Neden?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Yarın yakılacak," dedi rahip, yine telaşlı bir şekilde. "Peder Roubert'in burada olmasını bekliyordum. O da sizin gibi Dominik keşişi ve kızın sapık olduğuna o karar verdi. Belki hastadır. Bana ateşin nasıl hazırlanması gerektiğini anlatan bir mektup gönderdi."

Keşiş Thomas küçümsercesine bakıyordu. "Bütün gereken bir odun yığını, kazık, çıra ve sapık. Başka ne isteyebilirsiniz ki?"
"Peder Roubert çalı çırpı kullanmamızı ve dik konmaları gerektiğini söyledi." Rahip parmaklarını kuşkonmaz çubukları gibi birleştirdi. "Çubuk yığınları, diye yazmış bana ve hepsi gökyüzünü işaret edecekmiş. Düz olmayacaklarmış. Bu konuyu çok vurgulamış."
Keşiş Thomas durumu anlarken gülümsedi. "Böylece ateş parlak yanacak, ama hararetli olmayacak, ha? Kız yavaş yavaş ölecek."
"Tanrının isteği böyle," dedi Peder Medous.
"Yavaş yavaş ve büyük acı içinde," dedi keşiş, sözcüklerin tadını çıkararak. "Bu gerçekten Tanrının sapıklar için istediği şeydir."
"Ben de ateşi onun istediği gibi hazırladım," diye ekledi Peder Medous zayıf bir şekilde.
"Güzel. Kız daha iyisini hak etmiyor." Keşiş tabağını bir lokma esmer ekmekle sıyırdı. "Ölümünü zevkle seyredip yoluma gideceğim." Haç çıkardı. "Bu yemek için size teşekkür ederim."
Peder Medous yanına birkaç battaniye yığdığı şömineyi işaret etti."Burada uyuyabilirsiniz."
"Uyuyacağım, Peder," dedi keşiş. "Önce St. Sardos'ta dua edeceğim. Ayrıca onun adını duymamıştım. Bana kim olduğunu anlatır mısınız?"
"Bir keçi çobanı," dedi Peder Medous. Sardos diye birinin var olduğundan bile emin değildi, ama yerli halk olduğunu iddia ediyordu ve o her zaman onlara saygı gösteriyordu. "Şimdi kasabanın durduğu tepede Tanrının kuzusunu görmüş. Bir kurt kuzuyu tehdit ediyor-

muş. Kuzuyu kurttan kurtarmış ve Tanrı onu altın yı-ğınıyla ödüllendirmiş."
"Doğru ve yerinde bir hareket," dedi keşiş, sonra ayağa kalktı. "Siz de benimle gelip kutsal Sardos'a dua edecek misiniz?"
Peder Medous esnemesini bastırdı. "İsterim," dedi isteksizce.
"Israr etmeyeceğim," dedi keşiş cömert bir şekilde. "Kapıyı aralık bırakır mısınız?"
"Kapım her zaman açıktır," dedi rahip. Rahatsız edici misafiri, kapı eşiğinden geçip karanlığa karışırken büyük bir rahatlama hissetti.
Peder Medous'un kâhyası mutfak kapısından gülümseyerek bakıyordu. "Bir keşiş için çok yakışıklı."
"Evet, öyle."
"O halde ben mutfakta uyusam iyi olur," dedi kâhya. "Çünkü bir Dominik keşişinin gece yarısı seni bacaklarımın arasında bulmasını istemezsin, ikimizi de Beghard'la. birlikte yakar." Bir kahkaha atıp masayı temizlemeye devam etti.
Keşiş kiliseye gitmedi. Tepeden birkaç adım inip en yakın tavernaya gitti, kapısını açtı. Kalabalık oda keşişin gülümsemeyen yüzüne bakarken içerideki gürültü yavaş yavaş azaldı. Sessizlik olunca keşiş, bu cümbüşle dehşete düşmüş gibi ürperdi, sonra sokağa çıkıp kapıyı kapattı. Tavernanın içinde bir an sessizlik oldu, sonra adamlar kahkaha attı. Bazıları genç rahibin fahişe aradığını düşündü, diğerleri rahibin yanlış kapıyı açtığını tahmin etti, ama bir iki dakika, içinde hepsi onu unuttu.
Keşiş topallayarak St. Sardos kilisesinin bulunduğu tepeyi tırmandı, keçi çobanının kutsal yerine girmek ye-

rine bir payandanın siyah gölgesinde durdu. Görünmez ve sessiz bir şekilde bekleyip, Castillon d'Arbizon gecesinden gelen birkaç sesi dinledi. Tavernadan şarkı ve kahkaha sesleri geliyordu, ama keşiş, daha çok, kilisenin hemen arkasındaki kalenin daha güçlü surlarıyla birleşen kasaba duvarında dolaşan bekçiyle ilgileniyordu. Adımlar kendisine doğru geldi, duvarın birkaç adım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ötesinde durdu, sonra geri döndü. Keşiş bin adım saydı, nöbetçi hâlâ geri dönmemişti. Bu kez Latince olarak tekrar saymaya başladı, yukarıda sessizlikten başka bir şey duymayınca duvara giden tahta basamakları tırmandı. Basamaklar ağırlığının altında çatırdadı, ama seslenen kimse olmadı. Duvarın üstüne çıktıktan sonra yüksek kale kulesinin arkasına çömeldi, siyah cüppesi küçülen ayın ışığındaki gölgelerin içinde görünmezdi. Tepeyi takip eden duvarın batı kapısına dönen noktasına kadar baktı. Mangalın hararetli bir şekilde yandığı batı kapısında loş, kırmızı bir ışık vardı. Görünüşte bir nöbetçi yoktu. Keşiş adamların kapıda ısınıyor olduklarını düşündü. Başını kaldırıp baktı, ama kulenin surlarında kimseyi görmedi. Yarı aydınlık ok yarıklarında da bir hareket yoktu. Kalabalık tavernanın içinde üç üniformalı adam görmüştü ve görmediği başkaları da olabilirdi. Garnizonun ya içtiğini ya da uyuduğunu düşünüyordu, bu yüzden siyah eteklerini kaldırıp beline bağlı kordonu çözdü. Kordon tutkalla sertleşti-rilen kenevirden yapılmıştı, korkunç İngiliz yaylarını güçlendiren türde kordonlardandı bu. Yeterince uzun olduğu için duvarın mazgallarından birine bağlayıp yere kadar sarkıttı. Bir an orada durup, aşağıya baktı. Kasaba ve kale, etrafından nehrin dolaştığı dik bir kayalığın üstüne kurulmuştu, bendin üstünde tıslayan suyun sesi-

ni duyabiliyordu. Sudan yansıyan ayın hafif bir parıltısını görebiliyordu, ama başka hiçbir şey görünmüyordu. Rüzgâr onu dürtüyor, donduruyordu. Ay ışığının gölgesine geri çekilip başlığını yüzüne doğru çekti.

Nöbetçi tekrar göründü, ama duvarın ancak yarısına kadar yürüyüp durakladı, bir an için korkuluk duvarına dayandı, sonra kapıya doğru geri döndü. Bir dakika sonra yumuşak bir ıslık sesi duyuldu, bir kuşun şarkısı gibi gıcırtılı ve notasızdı. Keşiş kordona gidip yukarı kaldırdı. Bu kez üzerine bir ip düğümlenmişti. Onu mazgallara bağladı. "Güvenli," diye seslendi yumuşak bir İngilizceyle. İpe tırmanan adamın çizmelerinin duvarda çıkardığı sürtünme sesine yüzünü buruşturdu.

Adam, homurdanarak surlara tırmandı, kılıcının kını taşa çarpınca gürültülü bir ses çıktı, ama adam az sonra keşişin yanına çömelmişti. "İşte." Keşişe İngiliz savaş yayını ve bir torba ok verdi. Şimdi bir başka adam tırmanıyordu. Sırtında bir savaş yayı, belinde bir ok torbası asılıydı. İlk adamdan daha çevikti ve burç duvarını geçerken hiç ses çıkarmadı. Derken üçüncü adam da gelip iki adamın yanına çömeldi.

"Nasıldı?" diye sordu ilk adam keşişe.

"Korkutucu."

"Senden şüphelenmediler mi?"

"Rahip olduğumu kanıtlamam için Latince okuttular."

"Ne salaklar, değil mi?" dedi adam. İskoç aksanı vardı. "Peki, şimdi sırada ne var?"

"Kale."

"Tanrı bize yardım etsin."

"Şimdiye kadar etti. Nasılsın, Sam?"

"Susadım," diye cevap verdi adamlardan biri.

"Bunları benim için tut," dedi Thomas, Sam'e yayını ve ok torbasını vererek. Sonra nöbetçinin görünürde olmamasından memnunluk duyarak üç arkadaşını tahta basamaklardan, kilisenin yan tarafından kale kapısının önündeki küçük meydana giden sokağa indirdi. Sapkının ölümü için hazırlanan çalı çırpılar ay ışığında simsiyah görünüyordu. Üzerinde Beghard'ı belinden bağlayacak olan zincirin bulunduğu kazık kerestelerin ortasında yükseliyordu.

Kalenin yüksek kapıları bir çiftlik arabasının avluya girmesine izin verecek kadar genişti. Ama bir kanadına küçük bir kapı daha konmuştu. Keşiş arkadaşlarının ilerisine çıkıp küçük kapıya sertçe vurdu. Bir duraklama oldu, ardından ayak sesleri duyuldu. Kapının öteki tarafındaki adam bir soru sordu. Thomas cevap vermeyip vurmaya devam etti. Tavernadaki arkadaşlarının gelmesini bekleyen nöbetçi hiçbir şeyden şüphelenmeyerek kapıyı açmak için iki sürgüyü çekti. Thomas, kemerin iç tarafında yanan iki yüksek meşalenin ışığına çıktı. Titreşen ışıkta, bir rahibin karanlıkta Castillon d'Arbizon'a gelmesinden dolayı duyduğu şaşkınlığı görebiliyordu. Keşiş yüzünün ortasına ve karnına birer yumruk indirirken adam hâlâ şaşkın bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nöbetçi arkasındaki duvara doğru düştü, keşiş eliyle adamın ağzını kapattı. Sam ve diğer ikisi kapıdan geçip arkalarından kilitlediler. Nöbetçi hâlâ mücadele ediyordu. Thomas dizini hızla kaldırınca adam bastırılmış bir inilti koyuverdi. "Muhafız odasına bakın," diye emretti Thomas arkadaşlarına.

Yayına bir ok takmış olan Sam kalenin girişinden açılan kapıyı itti. İçeride sadece bir nöbetçi vardı. Bir kese şarap, iki zar ve birkaç tane bozuk para bulunan

bir masanın önünde dikiliyordu. Nöbetçi, Sam'in yuvarlak, neşeli yüzüne baktı, ok göğsüne girip onu duvara yaslarken ağzı hâlâ açıktı. Sam bıçağını çekerek ilerledi, adamın gırtlağını keserken kan taşlara sıçradı.

"Ölmek zorunda mıydı?" diye sordu Thomas, birinci nöbetçiyi odaya taşırken.

"Bana bir garip bakıyordu," dedi Sam. "Sanki bir hayalet görmüş gibi." Masadaki paraları toplayıp ok torbasına attı. "Onu da öldüreyim mi?" diye sordu, ilk nöbetçiyi işaret ederek. "Hayır," dedi Thomas. "Robbie? Onu bağla." "Ya ses çıkarırsa?" diye sordu İskoç olan Robbie. Thomas'ın üçüncü adamı da nöbetçi odasına girdi. Adı Jake'ti ve şaşı gözlü sıska bir adamdı. Duvardaki taze kanı görünce sırıttı. Sam gibi o da yay ve ok torbası taşıyordu, belinde bir kemeri vardı. Şarap kesesini aldı. "Şimdi olmaz, Jake," dedi Thomas. Genç Thomas'tan çok daha yaşlı ve zalim görünen sıska Jake uysal bir şekilde itaat etti. Thomas nöbetçi odasının kapısına gitti. Garnizonda on adam olduğunu biliyordu. Birinin öldüğünü, birinin esir olduğunu ve en az üçünün hâlâ tavernada olduğunu biliyordu. Geriye beş adam kalıyordu. Avluya bir göz attı, ama balyalar ve fıçılarla dolu çiftlik arabasının dışında boştu. Nöbetçi odasının duvarındaki silah rafına gidip kısa bir kılıç seçti. Kenarını kontrol edip yeterince keskin olduğunu gördü. "Fransızca biliyor musun?" diye sordu esir nöbetçiye.

Adam başını iki yana sallarken konuşamayacak kadar korkmuştu.

Thomas esire göz kulak olma işini Sam'e verdi. "Kale kapısına vuran olursa aldırma. Ses çıkarırsa," başını

esire doğru çevirdi. "Öldür. Şarap içme. Uyanık kal." Yayını omzuna asıp, keşiş cüppesinin belindeki ipe iki ok soktu, sonra Jake ve Robbie'ye işaret etti. Kasa zırh cüppesi giymiş olan İskoç kılıcını çekmişti. "Sessiz olun," dedi Thomas ve üçü birlikte avluya çıktılar.

Castillon d'Arbizon çok uzun zamandır huzur içindeydi. Garnizon küçük ve kayıtsızdı, görevleri kasabaya gelen mallardan gümrük vergisi toplamak ve vergileri Lordlarının yaşadığı Berat'a götürmekti. Adamlar tembelleşmişti, ama keşiş kılığına giren Hooktonlu Thomas aylardır savaşıyordu ve içgüdüleri, ölümün her köşede bekliyor olabileceğini bilen bir adamın içgüdüleriydi. Robbie, Thomas'tan üç yaş küçük olmasına rağmen savaşta neredeyse arkadaşı kadar deneyimliydi, şaşı gözlü Jake'se bütün hayatı boyunca bir katildi.

Aramaya kalenin yeraltı odasından başladılar. Altı zindan olan kötü kokulu karanlıkta öylece bekliyordu, ama aşırı derecede şişman bir adam ve bir o kadar etine dolgun karısını buldukları gardiyanın odasında mum ışığı titreşiyordu. İkisi de uyuyordu. Thomas adamın kan kokusunu alması için kılıcının ucunu ensesine bastırdı, sonra çifti yürütüp bir zindana kilitledi. Başka hücreden bir kız bağırdı, ama Thomas tıslayarak sessiz olmasını söyledi. Kız karşılığında küfredip sustu.

Tekrar avluya çıktılar. İkisi oğlan çocuğu olan üç hizmetkâr ahırlarda uyuyorlardı. Robbie ve Jake onları aşağıdaki hücrelere götürdükten sonra Thomas'a katılıp kalenin kapısına giden bir düzine geniş basamağı tırmandılar. Ardından kulenin döner merdivenleri geldi. Thomas hizmetkârların garnizondan sayıldığını sanmıyordu ve kuşkusuz başka hizmetkârlar, aşçılar ve

seyisler olacaktı. Ama o şimdilik yalnızca askerler konusunda endişeleniyordu. İkisini barakalarda, battaniyelerinin altında birer kadınla uyurken buldu. Onları merdivenlerde bulduğu meşaleyi fırlatarak uyandırdı. Dördü de irkilerek uyandı, karşılarında yayını çekmiş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

keşiş buldular. Bir kadın çığlık atmak için nefes aldı, ama yay ona doğru dönüp, ok tam sağ gözüne nişan alınca kadın çığlığını bastırma akıllılığını gösterdi.
"Onları bağla," dedi Thomas.
"Gırtlaklarını kesmek daha kolay olur," diye öneride bulundu Jake.
"Bağlayın," dedi Thomas tekrar. "Ve ağızlarını tıkayın."
Bu iş fazla uzun sürmedi. Robbie bir battaniyeyi kılıcıyla şeritlere ayırdı, Jake dördünü bağladı. Kadınlardan biri çıplaktı. Jake sırıtarak bileklerini bağladı, sonra kollarının gerilmesi için onu duvardaki bir kancaya kaldırdı. "Güzel," dedi.
"Daha sonra," dedi Thomas. Kapıda durmuş dışarıyı dinliyordu. Kalede iki asker daha olmalıydı, ama hiçbir şey duymuyordu. Dört esir normalde kılıçların ve zırhların asılı durduğu büyük metal kancalara asılmıştı. Dördü de sessiz ve hareketsiz hale getirilince Thomas döner merdivenlerden yukarı çıkıp yolunu kapayan büyük bir kapıya geldi. Jake ve Robbie de peşindeydi çizmeleri yıpranmış taş basamaklarda hafif bir ses çıkarıyordu. Thomas onlara sessiz olmalarını işaret etti, sonra kapıyı itti. Bir an için kapının kilitli olduğunu düşündü, ama bu kez daha sert olmak üzere bir kez daha itti ve kapı paslı metal menteşelerin üstünde korkunç bir gıcırtı koparark açıldı. Ses ölüyü bile uyandıracak kadar şiddetliydi. Dehşete düşen Thomas duvar örtüle-

rinin asılı olduğu çok yüksek bir odaya bakarken buldu kendini. Menteşelerin gıcırtısı kesildi, geride sessizlik kaldı. Büyük şöminedeki ateşten geriye kalanlar içerisinin boş olduğunu gösterecek kadar ışık yayıyordu. Uzak ucunda, Castillon d'Arbizon Lordu, Berat Kontunun kasabayı ziyaret ettiğinde oturduğu yüksek platform ve ziyafet masası bulunuyordu. Platform şu anda boştu, yalnız arka tarafta, bir duvar örtüsüyle gizlenmiş kemerli boşluk vardı ve güvelerin yediği örgüden titreşen ışık görülebiliyordu.
Robbie, Thomas'ı geçip salonun yan tarafında, ay ışığının eğimli bir şekilde içeri girmesine izin veren ince yarık biçimindeki pencerelerin altından emekledi. Thomas yayına bir ok taktı, ipini kulağına kadar çekerken büyük gücünü hissetti. Robbie ona baktı, hazır olduğunu görünce yıpranmış örtüyü çekmek için kılıcıyla uzandı.
Ama kılıcı örtüye dokunamadan örtü kenara savruldu ve iri yarı bir adam Robbie'nin üstüne atıldı. Adam kükreyerek ve o kadar ani şekilde gelmişti ki şaşkına dönen İskoç saldırıya karşılık vermek için kılıcını geri çekmeye çalıştı, ama Robbie çok yavaştı. Adam yumruklarını savurarak üzerine atladı. Tam o sırada büyük yay titredi. İki yüz adımlık mesafeden zırhlı bir şövalyeyi vuracak olan ok, adamın göğüs kafesinden girip onu çevirdi, adam kollarını çırparak kanlı bir şekilde yere düştü. Robbie adamın yan yarıya altında kalmıştı, düşen kılıcı tahta döşemede tangırdıyordu. Bir kadın çığlık atıyordu. Thomas yaralı adamın garnizon komutanı olduğuna karar verdi ve bazı sorulara cevap verecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak etti, ama Robbie hançerini çekmiş, saldırganının zaten okla yara-

lanmış olduğundan habersiz bir şekilde kısa bıçağını adamın şişman boynuna saplıyordu. Kan tabakası karanlık, parlak döşemeye yayılıp adam öldükten sonra bile Robbie ona vurmaya devam ediyordu. Kadın hâlâ bağırıyordu. "Kes şunun sesini," dedi Thomas Jake'e ve ağır cesedi İskoç'un üstünden kaldırmaya gitti. Adamın uzun beyaz geceliği kıpkırmızı olmuştu. Jake kadına bir tokat attı ve neyse ki ardından sessizlik oldu.
Kalede daha fazla asker yoktu. Bir düzine hizmetkâr mutfakta ve kilerde uyuyordu, ama bela olmadılar. Adamların hepsi zindanlara götürüldü, sonra Thomas kalenin en üst duvarına tırmanıp Castillon d'Arbizon'un hiçbir şeyden kuşkulanmayan çatılarına baktı, orada alevli bir meşale yaktı. Üç kez ileri geri sallayıp uzağa, kalenin ve kasabanın inşa edildiği dik yamacın dibindeki çalılara fırlattı, sonra surların batı kanadına, üzerine bir düzine ok serdiği siper duvarına gitti. Jake de ona katıldı. "Sam, Sir Robbie'yle birlikte kapıda," dedi Jake. Robbie Douglas hiç şövalye olmamıştı, ama iyi doğmuştu ve bir askerdi, bu yüzden Thomas'ın adamları ona bu rütbeyi vermişti. İskoç'u Thomas kadar seviyorlardı, Thomas bu yüzden Lorduna itaatsizlik etmiş ve Rob-bie'nin de yanında gelmesine izin vermişti. Jake burç duvarına biraz daha ok koydu. "Çok kolay oldu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bela beklemiyorlardı," dedi Thomas. Bu tam olarak doğru değildi. Kasaba İngiliz akıncılarını biliyordu, Thomas'ın akıncılarını, ama bir şekilde kendilerini Castillon d'Arbizon'a gelmeyeceklerine inandırmışlardı. Kasaba o kadar uzun zamandır huzur içindeydi ki kasaba halkı sessiz dönemlerin süreceğine ikna olmuştu. Duvarlar ve nöbetçiler, İngilizlere karşı değil, kırsal kesimi

talan eden büyük haydut çetelerine karşı orada bulunuyordu. Uykulu bir nöbetçi ve yüksek duvarlar haydutları engelleyebilirdi, ama gerçek askerlere karşı yetersiz kalmıştı. "Nehri nasıl geçtiniz?" diye sordu Jake'e.

"Su bendinde," dedi Jake. Alacakaranlıkta kasabayı kolaçan etmişlerdi ve Thomas derin ve hızla akan nehri geçmek için en iyi yerin değirmendeki su bendi olduğunu düşünmüştü.

"Değirmenci?"

"Ürkmüş ve sessiz," dedi Jake.

Thomas kırılan dalların sesini, ayak hışırtılarını ve kaleyle kasaba duvarının arasındaki bölmeye bir merdiven dayanırken çıkan tok sesi duydu. İç duvarın üstünden eğildi. "Kapıyı açabilirsin, Robbie," diye aşağıya seslendi. Yayına bir ok takıp aşağıya, ay ışığıyla aydınlanan yüksek duvara baktı.

Altındaki adamlar merdivene tırmanıyorlardı. Silahlarını ve torbalarını kaldırıp siper duvarının üstüne attılar. Robbie ve Sam'in beklediği açık kapıdan meşale ışığı yayılıyordu. Bir dakika sonra zırhları gecenin içinde şıngırdayan bir dizi adam duvarın basamaklarından kale kapısına gittiler. Castillon d'Arbizon'un yeni garnizonu geliyordu.

Nöbetçi duvarın uzak ucunda göründü. Kaleye doğru yürüyordu, birden adamlar duvara tırmanırken çıkardıkları kılıç, yay ve eşyaların sesini duydu. Biraz daha yaklaşıp neler olduğunu görme arzusuyla, takviye bulma arzusu arasında sıkışıp kalmıştı. O böyle tereddüt ederken Thomas ve Jake oklarını fırlattı.

Nöbetçi yastıklı deri yelek giymişti. Bu bir ayyaşın okuna karşı koruma sağlayabilirdi, ama oklar deri yas-

tığı ve göğsünü geçti, uçları sırtından çıktı. Geriye fırladı, asası takırdayarak düştü, birkaç kez hava almak için yutkundu, sonra hareketsiz kaldı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Jake.

"Vergi topluyor ve milletin başına bela oluyoruz."

"Ne zamana kadar?"

"Biri bizi öldürmeye gelene kadar," dedi Thomas, kuzenini düşünerek.

"Ve onu öldürüyoruz, öyle mi?" Jake şaşı gözlü olabilirdi, ama hayata karşı çok düzgün bir bakış acısı vardı.

"Tanrının yardımıyla," dedi Thomas, keşiş cüppesinin üstünde haç çıkararak.

Thomas'ın son adamı da duvara tırmanınca merdiveni arkalarından çektiler. Bir mil uzakta, nehrin karşısında, atlara baktıkları ormanın içinde gizlenmiş yarım düzine adamı vardı hâlâ, ama Thomas'ın gücünün büyük bölümü artık kaledeydi ve kale kapısı yeniden kilitlenmişti. Ölü nöbetçi göğsünde kaz tüylü iki okla duvarın üstünde yatıyordu. Akıncıları başka kimse fark etmemişti. Castillon d'Arbizon ya sarhoş ya da uykudaydı.

Derken çığlıklar başladı.

S
abah ölecek olan Beghard kızın kalede tutuklu olacağı Thomas'ın aklına hiç gelmemişti. Kasabanın kendi hapishanesi olacağını düşünüyordu, ama belli ki kız garnizonun eline bırakılmıştı ve kız diğer hücrelere yeni hapsedilen adamlara hakaret dolu sözler söylüyordu. Sesi okçuları ve Castillon d'Arbizon'un surlarına tırmanıp kaleyi alan askerleri rahatsız ediyordu. Gardiyanın çok az Fransızca bilen tombul karısı İngilizlerin kızı vurması için bağırıyordu. "O bir Beghard," diye bağırdı kadın. "Şeytanla işbirliği içinde."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sir Guillaume kadınla aynı fikirdeydi, "Onu avluya çıkar," dedi Thomas'a. "Kellesini uçurayım."
"Yakılması gerekiyor," dedi Thomas. "Kilise öyle karar vermiş."
"Peki, kim yakacak?"
Thomas omuz silkti. "Kasabanın üstçavuşları herhalde. Belki de biz, bilmiyorum."
"Onu şu anda öldürmeme izin vermiyorsan en azından ağzını kapattır." Bıçağını çıkarıp Thomas'a uzattı. "Dilini kes."
Thomas bıçağa aldırmadı. Daha keşiş cüppesini çıkaracak zamanı olmamıştı, bu yüzden eteklerini topla-

yıp zindana indi. Kız Fransızca olarak diğer hücredeki esirlere hepsinin öleceğini, şeytanın kötü ruhlar tarafından çalınan müzik eşliğinde kemiklerinin üstünde dans edeceğini söylüyordu. Thomas meşalenin titreyen kalıntılarıyla fenerin gaz fitilini yaktı, sonra Beg-hard'ın hücresine gidip iki sürgüyü açtı.
Kız sürgü sesi üstüne sustu. Ağır kapı açılırken hücrenin uzak duvarına gitti. Thomas'ın peşinden gelen Jake fenerin soluk ışığında kızı görünce kıs kıs güldü. "Onu senin için susturabilirim."
"Gidip biraz uyu Jake," dedi Thomas.
"Hayır, benim için bir sakıncası yok," diye ısrar etti Jake.
"Uyu!" diye parladı Thomas. Birden çok öfkelenmişti, çünkü kız o kadar savunmasız görünüyordu ki.
Savunmasızdı, çünkü çıplaktı. Yeni çıkmış bir yumurta gibi çıplak, ok gibi ince, ölümcül derecede beyaz, pire ısırık-lanyla kaplı, yağlı saçlı, iri gözlü ve yabani. Pis samanların üstüne oturmuş, çıplaklığını gizlemek için kollarını göğsüne çektiği dizlerine sarmıştı. Cesaretinin son kalıntılarım kullanırmış gibi derin bir nefes aldı. "Sen İngilizsin," dedi Fransızca. Çığlıkları yüzünden sesi boğuklaşmıştı.
"İngilizim," dedi Thomas.
"Ama bir İngiliz rahip de diğerleri kadar kötüdür," dedi kız suçlayarak.
"Belki," diye onayladı Thomas. Feneri yere bırakıp açık kapının yanma oturdu, çünkü hücredeki koku dayanılmazdı. "Çığlık atmayı kesmeni istiyorum, çünkü insanları rahatsız ediyor," dedi.
Kız bu sözler üzerine gözlerini yuvalarında döndürdü. "Yarın beni yakacaklar," dedi. "Bu yüzden aptalların bu gece rahatsız olması umurumda mı sanıyorsun?"

"Ruhuna özen göstermelisin," dedi Thomas, ama bu hararetli sözleri kızdan bir tepki görmedi. Saz fitili kötü yanıyor, boynuz biçimi loş ışığı cüzamlı, titreşen bir sarıya çeviriyordu. "Neden seni çıplak bıraktılar?" diye sordu.
"Çünkü elbisemden bir şerit koparıp gardiyanı boğmaya kalktım." Kız bunu sakin, ama Thomas'a meydan okurcasına küstah bir şekilde söylemişti.
Thomas, bu kadar zayıf bir kızın şişman gardiyana saldırışını gözünün önüne getirince neredeyse gülüyordu, ama kendi kendine engel oldu. "Adın ne?"
Kız hâlâ küstahtı. "Adım yok," dedi. "Bana sapkın deyip adımı elimden aldılar. Hıristiyanlıktan kovuldum. Öteki dünyaya giden yolun yarısındayım." Kızgınlık ifadesiyle ondan uzağa baktı. Thomas, Robbie Douglas'ın aralık kapıda dikildiğini gördü. İskoç bir hayret, hatta huşu ifadesiyle kıza bakıyordu. Thomas kıza tekrar bak-tı, samanların ve pisliğin altında aslında çok güzel olduğunu gördü. Saçları soluk altın rengiydi, cildinde iz yoktu ve yüzü güçlüydü. Geniş bir alnı, dolgun dudakları ve çökük avurtları vardı. Çarpıcı bir yüzdü bu. İskoç ona öylece bakıyordu ve kız bu açık bakışlardan rahatsız olarak dizlerini göğsüne doğru biraz daha çekti.
"Git," dedi Thomas Robbie'ye. Thomas'a öyle geliyordu ki, insanlar nasıl acıkıyorsa bu genç İskoç da öyle âşık oluyordu. Robbie'nin yüzünden anlaşılıyordu ki kızın görünüşü onu bir kalkana inen çekicin gücüyle etkilemişti.
Robbie Thomas'ın talimatını anlamamış gibi bakıyordu. "Sana sormak istiyordum," dedi, sonra durdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neyi?"
"Calais'de," dedi Robbie. "Kont senden beni geride bırakmanı mı istedi?"

Bu şartlar altında garip bir soruydu bu, ama Tho-mas bir cevabı hak ettiğini düşündü.
"Nereden biliyorsun?"
"O rahip söyledi. Buckingham."
Thomas, Robbie'nin o rahiple neden konuştuğunu bile anlamamıştı, sonra arkadaşının umutsuzca âşık olduğu en son kızın yakınında kalabilmek için öylece sohbet etmeye çalıştığını fark etti. "Robbie," dedi. "Sabah yakılacak."
Robbie huzursuzca kıpırdandı. "Bu şart değil."
"Tanrı aşkına," diye itiraz etti Thomas. "Kilise onu suçlamış."
"O zaman sen neden buradasın?"
"Çünkü burada komuta bende. Çünkü birisinin onu susturması gerekiyor."
"Bunu ben yapabilirim," dedi Robbie gülümseyerek. Thomas cevap vermeyince gülümsemesi surat asmaya dönüştü. "Peki, neden beni Gaskonya'da bırakmadın?"
"Çünkü sen benim arkadaşımsm."
"Buckingham benim Kâseyi çalacağımı söyledi," dedi Robbie. "İskoçya'ya götürecekmişim."
"Önce onu bulmamız gerekiyor," dedi Thomas, ama Robbie dinlemiyordu. O yalnızca köşede dertop olmuş oturan kıza açgözlü bir şekilde bakıyordu. "Robbie," dedi Thomas kararlı bir şekilde. "Bu kız yakılacak."
"O halde bu gece ona ne olacağı önemli değil," dedi İskoç cüretkâr bir şekilde.
Thomas öfkesini bastırmaya çalıştı. "Bizi rahat bırak, Robbie."
"Ruhunun peşinde misin?" diye sordu Robbie. "Yoksa etinin peşinde mi?"

"Git artık buradan!" diye hırladı Thomas, amaçladığından daha sert bir şekilde. Robbie irkildi, hatta yüzünde kavgacı bir ifade belirdi, ama sonra birkaç kez gözlerini kırpıştırıp oradan gitti.
Kız İngilizce konuşmaları anlamamıştı, ama Rob-bie'nin yüzündeki şehveti görmüştü. Thomas'a döndü. "Beni kendin için mi istiyorsun?" diye sordu Fransızca.
Thomas alaycı soruya aldırmadı. "Nerelisin sen?"
Kız cevap verip vermemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Picardyli."
"Çok kuzeyde," dedi Thomas. "Picardyli bir kız Gas-konya'ya nasıl gelir?"
Kız yine tereddüt etti. Thomas onun on beş ya da on altı yaşında olduğunu tahmin etti, bu da onu evlilik için aşırı olgun hale getiriyordu. Gözlerindeki meraklı, delici bakış, ruhunun karanlık köklerini görebilecekmiş gibi bir rahatsızlık verdi Thomas'a. "Babam bir hokkabazdı ve alev yutardı."
"Öyle adamlar gördüm," dedi Thomas.
"O nereye isterse giderdik," dedi. "Ve panayırlarda para kazanırdık. Babam insanları güldürür, ben de paraları toplardım."
"Annen?"
"Öldü." Annesini hatırlamıyormuş gibi rahat bir tavırla söylemişti bunu. "Sonra da babam öldü. Altı ay önce burada. Ben de burada kaldım."
"Neden kaldın?"
Kız, sorusunun cevabı çok açıkmış da söylenmesi ge-rekmiyormuş gibi alaycı bir şekilde baktı ona, ama sonra bir rahibin normal insanların nasıl yaşadığını anlamadığını tahmin ederek cevap verdi. "Yolların ne kadar

tehlikeli olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Core-dorlar var."
"Coredorlar mı?"
"Haydutlar," diye açıkladı. "Yerli halk onlara Core-dor diyor. Sonra bir o kadar kötü olan Routierler var." Routierler yollarda dağınık gezip kendilerine iş verecek Lordlar arayan, aç

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaldıklarında, ki çoğu zaman öyleydiler, istediklerini zorla alan haydutlardı. Hatta bazıları kasabaları ele geçirip fidye istiyordu. Ama Coredorlar gibi onlar da yalnız gezen bir kızın şeytan tarafından eğlence olsun diye kendilerine gönderilmiş bir hediye olduğunu düşünürlerdi. "Ne kadar dayanırdım sence?"

"Birilerinin eşliğinde yolculuk yapabilirdin," dedi Thomas.

"Babam ve ben her zaman öyle yapardık, ama o beni korurdu. Ya kendi başımayken?" Omuz silkti. "Bu yüzden burada kaldım. Mutfakta çalıştım."

"Ve sapkınlığa mı düştün?"

"Siz rahipler sapkınlığa bayılıyorsunuz," dedi buruk bir sesle. 'Yakmanız için bir neden veriyor size."

"Suçlanmadan önce adın neydi?"

"Genevieve."

"Bir azizin adı mı verilmiş sana?"

"Öyle sanırım."

"Genevieve ne zaman dua etse şeytan mumlarını söndürürmüş," dedi Thomas.

"Siz rahipler hikâye dolusunuz," dedi Genevieve alaycı bir şekilde. "Buna inanıyor musun? Yani şeytanın kiliseye gelip onun mumlarını söndürdüğüne inanıyor musun?"

"Eğer şeytansa onu neden öldürmedi? Ne acıklı bir numara. Mumlarını söndürmek! Yapabildiği tek şey buysa şeytan olamaz."

Thomas onun alaylarına aldırmadı. "Bana Beghard olduğunu söylediler."

"Beghard'larla karşılaştım ve onları sevdim."

"Onlar şeytanın yavruları," dedi Thomas.

"Sen hiç onlardan biriyle tanıştın mı?" diye sordu. Thomas tanışmamıştı. Yalnızca isimlerini duymuştu. Kız onun rahatsızlığını hissetti. "Eğer Tanrının her şeyi herkese verdiğine ve herkesin her şeyi paylaşmasını istediğine inanmak Beghard olmaksa ben de onlar kadar kötüyüm," diye itiraf etti. "Ama hiç onlara katılmadım."

"Alevleri hak edecek bir şey yapmış olmalısın."

Kız dik dik baktı ona. Belki Thomas'ın sesindeki bir şey kendisine güvenmesini sağlamıştı, ama kızın küstahlığı yok olup gitmişti. Gözlerini kapatıp başını duvara yasladı, Thomas onun ağlamak istediğini düşündü. Narin yüz hatlarını seyrederken onun güzelliğini neden Robbie gibi ilk anda fark etmediğini merak etti. Sonra kız gözlerini açıp ona baktı. "Bu gece burada ne oldu?" diye sordu, suçlamasına aldırmayarak.

"Kaleyi ele geçirdik," dedi Thomas.

"Biz?"

"İngilizler."

Kız yüz ifadesini okumaya çalışarak ona baktı. "Demek artık sivil iktidar gücü İngilizlerde?"

Kızın bu ifadeyi davası sırasında mahkemede duymuş olduğunu tahmin etti. Kilise sapkınları yakmaz, yalnızca mahkûm ederdi ve günahkârlar öldürülmek üzere sivil iktidara teslim edilirdi. Böylece kilisenin el-

leri temiz kalır, Tanrı kilisesinin kirlenmediği konusunda temin edilir ve şeytan bir ruh kazanırdı. "Sivil iktidar biziz artık," diye doğruladı.

"Demek beni Gaskonlar yerine İngilizler yakacak?"

"Eğer sapkınsan birinin seni yakması gerekiyor."

"Eğer mi?" diye sordu Genevieve, ama Thomas cevap vermeyince gözlerini kapatıp yeniden nemli taşlara başını yasladı. "Tanrıya hakaret ettiğimi söylediler." Yorgun gibi konuşuyordu. "Tanrının Kilisesinin rahiplerinin yozlaşmış olduğunu iddia ettiğimi, şimşeklerin altında çıplak dans ettiğimi, suyu bulmak için şeytanın gücünü kullandığımı, insanların hastalıklarını iyileştirmek için büyü yaptığımı, geleceği bildiğimi ve Galat Lorret'in karısını ve sığırlarını lanetlediğimi söylediler."

Thomas kaşlarını çattı. "Seni Beghard olduğun için mahkûm etmediler mi?"

"O da var," diye ekledi tekdüze bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Thomas birkaç saniye sessiz kaldı. Kapının dışındaki karanlıkta bir yerlerden su damlıyordu. Fenerin alevi titreşti, neredeyse sönmek üzereyken yeniden yandı. "Kimin karısını lanetledin?"

"Galat Lorret'in. Buradaki kumaş tüccarı ve çok zengin bir adam. Başkonsolos ve karısından daha genç et isteyen bir adam."

"Peki, karısını lanetledin mi?"

"Yalnızca onu değil, adamı da. Sen hiç kimseye küfretmedin mi?"

"Geleceği görüyor musun?"

"Herkesin öleceğini söyledim ve bu açık gerçek."

"Eğer İsa söz verdiği gibi dünyaya geri gelirse değil."

Kız yüzünde hafif bir gülümsemeyle ona uzun, düşünceli bir şekilde baktı, sonra omuz silkti. "Demek yanılmışım," dedi alaycı bir şekilde.

"Demek şeytan sana nasıl su bulacağını gösterdi?"

"Bunu sen bile yapabilirsin," dedi. "Çatallı bir dal al, tarlada yavaşça sürü, dal oynayınca kaz."

"Ya büyülü tedaviler?"

"Eski ilaçlar," dedi yorgun bir sesle. "Teyzelerimizden, büyükannelerimizden ve yaşlı kadınlardan öğrendiğimiz şeyler. Bir kadının doğum yaptığı odadan demiri çıkarırsın. Uğursuzluktan kaçmak için sen bile tahtaya dokunursun, rahip. Bu büyü seni ateşe göndermeye yeter mi?"

Thomas yine sorusuna aldırmadı. "Tanrıya hakaret ettin mi?"

"Tanrı beni seviyor ve ben beni sevenlere hakaret etmem. Ama rahiplerin yozlaşmış olduğunu söyledim ki öylesiniz, bu yüzden beni Tanrıya hakaret etmekle suçladılar. Sen de yoz musun, rahip?"

"Ve şimşeklerin altında çıplak dans ettin," dedi Thomas ithamları tamamlayarak.

"Bu konuda suçluyum," dedi kız.

"Neden dans ettin?"

"Çünkü babam eğer bunu yaparsak Tanrının bize rehberlik edeceğini söyledi."

"Tanrı bunu yapar mıymış?" diye sordu Thomas şaşkınlıkla.

"Biz öyle inanıyorduk. Yanılmışız. Tanrı bana Castil-lon d'Arbizon'da kalmamı söyledi, ama bu yalnızca işkenceye ve yarınki ateşe neden oldu."

"İşkence mi?" diye sordu Thomas.

Sesindeki bir şey, dehşet, kızın ona bakmasına neden oldu. Sonra sol bacağını yavaşça uzattı, böylece Thomas onun bacağının iç kısmındaki beyaz derisini bozan çiğ, kırmızı, çarpık izleri gördü. "Beni yaktılar," dedi. "Tekrar tekrar. Bu yüzden olmadığım şeyi itiraf ettim, yani Beghard olduğumu, çünkü beni yaktılar." Birden acıyı hatırlayarak ağlamaya başladı. "Kıpkırmızı metal kullandılar. Çığlık attığımda şeytanın ruhumdan çıkmaya çalıştığını söylediler." Bacağını çekip aynı izlerin bulunduğu sağ kolunu gösterdi. "Ama bunları bıraktılar," dedi öfkeyle, birden küçük göğüslerini gözler önüne sererek. "Çünkü Peder Roubert şeytanın onları emmek isteyeceğini ve onun ağzının vereceği acının Kilisenin vereceği hiçbir acıya benzemeyeceğini söyledi." Sonra dizlerini yukarı çekti, gözyaşları yanaklarından süzülürken sessiz kaldı. "Kilise insanların canını yakmayı seviyor," diye devam etti bir süre sonra. "Bunu biliyor olmalısın."

"Bekliyorum," dedi Thomas. Neredeyse bedenindeki aynı yaraları göstermek için keşiş cüppesini kaldırıyordu, Kutsal Kâse'nin yerini söylemesi için bacaklarına bastırılan sıcak demirlerin açtığı yaraları. Kilisenin kan dökmesi yasaklandığı için kan çıkarmayan bir işkenceydi bu, ama becerikli bir adam deriye zarar vermeden insanın ruhunun işkenceden çığlıklar atmasını sağlayabilirdi. "Biliyorum," dedi Thomas tekrar.

"O halde lanet olsun sana," dedi Genevieve, yine küstah-laşarak. "Sana ve bütün kahrolası rahiplere lanet olsun."

Thomas ayağa dikilip feneri kaldırdı. "Sana giyecek bir şey getireyim."

"Benden korktun mu, rahip?" diye sordu kız alaycı bir şekilde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Korkmak mı?" diye sordu Thomas şaşırarak.
"Bundan, rahip!" Kız çıplaklığını gözler önüne serince Thomas dönüp kapıyı kızın kahkahalarının üstüne kapattı. Sürgüleri sürdükten sonra duvara yaslanıp boşluğa baktı. Genevieve'in gözlerini hatırladı, ateş ve acı dolu gözlerim. Kirli, çıplak, bakımsız, solgun, yarı aç ve sapkındı. Thomas onu güzel bulmuştu, ama sabah bir işi vardı ve bunu hiç beklemiyordu. Tanrının kendisine verdiği bir görevdi bu.
Bahçeye çıktığında her yerin sessiz olduğunu gördü. Castillon d'Arbizon uyuyordu.
Ve Thomas, bir rahibin piç oğlu dua etti.
Kule, Paris'ten bir günlük mesafedeki bir ormanın içinde, Soissons'dan çok uzak olmayan alçak bir tepede bulunuyordu. Issız bir yerdi. Kule bir zamanlar tarım işçilerinin tepenin iki yanındaki vadileri ekip biçtiği bir Lordun eviydi, ama Lord çocuğu olmadan ölmüştü ve uzak akrabaları mülkiyet hakkı için kavga etmişlerdi. Bu da avukatların zengin olması, kulenin çürümeye terk edilmesi ve tarlaların önce fındık, daha sonra da meşe ağaçlarıyla kaplanması, baykuşların rüzgârların estiği, mevsimlerin gelip geçtiği yüksek taş odalarda yuva yapması anlamına gelmişti. Kule üzerinde tartışan avukatlar bile artık ölmüştü ve küçük kale onu daha önce hiç görmemiş olan ve orada yaşamayı hayal bile etmeyen bir Dükün malı olmuştu. Geriye kalan tarım işçileri, Dükün kiracısının bir çiftliğinin olduğu Melun köyüne yakın olan tarlaları işliyordu.

Köylülerin söylediğine göre kulede hayaletler vardı. Soğuk kış gecelerinde hayaletler geziniyordu. Yabancı yaratıkların ağaçlarda dolaştığı söyleniyordu. Çocuklara oradan uzak durmaları tembihleniyordu, ama kaçınılmaz olarak cesur olanlar ormana giriyor ve bazıları kuleye tırmanarak boş olduğunu iddia görüyorlardı.
Ama sonra yabancılar geldi.
Uzaklardaki Dükün izniyle geldiler. Bunlar kiracılardı, ama çiftçilik yapmak ya da yamaçtaki değerli keresteler için gelmemişlerdi. Aslında askerlerdi. İngiltere'ye karşı verilen savaşta yaralanan, zırhlı, yaylı ve kılıçlı on beş sert adam. Köyde problem çıkaran kadınlarını da getirmişlerdi, ama kimse şikâyet etmeye cesaret edemiyordu, çünkü onlar da erkekleri kadar sertti, ama hiçbiri onları yöneten adam kadar sert değildi. O, uzun boylu, zayıf, yara izleriyle dolu ve kindardı. Adı Charles'tı ve asker değildi, hiç zırh giymemişti, ama kimse ona ne olduğunu sormak istemiyordu, çünkü bakışları dehşet vericiydi.
Soisson'dan taş ustaları geldi. Baykuşlar kovulup kule onarıldı. Kulenin dibine yeni bahçe yapıldı, yüksek duvarlı, tuğla ocaklı bir bahçe. Bu iş bitirilir biti-rilmez içindekilerin keten bir örtüyle gizlendiği bir vagon kuleye geldi ve bahçedeki yeni kapı vagonun arkasından kapandı. Kulede olan garip şeyleri merak eden bazı cesur çocuklar, ormana gizlice girdiler, ama nöbetçilerden biri kendilerini görüp takip edince dehşet içinde kaçtılar, okuyla neredeyse bir çocuk vuruluyordu. Bir daha hiçbir çocuk gitmedi oraya. Aslında kimse gitmedi. Askerler pazardan yiyecek ve şarap satın aldı, ama Melun'un tavernasında içtiklerinde bile ku-

lerde neler olduğunu söylemiyorlardı. "Mösyö Charles'a normalisiniz," diyorlardı, çirkin, yaralı adamı kast ederek, ama köydeki hiç kimse Mösyö Charles'a yaklaşmaya cesaret edemiyordu.
Bazen bahçeden duman yükseliyordu ve köyden görülüyordu. Kulenin artık bir simyacının evi olduğu sonucuna varan kişi rahip oldu. Tepeye garip malzemeler götürülüyordu. Bir gün arabacısı şarap içerken sülfür fıçısı ve kurşun külçeleriyle yüklü vagon köyde durdu. Rahip sülfür kokusunu aldı. "Altın yapıyorlar," dedi kâhyasına, onun bu haberi bütün köye yayacağını bilerek.
"Altın mı?" diye sordu kadın.
"Simyacıların yaptığı budur." Rahip, şarap zevki olmasa ve dua çanı çalana kadar sarhoş olmasa kilisede yükselebilecek bilgili bir adamdı, ama Paris'teki öğrencilik günlerini ve her metalle birleşerek onu altına dönüştüren o zor bulunur felsefe taşını aramaya katılmayı düşündüğünü hatırlıyordu. "Nuh ona sahipti," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neye sahipti?"
"Felsefe taşına, ama sonra kaybetti."
"Sarhoş ve çıplak olduğu için mi?" diye sordu kâhya. Nuh hikâyesini belli belirsiz hatırlıyordu. "Senin gibi?"
Rahip yarı sarhoş ve tam çıplak olarak yatakta yatıyordu. Gümüş ve civanın, sülfür ve kurşunun, bronz ve demirin eriyip karıştığı, sonra tekrar eridiği Paris'teki çalışma odalarını hatırlıyordu. "Yüksek derecede ısıtma, çözünme, ayrışma, birleşme, çürüme, katılaşma, fermentasyon ve projeksiyon."
Onun neden bahsettiği konusunda kâhyanın hiçbir fikri yoktu. "Marie Condrot bugün çocuğunu kaybetti," dedi

kâhya. "Bir kedi yavrusu büyüklüğündeydi. Her yeri kan içinde ve ölüydü. Kızıl saçlı. Onu vaftiz etmeni istiyor."
"Rafine etme," dedi habere aldırmayarak, "yapıştırma, yankılanma, damıtma. Her zaman damıtma. Per ascundem tercih edilen yöntemdir." Hıçkırdı. "İsa aşkına," dedi içini çekerek, sonra yeniden düşündü. "Flogis-ton*. Flogistonumuz olsa hepimiz altın yapabilirdik."
"Peki altın nasıl yapılır?"
"Az önce söyledim ya." Yatakta dönüp kadının ay ışığında beyaz ve ağır görünen göğüslerine baktı. "Çok zeki olmalısın," dedi ona uzanarak, "ve cehennemin ateşlerinden daha sıcak yanan bir madde olan flogiston'u bulmalısın. Onunla Nuh'un kaybettiği felsefe taşını yaparsın ve onu herhangi bir metalle birlikte ocağa koyarsın. Üç gün, üç gece sonra altın bulursun. Corday orada bir ocağın yapıldığını söylemedi mi?"
"Kuleyi hapishaneye çevirdiklerini söyledi," dedi kadın.
"Felsefe taşını bulmak için bir ocak," diye ısrar etti rahip.
Rahibin tahmini sandığından daha yakındı. Kısa süre sonra bütün mahalle büyük bir filozofun kuleye kapanıp altın yapmak için uğraştığına inanmıştı. Eğer başarılı olursa kimsenin çalışmaya ihtiyacı olmayacağını söylüyordu erkekler, çünkü hepsi zengin olacaktı. Köylüler altın tabaklardan yiyecek, gümüş örtülü atlara bineceklerdi. Ama bazı insanlar bunun garip türde bir simya olduğunu fark ediyordu, çünkü bir sabah iki asker köye gelip üç yaşlı öküz ve bir kova inek dışkısı götürmüştü. "Yakında çok zengin olacağız," dedi kâhya alaycı bir şekilde. "Bok içinde zengin." Ama rahip horluyordu.
(*) Eskiden yanmaya neden olduğuna inanılan hayali bir element. (Ç.N.)

Derken Calais'in düşüşünü takip eden sonbaharda Paris'ten bir Kardinal geldi. Soissons'da St-Jean-de-Vignes Manastırında kalıyordu. Bu manastır çoğundan daha zengin olmasına rağmen Kardinal'in maiyetini barındırmaya yetmemiş, bu yüzden bir düzine adamı tavernada kalıp oranın sahibine havalı bir şekilde faturayı Paris'e göndermelerini söylemişti. "Kardinal ödeyecek," deyip kahkahalarla gülmüşlerdi, çünkü Livorno Kardinal Baş Piskoposu ve Fransa Sarayının Papalık Elçisi Louis Bessieres'in önemsiz para taleplerine aldırmadığını hepsi biliyordu.
Ama son zamanlarda Kardinal Hazretleri müsrif bir şekilde para harcıyordu. Kuleyi inşa ettiren Kardinal'di. Yeni bir duvar inşa ettirip muhafızlar kiralamıştı ve Soissons'a vardığı sabah yanında altmış adamı ve on dört rahibiyle birlikte kuleye gitti. Kuleye giden yolun yarısında siyahlar giymiş olan, belinde uzun, ince bir kılıç taşıyan Charles'la karşılaştılar. Charles, Kardinali diğer adamlar gibi saygılı bir şekilde karşılamadı. Başıyla kısaca selam verdikten sonra büyük rahibin yanında ilerlemek için atını döndürdü. Rahipler ve askerler, Kardinal'den aldıkları ikazla konuşmalarını duymamak için uzaktan takibe başladılar.
"İyi görünüyorsun, Charles," dedi Kardinal alaycı bir sesle.
"Canım sıkılıyor." Çirkin Charles'ın sesi taşa sürülen demiri andırıyordu.
"Tanrıya hizmet zor olabilir," dedi Kardinal.
Charles bu alaycı sözlere aldırmadı. Yarası dudağından yanağına uzanıyordu, gözleri şiş, burnu kırıktı. Siyah giysileri bir korkuluğun paçavraları gibi duruyordu üstünde. Gözleri bir pusu bekliyormuş gibi durmadan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yolun iki yanına gidip geliyordu. Bu grupla karşılaşan herhangi biri bakışlarını Kardinal ve yırtık pırtık giysili arkadaşına kaldırmaya cüret edebilse Charles'ın asker olduğunu düşünürdü, çünkü yarası ve kılıcı onun savaşta hizmet ettiğini düşündürüyordu, ama Charles Bessieres hiçbir zaman bir sancağı takip etmemişti. Onun yerine gırtlak ve para cüzdanı kesmişti, soymuş ve adam öldürmüştü ve idam edilmekten kurtulmuştu, çünkü Kardinal'in ağabeyiydi.

Charles ve Louis Bessieres, Limousin'de doğmuşlardı. Don yağı tüccarı olan babaları küçüğe eğitim verirken büyüğü yabani kalmıştı. Charles karanlık sokaklarda dolaşırken Louis kilisede büyümüştü, ama farklı olsalar da aralarında bir sır vardı. Bu sır, don yağı tüccarının sağ olan tek oğulları arasında güvendeydi ve rahiplere ve askerlere bu yüzden uzakta durmaları emredilmişti.

"Esirin nasıl?" diye sordu Kardinal.

"Homurdanıyor. Bir kadın gibi zırlıyor."

"Ama çalışıyor, değil mi?"

"Oh, çalışıyor," dedi Charles haşin bir şekilde. "Tembellik edemeyecek kadar korkuyor."

"Yemek yiyor mu? Sağlığı iyi mi?"

"Yiyor, uyuyor ve kadınını beceriyor," dedi Charles.

"Kadını mı var?" Kardinal şok olmuştu.

"Bir kadın istedi. Kadını olmadan iyi çalışamayacağını söyledi, ben de ona bir kadın buldum."

"Ne tür?"

"Paris'in fahişelerinden biri."

"Belki senin eski bir arkadaşındır?" diye sordu Kardinal, eğlenerek. "Ama çok düşkün olduğun biri değildir, herhalde?"

"Her şey bitince adam gibi onun da gırtlağı kesilecek," dedi Charles. "Bana zamanını söyle yeter."

"Mucizesini gerçekleştirdiği zaman elbet," dedi Kardinal.

Tepeye çıkan dar bir yolu izlediler. Kuleye vardıktan sonra rahipler ve silahlı adamlar bahçede kalırken kardeşler, atlarından inip kısa, döner merdivenlerden inip üç sürgüyle kapatılmış ağır bir kapıya geldiler. Kardinal kardeşinin sürgüleri geriye çekişini seyrederken, "Muhafızlar buraya inmiyor mu?" diye sordu.

"Yalnızca yemek getiren ve kovaları götüren ikisi geliyor," dedi Charles. "Diğerleri burunlarını ait olmayan yere sokarlarsa boğazlarının kesileceğini biliyorlar."

"Buna inanıyorlar mı?"

Charles Bessieres kardeşine ters bir şekilde baktı. "Sen olsan inanmaz miydin?" diye sordu ve son sürgüyü çekmeden önce bıçağını çekti. Kapıyı açarken geri çekildi, belli ki kapının arkasında birisinin üzerine saldırmasına karşı tedbir alıyordu, ama içerideki adam herhangi bir düşmanlık göstermiyordu. Kardinali görünce acınacak derecede memnun olup saygıyla dizlerinin üstüne çöktü.

Kulenin mahzeni genişti, tavanı, bir sürü fenerin asılı olduğu büyük tuğla kemerlerle destekleniyordu. Fenerlerin dumanlı ışıkları, kalın demirlerle kapatılmış üç tane yüksek, küçük pencereden giren gün ışığıyla güçleniyordu. Mahzende yaşayan esir, uzun sarı saçları, etli bir yüzü ve zeki gözleri vardı. Yanakları ve geniş alnı, uzun, çevik parmaklarını da kaplayan kirle kaplanmıştı. Kardinal yaklaşırken dizlerinin üstünde kaldı.

"Genç Gaspard," dedi Kardinal neşeyle ve esirin, içinde İsa'nın ölüm tacından alınan bir dikenin bulunduğu ağır yüzüğünü öpmesi için elini uzattı. "İyi olduğunu düşünüyorum, Gaspard. Yemeklerini iştahla yiyorsun? Bir bebek gibi uyuyorsun? İyi bir Hıristiyan gibi çalışıyorsun? Bir domuz gibi çiftleşiyor-sun?" Kardinal son sözleri söylerken kıza baktı. Sonra elini Gaspard'ın elinden çekip odadaki masalara doğru yürüdü. Masaların üstünde çamur fıçıları, balmumu blokları, külçe yığınları, keskiler, eğeler ve çekiçler bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asık suratlı, kızıl saçlı kız, bir omzundan gevşek bir biçimde sarkan kirli bir elbise giymişti ve mahzenin bir köşesindeki alçak yatağın üstünde oturuyordu. "Burayı sevmiyorum," diye Kardinal'e şikâyet etti kız.

Kardinal uzun süre sessizlik içinde kıza baktı, sonra kardeşine döndü. "Bir daha iznim olmadan benimle konuşursa, Charles, onu kırbaçla."

"Bir zarar vermek istemedi, majesteleri," dedi Gaspard, dizlerinin üstünden kalkmadan.

"Ama ben istiyorum," dedi Kardinal, sonra esirine gülümsedi. "Ayağa kalk, sevgili oğlum, ayağa kalk."

"Yvette'e ihtiyacım var," dedi Gaspard. "Bana yardım ediyor."

"Eminim ediyordur," dedi Kardinal, sonra içinde kahverengimsi bir çamurun karıştırıldığı çamurdan bir kâsenin önünde eğildi. Kokusuyla irkilip döndü. Gaspard yanına gelip yine dizlerinin üstüne çöktü, armağanını kaldırdı.

"Sizin için Kardinal hazretleri," dedi coşkuyla. "Sizin için yaptım."

Kardinal hediyeyi aldı. Altından yapılma bir haçtı bu. Genişliği bir el kadar yoktu, ama acı çeken İsa'nın bütün ayrıntıları incelikle taklit edilmişti. Dikenli tacın altında saçlar görünüyordu, tacın dikenleri gerçekten batıyordu, yan tarafındaki yara çentikliydi ve altın rengi kan belindeki giysiden kayıp uzun bacağına iniyordu. Çivi başlan gururlu bir şekilde görünüyordu. Kardinal onları saydı. Dört. Hayatında üç gerçek çivi görmüştü. "Bu çok güzel, Gaspard," dedi Kardinal.

"Daha fazla ışık olsa, daha iyisini yapabilirdim," dedi Gaspard.

"Daha fazla ışık olsa hepimiz daha iyi çalışabilirdik," dedi Kardinal. "Gerçeğin ışığı, Tanrının ışığı, Kutsal Ruh'un ışığı." Masaların yanına gidip Gas-pard'ın aletlerine dokundu. "Ama şeytan bizi şaşırtmak için karanlık gönderiyor ve buna dayanmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Üst kat?" dedi Gaspard. "Üst katta daha aydınlık odalar olmalı?"

"Var," dedi Kardinal. "Var, ama kaçmayacağını nereden bilebilirim? Sen zeki bir adamsın. Sana büyük bir pencere versem, bütün dünyayı vermiş olurum. Hayır, sevgili oğlum, böyle işler çıkarabiliyorsan -haçı kaldırdı- daha fazla ışığa ihtiyacın yok demektir." Gülümsedi. "Çok zekisin."

Gaspard gerçekten zekiydi. Kardinal'in malikânesinin bulunduğu Paris'te ile de la Cite'deki Quai des Or-fevres'deki küçük dükkânlardan birinde bir kuyumcunun çırağıydı. Kardinal kuyumcuları her zaman takdir ederdi: Dükkânlarını gezer, onların müşterisi olur, en iyi parçalarını satın alırdı ve aldıklarının çoğu bu zayıf,

endişeli çırak tarafından yapılmıştı. Çırak, kötü bir taverna kavgasında başka bir çırak arkadaşını bıçaklayıp öldürünce idama mahkûm olmuştu, ama Kardinal onu kurtarıp kuleye getirmiş ve ona bir hayat vaat etmişti.

Ama önce Gaspard'ın bir mucize gerçekleştirmesi gerekiyordu. Ancak o zaman serbest kalabilirdi. Vaat buydu, ama Kardinal, Gaspard'm bu mahzenden dışarıdaki fırını kullanmak haricinde hiçbir şey için çıkamayacağından emindi. Gaspard, bunu bilmese de, zaten cehennemin kapısındaydı. Kardinal istavroz çıkarıp haçı masaya koydu. "Bana göster bakalım," diye emretti Gaspard'a.

Gaspard, üzerinde çamaşır suyuyla beyazlatılmış ketenle örtülü bir nesnenin bulunduğu büyük çalışma masasına gitti. "Şu anda yalnızca balmumu, hazretleri," diye açıkladı, keteni kaldırarak. "Ama altına dönüştürmenin mümkün olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Kardinal.

"Dikkatle," diye uyardı Gaspard. "Saflaştırılmış balmumu ve çok narin."

Kardinal gri-beyaz balmumunu kaldırırken yağlı olduğunu hissetti. Onu alıp gölgeli gün ışığının içeri sü-züldüğü üç küçük pencereden birine götürdü. Orada hayretler içinde kalakaldı.

Gaspard balmumundan bir kupa yapmıştı. Çalışması haftalar sürmüştü. Kupanın kendisi yalnızca bir elmayı alacak büyüklükteydi, sapı ise yalnızca on beş santimdi. Sapı bir ağaç gövdesi, ayağı ise ağacın üç kökü gibi şekillendirilmişti. Ağaç, kupanın dantelli kâsesini oluşturan telkari işle dallanmıştı. Telkari dallar, minik yaprakları, küçük elmaları ve kupanın dış sını-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rındaki üç narin çiviyle şaşırtıcı derecede ayrıntılandı-rılmıştı. "Çok güzel," dedi Kardinal.
"Üç kök, Teslisi anlatıyor, Kardinal hazretleri," diye açıkladı Gaspard.
"Bu kadarını anladım."
"Ve ağaç da hayat ağacı."
"Bu yüzden elmaları var," dedi Kardinal.
"Çiviler, Lordumuzun haçının hangi ağaçtan yapıldığını gösteriyor," diye sözlerini tamamladı Gaspard.
"Bunu fark ettim," dedi Kardinal. Güzel balmumu kupayı masaya götürüp dikkatle bıraktı. "Cam nerede?"
"Burada, Kardinal Hazretleri." Gaspard bir kutuyu açıp bir kadeh çıkardı, Kardinal'e uzattı. Kadeh kalın, çok eski görünen yeşilimsi bir camdan yapılmıştı. Kadehin bazı yerleri dumanlıydı ve bazı yerlerinde soluk, yarı saydam materyalin içine hapsolmuş hava kabarcıkları vardı. Kardinal onun Roman olduğunu düşündü. Bundan emin değildi, ama çok eski ve biraz kaba görünüyordu ve bu kesinlikle doğruydu. İsa'nın son şarabını içtiği kadeh, bir soylunun masasından çok bir köylünün masasına uygundu. Kardinal bu kadehi Paris'teki bir dükkânda görmüştü ve birkaç kuruşa satın almıştı. Gaspard'a kadehin kötü görünümlü sapını çıkarmasını söylemişti ve esiri bunu öyle becerikli bir şekilde yapmıştı ki Kardinal orada bir zamanlar bir sap olduğunu bile fark etmiyordu. Şimdi çok büyük bir dikkatle cam kadehi telkari balmumu kupanın içine koydu. Gaspard, Kardinal'in hassas yapraklardan birini koparmasından korkarak nefesini tuttu, ama kadeh diğerinin içine mükemmel şekilde uydu.
Kutsal Kâse. Kardinal cam kupaya bakıp ince altından narin dantel işlemelerin arasında, sunakta durduğu-

nu, uzun, beyaz mumlarla aydınlandığını hayal etti. Şarkı söyleyen çocuklar korosu ve yanan tütsülerin kokusu olacaktı. Krallar, imparatorlar, prensler ve dükler, kontlar ve şövalyeler onun önünde eğilip selam verecekti.
Livorno Kardinal Baş Piskoposu Louis Bessieres, Kutsal Kâse'yi istiyordu ve aylar önce güney Fransa'dan, yakılan sapkınların ülkesinden gelen, Kutsal Kâse'nin var olduğuna dair bir söylenti duydu. Vexille ailesinin, biri Fransız, diğeri İngiliz okçusu olan iki oğlu Kardinal gibi Kutsal Kâse'yi arıyordu, ama kimsenin Kâse'yi kendisi kadar şiddetle istediğini sanmıyordu. Ya da kendisi gibi hak ettiğini, eğer bu kutsal emaneti bulursa öyle büyük bir güce sahip olacaktı ki krallar ve papa kutsanmak için kendisine gelecekti ve şu anda Papa olan Clement öldüğünde Bessieres onun tahtını ve anahtarlarını alacaktı - ancak Kutsal Kâse'ye sahip olabilirse. Louis Bessieres, Kutsal Kâse'yi istiyordu, ama bir gün özel kilisesindeki vitraylara görmeksizin bakarken bir vahiy yaşamıştı. Kutsal Kâse'nin kendisi gerekli değildi. Belki gerçekten vardı, belki de yoktu, ama önemli olan tek şey Hıristiyanlığın onun varlığına inanmasıydı. Onlar bir Kutsal Kâse istiyorlardı. Onun gerçek ve kutsal, tek Kutsal Kâse olduğuna inandıkları sürece, herhangi bir kâse Kutsal Kâse olurdu. Gaspard bu yüzden mahzenindeydi ve bu yüzden ölecekti, çünkü Kardinal ve ağabeyinin haricinde hiç kimsenin, Me-lun'un yukarısındaki rüzgârlı ağaçların arasındaki ıssız kulede neyin yapıldığını bilmemesi gerekiyordu. "Ve şimdi," dedi Kardinal, yeşil camı balmumundan yapılma yatağından dikkatle kaldırarak, "sıradan balmumu-nu harikulade altına çevirmelisin."

"Bu çok zor olacak, Kardinal hazretleri."
"Elbette zor olacak," dedi Kardinal. "Ama senin için dua edeceğim. Ve özgürlüğün başarına bağlı." Kardinal Gas-pard'ın yüzündeki şüpheyi gördü. "Haçı yaptın," dedi güzel altın nesneyi eline alarak. "Kâse'yi neden yapamayasın ki"
"Çok narin," dedi Gaspard. "Altını dökersem ve balmumuyla karışmazsa bütün çalışma boşa gider."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman yeniden başlarsın," dedi Kardinal. "Deneyim ve Tanrının yardımıyla doğruya ulaşmanın yolunu bulacaksın."

"Bu daha önce hiç yapılmadı," dedi Gaspard. "Bu kadar narin bir şeyle denenmedi."

"Bana nasılolduğunu göster," diye emretti Kardinal. Gaspard balmumundan yapılma kadehi Kardinali tiksindiren iğrenç kahverengi macunla nasıl kaplayacağını açıkladı. Bu macun suda, ezilip toz haline getirilmiş öküz boynuzundan, inek dışkısından yapılmıştı ve kurumuş macun katmanları balmumunun etrafını tamamen kaplayacak, sonra hepsi birden yumuşak balçığa gömülecek, balçığın balmumunu kucaklaması, ama çarpıtmaması için yavaşça bastırılacaktı. Dışarıdan gömülü balmumuna doğru dar tüneller balçığın içinden geçecekti. Daha sonra Gaspard şekilsiz balçık yumrusunu bahçedeki fırına verecek, içerideki balmumu eriyecek ve tünellerden dışarı çıkacaktı. Eğer başarırsa, içinde hayat ağacı şeklinde narin bir boşluğun gizlendiği sertleşmiş bir çamur yumrusu olacaktı elinde.

"Ya inek dışkısı?" diye sordu Kardinal. Gerçekten büyülenmişti. Bütün güzel şeyler ilgisini çekerdi onun, belki de bunun nedeni gençliğinde güzelliklerden mahrum kalmasıydı.

"Dışkı sert pişmesini sağlıyor," dedi Gaspard. "Boşluğun etrafında sert bir kabuk oluşturuyor." Suratsız kıza gülümsedi. "Yvette benim için karıştırıyor," diye açıkladı. "Balmumuna yakın olan katman çok ince, dış katman daha sert."

"Demek dışkı karışımı kalıbın sert yüzeyini oluşturuyor?" dedi Kardinal.

"Kesinlikle." Gaspard müşterisinin ve kurtarıcısının bunu anlamış olmasına sevindi.

Balçık kuruduğunda Gaspard erimiş altını bu boşluğa dökecek ve sıvı ateşin her bir yarığı, her bir minik yaprağı, her bir elmayı, çiviyi, hassas şekilde biçimlendirilmiş ağaç kabuğunu doldurması için dua edecekti. Altın soğuyup sertleştiğinde çamur kırılacak ve sonuçta ya Hıristiyanlığın gözünü alacak Kutsal Kâse-tutacmı ya da şekli bozuk kargacık burgacık altın yığınını ortaya çıkaracaktı. "Büyük olasılıkla ayrı parçalar halinde yapılması gerekecek," dedi Gaspard endişeli bir şekilde.

"Bununla deneyeceksin," diye emretti Kardinal, keten örtüyü tekrar balmumu kupanın üstüne kapatarak. "Eğer işe yaramazsa bir tane daha yapıp tekrar deneyeceksin, sonra yeniden ve başardığında Gaspard, seni tarlalara ve gökyüzüne yeniden kavuşturacağım. Seni ve küçük arkadaşını." Kadına belli belirsiz gülümseyip Gaspard'ın başına kutsama işareti yaptı, sonra mahzenden çıktı. Ağabeyinin kapıyı sürgülemesini bekledi. "Ona karşı kaba davranma, Charles."

"Kaba mı? Ben onun gardiyanıyım, bakıcısı değil."

"O bir dahi. Bana bir Ayin kupası yaptığını sanıyor, bu yüzden yaptığı için ne kadar önemli olduğunun far-

kında değil. Sen hariç hiçbir şeyden korkmuyor. Bu yüzden onu mutlu et."

Charles kapıdan uzaklaştı. "Ya gerçek Kutsal Kâ-se'yi bulurlarsa?"

"Kim bulacak?" diye sordu Kardinal. "İngiliz okçu yok oldu ve o aptal keşiş Kâse'yi Berat'ta bulacak değil. Yalnızca tozları karıştıracak."

"Peki onu neden gönderdiler?"

"Çünkü bizim Kutsal Kâse'mizin bir geçmişi olmalı. Peder Jerome, Gaskonya'da Kutsal Kâse'yle ilgili bazı hikâyeler öğrenecek ve bu bizim kanıtımız olacak. O, Kutsal Kâse'nin kayıtlarının var olduğunu duyurduktan sonra biz Kâse'yi Berat'a götürüp bulduğumuzu söyleyeceğiz."

Charles hâlâ Kutsal Kâse'yi düşünüyordu. "İngiliz'in babasının bir kitap bıraktığını sanıyordum."

"Bıraktı, ama ondan bir şey çıkaramadık. Bir delinin karalamaları yalnızca."

"O zaman okçuyu bulup yakarak gerçeği ondan öğrenelim."

"Bulunacak," dedi Kardinal haşin bir şekilde. "Ve bir dahaki sefere seni onun üstüne salacağım, Charles. O zaman konuşacaktır. Ama bu arada aramaya devam etmeli, ama her şeyden önemlisi yapmaya devam etmeliyiz. Bu yüzden Gaspard'ın güvende olmasına dikkat et,"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şimdilik güvende," dedi Charles. "Sonra ölü." Gas-pard, kardeşlerin Avignon'daki papalık sarayına gitmesi için gereken araçları sağlayacaktı. Bahçeye çıkan Kardinal gücün tadını şimdiden hissedebiliyordu. Bir gün Papa olacaktı.

O gün şafakta, Soissons yakınlarındaki ıssız kulenin güneyinde, Castillon d'Arbizon kalesinin gölgesi sapkının yakılması için hazırlanmış kerestelerin üstüne düşmüştü. Odunlar, Peder Roubert'in talimatlarına uygun şekilde dikkatlice dizilmişti. Bu yüzden çıraların üstüne ve kalın kazığın etrafına dört kat çalı çırpı döşenmişti. Bunlar parlak yanarken fazla sıcak olmayacak ve çok fazla duman çıkarmayacaktı. Böylece toplanan kalabalık Genevieve'in parlak alevlerin arasında kıvrandığını görecek, sapkının şeytanın krallığına gittiğini bilecekti. Kalenin gölgesi ana caddeye, neredeyse, kasaba çavuşlarının bulunduğu batı kapısına ulaşıyordu. Duvarların üstünde ölü nöbetçileri bulan çavuşlar şaşkınlık içinde yükselen güneşin sınırlarını belirginleştirdiği kaleye bakıyorlardı. Orada yeni bir bayrak dalgalanıyordu. Berat'ın beyaz zemin üzerine turuncu leoparı gitmiş, yerine mavi zemin üzerine çapraz beyaz çizgi ve üç beyaz yıldızın bulunduğu bir bayrak sergileniyordu. Mavi zeminde üç san aslan bulunuyor, büyük bayrak kayıksız rüzgârla kalkıp inerken bu canavarlar bir görünüp bir kayboluyordu. Sonra hayretle bakılması gereken başka bir şey daha vardı. Kasabanın dört konsolosu çavuşlara katılmak üzere koşarken kale kapısını koruyan kale burcunun üstünde adamlar belirdi ve surlardan bir çift ağır nesneyi aşağı attılar. Düşen şeyler iplerin ucunda asılı kaldı. Seyreden adamlar başta garnizonun yataklarını havalandırdığını sandı, ama sonra iki yumrunun aslında iki adamın cesedi olduğunu fark ettiler. Bunlar garnizon komutanı ve gardiyandı. Northampton Kontunun mesajını güçlendirmek için kapının yanına asılmışlardı. Castillon d'Arbizon'un yeni bir sahibi vardı artık.

Önceki gece kilisede keşişi sorguya çeken ve konsolosların en yaşlısı ve zengini olan Galat Lorret, ilk uyanan kişi oldu. "Bu mesajın Berat'a gitmesi gerekiyor," diye emretti. Kasabanın kâtibinin Castillon d'Arbi-zon'un gerçek Lorduna yazmasını söyledi. "Konta, İngilizlerin burada Northampton Kontunun bayrağını dalgalandırdıklarını söyle."
"Onu tanıyor musun?" diye sordu başka bir konsolos.
"Burada yeterince uzun süre dalgalandı," diye karşılık verdi Lorret buruk bir sesle. Castillon d'Arbizon bir zamanlar İngilizlere aitti ve vergisini uzaktaki Borde-aux'ya ödüyordu, ama İngilizlerin hızı kesilmişti ve Lorret bir daha Kontun bayrağını göreceğini hiç düşünmemişti. Garnizonun, tavernada sarhoş oldukları için İngilizlerden kurtulan geriye kalan dört adamına kâtibin mesajını uzaktaki Berat'a götürmeye hazır olmalarını emredip gidişlerini hızlandırmak için onlara iki altın verdi. Sonra üç konsolos arkadaşıyla birlikte haşin bir yüz ifadesiyle caddede yürümeye başladı. Peder Me-dous ve St. Callic kilisesinden gelen bir rahip onlara katıldı. Endişeli ve korkmuş kasaba halkı geride kaldı.
Lorret kalenin kapısını yumrukladı. Küstah istilacılarla yüzleşmeye karar vermişti. Onları korkutacaktı. Castillon d'Arbizon'dan hemen gitmelerini isteyecekti. Onları kuşatma ve açlıktan ölmeyle tehdit .edecekti. Büyük kapının iki kanadı menteşelerin üstünde gıcırdayarak açılırken söyleyeceği kızgın sözleri toparlamaya çalışıyordu. Karşısında çelik başlıklar takmış, zincir zırhlı yelekler giymiş bir düzine İngiliz okçu duruyordu. Büyük yayları ve uzun okları gören Lorret istemeden bir adım geriledi.

Sonra genç keşiş öne çıktı, ama artık bir keşiş değil, zırhlı yeleği içinde uzun boylu bir askerdi. Başlığı yoktu ve kısa siyah saçları bir bıçakla kesilmişe benziyordu. Siyah külot pantolon giymişti, belindeki deri kemerde kısa bir bıçak ve uzun bir kılıç asılıydı. Boynundaki gümüş zincir, yetkileri onun elinde tuttuğunu gösteriyordu. Çavuşlara ve konsoloslara bakıp Lorret'e doğru başını salladı. "Dün gece gereği gibi tanışmadık, ama adımı hatırladığınıza kuşkum yok," dedi. "Şimdi sizin adınızı söyleme sıranız geldi."
"Burada hiçbir işiniz yok!" diye patladı Lorret.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Thomas soluk renkli, neredeyse bembeyaz görünen ve mevsimsiz soğukların geliyor olabileceğini gösteren gökyüzüne baktı. "Peder," dedi Medous'a bakarak. "Sözcüklerimi, herkesin neler olduğunu anlayabileceği şekilde tercüme etme iyiliğini gösterir misiniz?" Tekrar Lorret'e baktı. "Mantıklı konuşmazsan adamlarıma seni öldürmelerini emredecek ve arkadaşlarınla konuşacağım. Adın ne?"

"Sen keşişsin," dedi Lorret suçlarcasına.

"Hayır," dedi Thomas. "Ama okuyabildiğim için sen keşiş olduğumu sandın. Bir rahibin oğluyum ve o bana harfleri öğretmişti. Şimdi, adın ne?"

"Ben Galat Lorret," dedi Lorret.

"Ve kaftanınıza bakarak," Thomas Lorret'in kenarları kürklü pelerinini işaret etti, "Burada yetkili olduğunuzu düşünüyorum?"

"Biz konsoloslarız," dedi Lorret olabildiği kadar kızgın bir şekilde. Hepsi Lorret'den daha genç olan diğer üç konsolos endişesiz görünmeye çalışıyordu, ama kemerin altında bir dizi ok kafası parlarken bu çok zordu.

"Teşekkür ederim," dedi Thomas kibarca. "Şimdi halkına tekrar Northampton Kontunun yönetimi altına girme şansına sahip olduklarını söyle. Ayrıca Kont yapılacak işler varken halkının sokaklarda dikilmesinden hiç hoşlanmaz."

Peder Medous'a başıyla işaret edince adam kekeleyerek onun söylediklerini kalabalığa tercüme etti. Bazı itirazlar oldu, çünkü meydanda dikilen kurnaz insanlar Lord değişikliğinin kaçınılmaz olarak daha fazla vergi anlamına geldiğini anlıyordu. "Bu sabahın işi bir sapkını yakmak," dedi Lorret.

"İş bu mu?"

"Tanrının işi," diye ısrar etti Lorret. Sesini yükseltip yerel dilde konuştu. "İnsanlara şeytanın yakılarak kasabalarından uzaklaşmasını görmek için işlerim bırakmaları söylendi."

Peder Medous bu sözleri Thomas'a tercüme etti. "Âdet böyle," diye ekledi rahip. "Üstelik piskopos halkın kızın yakılışmı görmelerini istiyor."

"Âdet mi?" diye sordu Thomas. "Kızları âdet haline gelecek kadar sık mı yakıyorsunuz?"

Peder Medous şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Peder Roubert insanların seyretmesine izin vermemiz gerektiğini söyledi."

Thomas kaşlarını çattı. "Peder Roubert," dedi. "Bu size kızı yavaş yavaş yakmanızı söyleyen adam değil mi? Çalı çırpıyı dik koymanızı söyleyen?"

"O bir Dominik keşişidir," dedi Peder Medous. "Gerçek bir keşiş. Kızın sapkın olduğunu o keşfetti. Burada olmalı." Rahip kayıp keşişi görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı.

"Bu eğlenceyi kaçırdığı için çok üzülecek," dedi Tho-mas, sonra okçularına işaret etti. Onlar kenara çekilince zırhlar içindeki Sir Guillaume elinde uzun kılıcıyla Genevieve'i kaleden çıkardı. Kalabalık kızı görünce tıslayıp alaylı saldırılarda bulundu, ama okçular kızın arkasına toplanıp uzun yaylarını kaldırınca öfkeleri dindi. Zırh giyip kılıcını kuşanmış olan Robbie Douglas okçuların arasından geçip Thomas'ın yanında dikilen Ge-nevieve'e baktı. "Kız bu mu?" diye sordu Thomas.

"O bir sapkın, evet," dedi Lorret.

Genevieve gördüklerine inanamayarak Thomas'a bakıyordu. Onu son gördüğünde keşiş cüppesi giyiyordu, ama şimdi kesinlikle bir rahip değildi. Bacaklarına kadar gelen zırhlı yeleği kaliteliydi ve kimsenin esirleri rahatsız etmemesi için hücreleri bekleyerek geçirdiği gece boyunca zırhını parlatmıştı.

Genevieve artık kirli değildi. Thomas, onun temizlenmesi için mutfak hizmetçilerinden ikisiyle su, giysi, tarak göndermişti. Ayrıca gardiyanın karısına ait olan beyaz bir elbise de göndermişti. Boynu nakışlı, kolları ve eteği altın iplikle dikilmiş, pahalı keten bir elbiseydi bu ve Genevieve böyle güzel şeyleri giymek için doğmuş gibi görünüyordu. Uzun sarı saçları örülüp san bir kurdeleyle tutturulmuştu. Yanında dikilirken şaşırtıcı derecede uzun görünüyor, elleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

önünde bağlı bir şekilde kasabalıya küstahça bakıyordu. Peder Medous kaybedilecek zamanın olmadığını ima edercesine ürkek bir hareketle keresteleri işaret etti.
Thomas yeniden Genevieve'e baktı. Bir gelin gibiydi, ölüme giden bir gelin. Thomas onun güzelliğiyle şaşkına döndü. Kasabalıyı kızdıran şey bu muydu? Tho-

mas'ın babası her zaman güzelliğin sevgi kadar nefreti de uyardığını söylerdi, çünkü güzellik doğal değildi, sıradan hayatın çamuru, yarası ve kanıyla uyuşmayan bir suçtu. Bu kadar uzun boylu, zayıf, solgun ve narin olan Genevieve de olağan dışı bir güzelliğe sahipti. Rob-bie de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü saf hayranlık ifadesiyle kıza bakıyordu.
Galat Lorret bekleyen odun yığınını işaret etti. "Halkın işine dönmesini istiyorsanız, yakma işlemini tamamlayın."
"Daha önce hiç kadın yakmadım," dedi Thomas. "En iyi nasıl yapılacağına karar vermem için bana biraz izin vermelisiniz."
"Zincir beline takılıyor," diye açıkladı Galat Lorret. "Ve demirci onu bağlıyor." Elinde çekiçle bekleyen kasaba demircisine işaret etti. "Ateş herhangi bir ocaktan alınacak."
"İngiltere'de cellâdın kurbanı duman örtüsünün altında boğduğu sık görülür. Bu bir merhamet hareketidir ve yay ipiyle yapılır." Kemerindeki keseden böyle bir ip çıkardı. "Burada âdet midir bu?"
"Sapkınlar konusunda değil," dedi Galat Lorret haşin bir şekilde.
Thomas başını salladı, ipi keseye geri koydu, sonra Genevieve'in kolunu tutup kazığa yürüttü, Robbie müdahale edecekmiş gibi öne çıktı, ama Sir Guilla-ume onu durdurdu. O sırada Thomas duraksadı. "Bir belge olmalı," dedi Lorret'e. "Bir emir. Sivil iktidara Kilisenin mahkûmiyet kararını uygulaması için yetki veren bir belge."
"Garnizon komutanına gönderildi," dedi Lorret.

"Ona mı?" Thomas başını kaldırıp şişko cesede baktı. "Bana böyle bir belge vermedi ve o belge olmadan kızı yakamam." Endişeli görünüyordu. Robbie'ye döndü. "Sen arar mısın? Salonda parşömenlerin bulunduğu bir çekmece gördüm. Belki oradadır. Üzerinde ağır mühür olan bir kâğıt arayacaksın."
Gözlerini Genevieve'den alamayan Robbie tartışa-cakmış gibi görünüyordu, ama sonra birden başıyla selam verip kaleye gitti. Thomas bir adım geriledi, Gene-vieve'i de yanma aldı. "Beklerken belki kasabalıya onun neden yakılması gerektiğini anlatırsınız," dedi Thomas, Peder Medous'a.
Rahip bu kibar davetle şaşırmış görünüyordu, ama hemen kendini toparladı. "Sığırlar öldü ve bir adamın karısını lanetledi," dedi.
Thomas biraz şaşırmış görünüyordu. "İngiltere'de de sığırlar ölüyor," dedi. "Ve ben de bir adamın karısını lanetledim. Bu beni sapkın mı yapar?"
"Geleceği söyleyebiliyor!" diye itiraz etti Medous. "Şimşeklerin altında çıplak dans ediyor ve sihirle suyu buluyor."
"Ah," dedi Thomas endişeli görünerek. "Su?"
"Bir dal parçasıyla!" diye araya girdi Galat Lorret. "Bu şeytanın siniridir."
Thomas düşünceli görünüyordu. Hafifçe titreyen Ge-nevieve'e baktı, sonra tekrar Peder Medous'a döndü. "Söyleyin bana, peder," dedi. "Musa'nın kardeşinin asa-sıyla taşa vurup taştan su çıkardığını düşünürken hata mı ediyorum?"
Peder Medous kutsal kitap metinlerini inceleyeli epey olmuştu, ama bu hikâye tanıdık geliyordu. "Öyle bir şey hatırlıyorum," diye itiraf etti.

"Peder!" dedi Galat Lorret uyarırcasına.
"Sessiz ol!" diye konsolosa hırladı Thomas. Sesini yükseltti. " 'Comque elevasset Moses manum,'" hafıza-sından okuyordu, ama sözcüklerin doğru olduğunu düşünüyordu. " 'percutiens virga bis silicem egressae sunt aquae largissimae.'" Bir rahibin piç oğlu olmanın ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da Oxford'da birkaç hafta geçirmenin fazla avantajı yoktu, ama çoğu kilise üyesini şaşırtacak kadar bilgilenmişti. "Sözlerimi tercüme etmediniz, peder," dedi rahibe. "Kalabalığa Musa'nın asasıyla taşa vurup su çıkarttığını söyleyin. Ve sonra bana asayla su bulmak Tanrıyı memnun ediyorsa, bu kızın aynı şeyi bir dal parçasıyla yapmasının neden yanlış olduğunu söyleyin."

Kalabalık duyduklarından hoşlanmadı. Bazıları bağırdı ve onları susturan tek şey surlarda, cesetlerin üstünde ortaya çıkan iki okçunun görüntüsü oldu. Rahip aceleyle neye itiraz ettiklerini tercüme etti. "Bir kadını lanetledi," dedi. "Ve geleceği biliyor."

"Hangi geleceği bildi?" diye sordu Thomas.

"Ölümü." Cevap veren Lorret'di. "Kasabanın ölülerle dolacağını ve sokaklarda gömülmeden kalacağımızı söyledi."

Thomas etkilenmiş görünüyordu. "Kasabanın gerçek sahibine geri döneceğini söyledi m? Northampton Kontunun bizi buraya göndereceğini söyledi mi?"

Bir duraklama oldu, sonra Medous başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"O halde geleceği fazla açık göremiyormuş," dedi Thomas. "Bu yüzden ona şeytan ilham vermiş olamaz."

"Piskopos aksine karar verdi," diye ısrar etti Lorret. "Ve yetkilileri sorgulamak sana düşmez."

Thomas'ın kılıcı kınından şaşırtıcı bir hızla çıktı. Bıçak paslanmaması için yağlanmıştı ve Galat Lorret'in göğsünü dürterken ıslak ıslak parlıyordu. "Yetkili benim," dedi, konsolosu geriye iterek. "Ve bunu unutma-san iyi olur. Piskoposunla hiç tanışmadım ve eğer o sığırlar öldüğü için bu kızın bir sapkın olduğunu düşünüyorsa bir aptal demektir. Eğer bu kızı, Tanrının Musa'ya yapmasını emrettiği şeyi yaptığı için mahkûm ediyorsa Tanrıya karşı saygısızlık ediyor demektir." Kılıcı son kez itip Lorret'in aceleyle gerilemesini sağladı. "Hangi kadını lanetledi?"

"Karımı," dedi Lorret kızgınlıkla.

"Karın öldü mü?"

"Hayır," diye itiraf etti Lorret.

"O halde lanet işe yaramamış," dedi Thomas, kılıcını kınına sokarak.

"O bir Beghard!" diye ısrar etti Peder Medous.

"Beghard nedir?" diye sordu Thomas.

"Bir sapkın," dedi Peder Medous biraz çaresizce.

"Bilmiyorsun, değil mi?" dedi Thomas. "Bu senin için yalnızca bir sözcük ve tek bir sözcük için bu kızı yakacaksın, öyle mi?" Belinden bıçağını çıkardı, sonra bir şey hatırlamış gibi yaptı. "Yanılmıyorsam," dedi konsolosa geri dönerek, "Berat Kontuna bir mesaj gönderiyordun?"

Lorret irkildi, sonra böyle bir şeyi bilmiyormuş gibi yaptı.

"Beni aptal yerine koyma," dedi Thomas. "Şu anda böyle bir mesaj hazırlıyorsan, Kontuna ve piskoposuna Cas-tillon d'Arbizon'u ele geçirdiğimi yaz. Hatta daha fazlasını da ekle..." Durakladı. Bütün gece acı çekmişti. Dua etmişti, çünkü iyi bir insan olmak için çok çabalıyordu, ama

bütün ruhu, bütün içgüdüleri kızın yanmaması gerektiğini söylüyordu. Fakat sonra içinden bir ses, acıma duygusu, altın rengi saçlar ve parlak gözlerle baştan çıktığını söylüyordu, ama dualarının sonunda Genevieve'i ateşe atamayacağını biliyordu. Bu yüzden kızın ellerini bağlayan ipleri kesti, kalabalık itiraz edince sesini yükseltti. "Piskoposuna sapkını serbest bıraktığımı söyle." Bıçağı kınına sokup sağ kolunu Genevieve'in narin omuzlarına attı, tekrar kalabalığa döndü. "Piskoposuna onun Nort-hampton Kontunun himayesi altında olduğunu söyle. Piskoposun bu işi kimin yaptığını bilmek isterse ona da Berat Kontuna verdiğin ismi ver. Hooktonlu Thomas."

"Hookton," diye tekrarladı, tanıdık olmayan ismi kekeleyerek.

"Hookton," dedi Thomas. "Ona Tanrının izniyle Hooktonlu Thomas'ın Castllon d'Arbizon'un yöneticisi ol-c'uğunu söyle."

"Sen mi? Yönetici mi?'' diye sordu Lorret kızgınlıkla,

"Gördüğün gibi hayat ve ölüm güçlerini elime aldım," dedi Thomas. "Ve bu senin hayatını da içeriyor, Lorret." Dönüp Genevieve'i avluya geri götürdü. Kapılar arkalarından sertçe kapandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka heyecan verici bir olay olmadığı için Castillon d'Arbizon işine geri döndü.
Genevieve iki gün boyunca ne yemek yedi ne de konuştu. Thomas'ın yakınında duruyor, ona bakıyor, Thomas onunla konuşunca yalnızca başını iki yana sallıyordu. Bazen sessizce ağlıyordu. Ağlarken hiç ses çıkarmıyor-

du, hıçkırmryordu bile. Yalnızca yaşlar yanaklarından süzülürken çok umutsuz görünüyordu.
Robbie onunla konuşmaya çalışıyor, ama kız ondan uzak duruyordu. Hatta eğer Robbie çok yaklaşırsa, Gene-vieve titremeye başlıyor, Robbie de buna çok almıyordu.
"Kahrolası sapkın kaltak," diye küfretti İskoç aksanıyla. Genevieve ingilizce bilmemesine rağmen onun ne söylediğini anlayıp iri gözleriyle Thomas'a baktı.
"Korkuyor," dedi Thomas.
"Benden mi?" dedi Robbie kızgınlıkla. Kızgınlığı haklı görünüyordu, çünkü Robbie dürüst-yüzlü, küçük ve basık-burunlu, dost duruşlu genç bir adamdı.
"İşkence görmüş," diye açıkladı Thomas. "Bunun bir insana neler yapabileceğini tahmin edemiyor musun?" İçgüdüsel olarak parmak eklemlerine baktı. Kemik kıran mengene yüzünden hâlâ şekilleri bozuktu. Bir keresinde bir daha hiç ok atamayacağını düşünmüştü, ama dostu Robbie onunla birlikte sebat etmişti. "İyileşecektir," dedi Robbie'ye.
"Yalnızca arkadaş olmaya çalışıyorum," diye itiraz etti Robbie. Thomas arkadaşına baktı ve Robbie kızarma zarafetini gösterdi. "Ama piskopos başka bir emir gönderecektir," diye devam etti Robbie. Thomas, garnizon komutanının demir kilitli çekmecesinde diğer belgelerle birlikte bulunan ilk emri yakmıştı. Bu belgelerin çoğu vergi listesi, ödeme belgeleri, dükkân listeleri, isim listeleri, gündelik hayatın küçük değişikliklerine aitti. Vergilerden kalan biraz para da vardı. Thomas'ın idaresinin ilk yağması bunlar oldu. "Ne yapacaksın?" diye ısrar etti Robbie. 'Yani Piskopos yeni emir gönderdiğinde?"

"Ne yapmamı istersin?" diye sordu Thomas.
"Başka seçeneğin kalmayacak," dedi Robbie hararetle. "Onu yakmak zorunda kalacaksın. Piskopos bunu isteyecek."
"Belki," diye doğruladı Thomas. "Konu insanları yakmak olunca Kilise çok ısrarcı olabilir."
"Yani burada kalamaz!" diye itiraz etti Robbie.
"Onu serbest bıraktım, ne isterse onu yapabilir," dedi Thomas.
"Onu Pau'ya geri götüreceğim," diye öneride bulundu Robbie. Oldukça batıda bulunan Pau, en yakın İngiliz garnizonuydu. "Bu şekilde güvende olur. Bana bir hafta ver, hepsi bu. Onu buradan götüreyim."
"Sana burada ihtiyacım var, Robbie," dedi Thomas. "Sayımız çok az ve düşman geldiğinde çok kalabalık olacak."
"Onu geri götürmeme izin ver."
"Kız kalıyor," dedi Thomas sertçe, "Kendisi gitmek isterse o başka."
Robbie tartışacakmış gibi baktı, sonra birden odayı terk etti. Sessizlik içinde onları dinleyen ve İngilizce konuşmanın büyük bölümünü anlayan Sir Gulliaume keyifsiz görünüyordu. "Bir iki gün içinde," dedi Genevieve'in anlamaması için İngilizce olarak, "Robbie onu yakmak isteyecektir."
"Yakmak mı?" dedi Thomas şaşkınlık içinde. "Hayır, Robbie onu kurtarmak istiyor."
"O kızı istiyor," dedi Sir Guillaume. "Ve eğer ona sahip olamazsa kimsenin olmaması gerektiğine karar verecektir." Omuz silkip Fransızcaya döndü. "Eğer çirkin olsaydı, hâlâ hayatta olur muydu?" diye sordu Genevieve'e bakarak.

"Çirkin olsaydı mahkûm edilmezdi," dedi Thomas.
Sir Guillaume yeniden omuz silkti. Gayrı meşru kızı Eleanor, Thomas'ın kuzeni Guy Vexille tarafından öldürülene kadar Thomas'ın kadını olmuştu. Sir Guillaume şimdi Genevieve'e bakıyor ve onun güzelliğini fark ediyordu. "Sen de İskoç kadar kötüsün," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kaleyi ele geçirmelerinin ikinci gecesinde, yiyecek yağmalayan bütün adamlar güvenle kaleye döndükten, atlar doyurulduktan, kapılar kilitlendikten, nöbetçiler yerleştirildikten, akşam yemeği yendikten ve adamların çoğu uykuya daldıktan sonra Genevieve, Thomas'm kendisine verdiği garnizon komutanının yatağının bulunduğu duvar örtüsünün arkasından çıkıp, Thomas'ın, babasına ait olan Kutsal Kâse'yle ilgili garip kitabı okuduğu ateşin yanına geldi. Odada başka kimse yoktu. Robbie ve Sir Guillaume, ikisi de salonda Thomas'la birlikte uyuyordu, ama o gün Sir Guillaume nöbetçilerin başındaydı ve Robbie de aşağıdaki odada içki içip askerlerle kumar oynuyordu.

Uzun beyaz elbisesi içindeki Genevieve yavaşça yüksek platformdan indi, Thomas'ın sandalyesinin yanına yaklaşıp ateşin başına çömeldi. Bir süre alevlere baktı, sonra Thomas'a döndü. Thomas, alevlerin kızın yüzünü aydınlatıp gölgede bırakışını hayranlıkla seyrediyordu. Ne kadar basit bir şey, bir yüz, diye düşündü, ama bu kızın yüzü kendisini büyülüyordu.

"Çirkin olsaydım, hayatta olur muydum?" diye sordu Genevieve, Thomas kendisini serbest bıraktığından beri ilk kez konuşarak.

"Evet," dedi Thomas.

"Peki neden yaşamama izin verdin?"

Thomas kolunu açıp yara izlerini gösterdi. "Bana işkence eden de bir Dominik keşişiydi."

"Yaktı mı?"

"Yaktı."

Kız dizlerinin üstünden kalkıp kollarını Thomas'ın boynuna doladı, başını omzuna yasladı, ikisi de ne bir şey söylüyor ne de hareket ediyordu. Thomas acıyı, küçümsenmeyi, dehşeti hatırladı ve birden ağlamak istediğini hissetti.

Birden salonun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri biri girdi. Thomas'm sırtı kapıya dönüktü, bu yüzden kim olduğunu göremiyordu, ama Genevieve kendilerini kimin rahatsız ettiğini görmek için başını kaldırdı ve bir an için bir sessizlik oldu. Sonra kapı kapandı ve merdivenlerden aşağıya giden ayak sesleri duyuldu. Thomas gelenin Rob-bie olduğunu biliyordu, sormasına bile gerek yoktu.

Genevieve başını tekrar Thomas'm omzuna koydu. Hiçbir şey söylemedi. Thomas onun kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Geceler en kötüsü," dedi Genevieve.

"Biliyorum."

"Gün ışığında bakılacak şeyler oluyor. Ama karanlıkta yalnızca anılar var."

"Biliyorum."

Kız yüzünü geriye çekti, ellerini Thomas'm boynundan ayırmadı. Büyük bir ciddiyetle Thomas'ın yüzüne baktı. "Ondan nefret ediyorum," dedi. Thomas onun işkencecisinden söz ettiğini biliyordu. "Adı Peder Roubert ve ben onun ruhunu cehennemde görmek istiyorum."

Kendi işkencecisini öldüren Thomas ne diyeceğini bilmiyordu,.bu yüzden kaçamak davrandı. "Tanrı onun ruhuyla ilgilenecektir."

"Tanrı bazen çok uzak görünüyor," dedi Genevieve. "Özellikle karanlıkta."

"Yemek yemelisin," dedi Thomas. "Ve uyumalı."

"Uyuyamıyorum."

"Evet, uyuyabilirsin." Ellerini boynundan çekip onu duvar örtüsünün arkasına götürdü. Orada kaldı.

Ertesi sabah Robbie Thomas'la konuşmuyordu, ama soğuklukları normaldi, çünkü yapılacak çok iş vardı. Kasabadan vergi olarak yiyecek toplanması ve kaleye depolanması gerekiyordu. Demirciye İngiliz ok başları yapmasını öğretmek gerekliydi. Ok saplarının yapılması için de kavak ve dişbudak ağaçları kesilmeliydi. Okları süslemek için kazlar tüylerini kaybetti. Bu işler Thomas'ın adamlarını meşgul ediyordu, ama yine de suratları asıktı. Kaleyi kolayca ele geçirmelerini takip eden neşenin yerini huzursuzluk almıştı ve bu ilk yönetimi olan Thomas bir krizle karşı karşıya olduğunun farkındaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Thomas'tan çok daha yaşlı olan Sir Guillaume durumu açıkladı. "Konu kız," dedi. "Ölmesi gerek."

Yine büyük salondaydılar ve Genevieve ateşin yanında oturuyor ve neler konuşulduğunu anlıyordu. Robbie, Sir Guillaume'yle birlikte gelmişti, ama şimdi Ge-nevieve'e özlemle bakmak yerine nefretle bakıyordu.

"Nedenini söyle bana," dedi Thomas. Kutsal Kâse'yle ilgili garip ipuçları bulunan babasının kitabının kopyasını okumaya devam ediyordu. Kitap aceleyle kopyalanmıştı ve el yazısının bir kısmı zorlukla çözülebiliyordu ve hiçbirinin anlamı yoktu, ama Thomas eğer yeterince uzun süre incelerse bir anlam bulacağına inanıyordu.

"O bir sapkın!" dedi Sir Guillaume.

"O kahrolası bir cadı," diye araya girdi Robbie hararetle. Artık konuşmaları anlayacak kadar Fransızca biliyordu, ama itirazını İngilizce yapmayı tercih etmişti.

"Cadılıkla suçlanmıyor," dedi Thomas.

"Kahretsin be adam! Büyü yapıyor o!"

Thomas parşömeni bir kenara koydu. "Fark ettim de, endişelendiğinde tahtaya vuruyorsun," dedi Rob-bie'ye. "Neden?"

Robbie ona bakakaldı. "Bunu hepimiz yapıyoruz!"

"Bunu yapmanızı bir rahip mi söyledi?"

"Bunu yapıyoruz! Hepsi bu."

"Neden?"

Robbie öfkeliydi, ama bir cevap bulmayı başardı. "Şeytanı kaçırmak için. Başka neden olacak ki?"

"Ama ne kutsal metinlerde ne de Kilise Rahiplerinin yazılarında böyle bir emir bulamazsın. Bu Hıristi-yanlara ait bir şey değil, ama yine de yapıyorsun. Seni de Piskoposun karşısına yargılanmaya göndermeli miyim? Yoksa Piskoposun zamanını almayıp seni kendim mi yakmalıyım?"

"Saçmalıyorsun!" diye bağırdı Robbie.

Sir Guillaume Robbie'yi susturdu. "O bir sapkın," dedi Norman, Thomas'a. "Ve Kilise onu mahkûm etti, eğer burada kalmaya devam ederse bize kötü şanstan başka bir şey getirmeyecek. Adamları endişelendiren şey bu. İsa aşkına Thomas, bir sapkını korumaktan nasıl bir iyilik gelebilir ki? Adamlar onun kötülük getireceğini biliyor."

Thomas eliyle masaya bir şaplak indirip Genevieve'i irkiltti. "Sen," dedi Sir Guillaume'yi işaret ederek, "Benim köyümü yaktın, annemi öldürdün, rahip olan babamı katlettin ve bana kötülükten bahsediyorsun, öyle mi?"

Sir Gulliaume bu suçlarını inkâr edemediği gibi, yetim bıraktığı bir adamın nasıl olup da arkadaşı haline geldiğini de açıklayamazdı, ama Thomas'm öfkesi karşısında gerileyecek değildi. "Kötülüğü biliyorum, çünkü kötü şeyler yaptım," dedi. "Ama Tanrı bizi bağışlar."

"Tanrı sizi bağışlar, ama onu bağışlamaz, öyle mi?" diye sordu Thomas.

"Kilise aksine karar vermiş."

"Ben de onun aksine karar verdim," diye ısrar etti Thomas.

"Sevgili İsa," dedi Sir Guillaume. "Sen kahrolası Papa mı sanıyorsun kendini?"İngiliz küfürlerini sevmeye başlamıştı ve onları Fransızcasıyla karışık kullanıyordu.

"Kız seni büyülemiş," diye gürledi Robbie. Genevieve konuşacakmış gibi görünüyordu, ama sonra başka tara-. fa döndü. Rüzgâr pencerelere çarpıp geniş tahta döşemelere yağmur taneleri getirdi.

Sir Guillaume kıza baktı, sonra Thomas'a döndü. "Adamlar ona katlanmayacak."

"Çünkü sen onları endişelendiriyorsun," diye hırladı Thomas, ama huzursuzluğa neden olanın Sir Guillaume değil, Robbie olduğunu biliyordu. Thomas, Genevi-eve'in bağlarını kestiğinden beri bu konuda endişeleniyordu, görevinin Genevieve'i yakmak olduğunu biliyor, ama bunu yapamıyordu. Deli, öfkeli ve dahi olan babası, bir keresinde Kilisenin sapkınlık fikrine kahkahalarla gülmüştü. Peder Ralph'e göre, bir gün sapkınlık olarak görülen şey, ertesi gün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kilisenin doktrini haline geliyordu. Ayrıca Peder Ralph, Tanrının birini yakmak için insanlara ihtiyacı olmadığına inanıyordu: Tanrı bu işi kendisi halledebilirdi. Thomas yatağına uzanıp acı

çekiyor, düşünüyor ve bütün bu süre zarfında Genevi-ove'i çok kötü bir şekilde istediğini biliyordu. Onun hayatını kurtarmasının nedeni dini bir kuşku değil, şehvet ve Kilisenin işkencesine katlanmak zorunda kalmış olan başka bir insana karşı duyduğu acıma hissiydi.

Genellikle çok dürüst ve ahlâklı olan Robbie öfkesini kontrol etmeyi başardı. "Thomas, neden burada olduğumuzu düşün ve aramızda bir sapkın olduğu sürece Tanrının bizim başarımıza izin verip vermeyeceğine karar ver."

"Başka bir şey düşünmüyorum zaten," dedi Thomas.

"Adamlardan bazıları gitmeyi düşünüyor," diye onu uyardı Sir Guillaume. "Yeni bir komutan bulmayı istiyorlar."

Genevieve ilk kez konuştu. "Ben gidiyorum," dedi. "Kuzeye gideceğim. Yolunuza çıkmayacağım."

"Ne kadar yaşayacağını sanıyorsun?" diye sordu Thomas. "Adamlarım avluda seni öldürmezse kasabalı sokakta öldürecektir."

"O zaman ne yapacağım?"

"Benimle gel," dedi Thomas ve kapının yanındaki cumbaya, bir haçın asılı olduğu yere geçti. Haçı çivilerinden çıkarıp Genevieve'i çağırdı, sonra da Robbie ve Sir Guillaume'yi. "Gelin."

Onları, adamların çoğunun temsilci olarak gönderdikleri Sir Guillaume ve Robbie'yle Thomas'ın görüşmesinin sonucunu bekledikleri avluya çıkardı. Genevieve de çıkınca adamlar mutsuz bir şekilde mırıldandılar. Thomas onların sadakatlerini kaybetme riskine girdiğini biliyordu. Çok gençti, bu kadar çok adamın lideri olamayacak kadar genç, ama onu takip etmek istemişlerdi ve Northampton Kontu da ona güvenmişti. Bu onun ilk sınavıydı. Bu sı-

navla savaşta karşılaşmayı tercih ederdi, ama şimdi olmuştu ve çözmesi gerekiyordu. Avluya bakan basamaklarda durup bütün adamların kendisine dönmesini bekledi. "Sir Guillaume!" diye seslendi Thomas. "Kasabadaki rahiplerden birine gidip kutsal ekmek iste. Daha önceden kutsanmış, son tören için saklanan bir ekmek."

Sir Guillaume tereddüt etti. "Ya reddederlerse?"

"Sen askersin, onlar değil," dedi Thomas, adamlardan bazıları sırıttı.

Sir Guillaume başını sallayıp dikkatle Genevieve'e baktı. Sonra iki adamına kendisine eşlik etmesini işaret etti. Thomas'ın söyleyeceklerini kaçırmamak için isteksizlik gösterdiler, ama Sir Guillaume onlara kükre-yince onu takip ettiler.

Thomas haçı yukarı kaldırdı. "Eğer bu kız şeytanın esiriyse buna bakamaz ve dokunmaya dayanamaz. Haçı gözlerinin önünde tutarsam kör olur! Haçla derisine dokunursam derisi kanar. Bunu biliyorsunuz! Anneleriniz bunu size anlatmıştır! Rahipleriniz bunu size söylemiştir!"

Adamlardan bazıları başlarını sallayıp açık ağızlarla Thomas'm haçı Genevieve'in gözlerinin önüne götürmesini seyretti. Thomas haçı kızın alnına dokundurdu. Adamlardan bazıları soluklarını tuttu. Ama kızın gözlerine ve alnına bir şey olmadığını görünce şaşkınlık içinde bakakaldılar.

"Şeytan ona yardım ediyor," diye gürledi bir adam.

"Nasıl bir ahmaksın sen?" dedi Thomas tükürürcesi-ne. "Şeytanın hilesini kullanarak kaçabileceğini mi söylüyorsun? O zaman neden burada? Neden hücresindey-di? Neden büyük kanatlarını açarak kaçıp gitmedi?"

"Tanrı bunu önledi."

"O zaman Tanrı, haç derisine dokununca kanamasını da sağlardı, öyle değil mi? Ve eğer şeytanın yaratığıy-sa ayakları da kedi ayağı gibidir. Bunu hepiniz biliyorsunuz!" Adamların çoğu onaylarcasına bir şeyler mırıldandı, çünkü şeytanın sevdiği insanlara, karanlıkta kötülük

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yapabilmek ve sinsice dolaşabilmeleri için kedi patisi verdiğini çok iyi biliyorlardı. "Ayakkabılarını çıkar," diye emretti Thomas, Genevieve'e. Kızın ayakları çıplak kalınca onları işaret etti. "Ne kedi ama, ha? Bu patilerle fazla fare yakalayamaz!"

İki üç adam itiraz etmeye kalktı, ama Thomas onlara küçümseyerek bakınca sustular. Derken Sir Guilla-ume, Peder Medous'la birlikte geri geldi. Ölen birine götürmek için hazır tuttuğu küçük gümüş kutu da yanlarındaydı. "Bu çok uygun değil," diye söze başladı Peder Medous, ama Thomas öfkeyle ona bakınca sustu.

"Buraya gelin peder," dedi Thomas. Peder Medous itaat etti. Thomas gümüş kutuyu ondan aldı. "Bir testi geçti," dedi Thomas. "Ama hepiniz, hepiniz, İskoçya'da-kiler bile biliyorsunuz ki," duraklayıp Robbie'ye işaret etti, "şeytan, yaratıklarını İsa'nın bedeninin dokunuşuna karşı kendisi bile koruyamaz. Kız ölecek! Acı içinde kıvranacak. Eti parçalara ayrılacak ve onun dikildiği yerde kurtçuklar oynaşacak. Çığlıkları cennetten duyulacak. Bunu hepiniz biliyorsunuz!"

Biliyorlardı ve bildiklerini göstermek için başlarını salladılar. Sonra Thomas'ın kutudan bir parça kurumuş ekmek alıp Genevieve'e doğru uzatışını seyrettiler. Kız endişeyle Thomas'm gözlerine bakarken tereddüt etti, ama Thomas ona gülümseyince Genevieve

itaatkâr bir şekilde ağzını açıp Thomas'ın iri lokmayı diline koymasına izin verdi.

"Öldür onu Tanrım!" diye bağırdı Peder Medous. "Öldür onu! Oh İsa, İsa, öldür onu!"

Sesi kalenin avlusunda yankılanıyordu, ama avludaki bütün adamlar uzun boylu Genevieve'in yutkunduğunu görünce yankı kesildi.

Thomas sessizliğin uzamasına izin verdi, sonra hâlâ yaşayan Genevieve'e anlamlı bir şekilde baktı. "Panayırlarda hokkabazlık yaparak para toplayan babasıyla birlikte buraya geldi, şapkayla para topladı" dedi adamlara İngilizce olarak. "Böyle insanları her yerde görürüz. Sırıkla yürüyenler, alev yutanlar, ayı oynatıcılar, hokkabazlar. Ama babası öldü ve o burada kaldı, hem de yabancı dil konuşan bir halkın arasında bir yabancı olarak. O da bizim gibi biriydi! Uzaktan geldiği için kimse onu sevmedi. Dillerini bile bilmiyordu! Farklı olduğu için ondan nefret ettiler ve bu yüzden ona sapkın dediler. Ve bu rahip de onun sapkın olduğunu söylüyor! Ama buraya geldiğim gece onun evine gittim. Evinde yaşayıp temizlik yapan ve yemek pişiren bir kadın var, ama evde yalnızca tek bir yatak bulunuyor." Bu sözler Thomas'ın tahmin ettiği gibi kahkahalarla karşılandı. Çünkü onun bildiği kadarıyla Peder Medous'un bir düzine yatağı vardı, ama rahip neler söylendiğini bilmiyordu. "O Beghard değil," dedi Thomas. "Bunu kendiniz gördünüz. O yalnızca kaybolmuş biri, bizim gibi ve insanlar kendileri gibi olmadığı için bunu onun aleyhine kullandılar. Şimdi, eğer içinizde hâlâ ondan korkan ve onun bize kötü şans getireceğini düşünen varsa onu hemen öldürün." Kollarını

kavuşturup geri çekildi. Hiçbir şey anlamayan Genevi-eve yüzünde bir endişeyle ona bakıyordu. "Hadi," dedi Thomas adamlarına. "Yaylarınız, kılıçlarınız ve bıçaklarınız var. Benim hiçbir şeyim yok. Onu öldürün! Bu cinayet olmaz. Kilise ölmesi gerektiğini söylüyor, bu yüzden eğer Tanrının işini yapmak istiyorsanız yapın." Robbie öne doğru küçük bir adım attı, sonra avludaki ruh halini hissedip hareketsiz kaldı.

Sonra biri kahkaha attı ve birden herkes gülmeye, sevinç çığlıkları atmaya başladı. Genevieve hâlâ şaşkındı, ama Thomas gülümsüyordu. Ellerini kaldırıp adamları susturdu. "Kız kalıyor, yaşıyor ve sizin yapacak işleriniz var. Şimdi gidip çalışın."

Thomas Genevieve'i içeri götürürken Robbie tiksintiyle yere tükürdü. Thomas haçı yerine asıp gözlerini kapattı. Dua edip ekmek testini geçmesini sağladığı, daha da iyisi kalmasına izin verdiği için Tanrıya şükranlarını sundu.

121

T

homas on beş gece boyunca kuşatma için hazırlandı. Castillon d'Arbizon kalesindeki kuyu bulanık ve çamurlu su veriyordu, ama bu adamların hiçbir zaman susuzluktan ölmeyecekleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anlamına geliyordu; ancak eski garnizonun kilerlerinde birkaç çuval nemli un, bir varil filizlenmiş fasulye, bir kavanoz acı zeytinyağı ve biraz küflenmiş peynir vardı. Bu yüzden Thomas adamlarını her gün yiyecek aramak için kasabaya ve yakındaki köylere gönderiyordu. Böylece mahzenlerde yiyecek birikmeye başlamıştı. Bu kaynaklar tükendikten sonra yağmalamaya başladı. Bildiği kadarıyla bu bir savaştı, Britanya'yı bir baştan diğerine tahrip eden ve neredeyse Paris'in kapılarına kadar ulaşan bir savaş. Thomas daha sonra on adamını kale muhafızı olarak bırakıp geri kalan adamlarıyla at sırtında Berat Kontuna sadık olan köy veya çiftliklere gidecek, hayvanlarını alacak, ahırlarını boşaltacak ve oraları yakacaktı. Böyle iki baskından sonra Thomas bir köyden gelen bir heyet tarafından karşılandı. Köylerinin yağmalanmaması için para getirmişlerdi. Ertesi gün para dolu keselerle iki elçi daha geldi. Adamlar hizmet etmeye de geliyorlardı. Routierler, Castillon d'Arbizon'da elde edilecek

para ve yağma malı olduğunu duymuşlardı ve Thomas kasabaya geleli on gün olmadan altmışın üstünde adam buldu. Her gün iki atlı grup yola çıkıyor, neredeyse her gün fazla gelen yağma mallarını pazarda satıyordu. Parayı üçe bölüyordu, biri Northampton Kontuna, biri Sir Guillaume ve Robbie'yle paylaşmak üzere kendisine, üçüncüsü de adamlarına.

Genevieve, onunla birlikte dolaşıyordu. Thomas bunu istemiyordu. Baskınlara kadın götürmek dikkat dağıtan bir hareketti ve diğer adamların kadınlarını getirmelerini yasaklamıştı. Ama Genevieve Robbie'den ve onun nefretini paylaşıyor gibi görünen bir avuç adamdan hâlâ korkuyor, bu yüzden Thomas'la gitmekte ısrar ediyordu. Kalenin mahzenlerinde küçük bir zırh yeleği bulmuş, elleri kızarıp acıyana, zırh gümüş gibi parlayana kadar tuz ve sirkeyle ovmuştu. Zayıf bedenine bol geliyordu, ama sarı bir bezle belinden sıkıyordu. Başına da kenarları deriden basit bir demir başlık takıyordu. Gümüş zırhlı Genevieve, yağma mallarla dolu yük hayvanlarını ve çalınmış sığırları idare eden adamların önünde atla kasabaya girdiğinde Castillon d'Arbizon halkı ona Draga demeye başladı. Draga'ları herkes bilirdi, onlar şeytanın kızlarıydı, ölümcül ve kaprisliydiler ve parlak beyaz giyiyorlardı. Genevieve şeytanın kadınıydı ve İngilizlere şeytanın şansını getirmişti. Ne gariptir ki, bu söylenti Thomas'ın adamlarının çoğunun onunla gurur duymasını sağlıyordu. Aralarındaki okçular, Britanya'da Şeytanın Atlıları diye çağrılmaya alışmışlardı ve şeytanla olan bu bağlantı yüzünden sapıkça bir gurur duyuyorlardı. Bu, öteki adamları korkutuyordu ve böylece Genevieve iyi şanslarının sembolü haline gelmişti.

Thomas'ın yeni bir yayı vardı artık. Okçuların çoğu, eski yayları yıprandığında, İngiltere'den gelen malzemeler arasından yeni bir yay satın alırlardı, ama Castillon d'Arbizon'da böyle malzemeler yoktu ve üstelik Thomas yay yapmasını biliyor ve çok seviyordu. Galat Lorret'in bahçesinde yeni bir porsuk ağacı dalı görmüştü. Onu kesip, bir tarafı kan kadar koyu, diğer tarafı bal gibi soluk olan düz bir asa elde edene kadar kabuğunu ve dış tahtasını soydu. Koyu taraf, porsuk ağacının dirence dayanan odun özüydü, altın rengi olan taraf ise esnek taze kesimiydi; yay bittiğinde odun özü ipin çekişine direnecek, taze kesimiyse yayı düzleştirmek için esneyecek, böylece ok kanatlı bir şeytan gibi uçacaktı.

Yeni silahı eski yayından daha da uzundu. Zaman zaman çok büyük yapıp yapmadığını merak ediyordu, ama sebat ederek tahtayı, kalın bir beli, ince uçları olacak şekilde bıçağıyla şekillendirmeye devam etti. Yayı pürüzsüz hale getirdi, cilaladı ve sonra boyadı, çünkü yayın kırılmaması için odunun neminin kerestenin içine hapsolması gerekiyordu. Sonra eski yayının boynuz uçlarını çıkarıp yenisine taktı. Eski yayındaki gümüş plakayı bile aldı. Bu plaka bir ayin kabının parçasıydı ve üzerinde, elinde bir kupa taşıyan yale arması vardı. Plakayı yeni yayının dış kısmına takıp tahtanın rengini karartmak için balmumu ve isle ovuşturdu. İpini takmak için yeni yayı ilk büküşünde gereken güce hayretle baktı. İlk deneme atışında okun kalenin surlarının üstünden uçuşunu şaşkınlıkla izledi.

Daha küçük bir daldan ikinci bir ok daha yaptı. Bu, çekmek için pek güç gerektirmeyen çocuk yayıydı. Onu da ucu küt oklarda deneme yapıp kalenin avlusuna saç-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tığı oklarıyla adamları eğlendiren Genevieve'e verdi. Ama Genevieve azmetti ve okların birbiri ardına kapının iç tarafında kaldığı günler geldi.

Thomas o gece eski okunu cehenneme gönderdi. Bir okçu okunu asla atmazdı, kırılsa bile; içki içip gülmek için bahane olan bir törenle eski ok alevlere atılırdı. Okçulara göre ok cehenneme gidip sahibini beklerdi. Thomas yayının yanışını, son kez bükülüp kıvılcımlar saçarak kırılışını izlerken bu yayla attığı okları düşünüyordu. Okçular büyük bir saygıyla büyük salonun şöminesinin etrafına toplanmıştı. Arkalarındaki askerler sessizdi. Thomas ancak yayı bir kül yığınına dönüştükten sonra şarap kadehini kaldırdı. "Cehenneme," dedi eski bir duayla.

"Cehenneme," diye onayladılar okçular. Okçuların törenine kabul edilme ayrıcalığına sahip olan askerler de bu sözü tekrarladılar. Ayrı bir yerde duran Robbie hariç herkes. Boynuna gümüş bir haç takmaya başlamıştı. Kötülüğü kovmak için orada olduğunu göstermek istercesine zırhının üstüne bırakıyordu.

"İyi bir yaydı," dedi Thomas, küllere bakarak. Ama yenisi de bir o kadar, hatta belki daha da iyiydi. İki gün sonra Thomas en büyük akına giderken yeni yayını yanına aldı.

Kaleyi korumak için gereken bir avuç adam dışında herkesi yanında götürdü. Bu akını günlerdir planlıyordu ve uzun bir yolculuk olacağını biliyordu, bu yüzden şafaktan önce yola koyuldu. Kuzey kapısına giderlerken atların nal sesleri evlerden yankılanıyordu. Artık Northampton Kontunun armasıyla süslü bir asa taşıyan nöbetçi aceleyle kapıları açtı, atlılar köprüden ge-

çip güney ağaçlarının arasında gözden kayboldular. İngilizlerin nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Doğuya, Astarac'a gidiyorlardı, Thomas'ın atalarının yaşadığı, Kutsal Kâse'nin bir zamanlar gizlenmiş olabileceği yere. "Onu bulmayı mı bekliyorsun?" diye sordu Sir Guillaume. "Kazayla ona rastlayacağımızı mı sanıyorsun?"

"Ne bulacağımızı bilmiyorum," diye itirafta bulundu Thomas.
"Orada bir kale var, değil mi?"

"Vardı," dedi Thomas. "Ama babam oranın ihmal edildiğini söylemişti." İhmal edilen bir kale yıkılmış demekti ve Thomas orada harabeden başka bir şey görmeyi beklemiyordu.

"O halde neden gidiyoruz?" diye sordu Sir Guillaume.

"Kutsal Kâse," dedi Thomas kısaca. Gerçekte merak ettiği için gidiyordu, ama ne aradığını bilmeyen adamları bu akında sıra dışı bir şey olduğunu anlamışlardı. Thomas yalnızca uzakta

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir yere gittiklerini söylemişti, çünkü yakındaki her yeri yağmalamışlardı. Ama daha zeki adamlar Thomas'ın endişeli halini fark ediyorlardı.

Sir Guillaume Astarac'ın önemini biliyordu. Tıpkı pusuyu önlemek için çeyrek mil ileride giden altı okçu ve üç askerin bulunduğu ileri muhafız grubunu yöneten Robbie gibi. Yolu bildiğini iddia eden Castillon d'Arbizon'daki bir adam önderlik ediyordu onlara. Adam onları ağaçların alçak ve seyrek, manzaranın açık olduğu tepelere çıkarıyor, Robbie birkaç dakikada bir yolun açık olduğunu belirtmek için eliyle gerideki-lere işaret ediyordu. Başlık takmadan yolculuk eden

Sir Guillaume uzaktaki figüre doğru başını salladı. "Arkadaşlık bitti mi?"

"Umarım hayır," dedi Thomas.

"Sen istediğini umabilirsin," dedi Sir Guillaume. "Ama kız yanımızda geliyor." Sir Guillaume'nin yüzü, Thomas'ın kuzeni tarafından kesilmiş, Norman'ın yalnızca sağ gözü sağlam kalmıştı. Sağ yanağından aşağıya inen yara izi sakalında beyaz bir çizgi oluşturuyordu. Korkunç görünüyordu ve savaşta gerçekten de korkunç oluyordu, ama aynı zamanda cömert bir adamdı. Yolun birkaç metre yanında gri bir kısrak süren Genevieve'e bakıyordu. Kız gümüş rengi zırhını takmış, uzun bacaklarına soluk gri bir örtü örtmüş, kahverengi çizmeler giymişti.

"Onu yakmalıy-dın," dedi neşeyle.

"Hâlâ böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Thomas.

"Hayır," diye itiraf etti Sir Guillaume. "Ondan hoşlanıyorum. Eğer Genny Beghard'sa ondan biraz daha olsun isterim. Ama Robbie'yle ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Dövüş mü?"

"İsa'nın kemikleri adına, hayır!" Sir Guillaume, Thomas'ın böyle bir şeyi ima etmesi bile şok etmişti onu. "Onu evine gönder. Fidyesi ne kadar?"

"Üç bin florin."

"Tanrı aşkına, bu çok ucuz! Çekmecende o kadar para birikmiştir. Bunu ona verip geri gönder. Özgürlüğünü satın alıp İskoçya'da çürüsün."

"Onu seviyorum," dedi Thomas ve bu doğruydu. Robbie dostuydu ve Thomas eski yakınlıklarını yeniden kuracaklarına inanıyordu.

"Onu sevebilirsin, ama onunla yatmıyorsun. Bir seçim yapmak gerekince erkekler her zaman yataklarını ısıtanı seçerler, Thomas. Bu sana daha uzun bir hayat sağlamaz, ama kesinlikle daha mutlu bir hayatın olur." Bir kahkaha atıp, düşman olup olmadığını görmek için alçak arazileri kontrol etmek üzere döndü. Kimse yoktu. Öyle görünüyordu ki Berat Kontu, birdenbire bölgesinde yer edinen İngiliz garnizonuna aldırmıyordu. Ama savaşta Thomas'tan daha eski olan Sir Guillaume, bunun nedeninin yalnızca Kontun adamlarını toplaması olduğunu düşünüyordu. "Hazır olduğunda saldıracaktır," dedi Norman. "Ve Coredorların bizimle ilgilenmeye başladığını fark ediyor musun?"

"Ediyorum," dedi Thomas. Her akında adamlarını seyreden çapulcu haydutları görmüştü. Yaklaşmıyorlar, kesinlikle ok menziline girmiyorlardı, ama oradaydılar ve Thomas çok yakında onları bu tepelerde görmeyi bekliyordu.

"Haydutların askerlere meydan okuması hoşuma gitmez," dedi Sir Guillaume, "Henüz bize meydan okumadılar."

"Bizi eğlence olsun diye izlemiyorlar," dedi Sir Guillaume kuru bir sesle.

"Bence kellelerimize konan bir ödül var. Bunlar para istiyorlar. Ve bir gün daha cesur davranacaklar. Yani ben öyle umuyorum." Eyerine dikili uzun deri tüpün içinde asılı duran yeni yayını okşadı.

Sabahın ortasına kadar akıncılar, kuzeye ve güneye inen yüksek kayalık tepelerle ayrılan bereketli vadile-

ri birbiri ardına geçtiler. Tepelerin zirvesine vardıkla-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rında Thomas bir düzine köy görüyordu, ama vadiye, ağaçların arasına indiklerinde hiçbir şey görmüyordu. Yüksekteyken iki kale gördüler, ikisi de küçüktü ve kulelerinde bayraklar sallanıyordu. Ama bayraktardaki armanın ayırt edilemeyeceği kadar uzaktaydılar. Thomas bunun Berat Kontunun arması olduğunu tahmin etti. Bütün vadilerde kuzeye akan nehirler vardı, ama köprüler ya da sığ yerler korunmasız olduğu için bunları geçmede zorluk çekmediler. Yollar da tepeler ve vadiler gibi kuzeye ve güneye gidiyor, bu yüzden bu zengin toprakların Lordları doğuya ve batıya yolculuk yapan halka karşı korunmuyordu. Kaleleri vadi girişlerinde nöbet tutuyor, garnizonları yoldaki tüccarlardan para topluyordu.

"Burası Astarac mı?" diye sordu Sir Guillaume bir tepeyi daha geçerlerken. Küçük bir kalesi olan köye bakıyordu.

"Astarac'ın kalesi yıkıldı," diye cevap verdi Genevi-eve. "Kayalıkların üstündeki bir kule ve duvarlardan oluşuyor, böyle bir şey değil."

"Oraya gittin mi?" diye sordu Thomas.

"Babam ve ben zeytin panayırı için hep giderdik oraya."

"Zeytin panayırı mı?"

"St. Jude ziyafetinde," dedi. 'Yüzlerce insan gelir. İyi para kazanırdık."

"Zeytin mi satıyorlardı?"

"İlk sıkmadan kavanozlarca satarlardı. Sonra akşamları genç domuzları yağlarlar ve insanlar onları yakalamaya çalışırdı. Boğa güreşleri olur ve dans edilirdi." Bunları hatırlayarak güldü, sonra atını

mahmuzladı. İyi ata biniyordu, sırtı dik, topukları aşağıda. Thomas ve diğer okçular gibi bir buğday çuvalının zarafetiyle biniyordu atına.

Astarac vadisine indiklerinde vakit öğleni yeni geçmişti. Coredorlar onları çoktan görmüştü ve yirmi kadar hırpani kılıklı haydut onları takip ediyor, ama yaklaşmaya cesaret edemiyorlardı. Thomas onlara aldırmıyor, küçük köyün yarım mil güneyindeki kayalıkların üstünde duran kırık kalenin siyah dış çizgilerine bakıyordu. Daha kuzeyde bir manastır görebiliyordu, kilisesinin kulesi olmadığı için büyük olasılıkla Cister-cian olduğuna karar verdi. Kaleye bakıp bir zamanlar ailesinin oraya sahip olduğunu, atalarının bu toprakları yönettiğini, armasının kırık kulede dalgalandığını düşündü. Güçlü bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşünüyordu, ama yalnızca belli belirsiz bir düş kırıklığı duyuyordu. Toprak onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kutsal Kâse gibi değerli bir şey bu acınası kırık taş yığınına nasıl ait olabilirdi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Robbie geriye geldi. Genevieve kenara çekilirken Robbie ona aldırmadı. "Önemli bir yer gibi görünmüyor," dedi Robbie, gümüş haçı sonbahar güneşinde parlarken.
"Öyle," diye doğruladı Thomas.
Robbie eyerinde dönüp derinin gıcırdamasına neden oldu. "Bir düzine adamla manastıra gitmeme izin ver," diye önerdi. "Kilerleri dolu olabilir."
"Yarım düzine okçu da al," dedi Thomas. "Biz de köyü yağmalayalım."
Robbie başıyla onaylayıp geriye, uzaktaki Coredor'lara baktı. "O serseriler saldırmaya cesaret edemez."

"Bundan kuşkuluyum," diye onayladı Thomas. "Ama şüphelerime göre başımıza ödül kondu. Bu yüzden adamlarını bir arada tut."
Robbie başını sallayıp Genevieve'e bakmadan uzaklaştı. Thomas altı okçusuna onunla gitmelerini emretti. Kendisi ve Sir Guillaume köye indi. Köyde yaşayanlar askerlerin yaklaştığını görür görmez büyük bir ateş yandı, kirli dumanı bulutsuz gökyüzüne yükseldi. "Bu bir uyarı," dedi Sir Guillaume. "Gittiğimiz her yerde bununla karşılaşacağız."
"Uyarı mı?"
"Berat Kontu uyandı," dedi Sir Guillaume. "Herkese bizi gördüğünde işaret ateşi yatması emredilecek. Bu diğer köylüleri uyarıp canlı hayvanlarını saklamaları, kızlarını kilit altına almaları için bir uyarı. Duman, Berat köyünden görülecek. Şu anda bizim nerede olduğumuzu gösteriyor."
"Berat'tan çok uzağız."
"Bugün yola çıkmayacaklar. Bizi asla yakalayamazlar," diye doğruladı Sir Guillaume.
Thomas'ın adamlarının bildiği kadarıyla bu ziyaretin amacı yağmalamaktı. Sonunda verdikleri hasarın Berat güçlerini getireceğini ve gerçek bir savaş yapma fırsatı bulacaklarına inanıyorlardı. Bu savaşta Tanrının ya da şeytanın yanlarında olmasına göre değerli esirler alacak, böylece daha da zengin olacaklardı, ama şimdilik yalnızca tahrip edip çalıyorlardı. Robbie manastıra gitti, Sir Guillaume diğer adamları köye sokarken Thomas ve Genevieve güneye dönüp yıkılan kaleye tırmandı.
Burası bir zamanlar bizimdi, diye düşünüyordu Thomas. Ataları burada yaşamıştı, ama yine de hiçbir şey

hissetmiyordu. Kendini Fransız olmak bir yana Gaskon olarak bile görmüyordu. O bir İngiliz'di, ama yine de yıkılmış duvarlara bakıp kalenin bütün olduğu ve ailesinin oranın efendisi olduğu zamanları hayal ediyordu.
O ve Genevieve atlarını kırık kapıya bağlayıp devrilmiş taşların üstünden atlayarak avluya girdiler. Perde duvar neredeyse tamamen yıkılmıştı. Taşları ahır veya ev yapılmak üzere götürülmüştü. En büyük kalıntı kulenin büyük burcuydu, ama onun bile yarısı kırılmıştı, güney tarafı rüzgâra açıktı. Kuzey duvarının yarısında bir şömine görünüyordu, bir zamanlar var olan zemini destekleyen kirişlerin bulunduğu yeri gösteren iç kanattan büyük taşlar çıkıyordu. Kırık bir merdiven doğu tarafında yukarı çıkıyor, ama hiçbir yere varmıyordu.
Kulenin yanında, kayalıkların en yüksek parçasını paylaşan kilisenin kalıntıları vardı. Zemini kaldırım taşlarıyla döşeliydi ve üzerlerinde Thomas'ın arması vardı. Yayını yere koyup taşın yanına çömeldi, ait olma hissi duymaya çalıştı.
"Bir gün," dedi Genevieve kırık güney duvarının üstünde dikilip vadiye bakarak, "neden burada olduğunu söyleyeceksin bana."
"Yağmalamak için," dedi Thomas kısaca.
Kız miğferini çıkarıp genç bir kız gibi açık bıraktığı saçlarını salladı. Gülümserken sarı bukleler rüzgârla dalgalanıyordu. "Beni aptal mı sanıyorsun, Thomas?"
"Hayır," dedi dikkatli bir şekilde.
"İngiltere'den buraya uzun bir yol kat edip Castil-lon d'Arbizon adında küçük bir kasabaya geldin, sonra da buraya. Yolda yağmalayabileceğimiz bir düzine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor vardı, ama biz buraya geldik. Ve işte burada, yayında taşıdığın arma var."
"Bir sürü arma var," dedi Thomas, "ve genellikle birbirine benzerler."
Kız başını iki yana salladı. "Nedir bu arma?"
"Bir yale," dedi Thomas. Yale hanedan armacıları tarafından icat edilen bir yaratıktı, dişler, pençeler, pullar ve tehditten oluşuyordu. Thomas'ın yayına takılı olan armasında kupa taşıyan bir yale görünüyordu, ama kaldırım taşının üstündeki yale bir şey taşımıyordu.
Genevieve, Thomas'm gerisine, Sir Guillaume'nin adamlarının canlı hayvanları bir ağıla soktukları yere baktı. "Babamla ben bir sürü hikâye duyardık," dedi. "Babam hikâyeleri severdi, bu yüzden onları hatırlamaya çalışır, akşamları da bana anlatırdı. Tepelerdeki canavarlara ait hikâyeler, çatıların üstünde uçan ejderhalar, kutsal kaynaklardaki mucizeler, canavarlar doğuran kadınlar. Binlerce hikâye. Ama bu vadilere geldiğimizde tekrar tekrar duyduğumuz bir hikâye vardı." Durakladı.
"Devam et," dedi Thomas. Esen rüzgâr ince saç tellerini havalandırdı. Saçlarını bağlayıp kendini bir kadın olarak gösterecek kadar olgundu, ama saçlarını açık seviyordu ve Thomas bunun onu daha fazla Draga olarak gösterdiğini düşünüyordu.
"Perfect'in hazineleriyle ilgili hikâyeler duyardık."
Perfect, Beghard'ların öncüleri, Kilisenin yetkilerini reddeden sapkınlardı. Kilise, Fransa Kralının yardımıyla onları ezene kadar kötülükleri bütün güneye yayılmıştı. Ölümlerin ateşi yüz yıl önce sönmüştü, ama Perfect'in adlandırıldığı şekliyle, Katarların yankıları

hâlâ sürüyordu. Gaskonya'nın bu kesimine yayılmamışlardı, ama bazı kilise görevlileri sapkınlığın bütün Hıristiyanlığı istila ettiğini ve en uzak kesimlerinde hâlâ gizlenmiş olduğunu iddia ediyordu. "Perfect'in Hazineleri," dedi Thomas ifadesiz bir sesle.
"Çok uzaklardan bu küçük yere geldin," dedi Genevi-eve. "Ama bu tepelere ait olan bir arma taşıyorsun. Babam ve ben ne zaman buraya gelsek Astarac hikâyeleri duyardık. Hâlâ anlatırlar."
"Ne anlatırlar?"

"Büyük bir Lordun nasıl kaçıp buraya sığındığını ve Perfect'in Hazinelerini yanında getirdiğini. Ve hazinelerin hâlâ burada olduğunu."
Thomas gülümsedi. "Hazine olsaydı uzun zaman önce kazıp çıkarırlardı."
"İyi gizlendiyse kolay bulunmaz," dedi Genevieve.
Thomas, çiftlik hayvanlarının kesildiği ağıldan böğürtülerin, melemelerin, çığlıkların geldiği köye baktı. Taze etler eyerlere yüklenecek, tuzlanıp tütsülenmek için geri götürülecekti. Köylülerse boynuzlan, bağırsakları ve derileri alacaklardı. "Her yerde hikâye anlatırlar," dedi Thomas küçümseyerek.
"Bütün hazineler içinde en değerli olan biri var ki onu yalnızca bir Perfect'in bulabileceğini söylüyorlar," dedi Genevieve yumuşak bir şekilde, onun küçümsemesine aldırmadan.
"O halde yalnız Tanrı bulabilir onu," dedi Thomas.
"Ama bu seni aramaktan alıkoymaz, değil mi Thomas?"
"Neyi aramaktan?"
"Kutsal Kâse'yi."

Sözcük söylenmişti, gülünç sözcük, olanaksız sözcük, Thomas'ın var olmadığından korktuğu, ama yine de uradığı şeyin adı olan sözcük. Babasının yazıları onun Kutsal Kâse'ye sahip olduğunu gösteriyordu, ama Thomas'ın kuzeni Guy Vexille, Thomas'ın kutsal emanetin yerini bildiğinden emindi. Bu yüzden Vexille, Thomas'ı dünyanın bir ucuna kadar takip edecekti. Thomas bu yüzden burada, Astarac'taydı ve katil kuzenini yeni yayının menziline çekmeye çalışıyordu. Kulenin çentikli tepesine baktı. "Sir Guillaume neden burada olduğumuzu biliyor," dedi. "Robbie biliyor. Ama diğerleri hayır, bu yüzden onlara bir şey söyleme."

"Söylemem. Ama sen onun var olduğuna inanıyor musun?"
"Hayır," dedi hissettiğinden çok daha emin bir şekilde.
"Ama var," dedi Genevieve.
Thomas onun yanına gidip güneye, nehrin, çayırların ve zeytin ağaçlarının arasında yumuşak bir şekilde kıvrıldığı yere baktı. Orada adamlar görüyordu, yirmi kadar adam ve onların Coredorlar olduğunu biliyordu. Adamlarının kış boyunca pasaklı haydutlar tarafından takip edilmesini istemiyorsa onlar konusunda bir şeyler yapmak zorunda kalacağını düşündü. Onlardan korkmuyordu, ama adamlarından birinin yolundan çıkıp yakalanmasından korkuyordu, bu olmadan önce haydutları korkutması daha iyiydi.
"Gerçekten var," dedi Genevieve.
"Bunu bilemezsin," dedi Thomas, kendisini seyreden haydutları seyretmeye devam ederek.
"Kutsal Kâse, Tanrı gibidir," dedi Genevieve. "Her yerdedir, etrafımızdadır, açıktadır, ama biz onu görme-

yi reddederiz. Adamlar yalnızca büyük bir kilise inşa edip, altın, gümüş ve heykellerle doldurarak Tanrıyı görebileceklerini düşünürler, ama bütün yapmaları gereken bakmaktır. Kutsal Kâse var Thomas, yalnızca gözlerini açman gerek."
Thomas yayına ip taktı, torbasından bir ok çıkardı, yayı çekebildiği kadar çekti. Sırtındaki kasların yeni yayın beklenmedik gücü yüzünden acıdığını hissedebiliyordu. Oku aşağıda, belinin hizasında tuttu, sol elini yukarı kaldırdı, böylece ipi bıraktığında ok gökyüzüne fırladı. Beyaz tüyler git gide küçüldü, küçüldü ve yere doğru inişe geçip tok bir ses çıkararak üç yüz metre ötedeki nehrin kıyısına indi. Coredor'lar mesajı alıp geri çekildiler.
"Ok ziyanı," dedi Thomas. Sonra Genevieve'in kolunu tutup adamlarını bulmaya gitti.
Robbie, her yeriyle beyaz elbiseli Cistercianların ilgilendiği manastırın arazilerine hayran olmuştu. Bu rahipler, zırhlı askerleri görünce eteklerini toplayıp koşmaya başladılar. Tarlaların çoğu üzüm bağı yapılmıştı, ama bir armut bahçesi, zeytinlik, mera ve balık havuzu da vardı. Buranın verimli bir arazi olduğunu düşündü. Günlerdir güney Gaskonya'daki hasadın ne kadar zayıf olduğunu duyuyordu, ama burası, kendisinin kuzeydeki haşin, cılız arazileriyle karşılaştırılınca cennet gibi görünüyordu. Manastırda bir çan alarm vermeye başlamıştı.
"Bir hazine evleri olmalı." Okçulardan Jake, Robbie'nin yanına gelip manastırı işaret etti. "Onu öldüre-

ceğiz, gerisi sorun olmayacak," dedi manastırın kapılımdan çıkıp sakin bir şekilde onlara doğru gelen yalnız bir keşişi işaret ederek.
"Kimseyi öldürmeyeceksin," diye parladı Robbie. Adamlarına atlarını durdurmalarını işaret etti. "Ve siz burada bekleyeceksiniz," dedi onlara. Eyerinden atlayıp dizginleri Jake'e fırlattı, çok uzun boylu, çok zayıf ve çok yaşlı olan keşişe doğru yürüdü. Kazıtılmış tepesinin etrafında tüy gibi ince saçlar uçuşuyordu. Uzun, karanlık yüzü, bilgelik ve nezaket taşıyordu. Sırtında kalkanı, üzerinde zırhı ve belinde dayısının kılıcıyla Robbie kendini bir garip ve oraya ait değilmiş gibi hissediyordu.
Keşişin beyaz cüppesinin sağ kolundaki mürekkep lekesini görünce Robbie onun kâtip olup olmadığını merak etti. Akıncılarla müzakerede bulunması için gönderilmişti, belki onları satın alacak, belki de Tanrının evine saygı duymaları için onları ikna edecekti. Robbie, bir keresinde, İngiliz sınırının hemen karşısındaki Hex-ham'da bulunan Black Canons'ın büyük manastırını yağmalamaya nasıl yardım ettiğini düşündü. Keşişlerin akıncılara nasıl yalvardığını, onları Tanrının intika-mıyla nasıl tehdit ettiğini, İskoçların onlara nasıl güldüğünü, sonra Hexham'ı nasıl soyup soğana çevirdiklerini hatırladı. Ama Tanrı Durham'da İngilizlerin kazanmasına izin vererek intikamını almıştı. Bu hatırayla, Hexham'm kutsallığına saygısızlık göstermelerinin Durham'daki yenilgiye direkt olarak neden olmuş olabileceğini aniden fark eden Robbie birden duraksayıp kaşlarını çattı, kendisine gülümseyen keşişe ne söyleyeceğini düşündü. "Siz İngiliz akıncılar olmalısınız," dedi keşiş, çok güzel İngilizcesiyle.

Robbie başını iki yana salladı. "Ben İskoç'um," diye karşılık verdi.
"İskoç mu? İngilizlerle yağma yapan bir İskoç! Bir keresinde Yorkshire'daki Cisterian evinde iki yıl kaldım ve rahiplerin İskoçlar hakkında iyi bir şey söylediklerini hiç duymadım. Ama işte İngilizlerle birlikte buradasın, oysa ben bu günahkâr dünyada şaşılacak her türlü şeyi gördüğümü sanıyordum." Keşiş gülümsedi. "Ben Başrahip Planchard ve evim sizin insafınıza kalmış durumda. İstediğinizi yapın genç adam, sizinle savaşmayacağız." Yolun kenarına çekilip, Robbie'yi kılıcını çekip yağmalamaya başlamaya davet edermiş gibi manastırı işaret etti.
Robbie kıpırdamadı. Hâlâ Hexham'ı düşünüyordu. Oradaki kilisede ölen keşişi, siyah cüppesinin altından akıp basamaklara dökülen kanlarını, şamdanlar, haçlar ve cüppelerden oluşan yağma mallarıyla adamın üstünden atlayan sarhoş İskoç askerlerini düşündü.
"Kuşkusuz, eğer isterseniz şarap içebilirsiniz," dedi başrahip. "Bizim kendi şarabımız ve en iyisi değil. Biz çok yeniyken içiyoruz, ama iyi keçi peynirimiz var ve Peder Philippe vadideki en iyi ekmeği yapıyor. Atlarınızı sulayabiliriz, ama ne yazık ki çok az samanımız var."
"Hayır," dedi Robbie birden, sonra dönüp adamlarına bağırdı. "Sir Guillaume'nin yanına geri dönün."
"Ne yapalım ne?" diye sordu askerlerden biri şaşkınlıkla.
"Sir Guillaume'nin yanma dönün. Hemen!"
Atını Jake'in elinden alıp başrahibin yanında manastıra yürüdü. Hiçbir şey söylemedi, ama Başrahip Planchard sessizliğinden genç İskoç'un konuşmak istediğini anladı. Bekçiye atla ilgilenmesini söyledi, Rob-

hie'yi kılıcını ve kalkanını girişte bırakmaya davet etti. "Tabii istersen yanında kalabilirler, ama onlarsız daha rahat edeceğini düşündüm. St. Sever'a hoş geldin."
"St. Sever mı?" diye sordu Robbie kalkanını boynundan çıkararak.
"Bu vadide bir meleğin kanadını onardığı söylenir. Bazen buna inanmak çok zor gelir bana, ama Tanrı inancımızı sınamayı sever, bu yüzden her gece St. Sever'a dua ederim ve mucizesi için ona şükranlarımı sunup ondan beyaz kanadı onardığı gibi beni de onarmasını isterim." Robbie gülümsedi. "Onarılmaya mı ihtiyacınız var?"
"Hepimizin var. Gençken ruhumuz arızalanır, yaşlanınca da bedenimiz." Başrahip Planchard onu kemerli yoldan geçirmek için Robbie'nin dirseğine dokundu. Güneşli bir yer seçip ziyaretçisini iki sütun arasındaki alçak duvarda oturmaya davet etti. "Anlat bana," dedi Robbie'nin yanına oturup. "Sen Thomas mısın? İngilizleri yöneten adamın adı bu değil mi?"
"Ben Thomas değilim," dedi Robbie. "Ama adımızı duydunuz demek?"
"Oh tabii. Melek düştüğünden beri daha heyecanlı bir şey olmadı buralarda," dedi rahip gülümseyerek. Sonra dönüp bir rahipten şarap, ekmek ve peynir getirmesini istedi. "Ve belki biraz da bal! Çok güzel bal yaparız," diye ekledi Robbie'ye. "Cüzamlılar arı kovanlarıyla ilgileniyor."
"Cüzamlılar mı!"
"Evin arkasında yaşıyorlar," dedi başrahip sakin bir şekilde. "Orası yağmalamak istediğin ev, değil mi, genç adam?"

"Evet," diye itiraf etti Robbie.
"Ama onun yerine ekmek yemek için burada benimlesin." Planchard durakladı, kurnaz gözleriyle Rob-bie'nin yüzünü araştırdı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"
Robbie kaşlarını çattı, sonra şaşırmış gibi baktı. "Nereden bildiniz?"
Planchard güldü. "Silahlı ve zırhlı, ama zırhının üstünde haç sallanan bir asker bana geldiğinde onun Tanrıyı düşünen biri olduğunu anlarım. Bir işaret takıyorsun, oğlum," diye haçı işaret etti. "Seksen beş yıldan sonra bile bir işareti anlayabiliyorum."
"Seksen beş mi!" dedi Robbie hayretle, ama başrahip bir şey söylemedi. Robbie'nin bir süre kıpırdandıktan sonra düşündüklerini söylemesini bekledi. Castillon d'Arbizon'a gittiklerini, zindanda bir Beghard bulduklarını ve Thomas'ın onu nasıl kurtardığını anlattı. "Bu beni

endişelendiriyor," dedi çimenlere bakarak. "Ve o kız yaşadığı sürece başımıza iyi bir şey gelmeyeceğini düşünüyorum. Kilise onu mahkûm etti!"
"Etti," dedi Planchard, sonra sessiz kaldı.
"O bir sapkın! Bir cadı!"
"Onu biliyorum," dedi Planchard yumuşak bir şekilde, "yaşadığını da duydum."
"Şimdi burada!" diye itiraz etti Robbie köyü işaret ederek. "Burada, vadinizde!"
Planchard Robbie'ye bakınca dürüst, pervasız bir ruh gördü. Ama bu ruhta fırtınalar kopuyordu. İçini çekip biraz şarap doldurdu, ekmeği, peyniri ve balı genç adama doğru itti.
"Ye," dedi yumuşak bir şekilde.

"Bu doğru değil!" dedi Robbie hararetli bir şekilde.
Başrahip yiyeceklere dokunmadı. Şarabını yudumla-yıp köyün ateşinden yükselen dumana bakarak yumuşak bir şekilde konuştu. "Beghard'ın günahı senin değildir, oğlum," dedi. "Thomas'ın onu serbest bırakması da senin suçun değil. Sen başka insanların günahları için mi endişeleniyorsun?"
"Onu öldürmeliydim!" dedi Robbie.
"Hayır, öldürmemeliydin," dedi başrahip sertçe.
"Hayır mı?" dedi Robbie şaşırarak.
"Eğer Tanrı bunu isteseydi, benimle konuşman için seni buraya göndermezdi. Tanrının amaçlarını anlamak her zaman kolay değildir, ama yöntemlerinin bizimki kadar direkt olmadığını gördüm. Tanrıyı karmaşıklaştırıyoruz, çünkü iyiliğin çok basit olduğunu görmüyoruz." Durakladı. "O yaşarken senin başına iyi bir şey gelmeyeceğini söylüyorsun, ama Tanrı neden senin başına iyi bir şey gelmesini istesin ki? Bu bölge haydutlar haricinde barış içinde yaşıyordu ve siz bunu bozdunuz. Beghard ölmüş olsaydı Tanrı sizi daha mı acımasız yapardı?"
Robbie hiçbir şey söylemedi.
"Bana başka insanların günahlarından söz ediyorsun," dedi rahip daha sert bir şekilde, "ama kendi günahlarını anlatmıyorsun. Haçı başkaları için mi takıyorsun? Yoksa kendin için mi?"
"Kendim için," dedi Robbie sessizce.
"O zaman bana kendi günahlarını anlat."
Robbie böylece anlattı.

Beziers Lordu ve büyük Berat kontluğunun varisi Jos-celyn, göğüs zırhını masaya o kadar sert bir şekilde vurdu ki kerestenin çatlaklarının arasından toz çıktı.
Amcası Kont kaşlarını çattı. "Tahtaya vurmanın gereği yok, Joscelyn," dedi sakin bir şekilde. "Masada tahta kurdu yok. En azından ben olmadığını umuyorum. Önleyici olarak terebentin sürüyorlar."
"Babam küllü su ve idrara çok güvenirdi," dedi Peder Roubert. "Ve ara sıra yakmaya."
Kontun karşısına oturmuş, yüzyıl önce Astarac'tan alındıklarından beri rahatsız edilmeden duran çürümekte olan eski parşömenleri karıştırıyordu. Bazılarının yanık uçları düşen kalede çıkan yangının kanıtıydı.
"Küllü su ve idrar mı? Bunu denemeliyim." Kont yün şapkasının altını kaşıdı, sonra öfkeli yeğenine baktı. "Peder Roubert'i tanıyorsun, değil mi Joscelyn? Elbette tanıyorsun." Başka bir belgeye bakıp Astarac muhafız grubuna katılmak üzere iki nöbetçinin daha talep edildiğini gördü. İçini çekerek, "Eğer okuyabilseydin bize yardımın dokunurdu, Joscelyn," dedi.
"Size yardım edeceğim amca," dedi Joscelyn vahşi bir şekilde. "Yalnız benim dizginlerimi bırakın!"
"Bu Peder Jerome'e gidebilir." Kont, ekstra nöbetçi talebini, Parisli genç keşişin parşömenleri okuyacağı alt kattaki odaya taşınacak olan büyük sepete koydu. "Onu şaşırtmak için araya başka belgeler de karıştır," dedi Peder Roubert'e. "Lemierre'den gelen vergi kayıtlan onu bir ay boyunca meşgul eder!"
"Otuz adam, amca," diye ısrar etti Joscelyn. "İstediğim tek şey bu! Seksen yedi askerin var! Bana yalnızca otuzunu ver!"

Bezieres Lordu Joscelyn etkileyici bir figürdü. Son derece uzun boyluydu, omuzları çok geniş, kolları çok uzundu, ama öylesine boş görünen yuvarlak bir suratı vardı ki amcası bazen yeğeninin şişkin gözlerinin ardında bir beyin olup olmadığını merak ederdi. Miğferinin deri kenarının neden olduğu basınçla belirginleşen saman sarısı saçları, güçlü kolları ve sağlam bacakları vardı ve Joscelyn kemik ve kastan ibaret olsa da erdemleri de yok değildi. Gayretliydi, ama bu gayreti yalnızca Avrupa'nın en ünlü dövüşçülerinden biri olduğu turnuva bahçesine yönelikti. Paris turnuvasını iki kez kazanmıştı, büyük Tewkesbury toplantısında en iyi İngiliz şövalyelerini küçük düşürmüş, adamların kimsenin kendilerinden daha iyi olmadığını düşündükleri Alman eyaletlerinde bile bir düzine en iyi ödülü toplamıştı. Si-egenthalerli Walther'i bir devrede iki kez koca poposunun üstüne düşürmüştü. Joscelyn'i tekrar tekrar yenen tek şövalye, para kazanmak için turnuva meydanında haşin ve amansız bir şekilde atıyla dolaşan Harlequin adlı siyah zırhlı adamdı. Ama Harlequin üç ya da dört yıldır görünmüyordu. Joscelyn onun yokluğunda kendisini Avrupa şampiyonu yapabileceğini düşünüyordu.

Kontun en küçük kardeşi tarafından Paris yakınlarında büyütülmüş, ama babası on yedi yıl önce bir hastalıktan ölmüştü. Joscelyn'in evinde çok az para olurdu ve cimriliğiyle ünlü Kont, Joscelyn'in dul annesine sıkıntısını hafifletmek için en fazla bir gümüş para göndermişti. Ama Joscelyn mızrağı ve kılıcıyla para kazanmıştı ki Kont bunun onun lehine bir şey olduğunu düşünüyordu. Joscelyn yanında, paralarını kendisinin ödediği, savaşta sertleşmiş iki asker getirmişti. Kont bu

yüzden onun adamlarını yönetebildiğim düşünüyordu. "Ama okumayı gerçekten öğrenmelisin," dedi sesli düşünerek. "Okumak bir insanı medenileştirir, Joscelyn."

"Medeniyetin canı cehenneme," dedi Joscelyn. "Cas-tillon d'Arbizon'da İngiliz haydutlar var ve biz hiçbir şey yapmıyoruz! Hiçbir şey!"

"Hiçbir şey yapmıyor değiliz," diye karşı çıktı Kont, yün şapkasının altını yeniden kaşıyarak. Orada durmadan kaşınan bir yer vardı ve bunun daha kötü bir hastalığın habercisi olup olmadığını merak ediyordu. Galen, Pliny ve Hippocrates kopyalarına başvurmayı zihnine not etti. "Toulouse ve Paris'e haber gönderdik," diye açıkladı Joscelyn'e. "Ve Bordeaux'daki kethüdayı protesto edeceğim. Hem çok sert bir biçimde!" Kethüda Gaskonya'daki İngiliz Kralının naibiydi ve Kont adama bir mesaj göndereceğinden emin değildi, çünkü böyle bir protesto İngiliz maceracıların Berat'ta arazi aramalarını kışkırtabilirdi.

"Protestonun canı cehenneme," dedi Joscelyn. "Yalnızca öldürelim o serserileri. Ateşkesi bozuyorlar!"

"Onlar İngiliz," dedi Kont. "Ateşkesi her zaman bozarlar. Şeytana İngilizlerden daha çok güvenebilirsin."

"O zaman öldürelim onları," diye ısrar etti Joscelyn.

"Öldüreceğimizden kuşkum yok," dedi Kont. Astarac kalesinin gider borazanlarının kenarına karaağaç keresteleri geçirmek üzere Sestier diye bir adamla yapılan sözleşmeyi yazan, uzun zaman önce ölmüş olan bir kâtibin korkunç el yazısını çözmeye çalışıyordu. "Zamanı gelince," diye ekledi dalgın bir şekilde.

"Bana otuz adam ver, amca, onları bir hafta içinde temizleyeyim."

Kont belgeyi atıp başka bir tane aldı. Mürekkep kahverengiye dönmüştü ve çok zor okunuyordu, ama taş ustasıyla yapılan bir sözleşme olduğunu anlayabiliyor-du. "Joscelyn, onları bir hafta içinde nasıl temizleyeceksin?" diye sordu, sözleşmeye bakmaya devam ederek.

Joscelyn yaşlı adama deliymiş gibi baktı. "Castillon d'Arbizon'a giderek elbet," dedi. "Ve onları öldürerek."

"Anlıyorum, anlıyorum," dedi Kont, ama açıklama için müteşekkirdi. "Ama ingilizler oradan ayrıldıktan hemen sonra Castillon d'Arbizon'a son gidişimde, ki bu uzun yıllar önceydi, kale taştan yapılmıştı. Onu kılıç ve mızrakla nasıl yeneceksin?" Yeğenine gülümsedi.

"Tanrı aşkına! Dövüşeceklerdir."
"Oh, dövüşeceklerine eminim. İngilizler de senin gibi zevkten hoşlanıyor. Ama bu İngilizlerin okçuları var, Joscelyn, okçuları. Turnuva sahasında bir okçuyla karşılaştın mı hiç?"
Joscelyn bu soruya aldırmadı. "Yalnızca yirmi okçu," diye söylendi.
"Garnizon bize yirmi dört okçu olduğunu söylüyor," dedi Kont ukalâ bir şekilde. Castillon d'Arbizon garnizonundan hayatta kalanlar İngilizler tarafından serbest bırakılmış ve onlar da Berat'a kaçmışlardı. Kont ikisini örnek olsun diye astıktan sonra kalanları sorgulamıştı. Hepsi şu anda hapishanede, güneye götürülüp kadırgalara köle olarak satılmayı bekliyorlardı. Kont, bu gelir kaynağını gülümseyerek bekliyordu. Taş ustasıyla ilgili belgeyi sepete atmak üzereyken gözüne takılan bir sözcük üzerine içgüdüleri ona belgeyi tutmasını söyledi. Tekrar yeğenine döndü. "Sana bir İngiliz savaş yayını anlatayım, Jos-

celyn," dedi. "Basit bir şeydir, porsuk ağacından yapılır, bir köylü aletidir aslında. Avcım bu oklardan kullanabiliyor, ama o, bu silah konusunda ustalaşan Be-rat'taki tek insan. Sence bu neden olabilir?" Bekledi, ama yeğeni bir cevap vermedi. "Sana ben söyleyeyim," diye devam etti Kont. "Porsuk ağacından yapılma bir yayı kullanmada ustalaşmak için yıllar gerekiyor, Joscelyn. On yıl mı? Belki o kadar uzun. On yıl sonra bir adam iki yüz adımdan bir zırha ok saplamayı becerebilir." Gülümsedi. "Pat! Binlerce gümüş paralık adam, zırh ve silah bir köylünün yayıyla düşer. Ve bunun nedeni yalnızca şans değil, Joscelyn. Avcım yüz adımdan bir bileziğin içinden ok geçirebiliyor. İki yüz adımdan bir zırhı delebiliyor. Yüz elli adımdan meşe kapıya ok sapladığını gördüm ki kapı sekiz santim kalınlığındaydı!"
"Benim plaka zırhım var," dedi Joscelyn asık suratla.
"Demek öyle. Bir İngiliz elli adımdan senin miğferin-deki göz yarığını vurur ve beynini deşer. Ama tabii, sen bundan sonra hayatta kalabilirsin."
Joscelyn hakareti anlamadı. "Tatar yayları," dedi.
"Otuz tatar yayı kullanıcımız var," dedi Kont. "Ve hiçbiri eskisi kadar genç değil, bazıları hasta ve onların bu genç adama karşı dayanabileceklerini sanmıyorum, neydi adı?"
"Hooktonlu Thomas," diye araya girdi Peder Ro-ubert.
"Garip bir isim," dedi Kont. "Ama işini iyi biliyor gibi. Ben onunla dikkatle ilgilenilmesi gerektiğini söylüyorum."

"Toplar!" dedi Joscelyn.
"Ah! Toplar," dedi Kont, bunu kendi düşünmemiş gibi. "Castillon d'Arbizon'a topları götürebiliriz tabii. Büyük pislik yapsalar da sanırım kale kapısını da parçalarlar, ama bu topları nereden bulacağız? Toulo-use'da bir tane top olduğunu duydum, ama onu çekmek için onsekiz at gerekiyormuş. İtalya'dan getirtebiliriz, ama onları kiralamak çok pahalı ve onları kullanan uzmanlar daha da pahalı. Üstelik onları buraya bahardan önce getirebileceklerini sanmıyorum. O zamana kadar Tanrı bizi korusun."
"Hiçbir şey yapamıyoruz!" diye itiraz etti Joscelyn tekrar.
"Doğru, Joscelyn, doğru," diye neşeyle onayladı Kont. Yağmur pencereleri kaplayan boynuz panelleri dövüyordu. Bütün kasabaya gri çapraz tabakalar halinde yağıyordu. Oluklardan seller halinde akıyor, hela çukurlarını su basıyor, sazlık damlardan içeri süzülüyor, kasabanın alçak kapılarının altından sığ bir akarsu gibi sızıyordu. Savaşmak için iyi bir hava değil, diye düşündü Kont, ama yeğenine biraz özgürlük verince genç aptalın kendi başına gidip kötü tasarlanmış bir kavgada kendini öldürteceğini düşünüyordu. "Ama onlara rüşvet verebiliriz," diye önerdi.
"Rüşvet mi?" Joscelyn bu öneriyle çileden çıkmıştı.
"Bu çok normal, Joscelyn. Onlar hayduttan başka bir şey değil ve istedikleri tek şey para, bu yüzden onlara kaleyi bırakmaları için para teklif ediyorum. Bu çoğu zaman işe yarar."
Joscelyn tükürdü. "Parayı alıp oldukları yerde kalır ve daha fazlasını isterler."

"Bu çok güzel!" Berat Kontu yeğenine onaylarcasına gülümsedi. "Ben de aynı bu sonuca vardım. Aferin, Jos-celyn! Bu yüzden onlara rüşvet vermeye çalışmayacağım. Ama Toulouse'a yazdım ve toplarını istedim. Kuşkusuz çok pahalı olacak, ama eğer zorunluysa onları İngilizlere karşı kullanacağız. Umarım iş o noktaya gelmez. Sir Henri'yle konuştun mu?"

Sir Henri Courtois, Kontun garnizon komutanıydı ve deneyimli bir askerdi. Joscelyn onunla konuşmuştu ve o da amcasının verdiği cevabı vermişti; İngiliz okçulara dikkat et. "Sir Henri yaşlı bir kadın," diye söylendi Joscelyn.

"O sakalla mı? Hiç sanmıyorum," dedi Kont. "Ama bir keresinde sakallı bir kadın görmüştüm. Paskalya panayı-,rı için gittiğim Tarbes'te. O zamanlar çok gençtim, ama kadını çok iyi hatırlıyorum. Kocaman, uzun bir sakalı vardı. Onu görmek için birkaç kuruş ödedik kuşkusuz. Biraz daha fazla ödersen sakalını çekmene izin veriliyordu ve ben de ödedim. Gerçekti. Biraz daha para ödersen erkek olmadığını kanıtlamak için göğüslerim gösteriyorlardı. Çok güzel göğüsler olduğunu hatırlıyorum." Taş ustasının sözleşmesine ve dikkatini çeken Latince sözcüğe yeniden baktı. Calix. Çocukluğundan kalma bir anı zihninde canlanır gibi oldu, ama ne olduğunu hatırlayamadı.

"Otuz adam!" diye yalvardı Joscelyn.

Kont belgeyi bıraktı. "Yapacağımız şey, Sir Hen-ri'nin önerdiği şey, Joscelyn. İngilizleri inlerinden dışarıda yakalamayı ummak. Toplar için Toulouse'la müzakerelere devam edeceğiz. Canlı yakalanan bütün İngiliz okçular için ödül vaat ediyoruz. Cömert bir ödül, bu yüzden Gaskonya'daki bütün Coredorların ve

Routier'lerin. ava katılacağına eminim. Böylece İngilizler etraflarının düşmanlarla çevrili olduğunu görecekler. Bu onlar için hoş bir hayat olmayacak."

"Neden canlı?" diye sordu Joscelyn. "Neden ölü İngiliz, okçular değil?"

Kont içini çekti. "Çünkü, sevgili Joscelyn, o zaman Coredor'lar günde bir düzine ceset getirip İngiliz olduğunu iddia ederler. Gerçek olduğunu anlamak için öldürmeden önce okçularla konuşmamız gerekir. Yani sakalın gerçek olup olmadığını anlamak için göğüsleri incelememiz gerekir." Calix sözcüğüne bakıp hatıranın yüzeye çıkmasını bekledi. "Fazla okçu yakalayacağımızı sanmıyorum," diye devam etti. "Onlar sürülerle avlanıyorlar ve çok tehlikeliler. Bu yüzden Coredor'lar fazla küstahlaştığında her zaman yaptığımız şeyi yapacağız. Sabırla bekleyip hata yaptıklarında pusuya düşüreceğiz. Ve hata yapacaklardır, ama önce bizim hata yapacağımızı düşünüyorlar. Onlara saldırmamı bekliyorlar, Joscelyn, böylece seni oklarıyla kalbura çevirecekler, ama onlarla beklemedikleri bir zamanda dövüşeceğiz. Bu yüzden Sir Henri'nin adamlarıyla git, işaret ateşlerinin yerleştirilip yerleştirilmediğini kontrol et. Zamanı gelince seni serbest bırakacağım. Söz veriyorum."

İşaret ateşleri her köye ve kasabaya yerleştirilmişti. Bunlar büyük odun yığınlarıydı ve yakıldığında İngiliz akıncıların civarda olduğunu gösteren bir duman işareti gönderiyorlardı. İşaret ateşleri yakındaki diğer toplulukları da uyarıyor, Berat kalesinin kulesindeki nöbetçilere İngilizlerin nereye akın ettiğini söylüyordu. Kont, onların bir gün Berat'a fazla yaklaşacaklarını ya da adamlarının onları pusuya düşürebileceği bir yere gele-

ceklerine inanıyordu. Bu yüzden onlar bir hata yapana kadar beklemekten memnundu. Ve hata yapacaklardı, Coredor'lar her zaman yapardı. Bu ingilizler de Nort-hampton Kontunun armasını taşısalar da sıradan haydutlardan daha iyi değildiler. "Şimdi gidip silah talimi yap, Joscelyn," dedi yeğenine. "Çünkü onları yakında kullanacaksın. Ve zırhını da yanına al."

Joscelyn oradan çıktı. Kont, Peder Roubert'in ateşi yeni kütüklerle beslemesini seyretti, sonra yeniden belgeye baktı. Astarac Kontu, Astarac Kalesinin kapısının üstüne "Calix Meus Inebrians" oymak üzere bir taş ustası işe almıştı ve sözleşmenin üstündeki tarihin yazıya eklenmesi gerektiğini açıkça belirtmişti. Neden? Neden bir adam "Kupam Beni Sarhoş Ediyor" sözlerinin kalesini süslemesini isterdi? "Peder?" dedi.

"Yeğenin kendini öldürtecek," diye homurdandı Dominik keşiş.

"Başka yeğenlerim de var," dedi Kont.

"Ama Joscelyn haklı," dedi Peder Roubert. "Savaşmak zorundalar, hem de en kısa zamanda. Yakılması gereken bir Beghard var." Peder Roubert'in öfkesi onu bütün gece uyanık tutmuştu.

Bir sapkını kurtarmaya nasıl cüret ederlerdi? Dar yatağında yatıp alevler elbisesini yutarken kızın attığı çığlıkları hayal etmişti. Giysileri yandığında çıplak kalacaktı ve Peder Roubert onun masasına bağlı solgun bedenini hatırlıyordu. O zaman dayanılmaz isteği anlamıştı, anlamış ve nefret etmiş, sıcak demiri bacaklarının narin derisine dokundurmaktan büyük zevk almıştı.

"Peder! Yarı uyuyorsun sen," diye yakındı Kont. "Şuna bak." Taş ustasının sözleşmesini itti.

Dominik keşiş, kaşlarını çatarak solgun yazıları okumaya çalıştı. Sözü tanıyınca başını salladı. "Davud'un sözlerinden," dedi.

"Elbette! Ne kadar aptalım. Ama neden bir adam kapısının üstüne "Calix Meus Inebrians" yazdırır?"

"Kilise Rahipleri onun bizim anladığımız anlamda sarhoşluğu kast ettiğini düşünmüyor. Neşeyle dolu, demek istiyor olabilir. " 'Kupam bana sevinç veriyor'?"

"Ama hangi kupa?" diye sordu Kont anlamlı bir şekilde. Yağmur ve kütüklerin çatırtısı hariç ortalık sessizleş-t,i, sonra keşiş yeniden sözleşmeye baktı. Sandalyesini geri itip Kontun kitap raflarına gitti. Büyük zincirli bir kitabı alıp dikkatle kürsüye koydu, kapağını çözüp, sertleşmiş devasa sayfaları açtı. "Hangi kitap bu?" diye sordu Kont.

"St. Joseph'in manastırının yıllığı," dedi Peder Roubert. Sayfaları çevirip bir yazı aradı. "Son Astarac Kontunun Katar sapkınlığına tutulduğunu biliyoruz. Babasının onu Carcassonne'deki bir şövalyeye seyis olmak için gönderdiği, böylece günahkâr olduğu söyleniyor. Sonunda Astarac'ı miras olarak aldı ve desteğini sapkınlara verdi ve onun son Katar Lordlarının arasında olduğunu biliyoruz." Başka bir sayfa çevirmek için durdu. "Ah! İşte. Sontsegur, VII. Raymond saltanatının yirmi ikinci yılında St. Joevin gününde düştü." Raymond, Toulouse'un son büyük Kontuydu, neredeyse yüzyıl önce ölmüştü. Peder Roubert bir saniye düşündü. "Bu Montsegur'un 1244'te öldüğü anlamına geliyor."

Kont masanın üstüne eğilip sözleşmeyi aldı. Şöyle bir bakıp aradığını buldu. "Bunun tarihi, aynı yılın St. Nazarius arifesini gösteriyor. Aziz Nazarius'un ziyafeti Temmuzun sonuydu, değil mi?"

"Evet," dedi Peder Eoubert.

"Ve St. Joevin günü Martta," dedi Kont. "Bu da Asta-rac Kontunun Montsegur'da ölmediğini gösteriyor."

"Birisi Latince sözlerin kazınmasını istedi," dedi Dominik keşiş. "Belki oğluydu?" Yıllığın büyük sayfalarını çevirdi, istediği kaydı bulana kadar kötü bir şekilde aydınlanan yazılara baktı. "Kontun öldüğü yıl, büyük bir kurbağa ve yılan istilası olunca Berat Kontu Astarac'ı almış ve içerideki herkesi katletmiş."

"Ama yıllık Astarac'ın kendisinin öldüğünü söylemiyor mu?"

"Hayır."

"Peki ya hayatta kaldıysa?" Kont heyecanlanmıştı. Sandalyesinden kalkıp odada turlamaya başladı. "Neden Montsegur'daki arkadaşlarını terk etsin?"
"Etti mi bakalım?" Peder Roubert şüpheliydi.
"Birisi etti. Taş ustası işe alma yetkisine sahip birisi. Taşın üstünde bir mesaj bırakmak isteyen birisi. Birisi..." Kont birden durdu. "Neden tarihi St. Nazarius ziyafetinin arifesi olarak tarif ediyorlar?"
"Neden olmasın?"
"Çünkü o gün St. Pantaleon Günü, neden öyle söylemiyorlar?"
"Çünkü," derken Peder Roubert St. Nazarius'un St. Pantaleon'dan çok daha iyi bilindiğini söylemeye hazırlanıyordu, ama Kont sözünü kesti.
"Çünkü Yedi Uyurlar Günü! Yedi kişiydiler Roubert! Hayatta kalan yedi kişi! Ve bunu açık hale getirmek için tarihi duvara kazıtmak istediler!"
Keşiş, Kont'un kanıtı iyice esneterek zayıflattığının farkındaydı, ama hiçbir şey söylemedi. "Hikâyeyi dü-

şün!" diye ısrar etti Kont. "Zulüm tehdidi altındaki yedi genç, doğru mu? Şehirden kaçıyorlar, hangi şehirdi bu? Efes, elbette ve bir mağarada saklanıyorlar! İmparator Decius'tu, değil mi? Eminim oydu. Decius mağaranın mühürlenmesini emrediyor ve yıllar sonra, doğru olarak hatırlıyorsam yüzyıl sonra yedi genç adam orada bulunuyor ve tek biri bile yaşlanmamış. Yani yedi adam Montsegurt'tan kaçtı, Roubert!"
Peder Roubert yıllığı yerine koydu. "Ama bir yıl sonra atalarınız onları yendi."
"Hayatta kalmış olabilirler," dedi Kont ısrarla, "ve Vexille ailesinin kaçtığını herkes biliyor. Elbette hayatta kaldılar! Ama bir düşün Roubert," derken Dominik keşişe farkında olmadan çocukluk adıyla hitap ediyordu. "Bir Katar Lordu sapkınların hazinesini güvenliğe götürmek için değilse son kalesini neden terk eder? Herkes Katarların büyük hazinelere sahip olduğunu biliyor!"
Peder Roubert Kont'un heyecanına kapılmamaya çalıştı. "Aile, hazineleri yanında götürmüş olabilir," dedi.
"Öyle mi?" dedi Kont. "Yedi kişiydiler. Farklı yollara gittiler. Bazıları İspanya'ya, diğerleri kuzey Fransa'ya, en azından biri de İngiltere'ye. Kilise ve bütün Lordlar tarafından istenerek peşine düşüldüğünü düşün. Büyük bir hazineyi yanında götürür müydün? Onun düşmanlarının eline geçmesi riskini alır mıydın? Hayatta kalan yedi kişiden geri dönenin almasını umarak hazineyi saklamaz mıydın?"
Kanıt artık inanılmaz derecede genişletilerek iyice zayıflamıştı. Peder Roubert başını iki yana salladı. "As-tarac'ta bir hazine olsaydı, yıllar önce bulunurdu."

"Ama Kardinal Baş Piskopos onu arıyor," dedi Kont. "Arşivlerimizi başka neden okumak istesin ki?" Taş ustasının sözleşmesini alıp mum ışığına tuttu, Latince sözcükler ve tarihi taşa kazıma talebi yanıp gitti. Ateşi söndürmek için yumruğunu kâğıdın yanan kenarına bastırdı, sonra tahrip edilen parşömeni keşişe verilecek belgelerin arasına koydu. "Yapmam gereken şey Astarac'a gitmek," dedi.
Peder Roubert onun bu tez canlılığı karşısında telaşlandı. "Orası vahşi bir bölge, Lordum," diye onu uyardı. "Coredorlar tarafından istila edilmiş. Ve Castillon d'Ar-bizon'daki İngilizlerden de fazla uzakta değil."
"O zaman yanıma asker alırım." Kont artık iyice heyecanlanmıştı. Eğer Kutsal Kâse kendi bölgesindey-se, Tanrının, bu hazineyi aramadığı için kendisine ceza olarak karılarının çoraklığını vermesi kulağa mantıklı geliyordu. Bu yüzden durumu düzeltecekti. "Benimle gelebilirsin," dedi Peder Roubert'e. "Sir Henri, tatar okçuları ve askerlerin çoğunu kasabayı savunmaları için geride bırakacağım."
"Ya yeğeniniz?"
"Oh, onu yanımda götüreceğim! Maiyetimi yönetebilir. İşe yaradığını hissedip kendini kandırabilir." Kont kaşlarını çattı. "St. Sever, Astarac yakınlarında değil mi?"
"Çok yakın."

"Başrahip Planchard'ın bize kalacak yer sağlayacağından eminim," dedi Kont. "Ayrıca bize yardım edebilecek bir adam o!"

Peder Roubert, Başrahip Planchard'm daha çok Kont'a yaşlı bir aptal olduğunu söyleyeceğinden emindi,

ama Kontun iyice coştuğunu görebiliyordu. Hiç kuşkusuz, Kutsal Kâse'yi Tanrının kendisine bir erkek evlatla ödüllendireceğini düşünüyordu ve belki de haklıydı. Belki dünyayı düzeltmek için Kutsal Kâse'ye ihtiyaç vardı. Bu yüzden keşiş büyük salonda dizlerinin üstüne çöküp Tanrının Kontu kutsaması, sapkını öldürmesi ve Kutsal Kâse'yi ortaya çıkarması için dua etti. Astarac'ta.

T

homas ve adamları, öğleden sonra erken saatlerde Astarac'tan ayrıldı. Atlarının yükü, kesilmiş etler, tencereler, değerli olabilecek ve Castillon d'Arbizon pazarında satılabilecek her şeyle ağırlaşmıştı. Thomas durmadan geriye bakıyor, neden bu yer için hiçbir şey hissetmediğini merak ediyordu. Ama aynı zamanda geri geleceğini de biliyordu. Astarac'ta bazı sırlar vardı ve onları bulmalıydı.

Yalnız Robbie yağmalarla dolu olmayan bir atla yolculuk yapıyordu. Yüzünde garip biçimde mutlu bir ifadeyle manastırdan gelip akıncılara son katılan olmuştu. Geç kalışı için herhangi bir açıklama yapmadı, Cis-tercianları neden bağışladığı için de. Yalnızca Thomas'a başıyla selam verip, batıya doğru giden gruba katıldı.

Eve geç varacaklardı. Büyük olasılıkla karanlık olacaktı, ama Thomas endişeli değildi. Coredor'lar saldırmayacaklardı ve eğer Berat Kontu onların eve dönüş yolculuklarını önlemek için asker gönderdiyse o takipçileri tep'elerden görebileceklerdi. Bu yüzden endişelen-meksizin yoluna devam edip parçalanmış köydeki acıyı ve dumanı geride bıraktı.

"Aradığını buldun mu?" diye sordu Sir Guillaume.

"Hayır."

Sir Guillaume güldü. "İyi bir Sir Galahad'sın sen!" Thomas'ın eyerinden sarkanlara baktı. "Kutsal Kâse için gidiyorsun, ama bir yığın keçi derisi ve koyun bu-duyla geri dönüyorsun."

"Sirke sosuyla güzel pişiyor," dedi Thomas.

Sir Guillaume arkasına bakınca kendilerini tepeye doğru takip eden bir düzine Coredor gördü. "O serserilere derslerim vermeliyiz."

"Vereceğiz," dedi Thomas. "Vereceğiz."

Onları pusuya düşürmek için bekleyen asker yoktu. Yalnızca bir at sakatlanınca gecikme oldu, ama onun da nedeni toynağına sıkışan bir taş parçasından başka bir şey değildi. Alacakaranlık yaklaşırken Coredor'lar gözden kayboldular. Robbie yine öncüydü, ama evin yolunu yarılarken ve güneş kırmızı bir top gibi arkalarında batarken geri dönüp Thomas'ın arkasına geçti. Genevieve bir tarafındaydı ve kısrağını anlamlı bir şekilde biraz daha uzaklaştırdı, ama Robbie bunu fark ettiyse bile bir yorumda bulunmadı. Thomas'ın eyerinden sarkan keçi derilerine baktı. "Bir zamanlar babamın at derisinden bir pelerini vardı," dedi, aralarında uzun süredir devam eden sessizliği bozmak için. Ama babasının garip giyim zevki konusunda daha fazla ayrıntı eklemeden mahcup olmuş göründü. "Düşünüyordum da," dedi.

"Tehlikeli bir uğraş," dedi Thomas neşeyle.

"Lord Outhwaite seninle gelmeme izin verdi," dedi Robbie. "Ama yanından ayrılmamın onun için bir sakıncası olur mu?"

"Yanımdan ayrılmak mı?" Thomas şaşırmıştı.

"Ona geri döneceğim elbet," dedi Robbie. "Sonunda yani."

"Sonunda mı?" diye sordu Thomas şüpheyle. Robbie bir esirdi ve görevi, eğer Thomas'ın yanında değilse, kuzey ingiltere'ye Lord Outhwaite'nin yanına dönüp fidyesinin ödenmesini beklemekti.

"Ruhumu düzeltmek için yapmam gereken bazı şeyler var," diye açıkladı Robbie.

"Ah," dedi Thomas, bu kez kendisi utanarak. Arkadaşının boynundaki gümüş haça baktı.

Robbie alçak tepede uçup, solan ışıkta küçük bir av arayan şahine baktı. "Hiçbir zaman dindar biri olmadım," dedi yumuşak bir sesle. "Ailemizdeki hiç kimse değildi. Kadınlar dinle ilgilidir kuşkusuz, ama Doug-las erkekleri değildir. Biz asker ve kötü Hıristiyanla-rız." Açıkça rahatsız görünerek durakladı, sonra Tho-mas'a hızlı bir bakış fırlattı. "Britanya'da öldürdüğümüz o rahibi hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum," dedi Thomas. Bernard de Taillebourg Thomas'a işkence yapan Dominik keşişi ve Engizisyon üyesiydi. Peder, aynı zamanda, Guy Vexille'in Robbie'nin kardeşini öldürmesine de yardım etmişti. Thomas ve Robbie de onu sunağın önünde öldürmüşlerdi.

"Onu öldürmek istedim," dedi Robbie.

"Bazı rahiplerin bağışlayamayacağı günah olmadığını söylemiştin ve rahipleri öldürmenin de bunların arasında olduğunu tahmin ediyorum," diye ona hatırlattı Thomas.

"Yanılmışım," dedi Robbie. "O bir rahipti ve onu öldürmememiz gerekiyordu."

"O çok kötü bir serseriydi," dedi Thomas kindar bir şekilde.

"O, senin istediğini isteyen bir adamdı," dedi Robbie kararlı bir sesle. "Ve onu almak için Öldürdü. Biz de aynı şeyi yapıyoruz, Thomas."

Thomas haç çıkardı. "Benim ruhum için mi endişeleniyorsun, kendi ruhun için mi?" diye sordu Thomas, alaycı bir şekilde.

"Astarac'taki başrahiple konuşuyordum," dedi Robbie, Thomas'ın sorusuna aldırmayarak. "Ona Dominik keşişi anlattım. Korkunç bir şey yaptığımı ve adımın şeytanın listesinde olduğunu söyledi." Robbie'nin itiraf ettiği günah buydu, Başrahip Planchard, genç İskoç'u başka bir şeyin endişelendirdiğini ve bu başka şeyin Beghard olduğunu anlayacak kadar akıllı bir adamdı. Ama Planchard, Robbie'nin sözlerini kabul etmiş ve ona kızmıştı. "Bana haç yolculuğuna çıkmamı emretti," diye devam etti Robbie. "Bologna'ya gidip St. Do-minic'in mezarında dua etmemi ve eğer cinayetlerim için St. Dominic beni bağışlarsa bana bir işaret verileceğini söyledi."

Thomas, Sir Guillaume'yle yaptığı önceki konuşmada Robbie'nin gitmesinin en iyisi olduğuna karar vermişti zaten. Ve şimdi Robbie durumu kendisi için kolaylaştırıyordu. Ama yine de isteksizmiş gibi göründü. "Kış boyunca burada kalabilirsin," diye önerdi.

"Hayır," dedi Robbie kararlı bir şekilde. "Bu konuda bir şey yapmazsam lanetlendim demektir, Thomas."

Thomas, Dominik keşişin ölümünü, çadırın duvarlarında titreşen ateşi, kanlar içinde kıvranan rahibe inen kılıç darbelerini hatırladı.

"Senin ruhun seni ilgilendirir," dedi Robbie. "Ve sana ne yapacağını söyleyemem. Ama başrahip bana ne yapmam gerektiğini söyledi."

"O zaman Bologna'ya git," dedi Thomas ve Rob-bie'nin gitme kararı yüzünden ne kadar rahatladığını belli etmedi.

Robbie'nin bu yolculuğu en iyi nasıl yapacağına karar vermek iki günlerini aldı, ama kasabanın yukarı kilisesinde, St. Sardos'ta ibadet etmeye gelen bir hacıyla konuştuktan sonra Astarac'a geri dönüp, oradan güneye St. Gaudens'e inmesinin en iyisi olduğuna karar verdiler. St. Gaudens'e vardıktan sonra çok seyahat edilen bir yolda olacaktı ve birlikte seyahat edebileceği tüccarlar bulacaktı. Onlar da konvoylarını korumaya yardım edecek genç ve güçlü bir askeri aralarına rahatça kabul edeceklerdi. "St. Gaudens'den kuzeye, Toulouse'a gitmelisin," dedi hacı. "Ve St. Sernin tapınağında mutlaka durup onun korumasını istemelisin. O kilisede Tanrımızı kırbaçlamak için kullanılan kırbaçlardan biri bulunuyor. Eğer para ödersen ona dokunmana izin verirler ve asla körlük çekmezsin. Sonra Avignon'a devam etmelisin. O

yollar çok iyi korunur, böylece güvende olursun. Avignon'da Kutsal Pederin takdirini istemeli ve daha doğuya nasıl gideceğini birine sormalısın."
Yolculuğun en tehlikeli kısmı ilk kısmıydı. Thomas, Coredor'lar tarafından rahatsız edilmemesi için Rob-bie'ye Astarac'a kadar eşlik etmeye söz verdi. Ona salondaki büyük kasadan bir kese para da verdi. "Payına düşenden fazlası," dedi Thomas.
Robbie altın kesesini eliyle tarttı. "Bu çok fazla."

"İsa aşkına, be adam, hanlara para ödemek zorundasın. Al şunu. Ve Tanrı aşkına onunla kumar oynama."
"Oynamam," dedi Robbie. "Başrahip Planchard'a kumarı bırakacağıma söz verdim, o da manastırda bana yemin ettirdi."
"Mum da yaktın umarım," dedi Thomas.
"Üç tane," dedi Robbie, sonra haç çıkardı. "Dominic'e dua edene kadar bütün günahlarımı bırakacağım, Thomas. Planchard böyle söyledi." Sonra duraklayıp üzgün bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, Thomas."
"Özür mü? Ne için?"
Robbie omuz silkti. "Çok iyi bir arkadaş olamadım sana." Yine mahcup görünüyordu. Daha fazla bir şey söylemedi. Ama o gece Robbie'ye veda etmek için hep beraber salonda akşam yemeği yedikten sonra İskoç, Genevieve'e karşı kibar olmak için büyük çaba sarf etti. Hatta ona etinden lezzetli bir parça bile verdi. Eti bıçağına batırıp Genevieve'in tabağına koymak için ısrar etti. Sir Guillaume şaşkınlıkla tek gözünü yuvasında döndürdü. Genevieve bol bol teşekkür etti. Ertesi sabah soğuk kuzey rüzgârının darbeleri altında Robbie'ye eşlik etmek için birlikte yola çıktılar.
Berat Kontu Astarac'ı yalnızca bir kez ziyaret etmişti ve o da yıllar önceydi. Köyü yeniden gördüğünde zorlukla tanıdı. Köy her zaman küçük, kötü kokulu ve yoksul olmuştu, ama şimdi bir de yağmalanmıştı. Köyün damlarının yarısı yanmış, geriye kavrulmuş taş duvarlar, bir de köyün çiftlik hayvanlarının kesildiği

yerde kemikler, tüyler ve iç organlarla karışık büyük kan gölü kalmıştı. Kont geldiğinde üç Cisterian keşişi el arabalarıyla yiyecek dağıtıyordu, ama bu yardım eski püskü giysili köy halkının Kontun etrafını sarmasına engel olmadı. Hepsi şapkalarını çıkarıp diz üstü çöktü, sadaka için ellerini açtı.
"Bunu kim yaptı?" diye sordu Kont.
"İngilizler, efendim," dedi keşişlerden biri. "Dün geldiler."
"İsa aşkına, bunun için yüz kez öldürülecekler."
"Ve onlara bunu ben yapacağım," dedi Joscelyn vahşi bir şekilde.
"Neredeyse seni onların üstüne göndermeye karar vereceğim," dedi Kont. "Ama kalelerine karşı ne yapacaksın?"
"Toplar," dedi Joscelyn.
"Toulouse'dan toplan istedim," dedi Kont öfkeyle. Sonra köylülere birkaç kuruş dağıtıp atını mahmuzla-yarak yanlarından geçti. Kayalıkların üstündeki kalenin enkazına bakmak için durdu, ama eski kaleye gitmedi, çünkü vakit geç olmuştu. Gece yakın, hava soğuktu. Kont da yorgundu, eyer yüzünden acı çekiyor ve ayrıca yabancı zırh omuzlarını zedeliyordu. Bu yüzden yıkık dökük kaleye giden patikayı tırmanmak yerine St. Sever'deki Cistercian manastırının şüpheli rahatlığına doğru devam etti.
Beyaz cüppeli keşişler işten evlerine gidiyorlardı. Bir tanesi büyük bir çıra yığını taşıyordu, diğerlerinin ellerindeyse çapa ve kürekler vardı. Son üzümler hasat ediliyordu ve iki keşiş, koyu mor renkte meyve sepetleriyle dolu bir vagonu çeken öküzü idare ediyorlardı.

Kont ve otuz askeri, sade, gösterişsiz binaya doğru ilerlerken vagonu kenara çektiler. Manastırdaki hiç kimse ziyaretçi beklemiyordu, ama keşişler Kontu telaşsız bir şekilde

karşıladılar ve atlar için ahır bulup, askerler için şarap preslerinin arasında yatak hazırladılar. Kont, yeğeni ve Peder Roubert'in kalacağı ziyaretçi bölümünde ateş yakıldı. "Başrahip son ayinden sonra sizi selamlayacak," dendi Konta. Yemek olarak ekmek, taze fasulye, şarap ve tütsülenmiş balık geldi. Şarap manastırın kendi ürünüydü ve tadı ekşiydi.

Kont, Joscelyn'i ve Peder Roubert'i kendi odalarına, yaverini yatak bulabileceği herhangi bir yere gönderip ateşin karşısına tek başına oturdu. Tanrının neden ingilizleri kendisinin başına bela olarak gönderdiğini merak ediyordu. Bu da Kutsal Kâse'ye aldırmazlık etmesinin karşılığında verilen başka bir ceza mıydı? Öyle görünüyordu, çünkü Tanrının gerçekten kendisini seçtiğine inanıyordu. Son bir büyük görevi tamamladıktan sonra ödül onun olacaktı. Kutsal Kâse'yi neredeyse aşırı sevinçle düşündü. Kutsal şeyler içinde en kutsalı olan Kutsal Kâse; ve onu bulmak için gönderilen kişi kendisiydi. Açık pencerenin önüne dizlerin üstüne çöküp manastır kilisesinde ilâhi söyleyen keşişlerin sesini dinledi ve araştırmasının başarılı olması için dua etti. İlâhiler bittikten sonra bile dua etmeye devam etti ve bu yüzden Başrahip Planchard onu dizlerinin üstünde buldu. "Bölüyor muyum?" diye sordu başrahip kibarca.

"Hayır, hayır." Kont ayağa kalkarken kramp giren dizleri yüzünden acıyla yüzünü buruşturdu. Zırhını çıkarıp kenarları kürklü kaftanını ve alışık olduğu yünlü şapkasını giymişti. "Böyle habersiz geldiğim için

çok üzgünüm, Planchard. Biliyorum. Sana büyük rahatsızlık verdiğimden eminim."

"Beni yalnız şeytan rahatsız ediyor," dedi Planchard. "Ve seni onun göndermediğini biliyorum."

"Öyle olmaması için dua ediyorum," dedi Kont, oturdu, ama aniden tekrar ayağa kalktı. Rütbesi gereği odadaki tek sandalyeye kendisi oturmalıydı, ama başrahip çok yaşlı olduğu için Kont kendini sandalyeyi ona vermek zorunda hissetti.

Başrahip başını iki yana sallayıp pencere pervazına oturdu. "Peder Roubert son ayine geldi," dedi. "Ve sonrasında benimle konuştu."

Kont birden telaşlandı. Roubert ona neden geldiklerini anlatmış mıydı?

"Çok üzgün," dedi Planchard. Aristokrat Fransızca-sıyla konuşuyordu, zarif ve kesin.

"Rahatsız olduğunda hep üzülür Roubert," dedi Kont. "Uzun bir yolculuktu ve ata binmeye alışık değil. Ata binmek için doğmamış, bilirsiniz ya. Atın üstünde bir kötü-rüm gibi oturur." Duraklayıp irileşmiş gözleriyle başrahi-be baktı, sonra gürültülü bir şekilde hapşırdı. "Aman Tanrım," dedi gözleri sulanarak. Koluyla burnunu sildi. "Roubert eyerde öne eğilir. Ona dik oturmasını söyleyip duruyorum, ama tavsiyemi dinlemiyor." Tekrar hapşırdı.

"Umarım sıtma geçirmiyorsunuzdur," dedi başrahip. "Peder Roubert yorgunluk değil, Beghard yüzünden üzgündü."

"Ah, evet, elbette. Şu kız." Kont omuz silkti. "Kızın yandığını görmeyi sabırsızlıkla beklediğini düşünüyorum. Yaptığı bütün o zorlu çalışmanın uygun bir ödülü olurdu bu. Kızı onun sorguladığını biliyor musunuz?"

"Ateşle, herhalde," dedi Planchard, sonra kaşlarını çattı. "Bu kadar güneyde bir Beghard'ın bulunması ne kadar garip. Onlar kuzeyde bulunur. Ama Peder Ro-ubert onun Beghard olduğundan emin herhalde?"

"Kesinlikle! O iğrenç kız itiraf etti."

"Ateşle işkence görsem ben de ederdim," dedi başra-hip yakıcı bir sesle. "Kızın İngilizlerle dolaştığını biliyor muydunuz?"

"Bu kadarını duymuştum," dedi Kont. "Kötü bir iş, Planchard, kötü bir iş."

"En azından bu eve bir şey yapmadılar," dedi Planchard. "Bu yüzden mi buraya geldiniz, Lordum? Bizi bir sapkın ve İngilizlerden korumak için mi?"

"Elbette, elbette," dedi Kont, ama sonra yolculuğuyla ilgili gerçeğe doğru biraz daha yaklaştı. "Başka bir neden daha vardı, Planchard, tamamen başka bir neden daha." Planchard'ın bu nedenin ne olduğunu sormasını bekliyordu, ama başrahip sessiz kaldı ve nedense Kont bir huzursuzluk hissetti. Planchard'm kendisiyle alay edip etmeyeceğini merak etti. "Peder Roubert söylemedi mi?"

"Kızdan başka bir şey konuşmadık."
"Ah," dedi Kont. Soruyu nasıl soracağını tam olarak bilmiyordu, bu yüzden konunun tam ortasına dalıp Planchard'm neden bahsettiğini anlayıp anlamadığını görmeye karar verdi. " 'Calix Meus Inebrians'," dedikten sonra tekrar hapşırdı.
Planchard, Kont toparlanana kadar bekledi. "Davud'un sözü. Bu sözü çok severim, özellikle o harika başlangıcını. " 'Tanrı beni yönetir ve benden hiçbir şey esirgemez.'"

" 'Calix Meus Inebrians,' " dedi Kont başrahibin sözlerine aldırmayarak, "sözleri buradaki kalenin kapısının üstüne kazınmış."
"Öyle mi?"
"Bunu duymadınız mı?"
"Küçük bir vadide insan o kadar çok şey duyuyor, Lordum, korkular, hayaller, umutlar ve gerçek arasında ayırım yapmak gerek."
" 'Calix Meus Inebrians'" diye inatla tekrarladı Kont, başrahibin neden söz ettiğini çok iyi anladığından, ama konuyu bulanıklaştırmak istediğinden şüphelenerek.
Planchard bir süre sessizlik içinde Konta baktı, sonra başını salladı. "Bu hikâye benim için yeni değil. Sizin için de değildir herhalde?"
"Tanrının beni buraya bir amaç için gönderdiğine inanıyorum," dedi Kont garip bir şekilde.
"Ah, o halde şanslısınız, Lordum!" Planchard etkilenmiş gibi konuşuyordu. "Birçok insan Tanrının amaçlarım arayıp bana gelir ve onlara 'izle, çalış ve dua et' diyebilirim. Bunu yaparak amaçlarını bulacaklarına inanıyorum, ama bu amaç bir insana nadiren verilir. Sizi kıskanıyorum."
"Bu amaç size verildi," diye karşılık verdi Kont.
"Hayır, Lordum," dedi başrahip ciddi bir şekilde. "Tanrı yalnızca taşlar, dikenler ve yabani otlarla dolu bir tarlaya kapı açtı ve orayı temizlemeyi bana bıraktı. Zor bir işti, Lordum, çok zor, sonuma yaklaşıyorum, ama hâlâ işin büyük kısmı duruyor."
"Bana hikâyeyi anlatın," dedi Kont.
"Hayatımın hikâyesini mi?"
"Beni sarhoş eden kupanın hikâyesini," dedi Kont kararlı bir şekilde.

Planchard içini çekti ve bir an için çok yaşlı göründü. Sonra ayağa kalktı. "Bundan daha iyisini yapabilirim, Lordum," dedi. "Size gösterebilirim."
"Göstermek mi?" Kont çok şaşırmış ve sevinmişti.
Planchard bir dolaba gidip boynuzdan yapılma bir fener aldı. Ateşten aldığı bir dalla fitilini yakıp heyecanlı Kontu kendisini takip etmeye davet etti. Karanlık manastır bahçesinden geçip sade binadaki tek süsleme olan St. Benedict'in alçı heykelinin durduğu küçük bir mumun yandığı kiliseye girdiler.
Planchard cüppesinin altından bir anahtar çıkardı, Kontu, kilisenin kuzey tarafındaki sunak taşı tarafından yarı gizlenen girintiye açılan küçük kapıya götürdü. Kilit sertleşmişti, ama sonunda gevşedi ve kapı gıcırdayarak açıldı. "Basamaklara dikkat edin," diye uyardı başrahip. "Eski ve çok tehlikeliler."
Başrahip dik, taş basamaklardan inerken fener aşağı yukarı sallanıyordu. Basamaklar sert bir şekilde sağa dönüyor, aralarında neredeyse yerden kemerli tavana kadar kemiklerin yığılı olduğu büyük sütunların sıralandığı bir yeraltı odasına açılıyordu. Bacak kemikleri, kol kemikleri ve kaburgalar odun gibi dizilmişti ve aralarına kayaya benzer, göz delikleri boş kafataslan yerleştirilmişti. "Rahipler mi?" diye sordu Kont.
"Kutsal yeniden diriliş gününü bekliyorlar," dedi Planchard. Yeraltı odasının en sonuna doğru yürümeye devam etti. Alçak bir kemerin altında kamburunu çıkarıp antik bir sıra ve demir destekli ahşap bir sandığın bulunduğu küçük bir odaya geçti. Girintide yarısı yanmış mumlar bulup yakınca küçük oda ışıkla titreşti. "Bu evi bahşeden büyük-büyükbabanızdı," dedi siyah

cüppesinin altındaki keseden bir anahtar daha çıkararak. "Ondan önce küçük ve yoksuldu, ama sizin atanız Vexille Hanedanının çöküşü için Tanrıya şükretmemiz karşılığında bize toprak verdi. O topraklar bizi desteklemek için yeterliydi, ama zengin etmek için değil. Bu iyi ve yerinde bir şey, ama değerli birkaç şeyimiz de var ve onlar bizim hazinemiz." Sandığın üstüne doğru eğilip büyük anahtarı çevirip kapağı kaldırdı.

Başta Kont düş kırıklığına uğradı, çünkü içeride hiçbir şey olmadığını sandı, ama mumlardan birini yakma getirdiğinde sandığın içinde kararmış gümüş bir tabak, deri bir çanta ve tek bir şamdan olduğunu gördü. Başrahip çantayı işaret etti. "Bu, revirde iyileştirdiğimiz minnettar bir şövalye tarafından bize verildi. İçinde St. Agnes'in kuşağı olduğu konusunda yemin etti, ama çantayı hiç açmadığımı itiraf ederim. Kuşağı Basle'de gördüğümü hatırlıyorum, ama belki de iki kuşağı vardı. Annemin birkaç tane vardı, ama o bir aziz değildi, heyhat." İki gümüş parçaya aldırmayarak, sandığın derin gölgelerinde Kontun gözünden kaçan bir nesneyi kaldırdı. Bu bir kutuydu. Planchard onu sıranın üstüne koydu. "Buna yakından bakmalısınız, Lordum. Eski ve boyası uzun zaman önce solmuş. Onu uzun zaman önce yakmamış olmamıza şaşırıyorum, ama nedense onu elimizde tutuyoruz."

Kont sıraya oturup kutuyu kaldırdı. Kare biçimindeydi, ama derin değildi. Bir eldiveni tutacak büyüklükteydi, daha büyük değil. Paslı demirden bir menteşesi vardı. Kont kapağı kaldırıp açınca içinin boş olduğunu gördü. "Hepsi bu mu?" dedi gözle görülür bir düş kırıklığıyla. "Bakın Lordum," dedi Planchard sabırla.

Kont tekrar baktı. Tahta kutunun içi sarıya boyanmıştı ve o boya çok solgun olan dış yüzeyden daha fazla dayanmıştı, ama Kont kutunun bir zamanlar siyah olduğunu ve kapakta bir armanın bulunduğunu görebiliyordu. Arma ona tanıdık görünmüyordu, üstelik o kadar eskiydi ki görülmesi çok zordu. Ama aslan ya da ona benzer bir yaratığın pençesinde bir nesneyle şaha kalktığını görebiliyordu. "Bir yale," dedi başrahip. "Elinde bir kadeh tutuyor." "Kadeh mi? Kutsal Kâse yani?"

"Vexille ailesinin arması," diyerek Kontun sorusuna aldırmadı Planchard. "Efsaneye göre kadeh, Astarac'ın tahribatından sonra eklenmiş."

"Neden bir kadeh eklemişler?" diye sordu Kont, hafif bir heyecan hissederek.

Başrahip yine soruya aldırmadı. "Kutunun önüne bakmalısınız, Lordum."

Kont, mum ışığı soluk boyayı parlatana kadar kutuyu eğdi ve oraya bazı sözcüklerin yazılmış olduğunu gördü. İyi okunmuyordu ve bazı sözcükler silinmişti, ama anlam yine de çok açıktı. Açık ve mucizevi. Calix Meus Inebrians. Kont, bunun anlamıyla sersemleyerek sözcüklere bakakaldı, o kadar sersemlemişti ki konuşamıyordu. Akan burnunu koluyla dikkatlice sildi.

"Ben bulduğumda kutu boştu," dedi Planchard. "Ya da Başrahip Boix bana öyle söyledi. Ruhu şad olsun. Hikâyeye göre kutu, kalenin kilisesinin sunağında gümüş ve altın kutsal emanetlerin arasındaymış. Kutsal emanetlerin Berat'a götürüldüğünden eminim, ama bu kutu manastıra verilmiş. Değersiz bir şey olarak görüldüğü için herhalde."

Kont kutuyu tekrar açıp içini koklamaya çalıştı, ama burnu tamamen tıkalıydı. Bitişikteki yeraltı odasında fareler kemiklerin arasında koşturuyordu, ama sese ve hiçbir şeye aldırmayıp yalnızca bu kutunun ne anlama geldiğinin hayalini kurdu. Kutsal Kâse, bir varis, her şey. Ama kutu bir kâseyi alamayacak kadar küçüktü. Yoksa değil miydi? Kutsal Kâse'nin neye benzediğini kim biliyordu ki?

Başrahip sandığa geri koymak amacıyla kutuya uzandı, ama Kont kutuyu sıkı sıkı tutuyordu. "Lordum," dedi başrahip sertçe, "kutu boştu. Astarac'ta hiçbir şey bulunmadı. Sizi buraya bu yüzden getirdim, kendiniz göresiniz diye. Hiçbir şey bulunmadı."

"Bu bulundu," diye ısrar etti Kont. "Ve bu Kutsal Kâse'nin burada olduğunu kanıtlıyor." "Öyle mi?" diye sordu başrahip üzgün bir şekilde.

Kont kutunun yan tarafındaki rengi solmuş sözcükleri işaret etti. "Başka ne anlama gelebilir ki?"

"Cenova'da bir Kutsal Kâse var," dedi Planchard. "Ve Lyons'daki Benediktinler onlarda da bir tane olduğunu iddia ediyor. Gerçek olanın Konstantinopol İmparatorunun elinde olduğu söyleniyor, Tanrım bunun doğru olmasına izin vermesin. Bir zamanlar Roma'da olduğu bildirildi

ve Palermo'da, ama sanırım o bir Venedik gemisinden ele geçirilen bir Müslüman kupasıydı. Diğerleri baş meleklerin dünyaya gelip Kutsal Kâse'yi cennete götürdüğünü söylüyor, ama bazıları hâlâ Kudüs'te, bir zamanlar Cenneti koruyan alevli kılıçla korunduğunu iddia ediyor. Cordoba'da görülmüş, Lordum, ayrıca Nîmes'te, Verona'da ve çok sayıda başka yerde. Venedikliler bir adada korunduğunu söylerken, başkaları İs-

koçya'ya götürüldüğünü söylüyor. Lordum, Kutsal Kâse'yle ilgili hikâyelerle bir kitap doldurabilirim."

"Buradaydı." Kont Planchard'ın söylediği hiçbir şeye aldırmıyordu. "Buradaydı," dedi tekrar. "Ve hâlâ burada olabilir."

"Parsifal ve Gawain'in başarısız olduğu noktada biz başarılı olmayı umut edebilir miyiz?"

"Bu Tanrıdan gelen bir mesaj," dedi Kont, kutuya sıkı sıkı sarılmayı devam ederek.

"Sanırım, Lordum, bu Vexille ailesinden gelen bir mesaj," dedi makul bir şekilde. "Bence kutuyu yapıp boyadılar ve bizimle alay etmek için bıraktılar. Kaçtılar ve Kutsal Kâse'yi de yanlarında götürdüklerini düşünmemizi istediler. Bence kutu onların intikamı. Onu yakmalıydım."

Kont kutudan vazgeçmiyordu. "Kutsal Kâse buradaydı," dedi tekrar.

Kutuyu kaybettiğini anlayan başrahip sandığı kapatıp kilitledi. "Biz küçük bir kiliseyiz, Lordum," dedi, "ama büyük Kiliseden tamamen kopuk değiliz. Kardeşlerimden mektuplar alıyor ve bazı şeyler duyuyorum."

"Ne gibi?"

"Kardinal Bessieres büyük bir kutsal emaneti arıyormuş," dedi başrahip.

"Ve burada arıyor!" dedi Kont zafer kazanmışçasına. "Benim arşivlerimi araştırmak için bir keşiş gönderiyor."

"Ve eğer Bessieres arıyorsa, Tanrıya hizmet etme konusunda acımasız olacağından emin olabilirsiniz," diye uyardı.

Ama Kont uyarılmayı reddediyordu. "Bana bir görev verildi," diye ileri sürdü.

Planchard feneri aldı. "Daha fazla bir şey söyleyemem, Lordum, çünkü Kutsal Kâse'nin Astarac'ta olduğuna dair başka bir şey duymadım, ama bir şeyi biliyorum, hem de kemiklerimin yakında bu mezarlıkta kardeşlerimle birlikte dinleneceğini bildiğim kadar kesin bir şekilde. Kutsal Kâse arayışı Lordum, insanları deli ediyor. Gözlerini kamaştırıyor, kafalarını karıştırıyor ve onları ağlayacak halde bırakıyor. Bu tehlikeli bir şey, Lordum. Bu konuyu trubadurlara bırakmak en iyisi. Bırakalım bu konuda şarkılar söylesinler, şiirler yazsınlar, ama Tanrı aşkına ruhunuzu onu arayarak riske atmayın."

Aka Planchard'ın uyarısı, melekler korosu tarafından seslendirilse bile Kont duymazdı. Kutu ondaydı ve inanmak istediği şeyi kanıtlıyordu.

Kutsal Kâse vardı ve kendisi onu bulmak için gönderilmişti. Öyle de yapacaktı.

Thomas, Robbie'ye Astarac'a kadar eşlik etme niyetinde değildi. Yoksul köyün bulunduğu vadi zaten yağma-lanmıştı ve bu yüzden Masuebe'den gelen yol boyunca çok sayıda bereketli yerleşim biriminin sıralandığı bir sonraki vadide durmayı amaçlıyordu. Orada adamları şeytanın işini yaparken kendisi ve birkaç adamı Robbie'yle Astarac'a bakan tepelere gidebilir ve görünürde Coredor'lar ya da diğer düşmanlar yoksa İskoç'u tek başına bırakabilirlerdi.

Thomas, yine Castillon d'Arbizon kalesini koruyan bir düzine adamı hariç bütün askerlerini yanına aldı. Akıncılarının çoğunu Gers Nehri'nin yanındaki küçük.

köyde bırakıp, Robbie'ye eşlik etmek üzere bir düzine okçu ve bir o kadar askeri yanında götürdü. Genevieve, köyde büyük bir tepe keşfeden Sir Guillaume'yle birlikte kaldı. Sir Guillaume'nin bunun Hıristiyanlıktan önce yaşamış olan yaşlı insanların dünyayı aydınlattığı ve altınlarını sakladığı türde bir tepe olduğuna yemin ediyordu. Hemen bir düzine kürek

getirilmesini emredip kazmaya başladı. Thomas ve Robbie onları arama-larıyla baş başa bırakıp, köylülerin yeni diktikleri asmaları desteklemesi için keresteler kestikleri kestane ağaçlarının bulunduğu korunun içinden geçen kıvrımlı bir patikadan doğu tepelerine tırmanmaya başladılar. Hiç Coredor görmediler; aslında bütün gün boyunca hiç düşman görmemişlerdi. Ama Thomas, Sir Guillaume'nin hayallerine dalış yaptığı köydeki büyük uyarı ateşinden çıkan dumanı haydutların görmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Robbie, kayıtsız bir sohbetle gizlemeye çalıştığı gergin bir ruh hali içindeydi. "Londra'daki sırıkla yürüyen adamı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sırıkların üstündeyken aynı zamanda hokkabazlık yapan adamı? Çok iyiydi. Orası nadide bir yerdi. Londra'da o handa kalmak ne kadar tutmuştu?"

Thomas hatırlamıyordu. "Birkaç peni, herhalde."

"İnsanı kazıklarlar, değil mi?" diye sordu Robbie endişeli bir şekilde.

"Kimler?"

"Han sahipleri."

"Pazarlık ederler," dedi Thomas. "Ama hiçbir şeyden-se bir peni almayı tercih ederler. Üstelik çoğu gece manastırlarda kalabilirsin."

"Evet, bu doğru. Ama onlara da bir şey vermek gerekir, değil mi?"

"Yalnızca bir bozukluk verirsin," dedi Thomas. Tepenin çıplak zirvesine varınca Thomas düşmanları görmek için baktı, ama kimseyi göremedi. Robbie'nin garip sorularına şaşınyordu, ama sonra savaşlara belirgin bir korkusuzlukla giren İskoç'un yalnız yolculuk etme olasılığı yüzünden endişelendiğini fark etti. İnsanların senin dilini konuştukları kendi ülkende yolculuk yapmak bir konu, bir düzine yabancı dilin konuşulduğu yüzlerce millik topraklarda yola çıkmak tamamen ayrı bir konuydu. "Önemli olan seninle aynı yola giden başkalarını bulmak," dedi Thomas. "Bir sürü insan olacaktır ve hepsi de senin arkadaşlığını isteyecektir."

"Senin yaptığın da bu muydu? Britanya'dan Nor-mandiya'ya yürüdüğün zaman?"

Thomas sırıttı. "Dominik keşişi cüppesi giymiştim. Kimse bir Dominik keşişinin yanında bulunmak istemez, ama kimse onu soymak da istemez. Sen iyi olacaksın, Robbie. Her tüccar seni yanında ister. Keskin kılıçlı genç bir adam? Yanında yolculuk yapması için kızlarından birini seçmeni bile isteyeceklerdir."

"Ben yemin ettim," dedi Robbie umutsuzca. "Bologna Roma yakınında mı?"

"Bilmiyorum."

"Roma'yı görmek istiyorum. Sence Papa oraya taşınacak mı?"

"Tanrı bilir."

"Ama ben bunu görmek isterim," dedi Robbie özlemle, sonra Thomas'a sırıttı. "Orada senin için dua edeceğim."

"İki tane et, biri benim için biri Genevieve için."

Robbie sessiz kaldı. Ayrılık zamanı neredeyse gelmişti ve ne diyeceğini bilmiyordu. Atlarını dizginlediler, ama Jake ve Sam, Astarac'ın yanmış çatılarının dumanlarının dondurucu havaya doğru yükselmeye devam ettiği vadiye bakmak için ilerlediler.

"Yeniden görüşeceğiz, Robbie," dedi Thomas, eldivenini çıkarıp sağ elini uzatarak.

"Evet, biliyorum."

"Ve her zaman arkadaş olarak kalacağız," dedi Thomas. "Savaşın farklı taraflarında olsak bile."

Robbie sırıttı. "Bir dahaki sefere Thomas, İskoçlar kazanacak. İsa aşkına, Durham'da sizi yenmemiz gerekirdi! O kadar yaklaşmıştık ki!"

"Okçular ne der bilirsin," dedi Thomas. "Yaklaşmak sayılmaz. Kendine iyi bak, Robbie."

"Bakacağım." Tam el sıkıştıkları sırada Jake ve Sam atlarını döndürüp hızla geri geldiler.

"Askerler!" diye bağırdı Jake.

Thomas, Astarac'a giden yolu görene kadar atını ileri sürdü. Yarım mil uzakta askerler vardı. Kılıç ve kalkanları olan zırhlı atlılar. Gevşek bir şekilde sallandığı için kime ait olduğunu göremediği bir sancak altında toplanmış askerler ve taşıması zor olan uzun mızraklarla yüklü atları çeken seyisler. Bütün atlı grubu kendisine ya da belki de adamlarının yandaki vadide

yağmaladığı köyden yükselen dumana doğru geliyordu. Thomas onlara öylece bakakaldı. Gün o kadar huzurlu, o kadar tehditten uzak görünüyordu ki! Ama şimdi düşman gelmişti işte. Haftalardır rahatsız edilmemişlerdi. Şimdiye kadar.

Ve böylece Robbie'nin hacı yolculuğu unutuldu, en azından şimdilik.

Çünkü bir savaş olacaktı. Hepsi batıya doğru ilerlediler.

Beziers Lordu Joscelyn, amcasının yaşlı bir aptal, ama daha kötüsü zengin ve yaşlı bir aptal olduğunu düşünüyordu. Berat Kontu zenginliğini paylaşsaydı durum farklı olurdu, ama Kilise'yi desteklemek veya Avig-non'daki Papadan bir sandık altın karşılığında bir avuç kirli saman gibi kutsal emanetler satın almak gibi durumlar haricinde cimriliğiyle ünlüydü. Joscelyn bebek İsa'nın yatağına bir kez bakmış ve papalık ahırlarından alınma gübreli saman olduğuna karar vermişti, ama Kont bunun İsa'nın ilk yatağı olduğuna inanıyordu ve şimdi de daha fazla kutsal emanet peşine düştüğü perişan Astarac vadisine gelmişti. Joscelyn onun ne aradığını tam olarak bilmiyordu, çünkü ne Kont ne de Peder Roubert ona söylemiyordu, ama Joscelyn bunun aptalca bir iş olduğuna emindi.

Telafi olarak kendisine otuz adam verilmesine rağmen Kont'un Astarac'tan bir milden fazla uzaklaşmamalarına dair katı talimatları vardı. "Burada beni korumak için bulunuyorsun," demişti Joscelyn'e. Joscelyn onu neden koruyacağını merak ediyordu. Gerçek askerlere saldırmaya hiç cesaret edemeyen birkaç Coredor'dan mı? Bu yüzden Joscelyn köyün merasında bir turnuva düzenlemeye çalıştı, ama amcasının askerleri genellikle yaşlı adamlardı, son yıllarda yalnız bir-

kaç tanesi savaşmıştı ve rahat hayata alışmışlardı. Altınlarının örümcek bağlamasını tercih eden Kont başka adam da tutmazdı. Bu yüzden Joscelyn elindeki adamlara biraz savaşma ruhu vermeye çalışsa bile hiçbiri doğru dürüst dövüşmeyecekti. Birbirleriyle dövüştükleri zaman da bunu isteksizce yapıyorlardı. Güneye, Be-rat'a getirdiği; yalnızca iki adamında böyle bir heves vardı, ama onlarla o kadar sık dövüşmüştü ki o onların, onlar da onun yapacağı her hareketi biliyorlardı. Zamanını ziyan ediyordu ve bunu biliyordu. Bu yüzden amcasının ölmesi için her zamankinden daha hararetli bir şekilde dua ediyordu. Joscelyn'in Berat'ta kalmasının tek nedeni buydu, kalenin yeraltı odasında bulunduğu söylenen muhteşem hazineyi miras olarak almak için hazır bulunacak ve Tanrının izniyle o zenginliği bir güzel harcayacaktı! Amcasının kitapları ve belgeleriyle ne büyük bir ateş yakacaktı. Alevler Toulouse'dan görülecekti! Amcasının, doğacak herhangi bir çocuğun kendisinden olduğundan emin olmak için kalenin güney kulesinde kilitli tuttuğu beşinci karısı olan kontese gelince, ona bebek yapma işini gerektiği gibi gösterdikten sonra tombul kaltağı geldiği çukura geri gönderecekti. Bazen amcasını öldürmeyi düşünüyordu, ama o zaman kaçınılmaz bir problemle karşılaşacağını biliyor, bu yüzden yaşlı adamın yakında öleceğine inanarak bekliyordu. Joscelyn mirası düşünürken Kont Kutsal Kâse'yi düşünüyordu. Kaleden geri kalanları araştırmaya karar vermişti. Kilise kutunun bulunduğu yerde olduğu için, altlarında beklediği gibi mezarları bulduğu yeraltı odalarını araştırmak amacıyla bir düzine işçiye antik kaldırım taşlarını sökmelerini emretti. Duvar gi-

rintilerinden ağır, üçlü tabutlar çıkarılıp açıldı. Dış tabutun içinde bulunan kurşundan tabut baltayla parçalandı. Kurşun Berat'a götürülmek üzere el arabasına yüklendi, ama genellikle karaağaçtan yapılan tabut parçalanarak açılırken Kont daha büyük bir zenginliğe kavuşmayı bekliyordu. Sararıp kurumuş, parmakları duayla birleştirilmiş iskeletler ve tabutların birkaçında hazine buldu. Kadınların bazıları kolyeler ve bileziklerle gömülmüştü. Kont bulabildiği yağmayı toplamak için kurumuş örtüleri yırttı, ama Kutsal Kâse yoktu. Yalnızca kafatasları ve antik parşömenler gibi kararmış deri parçaları vardı. Bir kadının hâlâ upuzun saçları vardı. Kont hayranlıkla bu saçlara baktı. "Acaba güzel miydi?" diye sordu Peder Roubert'e. Sesi genizden geliyordu ve birkaç dakikada bir hapşırıyordu.

"Kıyamet gününü bekliyor," dedi keşiş ekşi bir sesle. Bu mezar soyma işi hiç hoşuna gitmemişti.

"Genç olmalı," dedi Kont, ölü kadının saçlarına bakarak. Ama tabuttan kaldırmaya çalışınca ince teller toz halinde dağıldı. Bir çocuk tabutunda eski bir satranç tahtası vardı. Sığ bir kutu olması için menteşelerinden katlanıyordu. Kareler, ki Kont'un Berat'taki satranç tahtasının kareleri siyaha boyalıydı, küçük çukurlarla ayırt ediliyordu. Bu Kont'un çok ilgisini çekmişti, ama kutunun içindeki satranç taşlarının yerini alan bir avuç dolusu antik para daha fazla ilgisini çekmişti. İlk Castile Kralı Ferdinand'ın başı vardı paraların üstünde. Kont altınların zarafetine hayran kalmıştı. "Üç yüz yıllık!" dedi Peder Roubert'e. Sonra parayı cebine atıp işçilerden başka bir yeraltı mezarını daha açmalarını istedi. Cesetler, üzerleri arandık-

tan sonra kıyamet gününü beklemeye devam etmek üzere ahşap kutulara geri konuyorlardı. Peder her yeniden gömülmede dua ediyordu ve sesindeki ton, eleştirildiğini bilen Kontun sinirine dokunuyordu.

Üçüncü gün, bütün tabutlar soyulduktan sonra, hiçbiri Kutsal Kâse'yi sunmayınca, Kont bir zamanlar sunağın bulunduğu yerin kazılmasını emretti. Uzun bir süre boyunca orada da, üzerine kalenin inşa edildiği çıplak kayaların üstündeki sertleşmiş topraktan başka bir şey yok gibi göründü, ama sonra tam Kont cesaretini yitirmeye başlamışken işçilerden biri topraktan gümüş bir kutu çıkardı. İyice nezle olan Kont zayıf düştüğünü hissediyordu. Hapşırıyor, burnu akıyor ve acıyordu, gözleri kızarmıştı, ama matlaşmış kutunun görüntüsü onun bütün sıkıntılarını unutmasını sağladı. Kutuyu işçinin elinden kapıp gün ışığına doğru koşturdu, bıçakla kutunun tokasını açmaya çalıştı. İçinde bir tüy vardı. Yalnızca bir tüy. Bir zamanlar beyaz olmalıydı, ama artık sararmıştı. Kont bunun bir kaza ait olması gerektiğini düşündü. "Neden insan bir tüyü gömer ki?" diye sordu Peder Roubert'e.

"St. Sever burada bir meleğin kanadını onarmış," diye açıkladı Dominik keşiş, tüye bakarak.

"Elbette!" dedi Kont heyecanla. Kanadın altından olması tüyün sarı rengini açıklıyordu. "Bir meleğin tüyleri!" dedi huşuyla.

"Daha büyük olasılıkla bir kuğunun tüyüdür," dedi Peder Roubert kayıtsızca.

Kont, toprak yüzünden kararmış olan gümüş kutuyu inceledi. "Bu bir melek olabilir," dedi kararmış metalin süslü kıvrımını işaret ederek.

"Olmayabilir de."

"İşe yaramıyorsun, Roubert."

"Başarınız için her gece dua ediyorum," dedi keşiş katı bir şekilde. "Ama aynı zamanda sağlığınız için de endişeleniyorum."

"Yalnızca burnum tıkandı," dedi Kont, ama daha kötü bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Başı dönüyordu, eklemleri ağrıyordu, ama eğer Kutsal Kâse'yi bulursa bütün sıkıntıları birden yok olacaktı. "Bir meleğin tüyü!" diye tekrarladı Kont hayretle. "Bu bir mucize! Bir işaret olabilir mi?" Derken bir mucize daha oldu, çünkü gümüş kutuyu bulan adam sertleşmiş toprağın arka tarafında bir duvar olduğunu keşfetti. Kont, gümüş kutuyu ve cennetten gelen tüyü Peder Roubert'in ellerine fırlattı, geri-ye koşup duvarı incelemek için toprak yığınının üstüne tırmandı. Duvarın yalnızca bir kısmı görünüyordu, ama o kısmı tıraşlanmış taş bloklardan yapılmıştı ve Kont işçinin küreğini kapıp taşa vurduğunda duvardan tok bir ses geldiğine kendini inandırdı. "Açın şunu," diye emretti heyecanla. "Açın şunu!" Peder Roubert'e zafer dolu bir şekilde gülümsedi. "İşte bu! Biliyorum!"

Ama Peder Roubert, gömülü duvarın heyecanını paylaşmak yerine güzel turnuva zırhını kuşanmış ve üstü kapalı yeraltı odasının kenarına kadar gelen Jos-celyn'e bakıyordu. "Bir sonraki vadiden işaret ateşinin dumanları yükseliyor," dedi Joscelyn.

Kont duvardan ayrılmayı hiç istemiyordu, ama bir merdivene çıkıp batıya, soluk renkli gökyüzüne ve güneye doğru yükselen kirli duman bulutuna baktı. Duman en yakın tepenin hemen karşısından geliyor gibi görünüyordu. "İngilizler mi?" diye sordu Kont hayretle.

"Başka kim olabilir?" diye cevap verdi Joscelyn. Askerleri kaleye tırmanan patikanın dibindeydi. Zırhlı ve hazırdılar. "Bir saat içinde orada olabiliriz," dedi Joscelyn. "Hem bizi beklemiyor olacaklar."
"Okçular," dedi Kont uyarırcasına. Sonra hapşırıp nefes almak için çabaladı.
Peder Roubert dikkatli bir şekilde Kont'a bakıyordu. Yaşlı adamın ateşinin çıktığını düşünüyordu ve soğuk rüzgârda kazıya devam etmede ısrar etmek kendi hatası olacaktı.
"Okçular," dedi Kont tekrar, gözleri sulanarak. "Çok dikkatli olmalısınız. Okçular hafife alınmamalı."
Joscelyn çok sabırsız görünüyordu, ama Kont'un uyarısına karşılık veren Peder Roubert oldu. "Küçük gruplar halinde yol aldıklarını ve kaleyi korumak için geride okçular bıraktıklarını biliyoruz, Lordum. Burada yalnızca bir düzine çapulcu olmalı."
"Ve bir daha böyle bir şansımız olmayabilir," diye araya girdi Joscelyn.
"Fazla adamımız yok," dedi Kont şüpheyle.
Acaba bu kimin hatası? diye düşündü Joscelyn. Amcasına otuzdan fazla asker getirmesini söylemişti, ama yaşlı asker bu kadarının yeteceğinde ısrar etmişti. Kont şu anda yeraltı odasının sonundaki pis duvara bakıp korkularının kendisine hâkim olmasına izin verdi.
"Düşmanın sayısı azsa otuz adam yeterli olacaktır," dedi Joscelyn.
Peder Roubert dumana bakıyordu. "Ateşlerin amacı bu değil mi Lordum?" diye sordu. "Düşmanın yakınımızda olduğunu haber vermek?" Bu gerçekten de ateşlerin bir amacıydı, ama Kont, askeri lideri Sir

Henri Courtois'in bir tavsiyede bulunmak için orada olmasını diliyordu. "Ve düşman ordusu küçükken, okuz adam yeterli olacaktır," diye devam etti.
Kont bu izni vermediği takdirde bu esrarengiz duvarı huzur içinde inceleyemeyeceğini düşünüp başıyla onayladı. "Ama dikkatli ol!" diye emretti yeğenine. "Önce bir keşif yapın! Vegeitus'un tavsiyesini hatırlayın!" Joscelyn, Vegeitus'un adını hiç duymamıştı, bu yüzden adamın tavsiyesini hatırlaması zor olurdu. Kont bunu sezmiş olmalıydı, çünkü aklına hemen bir fikir geldi. "Peder Roubert'i de al, o sana saldırmanın güvenli olup olmadığını söyleyecektir. Beni anlıyor musun Joscelyn? Peder Roubert sana tavsiye verecek ve sen de tavsiyesini tutacaksın." Bunun iki avantajı olacaktı. Birincisi keşişin mantıklı ve zeki bir adam olmasıydı, bu yüzden aceleci Joscelyn'in aptalca bir şey yapmasına izin vermeyecekti, ikincisi ve daha iyisi, Kont Dominik keşişin uğursuz varlığından kurtulacaktı. "Gece çökene kadar geri dönün," diye emretti Kont. "Ve Vegetius'u aklınızdan çıkarmayın. Vegeti-us'u sakın aklınızdan çıkarmayın!" Bu son sözcükleri tekrar merdivenden aşağı inerken aceleyle söyledi.
Joscelyn, keşişe somurtkan bir şekilde baktı. Kilise adamlarından hoşlanmazdı, hele ve Peder Roubert'ten hiç hoşlanmıyordu. Ama keşişin varlığı ingilizleri öldürmesinin bedeliyse bunu kabul edecekti. "Atınız var mı, peder?" diye sordu.
"Var, Lordum."
"O zaman gidip getirin." Joscelyn büyük savaş atını döndürüp vadiye doğru mahmuzladı. "Okçuları canlı istiyorum!" dedi adamlarına, yanlarına ulaştığında.

"Canlı, böylece ödülü paylaşabiliriz." Sonra İngilizlerin kahrolası parmaklarını kesip gözlerini oyar ve onları yakarlardı. Adamlarını batıya yönlendirirken Jos-celyn'in hayali buydu. Joscelyn'inki gibi atların bazıları deri ve zırhla kaplanmıştı ve süvarilerin zırhları bir yana sırf bu zırhların ağırlığı bile savaşta canlı olmaları isteniyorsa atların yürütülmesini gerektirecekti. Birkaç adamın seyisi vardı ve daha önemsiz olanlar taşıması zor mızrak yığınlarını çeken yük hayvanlarını idare ediyordu. Askerler savaşa dörtnala gitmiyor, bir öküz kadar yavaş yürüyorlardı.
"Amcanızın tavsiyesini unutmayacaksınız, değil mi Lordum?" dedi Peder Roubert Joscelyn'e bakarak. Endişesini gizlemeye çalışıyordu. Keşiş normalde ciddi ve çekingen bir adamdı, zor kazanılmış saygınlığı konusunda çok dikkatliydi. Şimdiyse kendisini yabancı, tehlikeli, ama heyecan verici bir bölgede bulmuştu.

"Amcamın tavsiyesi sizin tavsiyenizi izlemem şeklindeydi. Söyleyin peder, savaş konusunda ne biliyorsunuz?"
"Vegetius'u okudum," dedi Peder Roubert katı bir şekilde.

"Peki, kimmiş o?"
"Bir Romalı Lordum ve askeri konularda hâlâ bir otorite olarak görülür. Tezinin adı Epitoma Rei Milita-ris, yani askeri konuların özü."
"Peki, bu öz ne tavsiye ediyormuş?" diye sordu Jos-celyn, alaycı bir şekilde.
"Doğru olarak hatırlıyorsam, bir fırsat bulmak için düşmanın yan kanatlarına bakmak ve doğru dürüst bir keşif yapmadan asla saldırmamak gerektiğini söylüyordu."

Büyük turnuva miğferi eyerinden sarkan Joscelyn keşişin küçük kısrağına baktı. "En hafif ata biniyorsunuz, peder," dedi eğlenerek. "Keşfi siz yapabilirsiniz."
"Ben mi!" Peder şok olmuştu.
"Dümdüz gidip o serserilerin ne yaptığına bakın, sonra geri gelip bize söyleyin. Bana tavsiye vermeniz gerekiyor, değil mi? Keşfi siz yapmazsanız bana nasıl tavsiye verebilirsiniz? Vegetal'ınızın tavsiye ettiği de bu değil miydi? Şimdi değil, aptal." Son sözleri Peder Roubert itaatkâr bir şekilde atını mahmuzladığı için söylemişti. "Burada değil, bir sonraki vadideler." Yoğunlaşan dumanı işaret etti. "Tepenin uzak tarafındaki ağaçlara varana kadar bekle."
Gerçekten de tepenin çıplak zirvesinde bir avuç atlı gördüler, ama Joscelyn'in adamları görüş alanına girince atlılar hemen dönüp kaçtılar. Coredor'lar, diye düşündü Joscelyn. Herkes Coredor'ların, Kontun canlı okçular için verdiği ödüllerden birini kazanmak için İngilizleri nasıl avladığını biliyordu, ama Joscelyn'in görüşüne göre bir Coredor'un alacağı tek ödül ağır ağır asılmaktı.
Joscelyn zirveye varana kadar Coredor'lar yok olmuştu. Artık önlerindeki vadinin büyük bölümünü, Kuzeydeki Masseube'yi ve yüksek Pirenelere doğru güneye inen yolu görebiliyordu. Duman bulutu tam önündeydi, ama İngilizlerin yağmaladığı köy ağaçlar tarafından gizleniyordu. Bu yüzden Joscelyn keşişe ilerlemesini söyleyip ona koruma olarak iki özel askerini verdi.
Dominik keşiş geri gelene kadar Joscelyn ve askerlerinin geri kalanı neredeyse vadiye varmıştı. Peder Roubert çok heyecanlıydı. "Bizi görmediler," diye rapor etti. "Ve burada olduğumuzu bilemezler."

"Bundan emin misin?" diye sordu Joscelyn.
Keşiş başını salladı. Ağırbaşlılığının yerini, birdenbire keşfedilmiş savaş hevesi almıştı. "Köye giden yol ağaçların arasından geçiyor ve gözlerden uzak, Lordum. Ağaçlar nehirden yüz adım ötede seyreliyor ve sığlık yerde bir yolla nehirden geçiliyor. Çok sığ. Bazı adamların köye kestane ağacı dallan taşıdıklarını gördük."
"ingilizler onlara müdahale etmedi mi?"
"İngilizler köydeki mezar yığınını araştırıyorlar. Sayıları bir düzineden fazla olamaz. Köy, sığlık yerden yüz adım uzakta." Peder Roubert, dikkatli ve doğru olduğunu düşündüğü bu raporuyla gurur duyuyordu. Vegetius'un bile gurur duyacağı bir keşifti bu. "Köye iki yüz adım yaklaşıp saldırıya geçmeden önce güvenlik içinde silahlanabilirsiniz."
Bu gerçekten de etkileyici bir rapordu ve Joscelyn şaşkınlık içinde pederin söylediklerini onaylayan iki askerine bakıyordu. İçlerinden Parisli olan Villesisle sırıttı. "Doğranmaya hazırlar," dedi.
"Okçular?"
"İki tane gördük."
Peder Roubert en iyi haberini sona saklıyordu. "Ama ikisinden biri, Lordum," dedi heyecanlar, "Beghard'dı."
"Şu sapkın kız mı?"
"Yani Tanrı sizin yanınızda olacak!" dedi Peder Roubert hararetle.
Joscelyn gülümsedi. "Peki, tavsiyen nedir peder?"

"Saldırın!" dedi Dominik keşiş. "Saldırın! Tanrı bize zafer kazandıracaktır!" Yapısı gereği tedbirli bir adam olabilirdi, ama Genevieve'i görmek ruhunu savaşmak için kışkırtmıştı.

Joscelyn vadideki ağaçlann kıyısına vardığında her şe yin tam olarak keşişin söylediği gibi göründüğünü gördü Nehrin ötesindeki, düşmanın varlığından habersiz İngiliz ler, tepeden inen yolu korumak için nöbetçi koymamışlardı ve köyün merkezindeki büyük bir tümseği kazıyorlardı. Jos celyn ondan fazla adam göremiyordu, bir de kadın vardı. Kı sa bir süre için atından inip seyisinin zırhının kayışlarını sı-kılaştırmasını bekledi, sonra yeniden eyerine oturup san ve kırmızı tüyleri, deri yastığı ve haç biçimli göz delikleri olan büyük turnuva miğferini aldı. Sol kolunu kalkanının halkasından geçirdi, kılıcının kınında gevşek durup durmadığını kontrol etti, sonra mızrağına uzandı. Dişbudak ağacından yapılma mızrak beş metre boyundaydı ve Beziers Lordunun renkleri olan san ve kırmızı renge boyanmıştı. Benzeri mızraklar Avrupa'daki en iyi turnuva savaşçılannı yıkmıştı, bu kez bu mızrak Tamının işini yapacaktı. Adamlar kendi mız-raklanyla silahlandılar. Bazılan Beratın turuncu ve beyaz renklerini taşıyordu. Mızraklan genellikle dört, dört buçuk metre boyundaydı, çünkü Beratın adamlannın hiçbiri Jos-celyn'in turnuvalarda kullandığı kadar büyük bir mızrağı taşıyacak güce sahip değildi. Seyisler kılıçlanın çektiler. Miğferlerin siperleri indirildi, dünya küçülerek parlak gün ışığı çizgisi haline geldi. Joscelyn'in savaşa girdiğim bilen atı ayaklannı yere vuruyordu. Her şey hazırdı, hiçbir şeyden haberi olmayan İngilizler tehditten habersizdi ve Joscelyn sonunda amcasının dizginlerinden kurtulmuştu.

Ve böylece, askerleri iki yanda sıkıca bir araya gelirken kulağında Peder Roubert'in dualarıyla Joscelyn hücuma geçti.

Gaspard, Tanrının elinin üzerinde olduğunu düşündü, çünkü altını, bir zamanlar Ayin kupasının balmumu modelini taşıyan narin kalıba ilk dökme girişiminde başarılı olmuştu. Kadını Yvette'e on, on bir girişimde bulunması gerekebileceğini, telkari iş çok narin olduğu için erimiş altının kalıbın bütün boşluklarını dolduracağından şüpheli olduğunu, bu yüzden Kupayı yapabileceğinden bile emin olmadığını söylemişti. Ama kalbi çarparak pişirilmiş çamuru kırdığında balmumu eserinin neredeyse mükemmel şekilde kopyalandığını gördü. Bir iki ayrıntı beceriksizce olmuştu ve altın bazı yerlerde yaprak ya da dikenin omurgasının kıvrımını verememişti, ama bu kusurlar yakında giderilecekti. Kaba kenarları törpüledi, sonra bütün kupayı cilaladı. Bu bir hafta sürdü, işinin bittiğini Charles Bessieres'e söylemedi, hâlâ yapacağı işleri olduğunu iddia etti, ama gerçekte yaptığı güzel eserden vazgeçemiyordu. Bunun bir kuyumcunun başardığı en güzel eser olduğunu düşünüyordu.

Bu yüzden kupa için bir kapak yaptı. Koni biçiminde, vaftiz kurnasının kapağına benzer bir kapaktı bu. Tepesine bir haç yerleştirdi, kenarlarına inciler astı, eğimli kenarlarına dört misyonerin sembolünü yaptı. St. Mark için aslan, Luke için öküz, Matthew için melek ve John için kartal. Kupanın kendisi kadar narin olmayan bu parça da kalıptan güzelce çıktı. Onu da törpüleyip parlattı, bütün parçayı bir araya getirdi. Altın kupa-kabı, antik yeşil cam kupanın kendisi ve incili yeni kapağı. "Kardinale incilerin İsa'nın annesinin gözyaşlarını simgelediğini söyleyin," dedi Charles Bessieres'e, zarif parça bez, samanların arasına sarılıp kutulara konurken.

Charles Bessieres incilerin neyi simgelediğini umur-samıyordu, ama kadehin çok güzel bir şey olduğunu isteksizce kabul ediyordu. "Eğer kardeşim onaylarsa paran ödenecek ve serbest bırakılacaksın," dedi.

"Paris'e geri dönebilir miyiz?" diye sordu Gaspard hevesle.

"İstediğin yere gidebilirsin," diye yalan söyledi Charles, "ama ben sana söyleyene kadar değil." Adamlarına kendisi yokken Gaspard ve Yvette'in iyi korunması gerektiğini söyleyip kadehi Paris'teki kardeşine götürdü.

Kupa örtülerinden çıkarılıp üç parça bir araya getirildiğinde Kardinal ellerini göğsünde birleştirip öylece bakakaldı. Uzunca bir süre için hiçbir şey söylemedi, sonra eğilip antik kadehe baktı. "Sana da kupanın kendisinde altından bir iz var gibi geliyor mu, Charles?"
"Sormadım," diye ters bir şekilde cevap verdi Charles.
Kardinal kapağı dikkatle kaldırdı, sonra eski cam kupayı altın beşiğinden çıkarıp ışığa tuttu. Gaspard'ın bilmeden dâhice bir hareketle kupanın etrafına neredeyse görünmez bir altın yaprak katmanı koyduğunu, böylece sıradan bir cama eşsiz bir altın parıltısı verdiğini gördü. "Gerçek Kutsal Kâse'nin, İsa'nın kanından oluşan şarap konduğunda altına dönmesi gerekiyor. Bu kâse, sınavı geçecektir," dedi ağabeyine.
"Demek sevdin."
Kardinal kadehi birleştirdi. "Muhteşem," dedi saygılı bir şekilde. "Bu bir mucize." Kadehe bakıyordu. Bunun yarısı kadar iyi bir şey bile beklemiyordu. Bu bir mucizeydi, öyle ki bir an için papalık tahtına göz diktiğini bile unuttu. "Belki Charles" -sesinde bir huşu vardı- "belki bu gerçek Kutsal Kâse'dir! Belki sa-

tın aldığım kupa gerçek olandır. Belki Tanrı beni ona yönlendirmiştir!"
"Yani bu Gaspard'ı öldürebileceğim anlamına mı geliyor?" diye sordu Charles, kupanın güzelliğinden etkilenmeyerek.
"Ve kadınını," dedi Kardinal, bakışlarını güzel eserden alamayarak. "Öldür, evet, öldür. Sonra güneye git. Toulouse'un güneyine, Berat'a."
"Berat mı?" Charles daha önce orayı hiç duymamıştı.
Kardinal gülümsedi. "İngiliz okçu ortaya çıktı. Çıkacağını biliyordum! İğrenç adam Berat'a yakın olduğunu duyduğum Castillon d'Arbizon'a küçük bir kuvvet götürdü. O olgunlaşmış bir meyve, Charles, bu yüzden onunla baş etmesi için Guy Vexille'i gönderiyorum. Senin de Guy Vexille'in yakınında olmanı istiyorum, Charles."
"Ona güvenmiyor musun?"
"Elbette güvenmiyorum. Sadıkmış gibi yapıyor, ama herhangi bir efendiye hizmet etme konusunda rahat bir adam değil o." Kardinal tekrar kupayı kaldırdı, saygıyla baktı, sonra içinde geldiği talaş dolu kutuya yerleştirdi. "Bunu da yanında götüreceksin."
"Onu mu!" Charles dehşete düşmüştü. "Onu neden yanımda isteyeyim ki?"
"Bu ağır bir sorumluluk," dedi Kardinal, kutuyu ağabeyine vererek, "ama efsane Kutsal Kâse'ye Katarların sahip olduğunu söylüyor, bu yüzden sapkınların son kalesinin yakınından başka nerede keşfedilebilir ki?"
Charles'ın kafası karışmıştı. "Onu benim bulmamı mı istiyorsun?"
Kardinal diz dayanağına gidip diz çöktü. "Kutsal Peder genç bir adam değil," dedi dindar bir şekilde. Aslın-

da Clement yalnızca elli altı yaşındaydı, yani Kardinalden sekiz yaş büyük. Ama buna rağmen Louis Bessi-eres, Kutsal Kâse'yi ortaya çıkarmaya fırsat bulamadan Papa Clement'in ölmesi ve yeni papanın atanması düşüncesiyle sarsılıyordu. "Zaman lüksümüz yok, bu yüzden Kutsal Kâse'ye ihtiyacım var." Durakladı. "Kutsal Kâse'ye hemen ihtiyacım var! Ama Vexille Gaspard'ın kupasını duyarsa onu senden almaya çalışacaktır, bu yüzden görevini tamamladıktan sonra onu öldür-melisin. Görevi kuzeni İngiliz okçuyu bulmak. Vexille'i öldürüp okçuyu konuştur Charles. Derilerini santim santim yüzüp tuzla. Konuşacaktır. Kutsal Kâse hakkında bildiği her şeyi anlattıktan sonra onu öldür."
"Ama Kutsal Kâse bizim elimizde," dedi Charles, kutuyu kaldırarak.
"Ama bir tane de gerçek olan Kutsal Kâse mevcut, Charles," dedi Kardinal sabırla. "Ve eğer o gerçekten mevcutsa ve okçu yerini söylerse elinde tuttuğun bu kâseye ihtiyacımız olmayacak, değil mi? Ama eğer İngiliz boş çıkarsa Kutsal Kâse'yi sana onun verdiğini iddia edeceksin. Kutuyu Paris'e getireceksin, Te Deum söyleyeceğiz ve bir iki yıl içinde Avignon'da yeni bir evim olacak. Ve sonra, uygun zaman gelince papalığı Paris'e taşıyacağız ve bütün dünya bize hayran olacak."

Charles aldığı emirleri düşünüp, gereksiz bir titizlikle üzerlerinden geçti. "Neden Kutsal Kâse'yi burada ortaya çıkarmıyoruz?"

"Onu Paris'te bulursam bana kimse inanmaz," dedi Kardinal. Gözleri duvarda asılı duran fildişi haça odaklandı. "Onun benim hırsımın bir ürünü olduğunu düşünürler. Hayır, uzak bir yerden gelmiş olmalı ve bulundu-

ğuna dair haberler kendisinden önce gelmeli, böylelikle insanlar onu karşılamak için sokaklarda diz çökmeli."

Charles bunu anladı. "Peki, neden Vexille'i hemen öldürmüyorum?"

"Çünkü onda gerçek Kutsal Kâse'yi bulma hevesi var ve eğer gerçek Kutsal Kâse mevcutsa onu istiyorum. Adamlar adının Vexille olduğunu, ailesinin bir zamanlar Kutsal Kâse'ye sahip olduğunu biliyorlar, bu yüzden eğer Kutsal Kâse'nin keşfinde o da yer alırsa daha inandırıcı olacaktır. Bir neden daha. O soylu doğmuş biri. Adamları yönetebilir, İngiliz'i ininden çıkarmak bütün gücünü gerektirecektir. Kırk yedi şövalye ve askerin seni takip edeceğini düşünüyor musun?" Kardinal, Vexille'in gücünü kiracılarından, dualaın toprakları bağışlayan adamların günahını sileceği umuduyla Kiliseye miras olarak verilen arazileri yöneten Lordlar-dan oluşturmuştu. Bu adamlar Kardinale çok pahalıya patlayacaktı, çünkü Lordlar bir yıl boyunca kira ödemeyeceklerdi. "Sen ve ben çöplükten geliyoruz, Charles," dedi Kardinal. "Askerler seni küçümseyecektir."

"Senin Kutsal Kâse'ni arayacak yüz Lord olmalı," dedi Charles.

"Bin adam arayacak," diye onayladı Kardinal yumuşak bir şekilde. "Ama Kutsal Kâse'yi ele geçirdikten sonra Krallarına götürürler ve o aptal da Kâse'yi İngilizlere kaptırır. Vexille benim, ama Kutsal Kâse'yi ele geçirince ne yapacağını biliyorum. Onu çalacaktır. Bu yüzden, o eline bir fırsat geçirmeden önce onu öldüreceksin."

"Öldürmesi zor bir adam olacaktır," diye endişelendi Charles.

"Bu yüzden seni gönderiyorum, Charles. Seni ve acımasız askerlerini. Beni düş kırıklığına uğratma."

O gece Charles sahte Kutsal Kâse için yeni bir kutu yaptı. Tatar okçularının oklarını taşımak için kullandıkları türde deri bir boruydu bu. Değerli kabı onun içine koyup keten ve talaşla destekledi, borunun kapağını balmumuyla kapadı.

Ertesi gün Gaspard özgürlüğüne kavuştu. Bir bıçak karnına girip yukarı doğru çıktı, bu yüzden kan havuzu içinde ağır ağır öldü. Yvette o kadar yüksek sesle çığlık attı ki sesi kısıldı. Yalnızca nefes almaya çalışıp Charles elbisesini yırtarken hiç direnç göstermedi. On dakika sonra Charles Bessieres yaşadığı şeyin karşılığında minnettarlık göstererek onu hızlı bir şekilde öldürdü.

Sonra kule kilitlendi.

Charles Bessieres yanında tatar okçularının oklu-ğuyla sert adamlarını güneye doğru yöneltti.

Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, âmin." Thomas bu sözleri yan yüksek sesle söyleyip haç çıkardı. Nedense dua yeterli görünmedi, bu yüzden kılıcını çekip sapı haç gibi görünecek şekilde kaldırdı, bir dizinin üstüne çöktü. Sözlerini Latince olarak tekrarladı, "in nomine patris, et fili, et spiritus sancti, amen." Tanrı beni korusun, diye düşündü ve en son ne zaman günah çıkardığını hatırlamaya çalıştı.

Sir Guillaume onun dindarlığıyla eğleniyordu. "Sayılarının az olduğunu söylemiştin."

"Az," dedi Thomas, ayağa kalkıp kılıcını kınına sokarken. "Ama savaştan önce dua etmenin bir zararı olmaz."

Sir Guillaume üstünkörü haç çıkarıp tükürdü. "Eğer yalnızca birkaç kişilerse serserileri öldüreceğiz," dedi.

Eğer serseriler hâlâ geliyorsa. Thomas atlıların As-tarac'a dönüp dönmediğini merak etti. Kim olduklarını bilmiyordu ve düşman olup olmadıklarını da anlayamı-yordu. Kesinlikle

Berat'tan geliniyorlardı, çünkü orası kuzeydeydi ve atlılar doğudan geliyordu, ama güven verici bir gerçek konusunda emindi. Thomas'ın adamlarının sayısı onlarınkinden fazlaydı. O ve Sir Guillaume yirmi okçuyu ve kırk askeri yönetiyordu. Thomas gelen-

lerin sayısının bunun yansından az olduğunu tahmin etti. Thomas'm yeni askerlerinin çoğu, yağmalama fırsatı yüzünden Castillon d'Arbizon garnizonuna katılan haydutlardı. Atlar, silahlar, zırh ve hatta fidye istenebilecek esir olasılığı sağlayacak olan bir kavga düşüncesi onları memnun etmişti.

"Coredor olmadıklarına emin misin?" diye sordu Sir Guillaume.

"Değiller," dedi Thomas kendinden emin bir şekilde. Tepedeki adamlar haydut olamayacak kadar iyi silahlanmış, zırh kuşanmış ve iyi atlara binmişti. "Bir sancakları vardı," diye ekledi. "Ama göremedim. Dümdüz aşağıya doğru sallanıyordu."

"Routier olabilirler mi?" diye sordu Sir Guillaume.

Thomas başını iki yana salladı. Bir Routier çetesinin neden bu ıssız yerde dolaştığını veya neden sancakları olduğunu anlayamıyordu. Onun gördüğü adamlar devriye gezen askerlere benziyordu ve geri dönüp dörtnala köye koşmadan önce yük atlarının taşıdığı mızrak yığınlarını açıkça görmüştü. Routier'ler yük hayvanlarıyla mızrak değil, giysi ve eşya taşırlardı. "Berat Astarac'a asker gönderdi galiba. Belki ikinci lokma için geri döneceğimizi düşündüler," dedi.

"Yani düşmanlar?"

"Bu kesimlerde hiç dostumuz var mı?" diye sordu Thomas.

Sir Guillaume sırıttı. "Yirmi kişi olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Belki birkaç kişi daha fazla. Ama otuzdan fazla değil."

"Belki hepsini görmemişsindir?"

"Eğer gelirlerse bunu öğreneceğiz, değil mi?" dedi Thomas.

"Tatar yayları?"

"Hiç görmedim."

"O halde buraya geldiklerini umalım," dedi Sir Guil-laume açgözlü bir ifadeyle. Para kazanacak her adam kadar hevesliydi. Paraya ihtiyacı vardı. Hem de çok. Rüşvet verecek, savaşacak ve Normandiya'daki tımarını geri kazanacaktı. "Belki kuzenindir?"

"Sevgili İsa," dedi Thomas. "Bu hiç aklıma gelmemişti." İçgüdüsel olarak arkasına uzanıp porsuk ağacından yaptığı yayına dokundu, çünkü kuzeninden söz edilmesi kötülüğü akla getiriyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmeksi-zin bir savaşa doğru gelenin Guy Vexille olduğu düşüncesiyle bir heyecan dalgasının içini kapladığım hissetti.

"Eğer Vexille'se," dedi Sir Guillaume yüzündeki korkunç yaraya dokunarak, "onu ben öldüreceğim."

"Onu canlı istiyorum," dedi Thomas. "Canlı."

"Bunu Robbie'ye söylesen daha iyi olur," dedi Sir Guillaume, "çünkü onu öldürmeye yemin etti." Robbie kardeşinin intikamını almak istiyordu.

"Belki o değildir," dedi Thomas, ama kuzeni olmasını istiyordu. Özellikle de şimdi, çünkü yaklaşan savaşta rakiplerini eze eze yenecek gibi görünüyorlardı. Atlılar, başka bir geçiş noktası olup olmadığını görmek için nehrin aşağı ve yukarı kısmına dolaşmak istemiyorlarsa köye yalnızca nehrin sığ yerinden yaklaşabilirlerdi ve bebeği kılıçla tehdit edilen bir köylü başka bir geçiş yeri olmadığına yemin etmişti. Bu yüzden atlıların doğruca nehrin sığ yerinden köyün sokağına girmeleri gerekiyordu ve ikisinin arasındaki merada ölmeliydiler.

Köyün sokağını on beş asker koruyacaktı. Bu adamlar şimdilik sağlam bir kulübenin bahçesinde saklanıyorlardı, ama düşman nehrin sığ yerinden geldiğinde yolu tıkamak için ortaya çıkacaklardı. Sir Guillaume atlılara karşı bariyer oluşturması için sokağa itilecek olan bir çiftlik arabasına el koymuştu. Gerçekte Tho-mas on beş adamın da savaşmasını beklemiyordu, çünkü yolun iki yanındaki meyve bahçesi çitlerinin arkasına okçularını yerleştirmişti. İlk

ölümler okçuların ellerinden olacaktı ve onlar da çitlerin dibine sapladıkları oklarını hazırlama lüksüne sahiplerdi. En yakınlarında uçları keski biçimindeki geniş-başlı oklar duruyordu. Okların ucundaki sivri çıkıntılar giren okların geri çekilmelerini engelliyordu. Okçular ok başlarını, jilet keskinliğine ulaşması için torbalarında taşıdıkları bileği taşıyla keskinleştirdiler. "Bekleyin," dedi Thomas. "Tarla işaretine varana kadar bekleyin." Yolun kenarında bir adamın merasının bitip diğerinin başladığını gösteren beyaza boyalı bir taş vardı. İlk atlılar taşa vardığında iri savaş atları, derine girmek ve korkunç bir yara açıp atları acıdan deliye döndürmek için tasarlanmış geniş-başlı oklarla vurulacaktı. Atlardan bazıları yere düşecekti, ama bazıları hayatta kalıp savaşa devam etmek için ölmekte olan atların yanından geçeceklerdi. Bu yüzden düşman yaklaştığında okçular iğne uçlu oklarına geçeceklerdi.

İğne oklar zırhları delmek için yapılmışlardı ve en iyileri iki tür ağaçtan yapılıyordu. Önde gelen on beş santimlik dişbudak veya kavak ağacının yerini toynak tutkalıyla yerine tutturulan ağır meşe almıştı. Bu meşe sapın ucuna bir erkeğin orta parmağı kadar uzun, bir

kadının serçe parmağı kadar ince olan çelik başlar takılıyor ve sivriltiliyordu. Ağır meşe sapla desteklenen bu iğne başın kancaları yoktu: Yalnızca zırhtan geçen ve eğer dimdik vurursa plaka zırhı bile delen pürüzsüz çe-likten yapılıyordu. Geniş başlar atları öldürmek içindi, iğne uçlar ise adamları. Eğer atlıların tarlayı ayıran taştan köyün kenarına gelmeleri bir dakika sürerse Thomas'ın okçuları en azından üç yüz ok atabilirlerdi ve hâlâ yedekte bir o kadar okları kalırdı.

Thomas daha önce defalarca yapmıştı bunu. Bu işi öğrendiği Britanya'da çalıların arkasında durup sayısız düşmanın yok edilmesine yardımcı olmuştu. Fransızlar işi zor yoldan öğrenmiş ve tatar okçularını önden göndermeye başlamışlardı, ama onlar kullanımı zor yaylarını doldururken oklar onları öldürüyor, atlıların saldırmak ya da geri çekilmekten başka çareleri kalmıyordu. Her şekilde İngiliz okçu savaş alanının kralıydı, çünkü başka hiçbir ülke porsuk ağacından yapılma yayı kullanmayı öğrenmemişti.

Okçular, Sir Guillaume'nin adamları gibi gizlenmişlerdi, ama Robbie av olarak öne sürülen askerlerin geri kalanını yönetiyordu. Adamların çoğu köy sokağının hemen kuzeyinde bulunan tümseğin üstüne dağılmışlardı. Bir ikisi kazıyor, diğerleri dinleniyormuş gibi oturuyordu. Diğer ikisi köy ateşini besliyor, dumanın düşmanı çağırmasını garanti altına alıyordu. Thomas ve Genevieve tümseğe doğru yürüdü. Genevieve tümseğin dibinde beklerken Thomas tırmanıp Sir Guillaume'nin açtığı büyük çukura baktı. "Boş mu?"

"Bir sürü çakıl taşı var," dedi Robbie. "Ama hiçbiri altın değil."

"Ne yapacağını biliyor musun?"

Robbie neşeyle başını salladı. "Düşman paniğe kapılana kadar bekle, sonra saldır."

"Erken gitme, Robbie."

"Erken gitmeyeceğiz," diye seslendi, John Faircloth diye bir İngiliz. Robbie'den çok daha yaşlı ve deneyimli olan bir askerdi. Robbie'nin soylu doğması yüzünden küçük bir kuvveti yönetme hakkı olmasına rağmen Robbie kendisinden daha yaşlı olan bu adamın tavsiyesine uyması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Seni düş kırıklığına uğratmayacağız," dedi İskoç neşeyle. Adamlarının atları tümseğin hemen arkasındaki çite bağlıydı. Düşman görünür görünmez küçük yükseltiden aşağı koşup atlarına bineceklerdi. Düşman oklarla dağılınca Robbie, düşmanın arkasından dolaşıp onları kapana düşürecek olan hücuma öncülük edecekti.

"Gelen kuzenim olabilir," dedi Thomas. "Kesin olarak bilmiyorum, ama olabilir."

"O ve ben bir anlaşmazlığı çözmemiz gerek," dedi Robbie kardeşini hatırlayarak.

"Onu canlı istiyorum, Robbie. Onda bazı cevaplar var."

"Ama sen cevaplarını alınca boğazım ben keseceğim."

"Önce cevaplar," dedi Thomas. Genevieve tümseğin dibinden seslenince döndü.

"Kestane ormanında bir şey gördüm," dedi Genevieve.

"Bakmayın!" diye seslendi Thomas, Robbie'nin kızı duyan adamlarına. Büyük bir oyun sergileyerek canı sıkılmış görünüp gerindi, yavaşça dönüp akıntının karşısına baktı. Birkaç

saniye boyunca sığlık alanda balya taşıyan birkaç köylü hariç hiçbir şey görmedi ve bir an için Genevieve'in bu köylüleri görmüş olabilece-

ğini düşündü. Sonra nehrin ötesine baktı ve ağaçlarla yarı gizlemiş üç atlı gördü. Üç adam büyük olasılıkla çok iyi gizlendiklerim düşünüyordu, ama Thomas Britanya'dayken sık ormanda tehlikeyi görmeyi öğrenmişti. "Bize bakıyorlar," dedi Robbie'ye. "Fazla uzun sürmedi, ha?" Yayının ipini taktı.
Robbie atlılara baktı. "Bir tanesi rahip," dedi şüpheyle.
Thomas da baktı. "Yalnızca siyah bir pelerin," diye tahminde bulundu. Üç adam dönüp uzaklaşmaya başladı. Kısa süre içinde gözden kayboldular.
"Galiba Berat Kontu," dedi Robbie.
"Galiba öyle." Thomas düş kırıklığına uğramıştı. Düşmanın kuzeni olmasını istiyordu.
"Onu yakalarsak eşsiz bir fidye alırız."
"Doğru."
"Bu para ödenene kadar kalmamın senin için bir sakıncası var mı?"
Bu soru Thomas'ı şaşırtmıştı. Robbie'nin gitmesi ve kıskançlığı yüzünden kinle dolan bu adamdan kurtulma fikrine alışmıştı. "Bizimle mi kalacaksın?"
"Fidyeden payımı almak için," dedi Robbie, çenesini kaldırarak. "Bu konuda bir problem var mı?"
"Hayır, hayır." Thomas aceleyle arkadaşını yatıştırmaya çalıştı. "Payını alacaksın, Robbie." Robbie'ye mevcut olan paradan verip İskoç'u nedamet yolculuğuna gönderebilirdi belki, ama şimdi bu öneriyi yapmanın sırası değildi. "Çok erken saldırma," diye tekrar uyardı Robbie'yi. "Tanrı seninle olsun."
"İyi bir dövüş yapmanın zamanı gelmişti," dedi Robbie keyfi yerine gelerek. "Okçuların zengin olanları öldürmelerine izin verme. Bize de biraz bırakın."

Thomas sırıtıp tümsekten aşağı indi. Genevieve'in yayının ipini takıp onunla birlikte Sir Guillaume'nin adamlarının gizlendiği yere gitti. "Az kaldı, çocuklar," diye seslendi, bahçe duvarını görmek için çiftlik vagonunun üstüne tırmanarak. Okçuları arkasındaki armut bahçesine gizlenmişti, yaylarının ipleri ve ilk geniş başlı oklar yaylara takılmıştı.
Onlara katılıp bekledi. Bekledi. Zaman uzuyor, ağırlaşıyor ve duracakmış gibi oluyordu. Thomas o kadar uzun süre bekledi ki düşmanın geleceğinden kuşku duymaya başladı. Ya da daha kötüsü düşman pusunun kokusunu almış ve onu pusuya düşürmek için nehrin aşağı ve yukarı kısmından etrafını sarıyordu. Diğer endişesi, çok uzakta olmayan Masseube kasabasının köylülerin neden uyarı ateşi yaktığını öğrenmek için adam göndermeleriydi.
Sir Guillaume endişesini paylaşıyordu. "Ne cehen-nemdeler bunlar?" diye sordu, Thomas bahçeye geri gelip nehrin karşısını görebilmek için vagonun üstüne tırmanırken.
"Tanrı bilir." Thomas kestane ağaçlarının arasından uzaklara baktı, ama telaşlanacak bir şey görmedi. Yapraklar renklerini değiştirmeye başlamıştı. İki domuz ağaçların arasında yeri araştırıyordu.
Sir Guillaume kendisini omuzlarından ayağına kadar koruyan uzun bir zırh cüppesi giymişti. İple yerine bağlanan eski bir göğüs zırhı, koluna daha küçük bir zırh ve kafasına basit bir miğfer takmıştı. Miğferinde aşağıya doğru inen kılıç darbelerinin yönünü değiştirmek için eğimli bir kenarı vardı, ama iyi miğferlerin gücünü taşımayan ucuz bir zırh parçasıydı. Thomas'ın adamlarının çoğu eski savaş alanlarından topladıkları

çeşitli zırh parçalarıyla benzeri şekilde korunuyorlardı. Hiçbirinde tam plaka zırh yoktu ve hepsinin zincir zırhı kaynatılmış deriyle yamanmıştı. Bazıları kalkan taşıyordu. Sir Guillaume'ninki söğüt ağacından yapılmıştı ve üstünde arması olan bir deriyle kaplanmıştı. Mavi zemin üzerine üç sarı şahinden oluşan arması iyice solmuş, neredeyse görünmez olmuştu. Adamlardan yalnızca birinin daha kalkanında arması vardı. Beyaz zemin üzerine siyah

baltanın kimin arması olduğuna dair hiçbir fikri yoktu adamın. Kalkanı, Gaskonya'daki en önemli İngiliz garnizonu olan Aiguillon yakınlarındaki bir çatışmada ölen bir düşman askerinden almıştı. "İngiliz kalkanı olmalı," diye düşünüyordu adam. İngilizlere karşı savaşan Burgonyalı bir tüccardı. Calais'in düşmesinden sonraki ateşkeste salıverilmişti ve şimdi oklar kendi tarafında olduğu için çok rahatlamıştı. "Bu armayı tanıyor musun?" diye sordu adam.
"Hiç görmedim," dedi Thomas. "Kalkanı nasıl aldın?"

"Omurgasına sapladığım bir kılıçla. Göğüs zırhının altına. Tokaları kesilmişti ve zırhı kırık bir kanat gibi sallanıyordu. Ama nasıl çığlık attı bir görsen."

Sir Guillaume güldü. Göğüs zırhının altında bir somun siyah ekmek çıkarıp büyük bir lokma kopardı, küfrederek çiğnemeye başladı. Buğday değirmende öğütü-lürken kopmuş olacak bir granit parçasını tükürdü. Kırılan dişini yoklayıp tekrar küfretti. Thomas yukarı bakınca güneşin alçaldığını gördü. "Eve geç kalacağız," diye homurdandı. "Hava kararacak."

"Nehri bulup takip, ederiz," dedi Sir Guillaume. Di-şindeki acıyla yüzünü buruşturdu.
"Tanrım," dedi. "Dişlerden nefret ediyorum."

"Karanfil," dedi Burgonyalı. "Ağzına karanfil koy, acıyı dindirir."

Derken uzaktaki kestane ağaçlarının arasında bulunan iki domuz başlarını kaldırdı, bir an için öylece durup hantal bir telaşla güneye doğru koşmaya başladı. Bir şey onları telaşlandırmıştı. Thomas, arkadaşlarının sesleri yaklaşan atlıları rahatsız edecekmiş gibi elini uyarırcasına kaldırdı ve tam o sırada nehrin karşısındaki ağaçların arasından yansıyan gün ışığı parıltısını gördü. Bu parıltının bir zırhtan geldiğine emindi. Ayağa fırladı. "Misafirlerimiz var," dedi. Çalıların arkasındaki okçulara katılmak üzere koştu. "Uyanın," dedi. "Küçük kuzular katliama yaklaşıyor."

Çalıların arkasındaki yerini alırken Genevieve yayında bir okla yanında dikiliyordu. Thomas onun kimseyi vurabileceğini sanmıyordu, ama yine de ona gülerek baktı. "Tarlaları ayıran taşa gelene kadar gizlen," dedi kıza, sonra çalıların üstünden bir göz attı.

İşte geliyorlardı. Vexille'in yale'i yerine Berat'ın turuncu ve beyaz leoparını taşıyan sancağı gördüğü için düşmanın kuzeni olmadığını anladı. "Başlarınız aşağıda kalsın!" diye adamlarını uyardı Thomas. Bir yandan da düşmanı saymaya çalışıyordu. Yirmi? Yirmi beş? Sayıları fazla değildi ve yalnızca bir düzine adam mızrak taşıyordu. Adamların, beyaz zemin üzerine turuncu leopar arma kalkanları sancağın söylediğini doğruluyordu. Bunlar Berat Kontunun atlılarıydı, ama zırhlı, iri, siyah bir ata binmiş olan bir adam, üzerinde kırmızı zırhlı bir eldiven bulunan san bir kalkan taşıyordu. Thomas bu armanın kime ait olduğunu bilmiyordu. Adamın kendisi de tamamen zırhla kaplıydı ve miğfe-

rinde kırmızı ve sarı renkte bir tüy vardı. Thomas otuz bir atlı saydı. Bu bir savaş değil, katliam olacaktı.

Ve ne gariptir ki birdenbire bütün bunlar gerçek dışı gibi göründü ona. Heyecan ve biraz korku hissetmeyi bekliyordu, ama atlıları sanki kendisiyle hiç ilgileri yokmuş gibi seyrediyordu. Hücumlarının kusurlu göründüğünü fark etti. Ağaçların arasından ilk çıktıklarında olmaları gerektiği gibi dip dibeydiler, ama hızla dağılmışlardı. Mızrakları yukarı doğruydu ve atlılar düşmana yaklaşana kadar öldürme pozisyonuna getirilmeyeceklerdi. Bir mızrağın ucunda eski püskü siyah bir flama vardı. Atların örtüleri dalgalanıyordu. Atların nal sesi ve birbirine çarpan zırhların şıngırtısı duyuluyordu. Nalların altından büyük bir toz bulutu kalkıyordu; atı yükselip alçalırken bir adamın miğfer siperi inip kalkıyordu. Atlıların hepsi birden nehrin sığlık yerini en dar noktasından geçmeye çalışınca hücum daraldı. Sıçrayan su eyerlere kadar geliyordu.

Sığ alandan çıktılar. Robbie'nin adamları ortadan kaybolmuştu. Atlılar paniğe kapılmış düşmanı kovalayacaklarını düşünerek iri savaş atlarını mahmuzladı-lar. Büyük atlar yolda hızla ileri atıldı, ilk at tarlaları ayıran taşa ulaştı. Çiftlik arabası yolu tıkamak için itilirken çıkan tekerlek sesini Thomas duyabiliyordu.

Ayağa kalkıp içgüdüsel olarak geniş başlı ok yerine iğne uçlu bir ok aldı. Sarı ve kırmızı kalkanlı adamın atı, derinin üzerine dikilmiş olan büyük koruyucu bir zırhla örtülüydü ve Thomas geniş başlı bir okun onu asla delemeyeceğini biliyordu. Kolunu geri çekti, yayın ipi

kulağını geçince elini serbest bıraktı ve böylece ilk ok uçtu. Ok yaydan ayrılırken titredi. Hava, kaz tüylü

oku kapıp alçaktan ve hızla uçurarak atın göğsüne gömdü. Thomas ikinci iğne uçlu oku yayına taktı, çekip bıraktı, ardından üçüncüsünü çekip bıraktı. Diğer oklar da havada uçuyordu. Thomas şaşırarak ilk okların ilk defa bu kadar az tahribat yaptığını gördü. Hiçbir at yere düşmemişti, yavaşlamamışlardı bile, ama at örtülerine ve zırhlara saplanmış oklar görünüyordu. Yayını tekrar çekip bıraktı, yayın ipinin sol kolundaki korumaya sürttüğünü duydu. Yeni bir ok alırken ilk atların devrildiğini gördü. Yere çarpan metal ve et sesini duydu, büyük siyah ata bir ok daha fırlattı. Bu ok zırhtan ve deriden geçip derinlere gömüldü. Atın ağzından köpüklü kan gelmeye başladı, kafasını iki yana salladı. Thomas bir sonraki okunu atın süvarisine gönderdi, okun kalkana çarpıp adamı yüksek eyerden geriye fırlattığını gördü.

İki at ölüyor, bedenleri diğer binicilerin yön değiştirmesine neden oluyordu. Oklar gelmeye devam ediyordu. Bir mızrak savrulup yerde sekti. Göğsünde üç ok bulunan ölü bir adam ürken atını hücum hattına doğru sürüp hayvanın daha fazla şaşkınlık yaşamasına neden oldu. Thomas, grubun gerisindeki bir atı devirmek için geniş başlı bir ok daha attı. Genevieve'in oklarından biri havaya uçtu. Kız gözleri irileşmiş bir şekilde sırıtıyordu. Yayının ipi kopan Sam bir küfür savurdu, geri çekilip yayına başka bir ip taktı. İri siyah at yavaşlamış yürüyordu. Thomas hayvanın böğrüne iğne uçlu bir ok daha gönderdi, ok binicinin sol dizinin hemen üstüne gömüldü.

"Atlar!" diye adamlarına seslendi Sir Guillaume. Thomas, Norman'ın düşmanın bariyere hiç varama-

yacağını düşünüp üzerlerine saldırmaya karar verdiğini anlamıştı. Robbie neredeydi? Düşmanın bir kısmı geri dönüyor, nehre doğru gidiyordu. Thomas bu korkaklara dört hızlı geniş başlı ok fırlattı, sivri uçlu bir oku siyah atın binicisine gönderdi. Ok adamın gö-i;üs zırhından sekti, sonra atı tökezleyip dizlerinin üstüne çöktü. Berat sancağını tutan bir yaver süvariye yardım etmek için gelince Thomas onun boynuna bir ok sapladı. Eyerinden geriye savrulup orada kalan adama iki ok daha saplandı, gökyüzüne bakan üç okla ölen adamın sancağı da devrildi.

Sir Guillaume'nin adamları kılıçlarını çekmiş eyerlerine tırmanıyordu. Robbie'nin kuvvetleri kuzeyden gelirken diz dize yerlerini almışlardı. Saldırının zamanlaması çok iyiydi. Düşmana en kargaşalı anda saldırıyorlardı. Robbie nehre yakın bir yerde hücuma geçip kaçışlarını engelleme akıllılığını göstermişti. "Yaylar aşağı!" diye bağırdı Thomas. "Yaylar aşağı!" Okların Robbie'nin adamlarını vurmasını istemiyordu. Kendi yayını çalıların dibine bırakıp kılıcını çekti. Düşmanı saf vahşetle yenme zamanı gelmişti.

Robbie'nin adamları, Berat'ın atlılarına büyük bir güçle saldırıyordu. Diz dize düzgün bir şekilde hareket ediyorlardı ve askerlerin şoku üç düşman atını yere devirdi. Kılıçlar sertçe inip kalktı. Robbie'nin her adamı kendine birer rakip seçti. Savaş çığlığı atan Robbie atını Joscelyn'e doğru sürdü.

"Douglas! Douglas!" diye bağırıyordu Robbie. Joscelyn ise dizlerinin üstüne çökmüş ölmekte olan bir atın eyerinde kalmaya çalışıyordu. Arkasındaki savaş çığlığını duyunca kılıcını vahşi bir şekilde geriye sa-

vurdu. Ama Robbie hamleyi kalkanıyla engelledi, Do-uglas'ın kırmızı kalbini taşıyan kalkanıyla Joscelyn'in miğferine şiddetli bir darbe indirdi. Turnuvalarda, dövüşün sonunda yarı yenilmiş rakibi daha iyi görmek için miğferi çıkarmanın işe yaradığını bilen Joscelyn miğferinin kayışını takmamıştı. Bu yüzden şu anda miğfer omuzlarının üstünde dönmüş, haç biçimindeki göz yarıkları kaybolmuş ve Joscelyn tamamen karanlıkta kalmıştı. Kılıcını boşlukta sallıyor, dengesinin kaybolduğunu hissediyordu. Derken bütün dünya çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı dev bir çınlamaya dönüştü. Robbie kılıcıyla miğferine vururken Joscelyn bir şey göremiyor, bir şey duyamıyordu.

Beratlı adamlar teslim oluyor, kılıçlarını yere atıp eldivenlerini rakiplerine veriyorlardı. Artık okçular da askerlerin arasına karışmış, adamları eyerlerinden indiriyorlardı. Sir Guillaume'nin atlıları beladan kaçmaya çalışan bir avuç atlının peşinden şimşek gibi ileri atıldı. Sir Guillaume, geride kalan bir adamı ele geçirirken kılıcını hızla savurdu, adamın miğferi kafasından uçtu. Sir Guillaume'yi takip eden bir adam kılıcını ileri doğru savurunca etrafı bir kan sisi kapladı ve ölü adamın kafası nehre doğru yuvarlanırken başsız gövdesi atla yoluna devam etti.

"Teslim oluyorum, teslim oluyorum!" diye bağırıyordu Joscelyn, saf dehşetle. "Fidye verebilirim!" Bunlar, savaş alanında zengin adamların hayatını kurtaran sözlerdi. Daha büyük bir telaşla söylediklerini yineledi. "Fidye verebilirim!" Sağ bacağı atının altına sıkışmıştı, çarpık miğferi yüzünden hâlâ hiçbir şey göremiyordu ve bütün duyabildiği nal sesleri, bağrışmalar ve okçular

tarafından öldürülen yaralı adamların çığlıklarıydı. Çentik içinde kalan miğferi çıkarılınca birden gün ışığıyla gözleri kamaştı. Kılıçlı bir adam tepesinde dikiliyordu. "Teslim oluyorum," dedi Joscelyn aceleyle. Sonra rütbesini hatırladı. "Sen soylu musun?"

"Douglas Hanedanı'ndan bir Douglas'ım," dedi adam kötü bir Fransızcayla. "Ve İskoçya'daki herkes kadar soylu doğdum."

"O halde sana teslim oluyorum," dedi Joscelyn çaresizlik içinde. Bütün hayalleri tek bir ok, dehşet ve katliam çatışmasıyla darmadağın olmuştu.

"Kimsin sen?" diye sordu Robbie.

"Beziers Lordu," dedi Joscelyn. "Ve Berat varisi."

Robbie bir sevinç çığlığı koyuverdi.

Çünkü zengin olmuştu.

Berat Kontu üç ya da dört askerin geride kalmasını emretmesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bunun nedeni korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünmesi değil, bir maiyetinin bulunmasını hak etmesiydi. Joscelyn, Peder Roubert ve bütün atlılar gittikten sonra geriye bir tek seyisi, bir hizmetkârı ve işçileri kalmıştı. Onlar da şu anda, bir zamanlar kilise sunağının bulunduğu yerin altındaki bir mağarayı gizliyor gibi görünen esrarengiz duvarı ortaya çıkarmak için toprağı eşeliyorlardı.

Tekrar hapşırdı. Başının döndüğünü hissedince devrilmiş bir taşın üstüne oturdu.

"Ateşin yanına gelin Lordum," diye önerdi seyisi. Seyisi, ilin kuzey kısmındaki bir kiracının oğlu ve Jos-

celyn'le birlikte görkem ve şaşaaya yürümek için bir istek göstermeyen heyecansız, hayal gücünden yoksun, on yedi yaşında bir gençti.

"Ateşin mi?" diye sordu Kont, Michel denilen gence bakıp gözlerini kırpıştırarak.

"Ateş yaktık, Lordum," dedi Michel, yeraltı odasının uzak ucunu göstererek. Tabutların parçalanan kapaklarından küçük bir ateş yakılmıştı.

"Ateş," dedi Kont, nedense doğru düşünemediğini fark ederek. Tekrar hapşırıp nefes almak için çabaladı.

"Soğuk bir gün, Lordum," diye açıkladı çocuk. "Ateş kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaktır."

"Ateş," dedi Kont kafası karışarak. Sonra beklenmedik bir enerji deposu buldu. "Elbette! Ateş! Aferin Michel! Bir meşale yakıp buraya getir."

Michel ateşe gidip bir uçta yanan uzun bir karaağaç dalı buldu, alevlerin arasından dikkatle çekti. Kontun hararetli bir şekilde işçileri bir kenara ittiği duvara götürdü. Duvarın işlenmiş taşlardan örülmüş en üst kısmında küçük, bir serçenin geçebileceği kadar bir delik vardı. Kontun heyecanla, ama boş yere baktığı delik arkadaki bir mağaraya açılıyor gibiydi. Michel meşaleyi getirirken Kont döndü. "Buraya ver, buraya ver," dedi sabırsızlıkla. Yanan dalı çocuğun elinden kapıp alevlenmesi için ileri geri salladı. Dal hararetle yanmayabaşlayın-ca delikten geçirdi. Sevinçle arka tarafta bir boşluğun olduğunu gördü; dalı iterek arka tarafa düşürdü, sonra kamburunu çıkarıp sağ gözünü deliğe dayayarak baktı.

Alevler mağaranın bayat havasında zayıflamaya başlamıştı bile. Ama yine de duvarın arkasında ne olduğunu göstermeye yetecek kadar ışık veriyordu. Kont ba-

kıp nefesi içeri çekti. "Michel!" dedi. "Michel! Görebiliyorum..." Tam o sırada alevler söndü. Ve Kont yere çöktü.

Bembeyaz bir surat ve açık ağızla toprak rampada kaydı, Michel bir an için efendisinin öldüğünü sandı, ama sonra Kont nefesini bıraktı. Ama bilincini kaybetmişti. İşçiler şaşkınlıkla Konta bakan seyise döndüler. Derken Michel kıt aklını toplayıp adamlara Kontu yeraltı odasından dışarı taşımalarını emretti. Bu çok zordu, çünkü onu merdivenden yukarı tırmandırmaları gerekiyordu. Bunu başardıktan sonra köyden bir el arabası getirdiler ve Kont'u Saint Sever'in manastırına taşıdılar. Yolculuk neredeyse bir saat sürdü., Kont bir iki kez inleyip titredi, ama keşişler onu içinde büyük bir ateş yanan şöminenin bulunduğu beyaz badanalı küçük odaya taşırken hâlâ hayattaydı.

Manastırın doktoru olan Peder Ramön başrahibe rapor getirdi. "Kontun ateşi var," dedi. "Ve safra fazlası."

"Ölecek mi?" diye sordu Planchard.

"Ancak Tanrı isterse," dedi Peder Ramön. Bu soru kendisine sorulduğunda hep böyle derdi. "Ona sülükler yapıştıracağız ve terleyerek ateşten kurtulmaya çalışacak."

"Ve onun için dua edeceksiniz," diye hatırlattı Planchard Ramon'a, sonra Michel'in yanına gidip Kontun adamlarının Gers Nehri vadisindeki İngilizlere saldırmak üzere yola çıktığını öğrendi. "Geri dönerken onları karşılayacaksın," diye Michel'e emretti başrahip. "Onlara Kontlarının yıkıldığını söyle. Lord Joscelyn'e Be-rat'a bir mesaj göndermesini hatırlat;"

"Evet, Lordum," dedi Michel, bu sorumlulukla endişelenmiş görünerek.

"Bayıldığı sırada Kont ne yapıyordu?" diye sordu Planchard ve böylece kale kilisesinin arkasındaki garip duvarı öğrendi.

"Belki gidip o duvarın arkasında ne olduğunu öğrenmeliyim," dedi Michel endişeyle.

"O işi bana bırak, Michel," dedi Planchard haşin bir şekilde. "Sen bir tek efendine ve yeğenine karşı sorumlusun."

Michel Joscelyn'in önünü kesmek için yola çıktı. Planchard da Kontu manastıra getiren işçileri aramaya gitti. Kapının yanında durmuş ödül bekliyorlardı. Planchard yaklaşınca dizlerinin üstüne çöktüler. Başra-hip en yaşlı olanlarıyla konuştu. "Veric, karın nasıl?"

"Acı çekiyor, efendim, acı çekiyor."

"Ona kendisi için dua ettiğimi söyle," dedi Planchard gerçeği söyleyerek. "Hepiniz beni iyi dinleyin." Hepsi kendisine bakana kadar bekledi. "Şimdi yapacağınız şey kaleye geri dönüp duvarı kapatmak. Toprağı geri koyun. Orayı kapatın! Daha fazla kazmayın. Veric, En-cantada nedir biliyor musun?"

"Elbette, Lordum," dedi Veric haç çıkararak.

Başrahip işçiye doğru eğildi. "Duvarı kapatmazsan Veric, Encantada belası kalenin derinliklerinden gelip çocuklarını alacak, bütün çocuklarını." Diz çökmüş adamlara baktı. "Toprağın içinden çıkıp çocuklarınızı kapacak ve onları cehenneme götürecekler. Bu yüzden duvarı kapatın. Duvar kapandığında bana gelin, size ödül vereceğim." Manastırın yoksul kutusunda birkaç kuruş vardı ve Planchard onları işçilere verecekti. "Sana güveniyorum, Veric!" diye sözlerini tamamladı. "Daha fazla kazmayın, yalnızca duvarı kapatın."

İşçiler aceleyle söyleneni yapmaya gittiler. Planc-hard onların gidişini seyrederken Tanrıdan yalan söylediği için kendisini bağışlamasını isteyen küçük bir dua etti. Planchard Astarac'ın eski kilisesinin altında o büyülü şeytanların yaşadığına inanmıyordu, ama Kontun bulduğu şeyin gizli kalması gerektiğini biliyordu. En-cantada tehdidinin işin gereği gibi yapılmasını sağlamak için yeterli olacaktı.

Bu küçük kriz çözüldükten sonra Planchard odasına geri döndü. Kont manastıra gelip ani bir heyecana yol açtığında başrahip bir saat önce bir haberci tarafından getirilen bir mektubu okuyordu. Mektup Lombardy'de-ki bir Cistercian evinden geliyordu. Planchard mektubu tekrar okuyup kardeşlerine korkunç içeriğini söyleyip söylememesi gerektiğini düşündü. Söylememeye karar verip dua etmek için dizlerinin üstüne çöktü.
Kötü bir dünyada yaşadığını düşünüyordu.

Ve Tanrının kırbacı ceza vermek için gelmişti. Mektubun mesajı buydu ve Planchard dua etmekten başka çok az şey yapabilirdi. " lFiat voluntas tua,'" dedi tekrar tekrar. "Sana ait olan yapılacak." Ve korkunç şey Tanrının isteğinin yapılması, diye düşündü Planchard.

İlk şey mümkün olduğunca ok toplamaktı. Gaskonya'da oklar tavuk dişi kadar kıttı. İngiltere'de veya Fran-sa'daki İngiliz bölgelerinde her zaman yedek oklar bulunurdu. İllerde yapılır, yirmi dörtlük demetler halinde toplanır ve okçuların savaştığı yerlere gönderilirdi. Ama bütün İngiliz garnizonlarından uzak olan bu yer-

de Thomas'ın adamlarının bütün oklarını toplamaları gerekiyordu. Bu yüzden cesetten cesede dolaşarak değerli oklarını topladılar. Geniş-başlı okların çoğu atların etinin derinliklerine gömülmüş ve bu başlar genellikle kaybolmuştu. Ama okların sapı temiz bir şekilde dışarı çıkıyordu ve bütün okçular keselerinde yedek başlar taşıyordu. Bazı adamlar geniş-başları çıkarmak için cesetleri doğruyordu. Diğer oklarsa ıskalayıp çimenlerin üstünde kalmıştı. Okçular bu oklara gülerek baktı. "Puanlarından biri burada, Sam!" diye seslendi Jake. "Bir mil kadar ıskalamışsın!"
"O benim değil. Genny'nin olmalı."

"Tom!" Jake nehrin karşısındaki iki domuzu görmüştü. "Yemek alabilir miyim?"

"Önce oklar, Jake," dedi Thomas. "Yemek sonra." Ölmüş bir atın üstüne eğilip geniş-başlı oku çıkarmak için ete elini soktu. Sir Guillaume zırh parçaları topluyor, ölü adamların kol ve bacak zırhlarının kayışlarını çözüyordu. Başka bir asker bir cesedin üstündeki zırhı çıkarıyordu. Okçular bir kucak dolusu kılıç taşıyordu. On düşman atı ya yarasızdı ya da hafif yaralarla kurtulmuşlardı. Diğerleri ya ölmüştü ya da öyle büyük acı çekiyordu ki Sam baltasıyla alınlarına bir darbe indirerek öldürüyordu.

Bu, Thomas'ın arzu ettiği gibi tam bir zaferdi. Daha da iyisi Robbie, Thomas'ın düşmanın lideri olduğunu düşündüğü adamı esir almıştı. Terle parlayan yuvarlak, öfkeli suratlı uzun boylu bir adamdı. "Berat varisiymiş," dedi Robbie, Thomas yaklaşırken. "Ve amcası burada değil."

Joscelyn Thomas'a baktı. Kanlı ellerini, yayını ve ok torbasını görünce onun değersiz bir insan olduğu-

na karar verip Sir Guillaume'ye döndü. "Burayı siz mi yönetiyorsunuz?"
Sir Guillaume Thomas'ı işaret etti. "O yönetiyor."

Joscelyn söyleyecek söz bulamıyor gibiydi. Yaralı adamları yağmalanırken dehşet içinde seyrediyordu. En azından iki adamı, Villesisle ve arkadaşı hayattaydı, ama oklar atlarını

öldürdüğü için ikisi de her zamanki şevkleriyle dövüşememişlerdi. Joscelyn'in amcasının adamlarından biri sağ elini kaybetmişti, diğeri karnındaki ok yüzünden ölüyordu. Joscelyn ölü ve yaralıları saymaya çalıştı ve yalnızca altı ya da yedi adamının sığ alandan karşıya kaçmayı başardığını anladı.

Beghard da diğerleriyle birlikte yağmalıyordu. Onun kim olduğunu fark edince Joscelyn yere tükürdü, sonra haç çıkardı, ama gümüş zırhı içindeki Genevieve'e bakmaya devam etti. Onun o güne kadar gördüğü en güzel yaratık olduğunu düşünüyordu.

"O başkasına ait," dedi Sir Guillaume kuru bir sesle, Joscelyn'in nereye baktığını görerek.

"Senin değerin ne bakalım?" diye sordu Thomas Joscelyn'e. .

"Amcam bol para ödeyecektir," dedi Joscelyn katı bir şekilde. Thomas'ın düşmanın lideri olduğundan hâlâ kuşkuluydu. Amcasının fidye ödeyeceğinden daha da kuşkuluydu, ama bundan düşmana bahsetme niyetinde değildi, Beziers Lordunun bir avuç ecudan fazlasını bulursa şanslı olacağını da söylemedi. Beziers, Picardy'deki kirli-yok-sul ba'raka topluluğundan başka bir şey değildi ve esir bir keçiye fidye verebilse şanslı demekti. Uzun bacaklarına, parlak saçlarına hayran olarak tekrar Genevieve'e baktı. "Şeytanın yardımıyla bizi yendiniz," dedi buruk bir sesle.

"Savaşta güçlü müttefiklerinin olması iyidir," dedi Thomas. Arazinin cesetlerle korkunç göründüğü yere baktı. "Acele edin!" dedi adamlarına. "Gece yarısından önce evde olmak istiyoruz!"

Adamlar keyifli bir ruh hali içindeydi. Robbie daha büyük bir parça alsa da hepsi Joscelyn'in fidyesini paylaşacaklardı ve daha önemsiz esirler de birkaç kuruş verecekti. Buna ek olarak miğferler, silahlar, kalkanlar, kılıçlar ve atlar ele geçirmişlerdi. Yalnızca iki asker ufak tefek sıyrıklar almıştı. İyi bir çalışma olmuştu bu. Esir hayvanları yağmalarla doldurup gitmeye hazırlanırken kahkahalarla gülüyorlardı.

Tam o sırada tek bir atlı sığlık alandan onlara doğru geldi.

Onu ilk önce Sir Guillaume gördü ve Thomas'a seslendi. Thomas dönüp bakınca yaklaşanın bir rahip olduğunu gördü. Adamın cüppesi siyah beyazdı ve bu da onun Dominik keşişi olduğunu gösteriyordu. "Ateş etmeyin!" diye seslendi Thomas adamlarına. "Yayları indirin! indirin!" Küçük bir kısrağa binmiş olan rahibe doğru gitti. Genevieve daha önce atına binmişti, ama hemen yere atlayıp Thomas'a yetişti.

"Adı," dedi yumuşak bir şekilde, "Peder Roubert." Yüzü bembeyaz, ses tonu buruktu.
"Sana işkence yapan adam mı?" diye sordu Thomas.

"O serseri," dedi Genevieve. Thomas onun gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görebiliyordu; onun neler hissettiğini biliyordu, çünkü kendisi de işkencecisinin ellerinde aynı aşağılanmayı yaşamıştı. İşkencecisine yalvardığını, başka bir insanın karşısında bu kadar alçalmanın utancını çok iyi hatırlıyordu. Acı dindiğinde hissettiği minnettarlığı da.

Peder Roubert atının dizginlerini çekip Thomas'tan yirmi adım kadar ötede durdurdu, dağınık ölülere bak-tı. "Günahları çıkarıldı mı?"

"Hayır," dedi Thomas, "ama siz çıkarmak istiyorsanız, peder, buyurun. Sonra Berat'a gidip Konta yeğeninin elimizde olduğunu ve fidye için görüşeceğimizi söyleyin." Dominik keşişe söyleyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden Genevieve'in dirseğinden tutup döndü.

"Sen Hooktonlu Thomas mısın?" diye sordu Peder Roubert.
Thomas dönüp baktı. "Size ne?"

"Bir ruhu cehennemden kaçırdın," dedi rahip. "Ve eğer onu teslim etmezsen seninkini de talep edeceğim."

Genevieve yayını omzundan indirdi. "Sen benden önce cehenneme gideceksin," diye bağırdı Roubert'a.

Keşiş ona aldırmadan Thomas'la konuşmaya devam etti. "O şeytanın yaratığı, İngiliz ve seni büyülemiş." Kısrağı kıpırdanınca sinirli bir şekilde boynuna bir şaplak indirdi. "Kilise kararını verdi ve senin de uyman gerek."
"Ben kararımı verdim," dedi Thomas.

Peder Roubert, Thomas'ın arkasındaki adamların duyabilmesi için sesini yükseltti. "O bir Beghard!" diye bağırdı. "Bir sapkın! Aforoz edildi, Tanrının kutsal yerlerinden kovuldu ve bu yüzden sonu gelmiş biri o! Onun için ve ona yardım eden kimse için bir kurtuluş olamaz! Beni duyuyor musunuz? Sizinle konuşan Tanrının yeryüzündeki Kilisesi. Onun yüzünden ölümsüz ruhlarınız büyük tehlikede." Tekrar Genevieve'e bakıp buruk bir şekilde gülümsedi. "Seni cehennemin sonsuz alevlerine taşıyacak olan dünya ateşinde yanarak öleceksin, kaltak," dedi.

Genevieve geniş-başlı bir ok taktığı küçük yayını kaldırdı. "Yapma," dedi Thomas.
"O bana işkence yapan adam," dedi Genevieve yanaklarında yaşlarla.
Peder Roubert alaycı bir şekilde yayına baktı. "Sen şeytanın fahişesisin," dedi Genevieve'e. "Kurtçuklar rahmine yerleşecek, göğüslerinden irin akacak ve şeytanlar seninle oynayacak." Genevieve oku bıraktı.
Nişan almamıştı. Öfkesi, ipi iyice gerip bırakmasını sağlamıştı, gözleri yaşlarla öylesine doluydu ki Peder Roubert'i göremiyordu bile. Pratik yaptığı zamanlarda okları genellikle hedeften çok uzağa düşerdi, ama bu kez Thomas son anda, tam Genevieve oku bırakırken onun koluna vurmaya çalıştı; ona hafifçe dokundu, yalnızca yayı tutan elini hafifçe dürttü ve ok yaydan fırlarken hafifçe kıpırdadı. Peder Roubert onun oyuncak yayıyla alay etmek üzereydi, ama ok doğru gidip ona çarptı. Geniş, kancalı baş, rahibin boğazını delerek orada kaldı, kan oktan aşağı doğru süzülürken beyaz tüy kıpkırmızı oldu. Peder, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle bir saniye için eyerinde kaldı, sonra ikinci bir kan hücumu atının kulaklarına aktı. Rahip boğulurcasına bir ses çıkarıp yere düştü.
Thomas yanına varana kadar rahip ölmüştü.
"Sana benden önce cehenneme gideceğini söylemiştim," dedi Genevieve, sonra cesede tükürdü.
Thomas haç çıkardı.

Bu kolay zaferden sonra bir kutlama olmalıydı, ama eski ruh hali, o somurtkan ruh hali, Castillon d'Arbi-zon garnizonunu rahatsız etmek için geri dönmüştü. İyi savaşmışlardı, ama rahibin ölümü Thomas'ın adamlarını dehşete düşürmüştü. Çoğu pişmanlık bilmez günahkârlardı, hatta aralarında bazılarının rahip öldürdüğü olmuştu, ama hepsinin batıl inançları vardı ve keşişin ölümü kötüye alamet olarak görülüyordu. Peder Roubert yanlarına silahsız gelmişti, barış görüşmesi yapmak için gelmişti ve bir köpek gibi öldürülmüştü. Birkaç adam Genevieve'i alkışladı. Onun tam bir kadın olduğunu söylediler, bir askerin kadını ve onlara kalırsa Kilisenin canı cehennemeydi. Ama bu adamların sayısı azınlıktaydı. Garnizonun çoğu, rahibin, bir sapkını koruma günahı yüzünden ruhlarını lanetlediği son sözlerini hatırlıyorlardı ve bu sert tehditler, Genevieve'in hayatının ilk kurtarıldığı zamanki korkuları geri getirmişti. Robbie hiç durmadan bu görüşü ileri sürüyor, Thomas ona ne zaman Bologna'ya gitmeyi düşündüğünü sorarak meydan okuduğunda Robbie soruyu bir kenara atıyordu. "Ne kadar fidye alacağımı görene kadar burada kalıyorum," dedi. "Bu parayı bırakıp gidecek değilim." Garnizonun içindeki düşmanlığı öğrenen ve Beghard yakılmazsa meydana gelecek olan korkunç şeyleri söyleyerek bu düşmanlığı körüklemek için elinden geleni yapan Joscelyn'e doğru başparmağını kalırdı. Genevieve'le aynı sofrada yemek yemeyi reddediyordu. Bir soylu olarak kalenin kendisine sunabildiği en iyi muameleyi hak ediyordu ve kulenin tepesinde kendisine ait bir odada uyuyordu. Ama yemeğini salon yerine Robbie ve askerlerle

birlikte yemeyi tercih ediyordu. Onlara turnuva hika yeleri anlatarak hoşça vakit geçirtiyor, kilisenin düş manlarmı koruyan adamların başına neler geldiğine dair korkunç uyarılarda bulunarak korkutuyordu.
Thomas, Joscelyn'in fidyesinden payına düşen ola rak kasasındaki bütün parayı Robbie'ye teklif edip, fidye görüşüldükten sonra son rakamın ayarlanacağını söyledi, ama Robbie

reddetti. "Bana daha fazla borçlu olabilirsin," diye iddia etti. "Ama o parayı ödeyeceğini nereden bilebilirim? Ve benim nerede olduğumu nereden bileceksin?"
"Ailene gönderirim," diye söz verdi Thomas. "Bana güveniyorsun, değil mi?"
"Kilise güvenmiyor," diye buruk bir cevap verdi Robbie. "Ben neden güveneyim ki?"
Sir Guillaume gerilimi azaltmaya çalışıyordu, ama garnizonun dağıldığının farkındaydı. Bir gece aşağı salonda Robbie'nin destekçileriyle Genevieve'i savunan adamlar arasında bir kavga çıktı ve bir ingiliz öldü, hançerle bir Gaskon'un gözü oyuldu. Sir Guillaume adamları sertçe uyardı, ama başka kavgalar da olacağını biliyordu.
"Bu konuda ne yapmayı öneriyorsun?" diye sordu Thomas'a, Gers Nehrinin yakınındaki dövüşten bir hafta sonra. Hava kuzey rüzgârıyla soğumuştu. Adamlar bu rüzgârın kendilerini neşesiz ve sinirli yaptığına inanıyordu. Sir Guillaume ve Thomas kalenin surlarında, Northampton Kontunun solan sancağının altındaydı. Bu kırmızı ve yeşil bayrağın altında Berat'ın turuncu leoparı dalgalanıyordu, ama dünyaya sancağın savaşta esir alındığını göstermek için ters çevrilmişti.

Genevieve de oradaydı, ama Sir Guillaume'nin söyleyeceklerini duymak istemediğini hissederek surların en uzak köşesine gitmişti.
"Burada bekleyeceğim," dedi Thomas.
"Kuzenin geleceği için mi?"
"Bu yüzden buradayım," dedi Thomas.
"Ya hiç adamın kalmazsa?"
Thomas bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonunda sessizliği bozdu. "Sen de mi?"
"Ben seninle birlikteyim," dedi Sir Guillaume, "seni aptal. Ama kuzenin gelirse, yalnız olmayacaktır, Thomas."
"Biliyorum."
"Ve o Joscelyn kadar aptal olmayacak. Sana zafer kazandırmayacaktır."
"Biliyorum." Thomas'ın sesi kasvetliydi.
"Daha fazla adama ihtiyacın var," dedi Sir Guillaume. "Bir garnizonumuz var; küçük bir ordu gerekli bize."
"Bu işimize gelir," diye onayladı Thomas.
"Ama kız buradayken kimse gelmeyecektir," diye uyardı Sir Guillaume, Genevieve'e bakarak. "Gaskonla-rın üçü dün gitti." Üç asker Joscelyn'in fidyesinden paylarına düşecek olan parayı bile beklememişler, iş bulmak için batıya doğru yola çıkmışlardı.
"Burada korkak istemiyorum," diye karşılık verdi Thomas.
"Oh, bu kadar aptal olma!" diye parladı Sir Guillaume. "Adamların başka adamlarla savaşacaklar, ama Kiliseyle savaşmayacaklar. Tanrıyla savaşmayacaklar." Durakladı. Aklındakini söyleme konusunda isteksiz olduğu belliydi, ama yine de söze girdi. "Onu göndermelisin, Thomas. Kız gitmeli."

Thomas güney tepelerine baktı. Hiçbir şey söylemedi.
"Gitmek zorunda," diye tekrarladı Sir Guillaume. "Onu Pau'ya gönder. Bordeaux'ya. Herhangi bir yere."
"Bunu yaparsam ölür," dedi Thomas. "Kilise onu bulup yakar."
Sir Guillaume ona dikkatle baktı. "Ona âşıksın, değil mi?"
"Evet."
"Sevgili İsa," dedi Sir Guillaume kızgınlıkla. "Aşk! Her zaman belaya neden olur."
"Kıvılcımlar yukarı doğru yükselirken erkekler ona doğru çekilir."
"Olabilir," dedi Sir Guillaume keyifsiz bir şekilde, "ama lanet olası çalı çırpıyı sağlayan hep kadınlardır."
Tam o sırada Genevieve, "Atlılar!" diye bağırdı. Thomas surlara koşup doğu tarafındaki yola baktı. Ormanın içinden altmış ya da yetmiş adam çıkıyordu. Be rat'm turuncu ve beyaz ortaçağ gömleklerini giymişlerdi. Thomas başta onların Joscelyn için fidye teklif etmek için geldiklerini

düşündü, sonra Berat'ın leoparını değil, garip bir sancak taşıdıklarını gördü. Kutsal günlerdeki geçit törenlerinde taşınan türde Kilise sancağıydı bu. Haç-asamn üstünde asılıydı ve Bakire Meryem'in mavi elbisesini gösteriyordu. Sancağın arkasında daha küçük atlarda yirmi kadar kilise görevlisi vardı.

Sir Guillaume haç çıkardı. "Bela," dedi kısaca, sonra Genevieve'e döndü. "Ok yok! Beni duyuyor musun, kız? Lanet olası oklar yok!"

Sir Guillaume merdivenlerden aşağı koşarken Genevieve Thomas'a baktı. "Özür dilerim," dedi.

"Rahibi öldürdüğün için mi? Canı cehenneme."

"Bence bizim canımızı cehenneme göndermeye gel-diler," dedi Genevieve. Thomas'la birlikte Castillon d'Arbizon'un ana caddesine, batı kapısına ve nehrin üstündeki köprüye bakan surlara gitti. Silahlı atlılar kasabanın dışında beklerken rahipler atlarından inip sancaklarının yanında ilerleyerek, ana caddeden kaleye doğru yürüdüler. Kilise görevlilerinin çoğu siyah giymişti, ama bir tanesi beyaz cüppe içindeydi, piskopos başlığı takmıştı ve tepesinde altın kulpu olan beyaz bir asa taşıyordu. Bir piskopos, daha önemsiz biri değil. Piskopos başlığının altın kenarlarından taşan uzun beyaz saçlı, tombul bir adamdı. Kaleye doğru seslenirken etrafında diz çöken halka aldırmadı. "Tho-mas!" diye bağırdı. "Thomas!"

"Ne yapacaksın?" diye sordu Genevieve.

"Onu dinleyeceğim," dedi Thomas.

Genevieve'i kapının üstündeki, okçular ve askerlerle kalabalıklaşmış daha küçük kale burcuna götürdü. Robbie de oradaydı. Thomas görünce İskoç onu işaret edip piskoposa seslendi. "Thomas bu!"

Piskopos asasını yere vurdu. "Tanrı adına," diye seslendi. "Yüce Babamız ve Oğlu adına, Kutsal Ruh adına ve bütün azizler adına, Kutsal Pederimiz Cle-ment adına ve bize bahşedilen güçle seni çağırıyorum, Thomas! Seni çağırıyorum!"

Piskoposun güzel bir sesi vardı. Yukarıya açıkça geliyordu ve rüzgâr dışındaki tek ses, okçular için Fransızca-yı İngilizceye tercüme eden Thomas'ın adamlarının mırıltılarıydı. Thomas, piskoposun Latince konuşacağını ve söylediklerini bir tek kendisinin anlayacağını sanmıştı, ama piskopos sözlerini herkesin anlamasını istiyordu.

"Senin, yani Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edilen Thomas'ın mahkûm edilmiş bir sapkına ve bir katile rahatlık ve barınak sağlama günahını işleyerek İsa'nın bedeninin toplumundan düştüğü biliniyor. Bu yüzden şimdi, yüreğimizde kederle, seni ve bütün işbirlikçilerini ve destekçilerini Tanrı İsa'mızın kanını ve bedenini paylaşmaktan mahrum bırakıyoruz" Asasını tekrar yere vurdu, rahiplerden biri küçük bir el çanı çaldı. "Seni," diye devam etti piskopos, sesi kaleden yankılanarak, "bütün Hıristiyanların toplumundan ayırıyoruz ve bütün kutsal bölgelerden dışlıyoruz." Asa yeniden kaldırım taşına vurdu ve çan çaldı. "Seni cennette ve yeryüzünde kutsal anamızın göğsünden sürüyoruz." Çanın berrak sesi kalenin taş duvarlarından yankılandı. "Senin aforoz edildiğini bildiriyor ve Şeytan, bütün melekleri ve bütün ahlâksızlarıyla birlikte ebedi ateşe mahkûm ediyoruz. Bu kötü gerçekle lanetlendiğini duyuruyor ve Tanrımız İsa'yı seven herkesi, cezalandırılman için seni tutmaya mahkûm ediyoruz." Asasını son kez yere vurdu, öfkeyle Thomas'a baktı ve sonra rahipleri ve sancağıyla birlikte döndü.

Ve Thomas birden donup kaldı. Soğuk ve hissizdi. İçi bomboştu. Sanki dünyanın temelleri yok olmuş, cehennemin alev alev kapılarının üstünde acı veren bir boşluk bırakmıştı. Hayattaki Tanrıyla, kurtuluşla, ebediyetle ilgili bütün kesinlikler yok olmuş, kasabanın oluklarında hışırdayan düşmüş yapraklar gibi uçun gitmişti. Gerçek bir şeytan askerine dönüşmüş, aforoz edilmiş, Tanrının merhameti, sevgisi ve eşliğinden ayrılmıştı.

"Piskoposu duydunuz!" Robbie surlardaki sessizliği bozdu. "Thomas'ı tutuklamakla görevlendirildik, yok-

sa onun lanetini biz de paylaşacağız." Elini kılıcına koydu, tanı çekecekken Sir Guillaume müdahale etti. "Yeter!" diye bağırdı Norman. "Yeter! Ben burada komutan yardımcısıyım. Buna itirazı olan var mı?" Okçular ve askerler Thomas ve Genevieve'den uzaklaşmışlardı, ama kimse Robbie'nin yanında da yer almıyordu. Sir Guillaume'nin yaralı yüzü ölüm kadar korkunçtu. "Nöbetçiler görev yerlerinde kalacak," diye emretti. "Geri kalanlarınız odalarınıza. Hemen!"

"Bir görevimiz var,.." diye başladı Robbie, ama Sir Guillaume öfkeyle ona dönünce isteksizce bir adım geri çekildi. Robbie korkak değildi, ama o sırada kimse Sir Guillaume'nin öfkesine dayanamazdı.

Adamlar isteksizce de olsa uzaklaştılar. Sir Guillaume yarı çektiği kılıcı sertçe yerine soktu. "Haklı tabii," dedi kasvetli bir şekilde, Robbie merdivenlerden inerken.

"O benim dostumdu!" diye itiraz etti, alt üst olan dünyasında kesin olan tek bir şeye tutunmaya çalışarak.

"Ve o Genevieve'i istiyor," dedi Sir Guillaume. "Ona sahip olamadığı için ruhunun lanetli olduğuna kendini inandırmaya çalışıyor. Neden Piskoposun hepimizi aforoz etmediğini sanıyorsun? Çünkü o zaman hepimiz aynı cehennemde olurduk ve kaybedecek bir şeyimiz olmazdı. Bizi böldü, kutsananlar ve lanetliler ve Robbie ruhunun güvende olmasını istiyor. Onu suçlayabilir misin?"

"Ya sen?" diye Norman'a sordu Genevieve.

"Benim ruhum yıllar önce kurudu," dedi Sir Guillaume tatsız bir şekilde, sonra dönüp ana caddeye baktı. "Buradan ayrıldığında seni götürmek için kasabanın dışında askerler bırakacaklar. Ama Peder Medous'un evinin arkasındaki küçük kapıdan dışarı çıkabilirsin.

Orayı tutmayacaklardır. Değirmenin orada nehri geçersin. Ormanda güvende olursun."

Thomas bir an için Sir Guillaume'nin söylediklerini anlamadı. Kendisine gitmesinin söylendiği korkunç bir güçle kafasına dank etti. Kaçması gerekiyordu. Saklanması. İlk komutasını bırakması, yeni zenginliğini, adamlarını, her şeyini terk etmesi. Omuz silken Sir Guillaume'ye baktı. "Robbie veya arkadaşlarından biri seni öldürecek. Tahminimce yirmi kadar kişi seni destekleriz, ama eğer kalırsan aramızda bir savaş çıkar ve onlar kazanır."

"Sen burada mı kalacaksın?"

Sir Guillaume rahatsız göründü, sonra başıyla onayladı. "Buraya neden geldiğini biliyorum," dedi. "O lanet olası şeyin var olduğuna inanmıyorum ya da varsa bile onu bulmak için şansımız olduğuna. Ama burada para kazanabiliriz ve benim paraya ihtiyacım var. Bu yüzden evet, kalıyorum. Ama sen gidiyorsun, Thomas. Batıya git. Bir İngiliz garnizonu bul. Evine git."

Thomas'ın yüzündeki isteksizliği gördü. "Başka ne halt edebilirsin ki?" diye sordu. Thomas hiçbir şey söylemeyince Sir Guillaume kasaba kapısının dışında bekleyen askerlere baktı. "Sapkını onlara verebilirsin, Thomas ve onu yakılmaya bırakabilirsin. O zaman senin aforozunu kaldırırlar."

"Bunu yapmayacağım," dedi Thomas hararetle.

"Onu askerlere götür," dedi Sir Guillaume, "ve piskoposun önünde diz çök."

"Hayır!"

"Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Onu sevdiğin için mi?"

"Evet," dedi Thomas. Genevieve kolunu tuttu. Tho-mas'ın acı çektiğini biliyordu, tıpkı Kilisenin sevgisini geri aldığı zaman kendisinin çektiği gibi, ama kendisi bu dehşetle yaşamayı öğrenmişti. Thomas daha öğrenmemişti ve bunun biraz zaman alacağını biliyordu.

"Hayatta kalacağız," dedi Sir Guillaume'ye.

"Ama buradan gitmelisiniz," diye ısrar etti Norman.

"Biliyorum," derken sesindeki kalp kırıklığına engel olamıyordu Thomas.

"Yarın sana erzak getiririm," diye söz verdi Sir Gu-illaume. "Atlar, yiyecek ve pelerin. Başka neye ihtiyacınız var?"

"Oklara," dedi Genevieve hemen, sonra bir şey eklemesini bekliyormuş gibi Thomas'a baktı. Ama Thomas doğru düşünemeyecek kadar şoktaydı hâlâ. "Babanın yazılarını istiyorsun, değil mi?" diye yumuşak bir şekilde sordu Genevieve.

Thomas başıyla onayladı. "Onu benim için sarar mısın?" diye sordu Sir Guillaume'ye. "Deri bir kılıfa sar."

"Yarın sabah o halde," dedi Sir Guillaume. "Tepedeki boş kestanenin yanında bekle."

Sir Guillaume onları kaleden çıkardı, rahibin evinin arkasındaki ara sokaklardan geçirdi, nehirdeki su değirmenine giden patikaya açılan kasaba duvarındaki küçük kapıya götürdü. Sir Guillaume sürgüleri çekip kapıyı dikkatle açtı, ama dışarıda bekleyen asker yoktu. Onları değirmene götürüp Thomas ve Genevieve'in değirmen havuzunun tay pervazını geçmelerini seyretti. Oradan ormana geçtiler.

Thomas başarısız olmuştu. Ve lanetlenmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Kaçak

Bütün gece yağmur yağdı. Meşelerdeki ve kestane-lerdeki yaprakları kapan, şimşeklerle devrilen ve zaman içinde içi boşalan antik ağacın etrafında nefretle dönen soğuk bir rüzgârın harekete geçirdiği, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurdu bu. Thomas ve Genevieve gövdeye sığınmaya çalışırken gökyüzünde bir şimşek çakınca irkildiler. Yıldırım düşmedi, ama yağmur daha şiddetli bir şekilde inmeye devam etti. "Benim hatam," dedi Genevieve.

"Hayır," dedi Thomas.

"O rahipten nefret ediyordum," dedi. "Ona ok atmamam gerektiğini biliyordum, ama bana yaptıklarını hatırladım." Yüzünü Thomas'ın omzuna gömdüğü için söyledikleri zorlukla anlaşılıyordu. "Beni yakmadığı zamanlarda okşuyordu. Bir çocuk gibi okşuyordu."
"Bir çocuk gibi mi?"
"Hayır," dedi acı bir sesle. "Bir sevgili gibi. Canımı acıttığında da benim için dua ediyor ve onun için değerli olduğumu söylüyordu. Ondan nefret ediyordum."
"Sana yaptıkları yüzünden ondan ben de nefret ettim," dedi Thomas. Kollarını Genevieve'in omuzlarına sardı. "Öldüğüne seviniyorum," diye eklerken kendisi-

nin de bir ölüden farksız olduğunu düşündü. Kurtuluş tan alıkonup cehenneme gönderilmişti.
"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu Genevieve karan lıkta titreyerek.
"Eve gitmeyeceğim."
"Nereye gideceksin?"
"Seninle kalacağım. Eğer istersen." Thomas ona istediği yere gitmekte serbest olduğunu söylemeyi düşündü, ama onun kaderinin kendisininkine dolaşmış olduğunu biliyordu, bu yüzden onu kendisinden ayrılmaya ikna etmeye çalışmadı, ayrılmasını da istemiyordu zaten.
"Astarac'a gideceğiz," dedi. Bunun ne işe yarayacağım bilmiyordu, ama yenilmiş bir şekilde sürünerek eve dönemeyeceğini biliyordu. Üstelik artık lanetliydi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu, kazanacak ebediyeti vardı. Ve belki Kutsal Kâse onu kurtarırdı. Artık sonu geldiği için belki hazineyi bulurdu ve o ruhunu yeniden onarırdı.
Sir Guillaume, yanında Thomas'a ihanet etmeyeceğini bildiği bir düzine adamla şafaktan hemen sonra geldi. Ja-ke ve Sam de onların arasındaydı ve ikisi de Thomas'a eşlik etmek istiyordu, ama Thomas onları reddetti. "Garnizonla kalın" dedi onlara. "Ya da batıya gidip başka bir İngiliz kalesi bulun." Yanında kimseyi istemiyor değildi, ama kendisini ve Genevieve'i doyurmanın bile yeterince güç olacağım biliyordu, ilâve iki boğaza daha ihtiyacı yoktu. Üstelik onlara tehlike, açlık ve güney Gaskonya'da av olma olasılığından başka sunabileceği bir şey yoktu.
Sir Guillaume iki at, yiyecek, pelerin, Genevieve'in yayı, dört ok demeti ve tombul bir para kesesi getirmişti. "Ama babanın müsveddelerini getiremedim," diye itiraf etti. "Robbie almış."

"Çalmış mı?" diye sordu Thomas kızgınlıkla.
Sir Guillaume müsveddenin kaderi önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Beratlı askerler gitmiş," dedi. "Bu yüzden batıya giden yol güvenli ve bu sabah Robbie'yi çiftlik hayvanı araması için doğuya gönderdim. Bu yüzden batıya git, Thomas. Batıya, evine git."
"Sence Robbie beni öldürmek mi istiyor?" diye sordu telaşlanarak.
"Seni tutuklamak istiyordur herhalde," dedi Sir Guillaume. "Ve seni Kiliseye vermeyi. Kuşkusuz gerçekte istediği şey ise Tanrıyı kendi tarafına almak, bu yüzden Kutsal Kâse'yi bulursa bütün problemlerinin yoluna gireceğine inamyor." Sir Guillaume'nin adamları Kutsal Kâse'den söz edilince şaşırdılar. John Faircloth adındaki adam sorgulamaya başladı, ama Sir Guillaume onun sözünü kesti. "Ve Robbie senin günahkâr olduğuna inanmış," dedi Tho-mas'a. "Sevgili İsa," diye ekledi, "ama Tanrıyı yeni bulmuş genç bir adamdan daha kötü bir şey yoktur. Tanrıyı bulan genç bir kadın hariç. Onlar dayanılmazdır."
"Kutsal Kâse mi?" diye ısrar etti John Faircloth. Northampton Kontunun Thomas'ı ve adamlarını Castil-lon d'Arbizon'a neden gönderdiğiyle ilgili sayısız söylenti vardı, ama Sir Guülaume'nin kaygısız itirafı ilk doğrulamaydı.
"Robbie'nin kafasındaki bir delilik bu," diye kararlı bir şekilde açıkladı Sir Guillaume. "Bu yüzden ona aldırmayın."
"Thomas'la kalmalıyız," diye araya girdi Jake. "Hepimiz. Yeniden başlayabiliriz."
Sir Guillaume Jake'in ne söylediğini anlayacak kadar İngilizce biliyordu. Başını iki yana salladı. "Tho-

mas'la kalırsak Robbie'yle savaşmak zorunda kalırız. Düşmanın istediği de bu. Bizi bölmek istiyorlar."
Thomas bu sözleri Jake'e tercüme etti. "Ve o haklı," diye ekledi zorlukla.
"Peki biz ne yapacağız?" diye sordu Jake.
"Thomas evine gidiyor," diye duyurdu Sir Guillaume inatçı bir şekilde. "Biz de zengin olacak kadar burada kalıp sonra eve döneceğiz" Thomas'a iki atın dizginlerini attı. "Seninle kalmak isterdim."
"O zaman hepimiz ölürdük."
"Ya da hepimiz lanetlenirdik. Evine git, Thomas," diye ısrar etti, tombul bir deri çantayı Thomas'a atarak. "Bu çantada yolculuğunu karşılamaya yetecek kadar para var. Hatta piskoposu lanetini kaldırmaya ikna etmeye bile yeter. Kilise para için her şeyi yapar. İyi olacaksın. Bir iki yıl içinde de Normandiya'ya gelip beni bulursun."
"Ya Robbie?" diye sordu. "O ne yapacak?"
Sir Guillaume omuz silkti. "Sonunda evine dönecektir. Aradığı şeyi bulamayacak, Thomas ve bunu biliyorsun."
"Bilmiyorum."
"O zaman sen de onun kadar delisin." Sir Guillaume eldivenini çıkarıp elini uzattı. "Kaldığım için beni suçluyor musun?"
"Kalmalısın," dedi Thomas. "Kalıp zengin olmalısın, dostum. Artık komuta sende mi?"
"Elbette."
"O zaman Robbie sana Joscelyn'in fidyesinin üçte birini ödemek zorunda."
"Senin için birazını ayıracağım," diye söz verdi Sir Guillaume, sonra Thomas'ın elini sıkıp atını döndürdü

ve adamlarını oradan uzaklaştırdı. Jake ve Sam veda hediyesi olarak iki ok demeti daha verdi. Az sonra bütün atlılar gitmişti.
Yeni pelerinlerine sızan hafif yağmurda Genevieve'le birlikte doğuya doğru ilerlerken Thomas öfkesinin için için tüttüğünü hissediyordu. Başarısız olduğu için kendisine karşı öfkeliydi, ama başarmasının tek yolu Gene-vieve'i ateşe atıp onu yakmaktı ve bunu asla yapamazdı. Aleyhine döndüğü için Robbie'ye kırgındı, ama İskoç'un nedenlerini anlıyor ve hatta bunların iyi nedenler olduğunu düşünüyordu. Genevieve'i çekici bulması Robbie'nin hatası değildi ve bir adamın ruhunu önemsemesi kötü bir şey değildi. Yani Thomas büyük ölçüde hayata karşı öfkeliydi ve bu öfkesi, dikkatini, yağmur yeniden şiddetlenirken yaşadıkları rahatsızlıktan uzaklaştırıyordu. Doğuya doğru giderken güneye meylediyorlar, alçak dalların altında başlarını eğmek zorunda kaldıkları ormanda kalıyorlardı. Etrafta ağaç olmadığında yüksek zeminlerde kalıyor, zırhlı atlılara karşı tetikte duruyorlardı. Kimseyi görmediler. Robbie'nin adamları doğudaysa alçakta kalıyorlardı, bu yüzden Thomas ve Genevieve yalnızdı.
Çiftliklerden ve köylerden uzak duruyorlardı. Bu çok zor değildi, çünkü kırsal kesim fazla kalabalık değildi ve yüksek zeminler ekilmekten çok mera olarak bırakılmıştı. Öğleden sonra bir çoban gördüler. Adam şaşırarak bir kayanın arkasından fırlayıp cebinden bir taş ve deri bir sapan çıkardı. Ama Thomas'ın yanındaki kılıcı görünce sapanı hızla saklayıp selam verdi. Thomas adama hiç asker görüp görmediğini sormak için durdu, Genevieve onun sözlerini adama tercüme

etti. Adam kimseyi görmemişti. Korkmuş çobandan bir mil uzakta Thomas bir keçiyi okla vurdu. Oku keçiden çıkarıp hayvanın derisini yüzdü, iç organlarını boşaltıp doğradı. O gece, ormanlık vadinin baş tarafında inşa edilmiş olan çatısız eski bir kulübede çakmak taşı ve çelikle bir ateş yaktılar, alevlerin arasında keçinin kaburgalarını kızarttılar. Thomas, bir çamın dallarını kesti, bir duvara eğimli olarak dayadı. Dallar o gece için yağmura engel olacaktı. Geçici sığınağın altında eğrelti otlarından bir yatak yaptı.
Thomas, Jeanette'yle birlikte Britanya'dan Normandi-ya'ya gittiği yolculuğunu hatırladı. Blackbird'ün şimdi nerede olduğunu merak etti. Yazın yolculuk yapmış, okuyla yaşamış, diğer bütün canlılardan kaçmışlardı. Mutlu bir dönemdi o. Şimdi aynı şeyi Genevieve'e yapıyordu,

ama kış yaklaşıyordu. Kışın ne kadar sert olacağını bilmiyordu, ama Genevieve bu dağ eteği tepelerinde hiç kar görmediğini söylüyordu. "Güneyde, dağlarda yağar, ama burası da orası kadar soğuk olur. Soğuk ve ıslak."

Yağmur aralıksız yağıyordu artık. Atları harabenin yakınından geçen derenin yanındaki ince çimenlik alana bağlanmıştı. Hilal şeklindeki ay bazen bulutların arasından çıkıp vadinin iki yanındaki ağaçlıklı yüksek tepeleri beyaza boyuyordu. Thomas dinleyip görmek için derenin yarım mil aşağısına yürüdü, ama ne bir ışık gördü, ne de bir ses duydu. Tanrıya karşı olmasa bile insanlara karşı güvende olduklarını düşündü. Genevieve'in küçük ateşin karşısında ağır pelerinlerini kurutmaya çalıştığı yere geri döndü. Ona yardım etti, yünlü kumaşları dalların üstüne serdi. Sonra alevlerin başına çöme-lip kırmızı közlerin parlamasını seyretti ve kendi sonu-

nu düşündü. Kilise duvarlarına çizilen bütün resimleri hatırladı: Yuvarlanarak, sırıtan şeytanları ve kükreyen ateşleriyle cehenneme düşen ruhları gösteren resimleri.

"Cehennemi düşünüyorsun," dedi Genevieve düz bir sesle.

Thomas yüzünü buruşturdu. "Evet," derken onun bunu nereden anladığını merak ediyordu.

"Kilisenin seni oraya gönderme gücü olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" Thomas cevap vermeyince başını iki yana salladı. "Aforozun hiçbir anlamı yoktur."

"Çok anlamı vardır," dedi Thomas asık suratla. "Cennet, Tanrı, kurtuluş ve umudun olmaması anlamına gelir."

"Tanrı burada," dedi Genevieve hararetle. "Bu ateşte, gökyüzünde, havada. Bir piskopos Tanrıyı senden alamaz. Bir Piskopos gökyüzündeki havayı yok edemez!"

Thomas hiçbir şey söylemedi. Piskoposun taşlara vuran asasının ve kale duvarlarında yankılanan küçük çanın sesini hatırlıyordu.

"O yalnızca bazı sözler söyledi," dedi Genevieve. "Ve sözler ucuzdur. Aynı sözleri bana da söylediler ve o gece, hücrede, Tanrı bana geldi." Ateşe bir dal parçası attı. "Öleceğimi hiç düşünmedim. Ölüm yaklaşırken bile bunun olacağım düşünmedim, içimde bir şey vardı, bunun olmayacağım söyleyen bir parça. Bu Tanrıydı Thomas. Tanrı her yerde. O Kilisenin tasmasına bağlı bir köpek değil."

"Tanrıyı yalnızca Kilise aracılığıyla biliyoruz," dedi Thomas. Bulutlar yoğunlaştı, ayı ve birkaç yıldızı örttü. Karanlıkta yağmur biraz daha şiddetlendi ve vadinin yüksek tepesinde gök gürültüsünün homurtusu duyuldu. "Ve Tanrının Kilisesi beni mahkûm etti," diye devam etti.

Genevieve dallara asılı iki pelerini alıp katladı. "Çoğu insan Tanrıyı Kilise aracılığıyla bilmez," dedi. "Gidip anlamadıkları bir dilde söylenenleri dinlerler, günah çıkarırlar, Kutsal ekmeğin önünde eğilirler ve ölürlerken bir rahibin yanlarına gelmesini isterler, ama başları gerçekten dertteyken Kilisenin bilmediği tapınaklara giderler. Pınarlarda ibadet ederler, kutsal kuyularda, ağaçların arasındaki derin yerlerde. Bilge kadınlara, falcılara giderler. Muska takarlar. Kendi Tanrılarına dua ederler ve Kilise bunu hiç bilmez. Ama Tanrı bilir, çünkü Tanrı her yerdedir. Tanrı her yerdeyken bir insan neden bir rahibe ihtiyaç duysun ki?"

"Bizi hata yapmaktan korumak için."

"Peki, hatayı kim belirliyor?" diye ısrar etti Genevieve. "Rahipler! Sence sen kötü bir adam mısın, Thomas?"

Thomas bu soruyu düşündü. Çabuk verilecek cevap evet olurdu, çünkü Kilise onu kovmuştu ve ruhunu şeytanlara vermişti, ama gerçekte kötü olduğunu düşünmüyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama Kilise seni suçlu buldu! Bir piskopos bazı söyler söyledi. Peki, piskoposun işlediği suçlan kim biliyor?"

Thomas yarı gülümsedi. "Sen bir sapkınsın," dedi yumuşak bir şekilde.

"Öyleyim," dedi Genevieve düz bir sesle. "Beghard değilim, ancak olabilirim, ama bir sapkınım. Başka hangi seçeneğim var ki? Kilise beni kovdu, bu yüzden eğer Tanrıyı seveceksem bunu Kilise olmadan yapmalıyım. Sen de aynısını yapmalısın şimdi. Kilise senden

ne kadar nefret ederse etsin Tanrının seni hâlâ sevdiğini göreceksin." Yağmur ateşlerindeki son küçük alevleri de söndürürken yüzünü buruşturdu. Dalların altına çeki-

lip pelerin ve zırh cüppesi katmanlarının altında uyumak için ellerinden geleni yaptılar.
Thomas'ın uykusu huzursuzdu. Kükreyen bir devin saldırısına uğradığı bir savaş rüyası gördü. İrkilerek uyanıp Genevieve'in orada olmadığını ve kükremenin tepelerinde çakan şimşeğin gürültüsü olduğunu gördü. Yağmur dalların arasından süzülüp eğrelti otlarından yapılma yatağa damlıyordu. Yılan gibi kıvrımlı bir şimşek gökyüzünü deldi, dalların arasındaki boşlukları aydınlattı. Dalların arasından eğilip bükülerek çıktı, harap kulübenin kapısını bulmaya çalışırken karanlıkta tökezledi. Genevieve'in adını seslenmek üzereyken yeni bir şimşek çatırtısı gökyüzünü yırtıp tepelerde yankılandı. O kadar yakından geliyor ve o kadar yüksek sesliydi ki Thomas bir savaş baltası yemiş gibi yana doğru sendeledi. Çıplak ayaklıydı ve üzerinde sırılsıklam olmuş uzun, keten bir gömlekten başka bir şey yoktu. Doğuda üç şimşek daha çakınca onların ışığında atların gözlerinin bembeyaz olduğunu ve titrediklerini gördü. Onlara doğru gidip burunlarını okşadı, bağlarının sağlam olup olmadığını kontrol etti.
"Genevieve!" diye bağırdı. "Genevieve!"
Sonra onu gördü.
Daha doğrusu şimşeğin anlık parıltısında bir hayal gürdü. Bu bir kadındı, uzun boylu, gümüşi ve çıplak, kolları gökyüzünün beyaz ateşine doğru yükselmiş. Şimşek bittiğinde bile kadının hayali Thomas'm aklında kaldı. Şimşek yeniden çakıp doğu tepelerim aydınlattı. Genevieve başını geriye attı, saçları çözüktü ve sular sıvı gümüş gibi bu saçlardan akıyordu.
Şimşeklerin altında çıplak dans ediyordu.

Thomas'ın yanında çıplak kalmaktan hoşlanmıyordu. Peder Roubert'in kollarında, bacaklarında ve sırtında açtığı yaralardan nefret ediyordu, ama şimdi çıplak dans ediyordu. Yüzü geriye, yağmura doğru eğilmişti. Thomas art arda çakan şimşekleri seyrederken onun gerçekten bir Draga olduğunu düşünüyordu. O karanlığın vahşi, gümüş yaratığıydı, tehlikeli, güzel ve garip olan parlayan kadın. Thomas çömelip seyrederken ruhunun daha büyük bir tehlikede olduğunu düşünüyordu, çünkü Peder Medous Draga'ların şeytanın yaratıkları olduğunu söylemişti, ama onu seviyordu; havayı dolduran yeni bir gök gürültüsü tepeleri sarsarken Thomas biraz daha büzüldü, gözlerini hızla kapadı. Sonunun geldiğini düşündü ve bu düşünce içini büyük bir umutsuzlukla doldurdu.
"Thomas." Genevieve tam önünde dikiliyordu, elleriyle Thomas'm yüzünü sarmıştı.
"Thomas."
"Sen Draga'sın" dedi gözlerini açmadan.
"Keşke olsaydım," dedi. "Keşke yürüdüğüm yerlerde çiçekler açsa. Ama değilim. Ben yalnızca şimşeğin altında dans ediyorum ve gök gürültüsü benimle konuşuyor."
Thomas ürperdi. "Sana ne dedi?"
Genevieve kollarıyla onu sararak rahatlatmaya çalıştı. "Her şeyin yoluna gireceğini."
Thomas hiçbir şey söylemedi.
"Her şey iyi olacak," dedi Genevieve tekrar. "Çünkü eğer onunla dans edersen şimşek sana yalan söylemez. Bu bir vaat, aşkım, bir vaat. Her şey yoluna girecek."

Sir Guillaume, Konta, Joscelyn ve on üç adamının esir alındığını ve fidye konusunda görüşülmesi gerektiğini bildirmesi için askerlerden birini Berat'a gönderdi. Joscelyn amcasının Astarac'ta olduğunu söylemişti, ama Sir Guillaume yaşlı adamın kalesine geri dönmüş olduğunu düşünüyordu.
Ama görünüşe göre daha dönmemişti, çünkü Thomas ve Genevieve gittikten dört gün sonra Castillon d'Arbi-zon'a gelen bir sokak satıcısı, Berat Kontunun ateşli hasta olduğunu, hatta belki de ölmek üzere olduğunu ve St. Sever manastırının revirinde yattığını haber verdi. Berat'a gönderilen asker ertesi gün aynı haberle geri dönüp Berat'ta hiç kimsenin Joscelyn'in

fidyesini görüşmeye yetkili olmadığını ekledi. Garnizon komutanı Sir Henri Courtois'in Joscelyn için yapabileceği tek şey As-tarac'a bir mesaj göndermek ve Kontun bu haberle baş edecek kadar sağlıklı olduğunu ummaktı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Robbie. Fidyeyi görmek için sabırsızlandığından sesi sinirli çıkıyordu. O ve Joscelyn büyük salonda oturuyorlardı. Yalnızlardı. Geceydi. Şöminede ateş yanıyordu.

Joscelyn hiçbir şey söylemedi.

Robbie kaşlarını çattı. "Seni satabilirim," diye önerdi Robbie. Bu çok sık yapılıyordu. Bir adam büyük bir fidye verebilecek bir adamı esir alıyor, ama parayı beklemek yerine esiri zengin bir adama düşük fiyata satıyor, o da kâr etmek için uzun görüşmelere katlanıyordu.

Joscelyn başıyla onayladı. "Satabilirsin, ama fazla para kazanamazsın"

"Berat varisi ve Beziers Lordu için mi?" diye sordu Robbie küçümseyerek. "Sen büyük bir fidyeye değersin."

"Beziers domuz tarlasıdır," dedi Joscelyn aşağılayarak. "Ve Berat varisinin hiçbir değeri yoktur, ama Be-rat'ın kendisi bir servet eder. Bir servet." Birkaç saniye için Robbie'ye sessizlik içinde baktı. "Amcam bir aptal," diye devam etti, "ama çok zengin bir aptal. Mahzeninde para saklar. Fıçılar dolusu para ve o fıçıların ikisi Cenoin'le doludur."

Robbie bu düşüncenin tadını çıkardı. Karanlıkta duran, ikisi muhteşem Cenova parasıyla dolu fıçıları düşündü. Cenoinler saf altından yapılırdı ve her bir minik Cenoin bir adamı bir yıl boyunca doyurup giydirmeye ve silahlandırmaya yeterdi. İki fıçı!

"Ama amcam çok cimri bir adamdır," diye devam etti Joscelyn. "Kilise haricinde para harcamaz. Bir seçeneği olsa ölmemi, kardeşlerimden birini varisi yapmayı ve paralarının azalmamasını tercih eder. Bazen geceleri bir fenerle mahzene iner ve paralarına bakar. Yalnızca bakar."

"Yani bana senin için fidye vermeyeceğini mi söylüyorsun?" dedi Robbie öfkeyle.

"Sana diyorum ki," dedi Joscelyn, "amcam Kont olduğu sürece ben de senin esirin olarak kalacağım. Ama ya ben Kont olursam?"

"Sen mi?" Robbie konuşmanın nereye gittiğini anlamıyor ve şaşırmış görünüyordu.

"Amcam hasta, belki de oluyordur," dedi Joscelyn.

Robbie bunu düşünüp Joscelyn'in neyi ima ettiğim anladı. "Eğer sen Kont olursan kendi fidyeni kendin görüşebilirsin, öyle mi?"

"Eğer Kont olsaydım benim ve adamlarımın fidyesini kendim öderdim. Hepsini. Hem de hızlı bir şekilde."

Robbie tekrar düşündü. "Fıçıların büyüklüğü ne kadar?" diye sordu bir süre sonra.

Joscelyn eliyle yerden bir buçuk metre yukarıyı işaret etti. "Gaskonya'daki en büyük altın birikimidir," dedi. "Duka altını ve ecular, florinler ve agnoslar, denier-ler ve cenoinler, poundlar ve mutonlar var."

"Muton mu?"

"Altın olanlar," dedi Joscelyn. "Kalın ve ağır. Fidye için yeter de artar."

"Ama amcan yaşayabilir," dedi Robbie.

"Biri bunun için dua ediyor," dedi Joscelyn dindar bir şekilde. "Ama iki adamımı Astarac'a göndermeme izin verirsen sağlık durumunu öğrenebilirler. Ve belki onu fidye vermeye ikna ederler."

"Ama sen onun hiç para ödemeyeceğini söyledin." Robbie anlamamış gibi görünüyordu, belki de Jos-celyn'in ima ettiği şeyi kabul etmek istemiyordu.

"Bana karşı olan sevgisi yüzünden ikna edilebilir," dedi Joscelyn. "Ama ancak ben ona adamlarımı gönde-rirsem."

"İki adamı?"

"Başarısız olurlarsa tabii ki buradaki esaretlerine geri dönecekler. Bu yüzden sen hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Ama silahsız yolculuk yapmalarına izin veremezsin. Coredor'larla dolu bir bölgede bu olmaz."

Robbie, Jöscelyn'e bakıp ateşin ışığında yüz. ifadesini okumaya çalıştı, sonra aklına bir soru geldi. "Amcan Astarac'ta ne yapıyordu?"

Joscelyn bir kahkaha attı. "Yaşlı aptal Kutsal Kâ-se'yi arıyor. Benim bilmediğimi sanıyor, ama keşişlerden biri bana anlattı. Kahrolası Kutsal Kâse'yü Am-

cam deli. Ama eğer bulursa Tanrının ona bir erkek evlat vereceğine inanıyor."

"Kutsal Kâse mi?"

"Bu fikre nereden kapıldığını Tanrı bilir. O deli! Dindarlıkla delirmiş."

Kutsal Kâse, diye düşündü Robbie, Kutsal Kâse. Zaman zaman Thomas'ın araştırmasından kuşku duymuş, bunun delilik olduğunu düşünmüştü, ama şimdi öyle görünüyordu başka adamlar da bu deliliği paylaşıyordu bu da Kutsal Kâse'nin gerçekten var olabileceğini doğruluyordu. Ve Robbie Kutsal Kâse'nin İngiltere'ye gitmemesi gerektiğini düşünüyordu. İngiltere hariç herhangi bir yere gidebilirdi.

Joscelyn sözlerinin Robbie'yi nasıl etkilediğini göre-miyordu. "Sen ve ben farklı taraflarda olmamalıyız," dedi. "İkimiz de İngiltere'nin düşmanıyız. Probleme neden olanlar onlar. Buraya gelip öldürmeye başlayanlar İngilizler," diyerek sözlerini vurgulamak için elini masaya vurdu.

"Peki, bunu niçin yapıyorlar?"

Kutsal Kâse için, diye düşündü Robbie ve kutsal emaneti İskoçya'ya götürdüğünü hayal etti. Kutsal Kâse'nin İskoçya'ya vereceği büyük gücü, İngiltere'nin her yerinde kazanacakları kanlı zaferleri düşündü.

"Sen ve ben dost olmalıyız," dedi Joscelyn. "Şimdi bana bir dostluk jesti yapabilirsin." Duvarda asılı duran kalkanına baktı. Kalkan ters asıldığı için kırmızı yumruk yeri gösteriyordu. Thomas onu oraya sahibinin esir alındığını gösteren bir sembol olarak asmıştı. "Şunu aşağı indir," dedi Joscelyn buruk bir şekilde.

Robbie Joscelyn'e baktı, sonra duvara yürüyüp kılıcıyla kalkanı yerinden çıkardı. Tangırtıyla yere düşen kalkanı kaldırıp taşlara dikti.

"Teşekkür ederim," dedi Joscelyn. "Şunu unutma Robbie, ben Berat Kontu olduğumda adamlara ihtiyacım olacak. Sen kimseye yemin etmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Northampton Kontuna?"

"Hayır!" diye itiraz etti Robbie, Kontun düşmanlığını hatırlayarak.

"O halde bana hizmet etmeyi düşün," dedi Joscelyn. "Cömert olabilirim, Robbie. Kahretsin, İngiltere'ye bir rahip göndererek işe başlayacağım."

Robbie Joscelyn'in sözleriyle şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "İngiltere'ye bir rahip mi göndereceksin? Neden?"

"Fidyeni göndermek için elbet," dedi Joscelyn gülümseyerek. "Özgür bir adam olacaksın, Robbie Do-uglas." Duraklayarak Robbie'yi daha yakından inceledi. "Eğer Berat Kontuysam bunu yapabilirim," diye ekledi.

"Berat Kontuysan," dedi Robbie dikkatle.

"Buradaki herkesin fidyesini verebilirim," dedi Joscelyn samimi bir şekilde. "Senin fidyeni verebilir ve iş isteyen bütün adamlarını tutabilirim. Yalnızca iki adamımı Astarac'a göndermeme izin ver."

Robbie sabah Sir Guillaume'yle konuştu. Norman işleri bittiğinde esarete geri döneceklerine söz verdikleri sürece iki adamın Astarac Kontuyla konuşmaması için bir neden göremedi.

"Umarım onları dinleyecek kadar sağlıklıdır," dedi Sir Guillaume.

Böylece Joscelyn, kendi yeminli adamları Villesisle ve arkadaşını gönderdi. Zırhlar, kılıçlar ve dikkatli talimatlarla gidiyorlardı.

Ve Robbie zengin olmayı bekliyordu.

Hava açılıyordu. Gri bulutlar, akşamları güzel pembeye dönüşen uzun çizgiler halinde dağıldı ve ertesi gece berrak gökyüzünde tamamen yok oldu. Rüzgâr güneye yöneldi, hava yeniden ısındı.

Thomas ve Genevieve iki gün boyunca harap kulübede kaldılar. Giysilerini kurutup atların yılın son çimenlerini yemelerine izin verdiler. Dinlendiler. Thomas Astarac'a hızla varmak gibi bir istek duymuyordu, çünkü orada hiçbir şey bulmayı beklemiyordu, ama Genevieve yerli halkın anlatacağı hikâyeler olduğundan emindi, en azından bunları dinleyebilirlerdi. Ama Thomas için Genevieve ile ilk kez yalnız olmaları yeterliydi. Kalede hiç yalnız kalmamışlardı, çünkü örtünün arkasına geçtiklerinde salonda uyuyan başkaları olduğunu biliyorlardı. Thomas şu ana kadar kararlarla ne kadar yüklendiğini fark etmemişti. Akınlara kimi göndereceği, geride kimi bırakacağı, kimi izleyeceği, kime güveneceği, kimden uzak duracağı, sadık kalmak için kimin birkaç kuruşluk ödüle ihtiyacı olduğu ve her zaman var olan bir şey unuttuğu, düşmanın kendisinin öngörmediği bir sürpriz planladığı hissi. Oysa baştan beri gerçek düşman en yakınında olmuştu: Haklı bir kızgınlık ve işkence eden bir arzuyla yanıp tutuşan Robbie.

Artık bütün bunları unutabilirdi Thomas, ama uzun bir süre için değil, çünkü geceler soğuktu ve kış geliyordu. Kaçışlarının ikinci gününde güneş tepelerinde atlılar gördüler. Pejmürde kılıklı, tatar yayları omuzlarında asılı duran yarım düzine adamdı bunlar. Thomas ve Genevieve'in sığındığı vadiye bakmıyorlardı, ama Thomas sonunda birinin oraya geleceğini biliyordu. Yılın, kurtların ve Coredor'ların daha kolay av bulmak için yüksek dağlardan indiği bir dönemiydi. Gitme zamanı gelmişti.

Genevieve, Kutsal Kâse konusunda Thomas'ı sorgulamış ve yarı deli, zeki bir rahip olan babasının Kutsal Kâse'yi, sürgündeki Astarac Kontu olan kendi babasından nasıl çaldığını, ama Peder Ralph'in bu hırsızlığı ya da Kutsal Kâse'nin kendisinde olduğunu hiç kabul etmediğini, geride yalnızca gizeme biraz daha katkıda bulunan garip yazılar bıraktığını öğrenmişti. "Ama baban onu Astarac'a geri götürmüş olamaz, değil mi?" diye sordu Genevieve gitmeye hazırlandıkları sabah.

"Evet."

"O zaman burada değil?"

"Var olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi Thomas. Akıntının yanında oturuyorlardı. Atlar eyerlenmişti ve ok demetleri eyer çıkıntılarına bağlanmıştı. "Bence Kutsal Kâse insanların kurduğu bir hayal, dünyanın mükemmel hale getirilebileceği hayali. Ve eğer Kutsal Kâse gerçekten var olsaydı," diye devam etti, "hayalin gerçek olmadığını hepimiz bilirdik." Omuz silkip zırhının üstündeki bir pas parçasını kazımaya başladı.

"Kutsal Kâse'nin var olduğuna inanmıyorsun, ama onu arıyorsun, öyle mi?"

Thomas başını iki yana salladı. "Ben kuzenimi arıyorum. Onun ne bildiğini öğrenmek istiyorum."

"Çünkü Kutsal Kâse'ye inanıyorsun, değil mi?"

Thomas yaptığı işe ara verdi. "İnanmak istiyorum. Ama eğer babam ona sahip olsaydı İngiltere'de olurdu, ama ben onun gizleyebileceği her yere baktım. Ama inanmak istiyorum." Bir an düşündü. "Eğer bulursam Kilise bizi geri almak zorunda kalır," diye devam etti.

Genevieve bir kahkaha attı. "Sen bir kurt gibisin, Thomas, koyun sürüsüne katılmaktan başka bir şeyin hayalini kurmayan bir kurt."

Thomas ona aldırmadı. Doğu gökyüzüne baktı. "Geriye bir tek o kaldı. Kutsal Kâse. Asker olarak başarısız oldum."

Genevieve alaycıydı. "Adamlarını geri alacaksın. Kazanacaksın, Thomas, çünkü sen bir kurtsun. Ama Kutsal Kâse'yi de bulacağına inanıyorum."

Thomas ona gülümsedi. "Şimşeklerin altındayken bunu da gördün mü?"

"Karanlığı gördüm," dedi hararetle. "Gerçek karanlığı. Dünyayı örtecek bir karanlık gibi. Ama sen onun içinde yaşadın, Thomas ve parladın." Uzun yüzünde bir ciddiyet ifadesiyle dereye baktı. "Neden bir Kutsal Kâse olmasın ki? Belki dünyanın beklediği şeydir o ve bütün

kötülükleri yok edecektir. Bütün rahipleri." Tükür-dü. "Senin Kutsal Kâse'nin Astarac'ta olduğunu sanmıyorum, ama sorularının cevapları olabilir."
"Ya da daha fazla soru."
"Hadi öğrenelim!"
Yine doğuya doğru ilerleyip, ağaçların arasından geçerek yüksek, çıplak yaylalara tırmandılar. Her za-

man çok dikkatliydiler ve yerleşim merkezlerinden uzak duruyorlardı. Ama bir sabah geç saatte Gers Va-disi'ni geçerken Joscelyn ve adamlarıyla dövüştükleri köyden geçtiler. Köylüler Genevieve'i tanımış olmalıydı, ama kimse bela çıkarmadı, çünkü kendileri asker olmadığı takdirde silahlı atlılara kimse müdahale etmezdi. Thomas, armut bahçesinin yakınında yeni kazılmış bir yığın gördü ve arbedede ölenlerin oraya gömüldüğünü düşündü. Peder Roubert'in öldüğü yerden geçerlerken ikisi de bir şey söylemedi, ama Thomas haç çıkardı. Genevieve bu hareketi gördüyse bile bir şey söylemedi.
Sığ yerinde nehirden geçtiler, ağaçların arasından geçip Astarac'a bakan geniş tepenin düzlüğüne tırmandılar. Sağ taraflarında orman, sol taraflarındaki yüksek kesimdeyse kayalık bir tepe vardı. Thomas içgüdüsel olarak ormana girip gizlenmeye çalıştı, ama Genevieve onu durdurdu. "Birisi bir ateş yakmış," dedi ağaçların arasından yükselen minik duman bulutunu işaret ederek.
"Kömür-yakıcılar mı?" diye sordu Thomas.
"Ya da Coredor'lar," diye karşılık verdi Genevieve, atını uzağa döndürerek. Thomas onu takip ederken ormana doğru isteksizce bir bakış attı. Tam bu sırada orada bir hareket fark etti, kaçamak, Britanya'da aramayı öğrendiği türde bir hareket, içgüdüsel olarak eyerinde-ki kında asılı duran yayını çekti.
Tam o sırada ok geldi.
Tatar yayı okuydu bu. Kısa, küt ve siyah. Eski püs-kü deri kanadı, vızıltıyı andıran bir ses çıkarıyordu. Thomas'ın topuklarını geriye bastırarak uyarmak için

Genevieve'e bağırdığı sırada ok Thomas'ın atının önünden geçip Genevieve'in kısrağının kalçasına saplandı. Kısrak ileri atılırken kanı beyaz derisinin üstünde kıpkırmızıydı, okun sapı yaradan sarkıyordu.
Kısrak, kanlar saçarak kuzeye doğru hızla koşarken Genevieve bir şekilde atın üstünde kalmayı başardı. Thomas'ın yanından iki ok daha geçti. Thomas eyerinde dönüp bakınca dört atlı ve en az bir düzine adamın ormandan çıktığını gördü. "Kayalara git!" diye bağırdı Genevieve'e. "Kayalara!" Atlarının Coredor'larınkinden hızlı koşacağını sanmıyordu, Genevieve'in atı her adımda dışarı kan pompalarken bu mümkün değildi.
Takip eden atların sesini, ince çimenlere çarpan nalların sesini duyabiliyordu, ama o sırada Genevieve kayaların arasına girmişti. Kendini eyerden atıp kayalara tırmandı. Thomas onun yanında atından indi, ama onu takip etmek yerine yayının ipini bağlayıp torbasından bir ok kaptı. Bir atış yaptı, bir tane daha. Oklar alçaktan uçarken bir binici atından geriye düştü, ikinci adam gözüne yediği bir okla öldü, diğer ikisi o kadar şiddetli bir şekilde yön değiştirdi ki bir at dengesini kaybedip binicisini düşürdü. Thomas hayatta kalan atlıya bir ok gönderdi, ıskaladı. Dördüncü okunu eyersiz adama atıp iğne uçlu oku adamın sırtına sapladı.
Ayaktaki adamlar olabildiğince hızlı takip ediyorlardı, ama hâlâ biraz gerideydiler ve bu da Thomas'a atının eyerinden bütün yedek oklarını ve para kesesini alması için zaman kazandırmıştı. Genevieve'in çantasını kısrağından alıp iki atın dizginlerini birbirine bağladı, halkayı onları tutacağını umarak bir kayanın üstüne fırlattı. Sonra dik kaya yığınlarının üstüne tır-

manmaya başladı. İki ok yakınındaki taşa çarptı, ama çok hızlı hareket ediyor ve hareket eden bir adamı vurmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Tepeye yakın bir çukurda Genevieve'i buldu. "Üçünü öldürdün!" dedi Genevieve hayretle.

"İki," dedi Thomas. "Diğerleri yalnızca yaralı." Geride vurduğu adamın uzaktaki ormana doğru süründüğünü görebiliyordu. Etrafına bakınıp Genevieve'in mümkün olan en iyi sığınağı bulduğunu düşündü. İki geniş kaya, yarığın kenarlarını oluşturuyor, arkada birleşi-yorlardı. Ön taraftaki üçüncü bir kayaysa siper duvarı görevi görüyordu. Bu serserilere porsuk ağacı yayının gücünü öğretmenin zamanı gelmişti. Geçici siper duvarının arkasında durup yayını geri çekti.

Okları soğuk bir öfkeyle ve korkunç bir beceriyle çekiyordu. Adamlar bir küme halindeydiler ve ilk yarım düzine okunun ıskalaması mümkün değildi, pejmürde kılıklı Coredor'ları birbiri ardına vuruyordu. Ama sonra dağılma akıllılığını gösterdiler, çoğu dönüp menzil dışına çıkmak için koşmaya başladı. Yerde üç adam kaldı, diğer ikisi de topallıyordu. Thomas bir kaçağa son bir ok gönderip adamı birkaç santimle ıskaladı.

Sonra tatar okları gelmeye başladı. Demir oklar yarıktaki kayalara çarparken Thomas Genevieve'in yanma çömeldi. Dört ya da beş tatar yayı kullanıcısı olduğunu düşünüyordu. Onun yayının menzili dışından atış yapıyorlardı; kayanın kenarından bakmaktan ve bir elden daha geniş olmayan yarıktan seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Birkaç dakika sonra üç adamın kayalara doğru koştuğunu görüp yarıktan bir ok fırlattı. Sonra ayağa kalkıp iki ok daha attı, ama

karşı oklar yüksek kayalara çarpıp Genevieve'in yanına düşerken olabildiğince hızlı bir şekilde yere indi. Hiçbiri vurulmasa da okları üç adamı kaçırmıştı. "Yakında hepsi gidecek," dedi Thomas. Yirmiden fazla adam yoktu ve yarısını ya yaralamış ya da öldürmüştü. Bu onları öfkelendirse de dikkatli olmalarını sağlayacaktı. "Onlar yalnızca haydutlar," dedi Thomas. "Ve bir okçu yakalayarak ödül almak istiyorlar." Joscelyn, Kontun gerçekten de böyle bir ödül vaat ettiğini söylemişti. Thomas Coredor'ların aklında ödül olduğuna emindi, ama bu ödülü kazanmanın ne kadar zor olduğunu öğreniyorlardı.

"Yardım isteyeceklerdir," dedi Genevieve buruk bir sesle.

"Belki daha fazla adam yoktur," dedi Thomas iyimser bir şekilde. Sonra atlardan birinin kişnediğini duydu ve bir Coredor'un, görmediği bir tanesinin iki ata ulaştığını ve dizginlerini çözdüğünü düşündü. "Kahro-lasılar," deyip kayanın üstünden atladı. Taştan taşa hoplayarak tepeden aşağı indi. Bir tatar oku hemen arkasındaki kayaya çarparken bir diğeri önündeki kayadan kıvılcım çıkardı. Derken atları kayalardan götüren adamı gördü, duraklayıp yayını çekti. Adam Genevieve'in kısrağıyla yarı gizlenmiş durumdaydı, ama Thomas yine de okunu attı. Ok kısrağın boynunun altından geçip adamın bacağına saplandı. Coredor dizginleri bırakmadan yere çöktü. Thomas dönüp bakınca dört okçunun Genevieve'e nişan aldığını gördü. Bir adam atış yaptı, Thomas ona karşılık verdi. Büyük yayın menzilinin sınırındaydı, ama oku düşmana tehlikeli derecede yaklaştı. Ucuz atlattığını düşünen bütün

okçular geri çekildi. Ok torbası sağ bacağına sıkıntı verecek şekilde çarpan Thomas, adamların yayının gücünden korktuklarını biliyordu, bu yüzden kayaların arasındaki yerine geri dönmek yerine adamlara doğru koştu. İki ok daha attı. Yayı geri çekerken sırt kaslarının gerildiğini hissediyor, beyaz tüylü oklar gökyüzünde bir kavis çizip tatar yayı kullananların arasına düşüyordu. Oklar kimseyi isabet etmedi, ama adamlar biraz daha geriledi-ler. Thomas onların güvenli bir mesafeye vardıklarından emin olunca atları kurtarmak için geri döndü.

Yaraladığı kişi bir adam değil çocuktu. Küt burunlu, on ya da on bir yaşlarındaki çocuk gözlerinde yaşlarla ve asık bir suratla çimenlerin üstünde yatıyordu. Tho-mas'ın atının dizginlerini hayatı onlara bağlıymış gibi tutuyordu. Sol elinde zayıf bir tehdit olarak tuttuğu bir bıçak vardı. Ok, oğlanın sağ bacağında, üst kısımdaydı. Kurbanın yüzündeki acıdan iğne ucun büyük olasılıkla kemiği kırdığını anladı.

Thomas tekmeleyerek çocuğun elindeki bıçağı bir kenara savurdu. "Fransızca biliyor musun?" diye sordu çocuğa. Karşılık olarak bir tükürük aldı. Thomas sırıtıp dizginleri aldı, sonra çocuğu ayağa kaldırdı. Ok yarasını yırtarken çocuk acıyla bağırdı. Thomas hayatta kalan Coredor'lara bakınca bütün dövüş isteklerinin yok olduğunu gördü. Hepsi çocuğa bakıyorlardı.

Thomas çocuğun, kayalara doğru koşan üç adamla birlikte geldiğini tahmin etti. Şüphesiz biraz kâr etmelerini sağlayacak olan iki atı çalmayı düşünüyorlardı, ama girişimleri korkunç bir şekilde sonuçlanmıştı. Tho-mas'ın okları adamları kaçırmıştı, ama daha küçük, da-

ha çevik ve daha hızlı olan çocuk kayalara ulaşmıştı ve bir kahraman olmak istiyordu. Ama şimdi bir rehine gibi görünüyordu, çünkü Coredor'lardan biri, dağınık saçlarına çatlak bir miğfer oturtmuş olan deri ceketli uzun boylu bir adam silah taşımadığını göstermek için ellerini uzatarak yavaşça ilerliyordu.

Adamla aralarında otuz adım kalınca Thomas oğlanı tekmeleyip yere indirerek yayını yan çekti. "Bu kadar yeter," dedi.

"Adım Philin," dedi adam. Geniş göğüslü, uzun bacaklı, alnında bıçak ya da kılıç yarası olan ince, üzgün yüzlü biriydi. Belindeki kında bir bıçak vardı, ama başka silahı yoktu. Hayduda benzediğini düşündü Thomas, ama Philin'in gözlerindeki bir şey daha iyi zamanları, hatta saygınlığı işaret ediyordu. "O benim oğlum," dedi Philin, oğlanı işaret ederek.

Thomas umursamıyormuş gibi omuz silkti. Philin çatlak miğferini çıkardı, soluk renkli çimenlerin üstünde yatan ölü adamlara baktı. Hepsi uzun oklarla öldürülmüş dört adam vardı, ikisi ise yaralıydı ve inliyordu. Tekrar Thomas'a baktı. "İngiliz misin?"

"Bunun ne olduğunu sanıyorsun?" diye sordu Thomas, yayını kaldırarak. Yalnızca İngilizler uzun savaş yayı taşırdı.

"Bu yayları duymuştum," diye kabul etti Philin. Kötü aksanlı bir Fransızca konuşuyordu ve bazen sözcük ararken duraksıyordu. "Duymuştum, ama bugüne kadar hiç görmemiştim."
"Şimdi gördün," dedi Thomas kindar bir şekilde.

"Galiba kadının yaralandı," dedi Philin, Genevi-eve'in gizlenme yerini işaret ederek.

"Ve sen de benim aptal olduğumu düşünüyorsun," dedi Thomas. Philin okçuların yaklaşabilmesi için onun arkasını dönmesini istiyordu.

"Hayır," dedi Philin. "İstediğim şey oğlumun hayatta kalması."
"Onun için ne teklif ediyorsun?" diye sordu Thomas.

"Senin hayatını," dedi Philin. "Eğer oğlumu elinde tutarsan daha fazla adam getiririz ve etrafını sarıp seni bekleriz. İkiniz de ölürsünüz. Eğer oğlum ölürse sen de öyle büyük bir acı içinde ölürsün ki, İngiliz, ondan sonra cehennemin bütün acıları rahatlama gibi gelir. Ama Galdric'i bırakırsan ikiniz de yaşarsınız. Sen ve sapkın."

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu Thomas.

"Berat ve dağlar arasında olan her şeyi biliriz biz."

Thomas geriye, kayalıklara baktı, ama Genevieve gizlenmişti. Onu aşağıya çağırmayı planlıyordu, ama onun yerine oğlanın yanından bir adım geri çekildi. "Oku çıkarmamı ister misin?" diye sordu Philin'e.
"St. Sever'deki keşişler bunu yapar," dedi Philin.
"Oraya gidebiliyor musunuz?"
"Başrahip Planchard yaralı birini her zaman kabul eder."
"Hatta bir Coredor'u bile mi?"
Philin küçümsercesine baktı. "Biz yalnızca topraksız insanlarız. Topraklarımızdan çıkarıldık. İşlemediğimiz suçlardan mahkûm edildik. Şey," derken birden gülümsedi, Thomas da neredeyse ona karşılık veriyordu. "Bazılarını işlemedik. Ne yapmalıydık? Kadırgalara mı gitmeliydik? Asılmalı mıydık?"

Thomas oğlanın yanına çömeldi, yayını bırakıp bıçağını çekti. Oğlan öfkeyle ona baktı, Philin telaşla bağırdı, ama Thomas'ın çocuğa zarar verme niyetinde olmadığını görünce sesini kesti. Thomas okun başını sapından ayırdı, değerli metali torbasına attı. Sonra ayağa kalktı. "Sözünü tutacağına oğlunun hayatı üzerine yemin et," diye emretti Thomas.
"Yemin ediyorum," dedi Philin.
Thomas Genevieve'in bulunduğu yüksek kayaları işaret etti. "O bir Draga," dedi. "Sözünde durmazsan, Philin, ruhunun çığlık atmasını sağlayacaktır."
"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Philin ciddi bir şekilde. Diğer Coredor'lara baktı. "Onlar da sana zarar vermeyecekler."
Thomas başka seçeneği olmadığını düşündü. Ya Phi-lin'e güvenecekti ya da suyun olmadığı yüksek bir yerde kuşatma altında kalacaktı. Oğlanın yanından çekildi. "Senindir."
"Teşekkür ederim," dedi Philin büyük bir ciddiyetle. "Ama söyle bana..." Bu son sözler atları kayalara götürmek üzere dönmüş olan Thomas'ı durdurdu. "Söyle bana ingiliz, neden buralardasın? Hem de yalnız olarak?"
"Berat ve dağlar arasında olan her şeyi bildiğini sanıyordum."
"Soru sorarak öğreniyorum," dedi Philin, oğlunun yarana çömelerek.
"Ben topraksız bir adamım, Philin, bir kaçağım. İşlemediğim bir suçla itham edildim."
"Hangi suç?"
"Bir sapkını kurtarmak."

Philin, bu suç, Coredor'ları kanun dışına iten kötülükler hiyerarşisinde çok aşağıda yer alıyormuş gibi omuz silkti. "Gerçekten kaçak olsaydın, bize katılmayı düşünürdün. Ama kadınınla ilgilen. Sana yalan söylemedim. O yaralı."
Philin haklıydı. Thomas atları kayalara götürüp Ge-nevieve'e seslendi. Cevap vermeyince onun bulunduğu yarığa tırmandı ve onu sol omzunda bir tatar okuyla buldu. Ok gümüş zırhı delmiş, sol göğsünün hemen üstündeki kaburgayı koltuk altına yakın yerden parçalamıştı. Etrafı çirkin siyah oklarla kuşatılmış olarak yerde yatıyor, kısa kısa nefesler alıyordu. Yüzü her zamankinden daha solgundu. Thomas onu kaldırırken bağırdı. "Ölüyorum," dedi, ama ağzında kan yoktu ve Thomas böyle yarası olan pek çok kişinin yaşadığını görmüştü. Öldüklerini de görmüştü.
Onu kayalardan aşağıya indirirken canını çok yaktı, ama kayaların dibine vardıklarında Thomas onu eyere oturturken Genevieve kendinde biraz güç buldu. Zırhının zincirlerinin arasından kan süzülüyordu. Donuk gözlerle öne doğru eğildi, Coredor'lar hayretle ona bakmak için yaklaştılar. Thomas'a da bakıyorlardı. Büyük yay karşısında haç çıkardılar. Hepsi zayıf adamlardı, bölgenin yoksul hasadının ve haydut olduktan sonra yiyecek bulma zorluğunun kurbanlarıydılar, ama artık Philin onlara silahlarını kaldırmalarını emrettiği için tehditkâr görünmüyorlardı. Aslında acınacak durumdaydılar. Philin onlara yerel dilde bir şeyler söyledi, sonra oğlunu Thomas ve Genevieve'i takip ettikleri sıska atlardan birine bindirerek tepeden aşağı, Astarac'a doğru ilerledi.

Genevieve'in atını yönlendiren Thomas da onunla birlikte gitti. Kısrağın kalçasındaki kan kurumuştu, ama topallayarak yürüyebiliyordu. Çok kötü yaralanmış gibi görünmüyordu, Thomas oku yarasında bırakmıştı. Onunla daha sonra ilgilenirdi. "Sen liderleri misin?" diye sordu Philin'e.

"Yalnızca gördüğün adamların," dedi iri adam. "Ama belki artık değilim."

"Artık mı?"

"Coredor'lar başarıyı sever," dedi Philin. "Ölülerini gömmekten hoşlanmazlar. Benden daha iyi olduğunu düşündükleri başkalarının var olduğuna şüphe yok."

"Ya diğer yaralı adamlar?" diye başıyla tepeyi işaret etti Thomas. "Onlar neden manastıra gitmiyor?"

"Biri gitmek istemedi, kadınına gitmeyi tercih etti. Diğerleri mi? Büyük olasılıkla ölecekler." Philin Tho-mas'ın yayına baktı. "Ve bazıları manastıra gitmeyi reddetti; aldatılıp yakalanacaklarını düşünüyorlar. Ama Planchard beni aldatmaz."

Genevieve eyerinde sallandığı için Thomas ona destek vermek üzere yanına gitti. Kız hiçbir şey söylemedi. Gözleri hâlâ donuk bakıyordu, cildi solgundu ve nefesi neredeyse duyulmazdı, ama eyeri öyle sıkı tutmuştu ki Thomas onun içinde hâlâ biraz hayat olduğunu anlamıştı.

"Keşişler onu tedavi etmeyebilir," dedi Philin'e.

"Planchard herkesi kabul eder," dedi Philin, "Sapkınları bile."

"Planchard buranın başrahibi, değil mi?"

"Öyle," diye doğruladı Philin. "Ve iyi bir adamdır. Bir keresinde onun keşişlerinden biri olmuştum."

"Sen mi?" Thomas şaşkınlığını gözlemleyemiyordu.

"Çömezdim, ama bir kızla tanıştım. Yeni bir üzüm bağı yapıyordum ve o asmaları bağlamak için söğüt dalları getirmişti ve..." Philin hikâyenin geri kalanı tekrara gerek olmayacak kadar tanıdıkmış gibi omuz silkti. "Gençtim," diye sözünü bitirdi, "Kız da öyle."

"Galdric'in annesi mi?"

Philin başıyla onayladı. "Öldü. Başrahip yeterince nazikti. Bir mesleğim olmadığını söyleyip gitmeme izin verdi. Manastırın kiracısı olduk, yalnızca küçük bir çiftliğimiz vardı, ama diğer köylüler benden hoşlanmıyordu. Ailesi onun başkasıyla evlenmesini istiyordu, onun için iyi olmadığımı söylüyorlardı. O öldükten sonra beni yakmaya geldiler. Bir tanesini çapayla öldürdüm. Kavgayı benim başlattığımı söyleyerek bana katil damgası yapıştırdılar, işte buradayım. Ya böyle olacak ya da Berat'ta asılacağım." Oğlunun atını tepeden aşağı akan küçük bir dereden geçirdi. "Talih çarkı bu, değil mi? Dönüyor, dönüyor, yukarı, aşağı, ama ben yukarıdan çok aşağıda gibiyim. Dest-ral beni suçlayacak."

"Destral mı?"

"Liderimiz. Adının anlamı 'balta'dır ve baltayla öldürür."

"Burada değil mi?"

"Astarac'ta ne olduğunu öğrenmem için gönderdi beni," dedi Philin. "Eski kalede adamlar var, kazı yapıyorlar. Destral orada bir hazine olduğunu düşünüyor."

Kutsal Kâse, diye düşündü Thomas, Kutsal Kâse. Şimdiye kadar bulunup bulunmadığını düşündü, sonra bulunmuş olsaydı haberin her yere şimşek hızıyla ulaşacağını düşünüp bu endişeyi bir kenara bıraktı.

"Ama Astarac'a hiç varamadık," diye devam etti Phi-lin. "Ormanda kamp kurduk ve sizi gördüğümüzde oradan ayrılmak üzereydik."

"Zengin olacağınızı mı sandınız?"

"Senin için kırk altın alacaktık," dedi Philin.

"Yehuda'nınkinden on tane daha fazla," dedi Thomas neşeyle. "Ve onun aldıkları gümüştü." Philin gülümsedi.

Gün ortasından sonra manastıra vardılar. Rüzgâr kuzeyden esiyor ve soğuktu. Kapıda iki keşiş onlara yaklaştı. Philin'e selam verip oğlunu revire götürmesine izin verdiler, ama Thomas'ın yolunu kestiler. "Yardıma ihtiyacı var," dedi Thomas öfkeyle.
"O bir kadın ve buraya giremez," dedi keşişlerden biri.
"Arkada bir yer var," dedi diğer keşiş. Beyaz başlığını kafasına geçirip Thomas'ı binaların yanından ve zeytin ağaçlarının arasından geçirdi. Yüksek çitlerle çevrili bir grup ahşap kulübenin yanına getirdi. "Peder Clement seni kabul edecek," dedi keşiş, sonra aceleyle uzaklaştı.
Thomas iki atı bir zeytin ağacına bağladı, sonra Ge-nevieve'i çitteki kapıya taşıdı. Çizmesiyle kapıyı tekmeledi, bekleyip tekrar tekmeledi. İkinci tekmeden sonra kapı çatırdayarak açıldı ve ufak tefek, beyaz cüppeli, kırışık yüzlü ve dağınık sakallı bir keşiş gülümseyerek ona baktı.
"Peder Clement?"
Keşiş başını salladı.
'Yardıma ihtiyacı var," dedi Thomas.
Clement içeriyi işaret etti. Thomas, Genevieve'i başta çiftlik avlusu olduğunu düşündüğü yere taşıdı. Öyle de kokuyordu, ama gübre yığınları yoktu. Damları saz-

dan yapılma binalar küçük ağıllara ve ahırlara benziyordu. Derken kapı eşiklerinde oturan gri cüppeli insanları fark etti. Aç bir şekilde ona bakıyorlardı. Tho-mas'ın geldiği haberi yayılınca başkaları da bakmak için küçük pencerelere geldi. İlk izlenimi onların keşiş olduğu şeklindeydi, sonra kaftanlı adamların arasında kadınların bulunduğunu fark etti. Dönüp kapıya, küçük bir masaya tahta çanların yığıldığı yere baktı. Bunlar, bir deri parçasıyla kulpa bağlanan tahta parçalarıydı. Eğer kulp sallanırsa tahta kanatlar gürültülü bir ses çıkarıyordu. Peder Clement onları içeri çağırdığında görmüştü bunları, ama garip nesneler şimdi mantıklı görünüyordu. Çanlar halkı onların yaklaştığına dair uyaran cüzamlılar tarafından taşınıyordu. Bu taraftan diğer tarafa geçeceklerin alması için masaya yığılmışlardı. Thomas korkarak durdu. "Burası cüzamlılar evi mi?" diye sordu Peder Clement'e.
Keşiş neşeyle başını salladı, sonra Thomas'ın dirseğini tuttu. Thomas cüzamın bulaşmasından korkarak direndi, ama Peder Clement ısrar etti ve onu avlunun bir kenarındaki küçük bir kulübeye çekti. Kulübe bir köşedeki saman yatak, üzerinde kavanozları, havan elleri ve demir terazi hariç boştu. Peder Clement yatağı işaret etti.
Thomas Genevieve'i oraya yatırdı. Bir düzine cüzamlı kapıya toplanmış, şaşkınlıkla yeni gelenlere bakıyordu. Peder Clement hepsini kovaladı. Gelişinin neden olduğu kargaşadan habersiz olan Genevi-eve içini çekip gözlerini kırpıştırarak Thomas'a baktı. "Acıyor," diye fısıldadı.
"Biliyorum, ama cesur olmalısın."

Peder Clement kollarını sıvamıştı. Genevieve'in zırhının çıkarılmasını işaret etti. Tatar oku hâlâ göğsünde olduğu için bu çok zor olacaktı. Ama keşiş ne yaptığını biliyor gibiydi, çünkü Thomas'ı bir kenara itip önce Genevieve'in kollarını başının üstüne kaldırdı, sonra okun deri kanatlarını tuttu. Genevieve inlerken Peder Clement olağanüstü bir nezaketle kanlı ve kırık zırhı ve onu destekleyen deri yeleği okun üstüne geçirdi. Sol eliyle aşağıya uzanıp elini deri yeleğin eteğinin altına soktu. Oku yakalayınca sol koluyla zırhı destekleyip oka dokunmasını engelledi. Thomas'a başıyla işaret ederken Thomas'ın Genevieve'i zırhından çekip çıkarmasını söylüyor gibiydi. Thomas kızın ayak bileklerini tutarken keşiş onaylarcasına başını salladı, sonra cesaret vermek için bir kez daha başını salladı.
Thomas gözlerini kapatıp çekti. Genevieve bir çığlık attı. Thomas çekmeyi bırakınca Peder Clement, Thomas'ı yufka yürekli olmakla suçlarmış gibi gırtlağından bir ses çıkardı. Thomas bir kez daha çekip Genevieve'i zırhtan kurtardı. Gözlerini açtığında Genevieve'in vücudunun demir halkalardan kurtulduğunu gördü, ama uzanmış kolları ve başı hâlâ katlarıyla tamamen kaplanmış durumdaydı. Ama ok zırhtan kurtulmuştu ve Peder Clement zırhı kollarından çıkararak bir kenara attı.

Genevieve yüksek sesle bağırıp tekrar kanamaya başlayan yaranın acısından kurtulmak için başını iki yana sallarken keşiş masaya gitti. Genevieve'in keten gömleği koltuk altından beline kadar sırılsıklam olmuştu.

Peder Clement kızın yanına çömeldi. Alnına suyla ıslatılmış bez koydu, yanağını okşayıp ağzından Genevi-

eve'i rahatlatıyor gibi görünen sesler çıkardı. Derken gülümsemeye devam ederek sol dizini Genevieve'in göğsüne koydu, iki eliyle oku yakalayıp çekti. Genevieve çığlık atarken ok kanları süzülerek dışarı çıktı. Peder Clement bıçağıyla kızın gömleğini kesip yarayı ortaya çıkardı. Islak bezi yaranın üstüne koyup Thomas'ın bezi orada tutmasını işaret etti.

Keşiş masada meşgulken Thomas bezi yaraya bastırdı. Peder Clement suyla yumuşatılmış küflenmiş ekmek topağıyla geri geldi. Ekmeği yaranın üstüne koyup bastırdı. Thomas'a çuvaldan kesilmiş bir şerit verip bandaj gibi Genevieve'in göğsüne sarmasını işaret etti. Thomas'm bunu yapmak için Genevieve'i oturtması gerekti, ama kızın çok canı yanıyordu. Genevieve dik pozisyona geçer geçmez keşiş kanlı gömleğinin geri kalanını kesti, Thomas şeridi göğsüne ve omuzlarına sardı. Ancak kanla ıslanmış lapa yaraya sıkıca sarıldıktan sonra Genevieve'in dinlenmesine izin verildi. Peder Clement iyi iş çıkardığını söylemek istercesine gülümsedi. Sonra ellerini dua eder gibi birleştirip yüzünün yanına bastırdı. Genevieve'in uyuması gerektiğini anlatıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Thomas.

Peder Clement kocaman bir gülümsemeyle ağzını açınca Thomas adamın dili olmadığını gördü. Damda bir fare koşturunca ufak tefek keşiş üç-dişli bir mızrak alıp şiddetle sazlara saplamaya başladı, ama yalnızca çatıda büyük delikler açmakla kaldı.

Genevieve uykuya dalmıştı.

Peder Clement cüzamlıların ihtiyaçlarını görmek için dışarı çıktı, sonra bir mangal ve içinde biraz köz bu-

lunan topraktan yapılma bir kâseyle geri döndü. Mangalda çırayla bir ateş yakıp ateşi odunla besledi ve dumanı tütüp kızarınca Genevieve'i yaralayan oku parlak ateşin ortasına soktu. Deri kanatlar yanıp iğrenç bir koku çıkardı. Peder Clement memnuniyetle başını sallarken Thomas, ufak tefek keşişin ona neden olan şeyi cezalandırarak Genevieve'in yarasını tedavi ettiğini anladı. Suçlu ok cezalandırıldıktan sonra Peder Clement parmaklarının ucunda Genevieve'in yanına gidip ona aktı, mutlulukla gülümsedi. Masanın altında iki battaniye çıkardı, Thomas onları kızın üstüne örttü.

Genevieve'i uyur durumda bırakıp çıktı. Atları sula-yıp otlattıktan sonra manastırın şarap preslerinde ahıra koydu. Başrahip Planchard'ı görmeyi umuyordu, ama keşişler dua ediyordu. Thomas, Peder Clement'i taklit ederek, kısrağı bağırtarak kalçasından oku çektikten sonra bile hâlâ kilisedeydiler. Oku çıkarırken arka toynaklarından kurtulmak için akıllılık ederek kenara kaçması gerekmişti. Kısrak, yarayı suyla ıslatmasına izin verince boynunu okşayıp eyerleri, koşum takımlarını, okları, yaylan ve torbalan Genevieve'in artık uyanık olduğu kulübeye taşıdı. Genevieve bir çuvala dayanmış oturuyordu ve Peder Clement ona ağzından minik sesler çıkararak mantar ve kuzukulağı çorbası yediyordu. Adam Thomas'a mutlulukla gülümsedi, sonra başını bir şarkının duyulduğu avluya doğru eğdi. Cüzamlılar şarkı söylüyordu, Peder Clement de onlarla birlikte mınldandı.

Thomas için de ekmek ve çorba vardı. Yemek yedikten sonra Peder Clement geceyi geçirdiği yere gitmek üzere yanlanndan aynldı. Thomas Genevieve'in yanına uzandı. "Hâlâ acıyor, ama eskisi gibi değil."

"Bu iyi."

"Ok saplanınca acımadı. İğne yemek gibi bir şeydi."

"İyileşeceksin," dedi Thomas hararetle.

"Ne söylediklerini biliyor musun?"
"Hayır."
"Herric ve Alloise'nin şarkısı. Onlar âşıklarmış. Çok uzun zaman önce." Uzanıp parmağını Thomas'ın uzun zamandır tıraşsız olan çenesinde dolaştırdı. "Teşekkür ederim."
Bir süre sonra Genevieve tekrar uyudu. Sazlık damdan minik ay ışığı huzmeleri içeri süzülüyor, Thomas Genevieve'in alnındaki teri görebiliyordu. Ama en azından artık daha derin nefes alıyordu. Bir süre sonra Thomas da uyudu.
Hem de çok kötü bir şekilde. Gecenin bir yarısında at nalları ve bağrışan adamlarla ilgili bir rüya gördü. Uyanınca bunun rüya değil, gerçek olduğunu anladı. Manastırın çanları telaşla çalmaya başlarken doğruldu. Neler olduğuna bakması gerektiğini düşünerek battaniyeyi üstünden attı, ama sonra çan sustu ve gece yeniden sessizliğe büründü.
Thomas tekrar uyudu.

T
homas tepesinde bir adamın dikildiğini hissedip irkilerek uyandı. Uzun boylu bir adamdı bu. Kulübenin kapısından giren şafak ışığında bedeninin hatları görünüyordu. Thomas içgüdüsel olarak yana dönüp kılıcına uzandı, ama adam bir adım gerileyip onu susturmaya çalıştı. "Seni uyandırmak istemedim," dedi derin ve tehdit içermeyen bir sesle.
Thomas doğrulunca konuşanın bir keşiş olduğunu gördü. Kulübe karanlık olduğu için keşişin yüzünü göremi-yordu, ama uzun boylu, beyaz cüppeli adam Genevieve'e bakmak için ileri çıktı. "Arkadaşın nasıl?" diye sordu.
Genevieve uyuyordu. Altın rengi bir tutam saçı her nefesiyle dalgalanıyordu. "Dün gece kendini iyi hissediyordu," dedi Thomas yumuşak bir sesle.
"Bu güzel," dedi keşiş sıcak bir şekilde, sonra kapıya doğru geriledi. Genevieve'e bakmak için eğildiğinde Thomas'ın yayını almıştı. Zayıf gri ışıkta yayı inceledi. Thomas, bir yabancı yayını ellediği zaman olduğu gibi şimdi de huzursuzlandı. Ama kısa bir süre sonra keşiş yayı Peder Clement'in ilaç masasına dayadı. "Seninle konuşmak istiyorum," dedi keşiş. "Birkaç dakika sonra dışarıda buluşalım mı?"

Soğuk bir sabahtı. Zeytin ağaçlarının arasındaki çimenlerin üstüne ve kemerli yolun merkezindeki bahçeye çiğ düşmüştü. Kemerli yolun bir köşesinde ortak kullanıma açık daire şeklinde bir yalak vardı. Bir ayini geride bırakan keşişler ellerini ve yüzlerini yıkıyorlardı. Thomas yıkanan adamların arasında uzun boylu keşişi aradı, ama onu güney tarafında iki sütunun arasındaki alçak duvarda otururken buldu. Keşiş ona işaret edince Thomas adamın ne kadar yaşlı olduğunu fark etti. Yüzü derin kırışıklıklar ve nezaketle doluydu. "Arkadaşın," dedi adam Thomas yanına gidince, "harika ellerde. Peder Clement en yetenekli şifacıdır, ama o ve Peder Ramon bazı konularda anlaşamazlar, bu yüzden onları ayırmak zorunda kalıyorum. Ramön revire bakıyor, Clement cüzamlılarla ilgileniyor. Ramön ge'rçek bir hekimdir, Montpellier'de eğitim almıştır, kuşkusuz bu yüzden ona riayet etmek zorundayız, ama görünüşe göre onun dua ve bol miktarda kanatmaktan başka tedavisi yok. Her hastalık için bunları kullanıyor, ama Peder Clement kendi sihrini kullanıyor. Belki de buna izin vermemeliyim, ama şunu söylemek zorundayım ki eğer hasta olsaydım beni Peder Clement'in tedavi etmesini tercih ederdim." Thomas'a gülümsedi. "Adım Planchard."
"Başrahip mi?"
"Ta kendisi. Evimize hoş geldiniz. Dün sizi karşılayamadığım için üzgünüm. Peder Clement bana cüzamlılar evinde olmaktan dolayı telaşlandığınızı söyledi. Buna gerek yok. Benim deneyimlerime göre hastalık diğerlerine dokunmakla bulaşmıyor. Kırk yıldır cüzamlıları ziyaret ediyorum ve bir parmağımı bile kaybetmedim. Peder

Clement de onlarla birlikte yaşayıp ibadet ediyor ve hastalık onu hiç etkilemedi." Başrahip duraklayıp haç çıkardı. Thomas başta yaşlı adamın cüzama yakalanma düşüncesiyle kötülüğü kovduğunu düşündü, sonra Planchard'ın kemerli yolun karşısındaki bir şeye baktığını gördü.

Başrahibin bakışlarını takip edince sedyeyle bir adamın taşındığını gördü. Yüzü beyaz bir örtüyle kapalı olduğu ve göğsünde bir haç bulunduğu için bunun bir ceset olduğu açıktı. Birkaç adım sonra haç düştü, keşişlerin onu almak için durmaları gerekti. "Dün gece biraz heyecan yaşadık," dedi Planchard hafif bir sesle.
"Heyecan mı?"
"Çanları duymuşsundur. Korkarım çok geç çalındı. İki adam karanlıktan sonra manastıra geldi. Bizim kapımız hiç kapanmaz, bu yüzden içeri girmede zorlanmadılar. Nöbetçinin ellerini ve ayaklarını bağlayıp revire gittiler. Berat Kontu oradaydı. Seyisi ve ileriki vadide yaşanan korkunç bir çatışmadan kurtulan üç askeri onunla ilgileniyordu." Başrahip eliyle batıyı işaret etti, ama Thomas'ın o kavgaya karıştığını biliyorsa bile bir yorumda bulunmadı. "Bu askerlerden biri Kontun odasında kalıyordu. Katiller gelince uyandı, ama öldürüldü. Sonra Kontun boğazı kesildi ve katiller hayatlarını kurtarmak için kaçtılar." Yaşlı başrahip bu olayları, iğrenç cinayetler St. Sever'da sık rastlanan bir şeymiş gibi tekdüze bir sesle anlatmıştı.
"Berat Kontu mu?" diye sordu Thomas.
"Zavallı adam," dedi Planchard. "Onu sevmiştim, ama korkarım Tanrının aptallarından biriydi o da. Şaşırtıcı derecede bilgiliydi, ama hiç mantığı yoktu. Kiracıları için zorlu bir efendiydi, ama Kiliseye karşı iyiydi. Eskiden onun

cennete giden yolu satın almaya çalıştığını düşünürdüm, ama aslında bir erkek evlat istiyordu ve Tanrı onun bu isteğini hiç ödüllendirmedi. Zavallı adam, zavallı adam." Ölü Kont bekçi kulübesine taşınırken Planchard öylece seyretti. Sonra nazik bir şekilde Thomas'a gülümsedi. "Bazı keşişler katilin sen olduğun konusunda ısrarlılar!"
"Ben mi!" dedi Thomas heyecanla.
"Senin olmadığını biliyorum," dedi Planchard. "Gerçek katiller kaçarken görüldü. Dörtnala gecenin içine karıştılar." Başını iki yana salladı. "Ama rahipler bazen çok heyecanlanabiliyorlar ve heyhat, evimiz son zamanlarda çok rahatsız edildi. Sana adını sormadım."
"Thomas."
"Güzel bir isim. Yalnızca Thomas mı?"
"Hooktonlu Thomas."
"Kulağa İngiliz adı gibi geliyor," dedi Planchard. "Peki, nesin sen? Bir asker mi?"
"Okçu."
"Keşiş değil mi?" Planchard ciddi bir neşeyle sormuştu bunu.
Thomas yarı gülümsedi. "O konuyu duydunuz mu?"
"Thomas adında birinin keşiş kılığında Castillon d'Arbizon'a gittiğini biliyorum. İyi Latince konuştuğunu biliyorum. Kaleyi aldığını biliyorum ve sonra bölgeye acı yaydığını biliyorum. Pek çok gözyaşına neden olduğunu biliyorum. Bütün hayatlarını çocukları için bir şey inşa etmekle geçiren insanlar bunların birkaç dakika içinde yandığını gördüler."
Thomas ne diyeceğini bilmiyordu. Yerdeki otlara baktı. "Bundan daha fazlasını biliyor olmalısınız," dedi bir süre sonra.

"Senin ve arkadaşının aforoz edildiğini biliyorum."
"O zaman burada olmamalıyım," dedi Thomas, etrafını işaret ederek. "Kutsal yerlerden kovuldum," diye ekledi buruk bir sesle.
"Benim davetim üzerine buradasın," dedi Planchard ılımlı bir sesle. "Eğer Tanrı bu davetten memnun değilse, benden bir açıklama istemek için çok fazla beklemesi gerekmeyecek."
Thomas, incelemesine sabırla katlanan başrahibe baktı. Planchard'da Thomas'a kendi babasını hatırlatan bir şeyler vardı, ama deliliği olmayan halini. Yaşlı, kırışık yüzde azizlere has bir ifade, bir bilgelik ve otorite vardı. Thomas bu adamdan hoşlandığını biliyordu. Hem de çok hoşlanmıştı. Bakışlarını uzağa çevirdi. "Ge-nevieve'i koruyordum," diye mırıldandı, aforoz edilme nedenini açıklarken.
"Beghard'ı mı?"
"O Beghard değil," dedi Thomas.

"Olsaydı şaşardım," dedi Planchard. "Çünkü bu bölgede hiç Beghard olduğunu sanmıyorum. O sapkınlar kuzeyde toplanır. Ne deniyor onlara? Özgür Ruh Kardeşliği. Peki, neye inanıyorlar? Her şeyin Tanrıdan geldiğine, bu yüzden her şeyin iyi olduğuna! Başta çıkarıcı bir fikir, değil mi? Yalnız her şey derken her şeyi kast ediyor olmaları hariç. Her günahı, her işi, her hırsızlığı."

"Genevieve Beghard değil," diye tekrarladı Thomas inkâr ederek, ama ses tonundaki kararlılık herhangi bir inandırıcılık yansıtmıyordu.

"Onun sapkın olduğuna eminim," dedi Planchard yumuşak bir şekilde. "Ama hangimiz değiliz ki? Ama o," yumuşak ses tonu haşinleşmişti, "aynı zamanda bir katil."

"Hangimiz değiliz ki?" diye tekrarladı Thomas.

Planchard yüzünü buruşturdu. "Peder Roubert'i öldürdü."

"Ona işkence eden rahibi öldürdü," dedi Thomas. Gömleğinin kolunu sıyırıp başrahibe kolundaki işkence yaralarını gösterdi. "Ben de işkencecimi öldürdüm ve o da bir Dominik keşişiydi."

Başrahip bulutlanan gökyüzüne baktı. Thomas'ın cinayet itirafı onu rahatsız etmişe benzemiyordu, hatta sonraki sözleri buna aldırmazdan geldiğini düşündürüyordu. "Geçen gün Davud'un bir sözü aklıma geldi," dedi. " 'Dominus reget me et nihil mihi deerit.'"

" 'in loco pascuae ibi conlocavit,'" diye alıntıyı tamamladı Thomas.

"Neden senin keşiş olduğuna inandıklarını anlıyo-rum," dedi Planchard neşelenerek. "Ama bu sözün anlamı bizim koyunlar, Tanrının da çoban olduğu şeklinde değil mi? Yoksa neden bizi bir çayıra salıp asasıyla korusun? Ama çobanın, hastalandıklarında neden koyunları suçladığını anlamıyorum."

"Tanrı bizi mi suçluyor?"

"Tanrı adına konuşamam," dedi Planchard. "Yalnızca Kilise adına konuşabilirim. İsa ne diyor? 'Ego sum pastor bonus, bonus pastor animam şuam dat pro ovi-bus'." Anlamı, 'Ben iyi bir çobanım ve iyi çobanlar koyunları için hayatlarını verirler,' olan bu sözleri tercüme etmeyerek Thomas'a iltifat etti. "Ve Kilise İsa'nın elçiliğine devam ediyor ya da etmesi gerekiyor, ama bazı kilise adamları sürülerini ayırıp öldürme konusunda üzüntü verecek derecede heveslıler."

"Siz değil misiniz?"

"Değilim," dedi Planchard katı bir şekilde. "Ama içimdeki bu zayıflığın seni onayladığım anlamına geldiğini düşünme. Seni onaylamıyorum, Thomas ve kadınını da onaylamıyorum, ama Kilisenin günahkâr bir dünyaya Tanrı sevgisi getirmek için acıyı kullanmasını da onaylamıyorum. Kötülük kötülüğü doğurur, yabani ot gibi yayılır, ama iyi işler çiftçilik gerektiren narin filizlerdir." Bir süre düşündükten sonra Thomas'a gülümsedi. "Ama benim görevim yeterince açık, değil mi? İkinizi de Berat Piskoposuna verme ve ateşinin Tanrının işini yapmasına izin vermeliyim."

"Ve siz görevini yapan bir adamsınız," dedi Thomas buruk bir sesle.

"Ben, Tanrı bana yardım etsin, iyi olmaya çalışan bir insanım. İsa'nın olmamızı istediği gibi biri. Görev bazen başkaları tarafından empoze edilir ve biz bu görevin iyi biri olmamıza yardım edip etmediğini her zaman incelemeliyiz. Seni onaylamıyorum, ikinizi de onaylamıyorum, ama sizi yakmanın nasıl bir iyilik getireceğini de bilemiyorum. Bu yüzden sizi piskoposun ateşlerine teslim etmemi söylemeyen vicdanıma karşı görevimi yapacağım. Üstelik," yeniden gülümsedi, "sizi yakmak Peder Clement'in olağanüstü çabalarını ziyan etmek olur. Bana köyden bir kırıkçı çağırdığını ve Genevieve'in kaburgasını onarmaya çalışacağını söyledi, ama aynı zamanda kaburgaları onarmanın çok zor olduğunu da söyledi."

"Peder Clement sizinle konuşuyor mu?"

"Aman Tanrım, hayır! Peder Clement hiç konuşamaz. Bir zamanlar kadırga kölesiymiş. Leghorn'a ya da Sicilya'ydı galiba, yaptıkları bir akın sırasında Muham-

medciler onu esir almış. Galiba onlara hakaret ettiği için dilini koparmışlar ve başka bir şeyi daha kesmişler. Sanırım bu yüzden bir Venedik kadırgası tarafından kurtarıldıktan sonra keşiş olmuş. Şimdi arı kovanlarımızla ve cüzamlılarla ilgileniyor. Birbirimizle nasıl mı konuşuyoruz? O işaret ediyor, hareketlerle gösteriyor ve toza çiziyor, bir şekilde birbirimizi anlıyoruz."
"Peki bize ne yapacaksınız?" diye sordu Thomas.
"Yapmak mı? Ben mi? Hiçbir şey yapmayacağım! Dua etmek ve buradan ayrılacağınız zaman veda etmek hariç. Ama neden burada olduğunuzu bilmek istiyorum."
"Çünkü aforoz edildim," dedi Thomas buruk bir sesle. "Ve arkadaşlarım beni istemedi."
"Yani en başında Gaskonya'ya neden geldin?" diye sabırla sordu Planchard.
"Beni Northampton Kontu gönderdi," dedi Thomas.
"Anlıyorum." Ses tonu Thomas'ın bu soruya kaçamak cevap verdiğini anladığını gösteriyordu. "Ve Kontun da kendine göre nedenleri vardı, değil mi?"
Thomas hiçbir şey söylemedi. Karşıda Philin'i görünce elini salladı, Coredor da karşılık olarak gülümsedi; gülümsemesi oğlunun da Genevieve'nin ki gibi ok yarasının iyileştiğini gösteriyordu.
Planchard ısrar etti. "Kontun nedenleri var mı, Thomas?"
"Castillon dArbizon bir zamanlar onun mülküymüş. Orayı geri istedi."
"Çok kısa bir süre için onun mülküydü," dedi Planchard alaycı bir şekilde. "Kontun, Gaskonya'daki önemsiz bir kasabayı savunmak için adamlarını gönderecek kadar

topraksız kaldığını sanmıyorum, özellikle Calais'de ateşkes yapılmışken. Seni özel bir nedenle bu ateşkesi bozman için göndermiştir, sence de öyle değil mi?" Durakladı, sonra Thomas'ın inatçılığı karşısında gülümsedi. " 'Do-minus reget me' diye başlayan başka söz biliyor musun?"
"Biraz," dedi Thomas, üstü örtülü biçimde.
"O zaman lCalix Meus Inebrians'" sözünü de biliyor-sundur?"
" 'Kupam beni sarhoş ediyor1," dedi Thomas.
"Bu sabah yayına boş bir meraktan başka bir amacım olmaksızın baktım, Thomas," dedi Planchard. "İngiliz savaş yayı hakkında çok şey duymuştum, ama yıllardır hiç görmemiştim. Ama seninkinde çoğunda olduğunu düşünmediğim bir şey fark ettim. Gümüş bir plaka. Ve plakanın üstünde, genç adam, Vexillerin arması vardı."
"Babam bir Vexille'di."
"Demek sen soylu doğdun?"
"Piç doğdum. Babam bir rahipti."
"Baban bir rahip miydi?" Planchard şaşırmıştı.
"Rahip," diye doğruladı Thomas. "İngiltere'de."
"Vexillerin bir kısmının oraya kaçtıklarını duymuştum. Ama bu çok uzun yıllar önceydi. Peki bir Vexille neden Astarac'a geri döner?"
Thomas hiçbir şey söylemedi. Keşişler çapa ve kazıkları kapının dışına taşıyarak işlerine gidiyorlardı. "Ölü Kontu nereye götürüyorlardı?" diye sordu, başrahibin sorularından kaçmaya çalışarak.
"Atalarıyla birlikte gömülmek için Berat'a gitmeli kuşkusuz," dedi Planchard. "Katedrale varana kadar cesedi iğrenç kokacak. Babasının gömüldüğü zamanı hatırlıyorum: Koku o kadar kötüydü ki matem tutanla-

rın çoğu açık havaya kaçmıştı. Şimdi, benim sorum neydi? Ah evet, bir Vexille neden Astarac'a döner?"
"Neden dönmesin?"
Planchard ayağa kalkıp onu çağırdı. "Sana bir şey göstereyim, Thomas." Thomas'ı manastırın kilisesine götürdü. İçeri girerken parmağını kutsal su tasına daldırıp haç çıkardı, yüksek sunağa doğru dizlerini kırdı. Thomas, hayatında ilk kez aynı saygıyı göstermedi. O aforoz edilmişti. Eski şeylerin onun için eski etkisi yoktu, çünkü onlardan koparılmıştı. Başrahibi boş koridorda takip etti. Yan taraftaki sunağın arkasındaki girintiye geldiler. Planchard küçük kapıyı büyük bir anahtarla açtı. "Alt kat karanlıktır," diye uyardı. "Ve fenerim yok, bu yüzden dikkatle in."

Loş ışık merdivenlerden aşağı süzüldü; Thomas aşağıya ulaşınca Planchard elini uzattı. "Burada bekle," dedi. "Sana bir şey getireceğim. Hazine dairesi bir şey görülmeyecek kadar karanlık."

Thomas bekledi. Gözleri karanlığa alıştı ve yeraltı odasında sekiz kemerli açıklık olduğunu gördü. Sonra buranın yalnızca bir yeraltı odası değil, mezar olduğunu fark etti. Ani bir dehşetle bir adım geriledi. Kemerler kemiklerle doluydu. Kafatasları ona bakıyordu. Doğu tarafında yalnızca yarıya kadar dolu bir kemer vardı, geri kalan boşluk, yukarıdaki kilise her gün dua eden kardeşlerini bekliyordu. Burası ölülerin mahzeniydi; cennetin antresi.

Bir kilidin döndüğünü duydu, başrahibin ayak sesleri geri döndü. Elinde ahşap bir kutu vardı. "Bunu ışığa götür," dedi. "Ve bak. Kont bunu benden çalmaya çalıştı, ama ateşlenip tekrar buraya gelince ondan aldım. İyi görüyor musun?"

Thomas kutuyu merdivenlerden gelen ışığa götürdü. Kutunun eski olduğunu görebiliyordu, ahşabı kurumuştu ve bir zamanlar içi ve dışı boyanmıştı. Sonra ön tarafında çok iyi bildiği ve babasının ölümünden beri peşini bırakmayan sözlerin kalıntısını gördü: Calix Meus Inebrians.

"Vexille kalesinde kilisenin sunağındaki değerli kutsal emanetler kutusunda bulunduğu söyleniyor. Ama bulunduğu sırada boştu, Thomas. Bunu anlıyor musun?" Kutuyu Thomas'ın elinden aldı.

"Boştu," diye tekrarladı Thomas.

"Bir Vexille'i Astarac'a neyin getirdiğini biliyorum sanırım, ama burada hiçbir şey yok Thomas, hiçbir şey yok. Kutu boştu." Kutuyu geri koyup ağır sandığı kilitledikten sonra Thomas'ı yukarıya, kiliseye çıkardı. Hazine dairesinin kapısını kilitledi. Thomas'ı koridor boyunca uzanan taş çıkıntıya oturmaya davet etti. "Kutu boştu," diye ısrar etti. "Ama kuşkusuz sen bir zamanlar dolu olduğunu düşünüyorsundur. Ve buraya kutuyu dolduran şeyi bulmaya geldin."

Thomas başıyla onayladı. Kayın ağacından yapılma süpürgeleri kaldırım taşlarında hışırdarken iki çömezin kiliseyi süpürüşünü seyrediyordu. "Aynı zamanda babamı öldüren, katleden adamı da bulmaya geldim."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Kuzenim. Guy Vexille. Kendisine Astarac Kontu dediğini duydum."

"Burada olduğunu mu düşünüyorsun?" Planchard şaşırmış görünüyordu. "Öyle bir adamı hiç duymadım."

"Bence eğer burada olduğumu öğrenirse mutlaka gelecektir."

"Ve sen de onu öldüreceksin?"

"Sorgulayacağım," dedi Thomas. "Neden Kutsal Kâse'nin babamda olduğunu düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Kutsal Kâse gerçekten babanda mıymış?"

"Bilmiyorum," dedi Thomas bütün dürüstlüğüyle. "Galiba babamda olduğuna inanıyordu. Ama o zaman zaman delirirdi."

"Delirir miydi?" Soru çok yumuşak bir şekilde sorulmuştu.

"Tanrıya ibaret etmezdi," dedi Thomas. "Onunla savaşırdı. Tanrıya yalvarır, haykırır, bağırır, ağlardı. Çoğu şeyi çok açık bir şekilde görürdü, ama Tanrı kafasını karıştırırdı."

"Ya sen?"

"Ben bir okçuyum," dedi Thomas. "Her şeyi açıkça görmeliyim."

"Baban Tanrıya giden kapıyı açtı ve gözleri kamaştı, ama sen kapıyı kapalı tutuyorsun, öyle mi?"

"Belki de," dedi Thomas savunmacı bir şekilde.

"Peki, Kutsal Kâse'yi bulursan ne başarmayı umuyorsun, Thomas?"

"Barış," dedi Thomas. "Ve adalet." Bu, düşündüğü bir cevap değildi, neredeyse rahibin sorusunu geçiştirmek için vermişti.

"Barış isteyen bir asker," dedi Planchard eğlenerek. "Sen çelişkilerle dolusun. Barışı sağlamak için yakıyor, öldürüyor ve çalıyorsun." Thomas'ın itirazlarını durdurmak için elini kaldırdı. "Sana şunu söylemek zorundayım Thomas, Kutsal Kâse bulunmasa daha iyi olur. Eğer onu bulsaydım en derin denize, canavarların arasına atar ve kimseye söylemezdim. Ama eğer onu bir

başkası bulursa, hırslı adamların savaşında kazanılacak başka bir ödül olur, o kadar. Krallar onun için savaşır, senin gibi adamlar onun için ölür, Kilise onun sayesinde zengin olur ve yine barış olmaz. Ama bilmiyorum. Belki de haklısındır. Belki Kutsal Kâse bizi bolluk ve barış çağına götürür ve ben bunun için dua ediyorum. Ama dikenli tacın bulunması böyle güzellikler getirmedi. Kutsal Kâse neden sevgili Tanrımızın dikenlerinden daha güçlü olsun? Flanders ve ingiltere'de İsa'nın kan şişeleri var, ama barış getirmiyorlar. Kutsal Kâse İsa'nın kanından daha mı değerli?"

"Bazı insanlar öyle düşünüyor," dedi Thomas huzursuz bir şekilde.

"Ve o adamlar ona sahip olmak için acımasızca adam öldürürler," dedi Planchard. "Hem de kuzuyu parçalayan bir kurdun merhametiyle öldürürler ve sen benim karşıma geçmiş Kutsal Kâse'nin barış getireceğini mi söylüyorsun?" İçini çekti. "Ama belki de haklısmdır. Belki Kutsal Kâse'yi bulmanın zamanı gelmiştir. Bir mucizeye ihtiyacımız var."

"Barış getirmesi için mi?"

Planchard başını iki yana salladı. Bir süre hiçbir şey söylemedi, yalnızca iki çömeze baktı. Çok ciddi ve muazzam şekilde üzgün görünüyordu. "Bunu kimseye anlatmadım, Thomas," diye uzun sessizliği böldü. "Sen de başka kimseye anlatmama akıllılığını göstereceksin. Zaman içinde hepimiz bileceğiz ve o zaman çok geç olacak. Ama kısa bir süre önce Lombardy'de-ki bir rahibin evinden bir mektup aldım. Dünyamız tamamen değişmek üzere."

"Kutsal Kâse yüzünden mi?"

"Keşke öyle olsaydı. Hayır, çünkü doğuda bir bulaşıcı hastalık var. Korkunç bir hastalık, duman gibi yayılan, dokunduğu herkesi öldüren ve kimseye acımayan bir bela. Bize işkence etmesi için gönderilen bir musibet, Thomas." Planchard ileriye baktı, yüksek, temiz pencerelerden birinden giren eğimli gün ışığı huzmesinde dans eden tozları seyretti. "Böyle bir salgın hastalık şeytanın işi olmalı," diye devam etti başrahip, haç çıkararak. "Ve çok korkunç bir iş. Mektubu gönderen başrahip, Umbria'nın bazı kasabalarında halkın yarısının öldüğünü bildiriyor ve bana kapılarımı kapatıp içeriye hiçbir yolcuyu almamamı tavsiye ediyor. Ama bunu nasıl yapabilirim? İnsanlara yardım etmek için buradayız, onları Tanrıdan uzaklaştırmak için değil." Çatının büyük kirişlerinden ilâhi bir yardım istermiş gibi yukarılara baktı. "Karanlık geliyor, Thomas," dedi. "Ve bu insanlığın hiç görmediği kadar büyük bir karanlık. Belki, eğer Kutsal Kâse'yi bulabilir-sen bu karanlığa ışık tutabilir."

Thomas, Genevieve'in şimşeklerin altında gördüğü hayali hatırladı, parlamak üzere olan karanlığı.

"Kutsal Kâse'yi aramanın delilik olduğunu düşünmüşümdür her zaman. Hiçbir iyilik getirmeyip yalnızca kötülüğe neden olacak olan bir hayalin peşine düşmek olarak görmüşümdür. Ama şimdi her şeyin değişeceğini öğrendim." İçini çekti. "Hatta bu yaklaşan belanın Tanrı tarafından gönderilip gönderilmediğini bile merak ettim. Belki bizi yakıyor, temizliyor, böylece geriye kalanlar O'nun isteğini yapacaklar. Bilmiyorum." Başını üzgün bir şekilde iki yana salladı. "Genevieve iyileştiğinde ne yapacaksın?"

"Buraya Astarac hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye geldim."

"İnsanın çabalarının sonu yoktur. Bir tavsiyede bulunsam kızar mısın?"

"Elbette hayır."

"O zaman uzaklara git, Thomas," dedi başrahip kararlı bir şekilde. "Çok uzaklara git. Berat Kontunu kimin öldürdüğünü bilmiyorum, ama tahmin etmek zor değil. Bir yeğeni var, senin

esir aldığın, aptal, ama güçlü bir adam. Kontun onun için fidye vereceğini sanmıyorum, ama artık yeğenin kendisi Kont oldu, böylece kendi fidyesini kendisi verebilir. Eğer amcasının aradığı şeyi ararsa bütün rakiplerini öldürecektir ki bu sen oluyorsun, Thomas. Bu yüzden kendine dikkat et. Yakında buradan gitmelisin."
"Burada istenmiyor muyum?"
"İsteniyorsun, tabii ki," dedi Planchard ısrarla. "İkiniz de isteniyorsunuz. Ama bu sabah Kontun seyisi efendisinin ölümünü bildirmeye gitti ve çocuk senin burada olduğunu biliyordur. Senin ve kızın. İsimlerinizi bilmiyor olabilir, ama ikiniz... ne diyebilirim ki? Dikkati çekiyorsunuz. Bu yüzden seni öldürmek isteyen biri varsa, nereye bakması gerektiğini bilecektir Thomas. Bu yüzden gitmeni söylüyorum. Bu manastır yeterince cinayet gördü ve daha fazlasını istemiyorum." Ayağa kalkıp elini yavaşça Thomas'ın başına koydu. "Tanrı seni korusun, evlat," dedikten sonra kiliseden çıktı.
Thomas karanlığın yaklaştığını hissediyordu.

HERETIK
Joscelyn, Berat Kontu olmuştu.
Bunu hatırlayıp duruyordu ve her hatırlayışında içi büyük bir sevinçle doluyordu. Berat Kontu! Para Lordu.
Villesisle ve arkadaşı Astarac'tan yaşlı adamın uykusunda öldüğü haberiyle dönmüşlerdi. "Daha biz manastıra varmadan," dedi Villesisle, Robbie ve Sir Guilla-ume'nin önünde Joscelyn'e. Ama sonra yalnız kaldıklarında işlerin o kadar yolunda gitmediğini ve kan döküldüğünü söyledi.
"Sen bir aptalsın," diye hırladı Joscelyn. "Ben sana ne söyledim?"
"Onu boğmamı."
"Ama sen lanet olası odayı onun kanıyla ıslattın, öyle mi?"
"Başka seçeneğimiz yoktu," diye iddia etti Villesisle somurtkan bir şekilde. "Askerlerinden biri yanındaydı ve bizimle dövüşmeye çalıştı. Ama zaten ne fark eder ki? Yaşlı adam öldü, değil mi?"
Ölmüştü. Ölmüştü ve çürüyordu. Gerçekten önemli olan tek şey buydu. On dördüncü Berat Kontu cennete ya da cehenneme doğru ilerliyordu ve bu yüzden kaleleri, tımarları, kasabaları, tarım işçileri, çiftlikleri ve toplanan paralarıyla bütün Berat Joscelyn'e aitti.
Joscelyn, Robbie ve Sir Guillaume'yle bir araya geldiğinde artık yeni bir yetkisi vardı. Daha önce, amcasının fidyesini ödeyip ödemeyeceğini düşünürken, nazik davranmak için elinden geleni yapmıştı, çünkü geleceği kendisini esir alanların iyi niyetine bağlıydı. Ama şimdi onlara karşı kaba olmasa da soğuktu ve onlar yalnızca birer maceracı, kendisi ise güney Fransa'nın en zengin soylularından biri oldu-

ğu için bu tavrı çok yerindeydi. "Fidyem," diye bildirdi düz bir sesle, "yirmi bin florin."
"Kırk bin," dedi Sir Guillaume hemen.
"O benim esirim!" Robbie Sir Guillaume'ye döndü.
"Ne olmuş?" diye sinirlendi Sir Guillaume. "Değeri kırk binken yirmi bine razı mı olacaksın?"
"Yirmi bine razı olacağım," dedi Robbie. Bu gerçekten de bir servet, kraliyet düküne uygun bir fidyeydi. İngiliz parasıyla üç bin pounda eşitti, bir adamın lüks içinde yaşamasına yeterdi.
"Ve esir atlar ve adamlar için üç bin florin daha," diye ekledi Joscelyn.
"Kabul," dedi Robbie, Sir Guillaume itiraz edemeden.
Sir Guillaume, Robbie'nin fidye teklifini bu kadar kolay kabul etmesinden tiksinmişti. Norman, yirmi bin florinin iyi bir rakam olduğunu biliyordu, düşünmeye cesaret bile edemeyeceği kadar iyi bir para, çünkü o yalnızca birkaç atlının nehri geçip pusuya düşmesini beklemişti. Ama yine de Robbie'nin çok hızlı bir şekilde kabul ettiğine inanıyordu. Bir fidye üzerinde anlaşmak genellikle aylar sürerdi. Çekişe çekişe pazarlık edilir, haberciler teklifleri ve karşı teklifleri, ret cevaplarını ve tehditleri taşırdı, ama Joscelyn ve Robbie bütün her şeyi birkaç dakika içinde tamamlamıştı. "Para gelene kadar sen burada kalıyorsun," dedi Sir Guillaume, Jos-celyn'e bakarak.

"O zaman sonsuza dek burada kalırım," dedi Joscelyn sakin bir şekilde. "Paranın serbest kalabilmesi için mirasımı almalıyım."
"Yani senin öylece gitmene izin mi vereceğim?" diye sordu Sir Guillaume asık suratla.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Robbie.
Sir Guillaume İskoç'a baktı, sonra Joscelyn'a döndü ve müttefik olduklarını gördü. Joscelyn'in ters dönmüş kalkanını çevirenin Robbie olduğunu düşündü. Bu hareketi daha önce fark etmiş, ama aldırmamaya karar vermişti. "Onunla gideceksin ve o senin esirin, öyle mi?" dedi ifadesiz bir sesle.
"Benim esirim," dedi Robbie.
"Ama burada komuta bende," diye ısrar etti Sir Guillaume. "Ve fidyenin bir kısmı benim. Bizim." Eliyle garnizonun geri kalanını işaret etti.
"Payınız ödenecek," dedi Robbie.
Sir Guillaume, Robbie'nin gözlerinin içine bakınca, bakışlarına karşılık vermeyen genç bir adam gördü, kime bağlı olduğu belli olmayan, Joscelyn'le birlikte Berat'a gitmeyi teklif eden genç bir adam. Norman, Robbie'nin geri dönmeyeceğinden şüphelenip haçın asılı durduğu girintiye doğru gitti. Thomas'ın Genevi-eve'in yüzüne tuttuğu haçtı bu. Haçı duvardan alıp Robbie'nin önündeki masaya koydu. "Payımızın ödeneceğine yemin et."
"Yemin ediyorum," dedi Robbie ciddi bir şekilde ve elini haçın üstüne koydu. "Tanrı ve annemin hayatı üzerine yemin ederim." Joscelyn eğleniyormuş gibi görünerek seyrediyordu.
Sir Guillaume böylece teslim oldu. Joscelyn'i ve diğer esirleri elinde tutabileceğini ve sonunda fidye parasının aktarılmasının bir yolunu bulacaklarını biliyordu, ama bunun haftalarca huzursuzlukla yaşamaları anlamına geleceğini de biliyordu. Robbie'nin destekçileri, ki sayıları oldukça fazlaydı, özellikle garnizo-

na katılan Routierler, bekleyerek parayı riske attığını ya da onları atlatarak parayı kendisinin almayı planladığını iddia edeceklerdi. Robbie bu huzursuzluğu kışkırtacak ve sonunda garnizon dağılacaktı. Belki de garnizon zaten dağılacaktı, çünkü Thomas olmadan orada kalmak için bir neden olmayacaktı. Adamlar Kutsal Kâse'yi aramak için orada olduklarını bilmiyorlardı, ama Thomas'm ısrarcılığını, bir amacı olduğunu, yaptıklarının bir anlamı olduğunu seziyorlardı; şimdi Sir Guillaume biliyordu ki onlar yalnızca kaleyi ellerinde tutabilirlerse şanslı sayılacak bir grup Routier'di. Hiçbiri uzun süre orada kalmayacaktı. Rob-bie payını ödemese bile Sir Guillaume yine de oraya geldiğinden daha zengin olarak ayrılacaktı, ama eğer Robbie sözüne sadık kalırsa Sir Guillaume'nin, Nor-mandiya'daki topraklarını çalanlardan intikam alması için gereken adamı toplayacak kadar parası olurdu.
"Paranın bir hafta içinde burada olmasını bekliyorum," dedi Sir Guillaume.
"İki," dedi Joscelyn.
"Bir hafta!"
"Deneyeceğim," dedi Joscelyn, kabaca.
Sir Guillaume haçı ileri doğru itti. "Bir hafta!"
Joscelyn uzunca bir süre için Sir Guillaume'ye baktı, sonra bir parmağını İsa'nın bedenine koydu. "Eğer çok ısrar ediyorsa," dedi. "Bir hafta."
Joscelyn ertesi gün yola çıktı. Zırhını kuşanmıştı, sancağı, atları, askerleri kendisine geri verilmişti. Robbie Douglas ve hepsi de Gaskon olup Thomas'a hizmet eden, ama altını Berat Kontundan almayı tercih eden on altı adamı da onunla birlikte gidiyordu. Sir Guillaume,

Castillon d'Arbizon'a geldiği adamlarla kalmıştı, ama bu en azından okçularının olduğu anlamına geliyordu. Kalenin en üst surlarında dikilip Joscelyn'in gidişini seyretti. İngiliz asker John Faircloth ona katıldı. "Bizden ayrılıyor mu?" diye sordu, Robbie'yi kast ederek.
Sir Guillaume başıyla onayladı. "Bizden ayrılıyor. Onu bir daha görmeyeceğiz."
"Peki ne yapacağız?" diye sordu Faircloth, bu kez Fransızca olarak.

"Parayı bekleyip gideceğiz."
"Öylece gidecek miyiz?"
"Başka ne yapabiliriz ki? Northampton Kontu bu kasabayı istemiyor, John. Bize yardım edecek birilerini göndermeyecektir. Burada kalırsak ölürüz."
"Ve Kutsal Kâse olmadan gidecek ya da öleceğiz," dedi Faircloth. "Kont bizi buraya bunun için mi gönderdi? Kutsal Kâse'yi biliyor muydu?"
Sir Guillaume başıyla onayladı. "Yuvarlak masa şövalyeleri," dedi eğlenerek. "Bu biziz."
"Ve araştırmayı terk mi edeceğiz?"
"Bu delilik," dedi Sir Guillaume güçlü bir şekilde. "Kahrolası bir delilik. Öyle bir şey yok, ama Thomas olabileceğini düşünüyordu ve Kont gösterilen çabaya değeceğini söyledi. Ama bu tam bir delilik. Ve şimdi de Robbie bu deliliğin etkisine kapıldı, ama Kutsal Kâse'yi bulamayacak, çünkü öyle bir şey yok. Yalnızca biz varız ve de çok sayıda düşman, bu yüzden parayı alıp eve gideceğiz."
"Ya parayı göndermezlerse?" diye sordu Faircloth.
"Onur diye bir şey var, değil mi?" diye sordu Sir Guillaume. "Yani biz yağmalıyoruz, hırsızlık yapıyoruz, te-

cavüz ediyoruz ve öldürüyoruz, ama birbirimizi fidye konusunda asla kandırmıyoruz. Sevgili İsa! Böyle bir şey olsa bir daha kimse kimseye güvenmezdi." Duraklayıp vadinin ucunda duran Joscelyn'e ve maiyetine baktı. "Şu serserilere bak," dedi. "Bizi seyrediyorlar. Bizi buradan nasıl çıkaracaklarını düşünüyorlar."
Atlılar gerçekten de Castillon d'Arbizon kulesine son bir kez bakıyorlardı. Joscelyn, Northampton Kontunun küstah sancağının hafif rüzgârda nasıl yükselip alçaldığını seyredip yere tükürdü. "Onlara gerçekten para gönderecek misin?" diye sordu Robbie'ye.
Robbie bu soru karşısında şaşırarak baktı ona. "Elbette." Üzerinde anlaştıkları fidye ödendikten sonra onuru, Sir Guillaume'nin payını ödemesi için ısrar ederdi. Aksini yapmak hiç aklına gelmemişti.
"Ama düşmanımın sancağını dalgalandırıyorlar," dedi Joscelyn. "Sen onlara parayı gönderdikten sonra, benim geri almama engel olacak ne var?" Robbie'ye bakıp bir cevap bekledi.
Robbie bu önerinin sonuçlarını düşünmeye çalıştı, bu sonuçları onuruna karşı sınadı, ama para gönderildiği sürece onurunun tatmin olacağını düşündü. "Ateşkes istemediler," dedi tereddütle. Joscelyn'in beklediği cevap da buydu, çünkü Joscelyn'in para ödenir ödenmez bir savaş başlatabileceği anlamına geliyordu. Gülümseyerek yoluna devam etti.
O akşam Berat'a vardılar. Bir asker önden gitmiş, kasabayı yeni Lordlarının gelişi konusunda uyarmıştı. Doğu kapısının yarım mil açığında konsoloslar ve rahiplerden oluşan bir heyet onu karşıladı. Ona hoş geldin demek için diz çöktüler. Rahipler ona katedralin

bazı değerli kutsal emanetlerini sundular. Yakup'un merdiveninden bir parça, beş bini doyurmak için kullanılan balıklardan birinin kemikleri, St. Gudule'un sandalı ve İsa'yla birlikte ölen iki hırsızı haça germek için kullanılan bir çivi. Bütün bunlar eski Kontun kasabaya armağanıydı ve şimdi yeni Kontun atından inip, hepsi altın, gümüş veya kristal içinde saklanan bu kutsal emanetlere gereken saygıyı göstermesi bekleniyordu. Joscelyn kendisinden ne beklendiğini biliyordu, ama eyerinin üstünden eğilip öfkeyle rahiplere baktı. "Piskopos nerede?"
"Hasta. Lordum."
"Beni karşılayamayacak kadar mı hasta?"
"Hasta, Lordum, çok hasta," dedi rahiplerden biri. Joscelyn adama bir an için baktı, sonra birden bu açıklamayı kabul etti. Atından inip kısaca diz çöktü, kutsal eşyalara doğru haç çıkarıp, yeşil kadife minder üzerinde kasabanın anahtarını sunan konsolosları kabaca selamladı. Joscelyn'in anahtarları alıp karşılığında nazik bir söz söylemesi gerekiyordu, ama onun karnı açtı ve susamıştı, bu yüzden tekrar atına atlayıp diz çökmüş konsolosların yanından hızla geçip gitti.

Süvari alayı kasabaya, nöbetçiler yeni Lordlarını karşılamak için diz çöktükleri batı kapısından girdi. Atlılar Berat'ın inşa edildiği iki tepe arasında atlarına atladı. Sol taraflarındaki alçak tepede kalesi ya da kule külahı olmayan uzun, alçak bir kilise şeklindeki katedral, sağ taraflarında yüksek tepedeki kaleye uzanan kaldırım taşı döşeli yol vardı. Caddede, atları tek sıra halinde gitmeye zorlayan tabelalar asılıydı, karşı tarafta ise vatandaşlar diz çökmüş kutsama sözleri söylüyorlardı.

Bir kadın taşların üstüne asma yaprakları sermişti, bir han sahibi bir tepside şarap sürahisi sunuyordu, ama Joscelyn'in atı yandan adama çarpınca şarap döküldü.

Cadde, ezilmiş sebzelerin her yana saçıldığı, inek, koyun ve keçi pisliğiyle leş gibi kokan bir pazara açılıyordu. Kale artık önlerindeydi. Muhafızlar Joscelyn'in yaverinin taşıdığı Berat sancağını tanıyınca kapılar açıldı.

Derken her şey Robbie için çok şaşırtıcı bir hal aldı. Atı bir hizmetkâr tarafından alındı, doğu kulesinde kendisine içinde bir yatak ve şöminenin bulunduğu bir oda verildi. O akşam dul Kontesin de davet edildiği tatsız bir ziyafet verildi. Kontes ufak tefek, tombul ve güzel bir kızdı. Ziyafetin sonunda Joscelyn kızı bileğinden tutup kendisinin yeni, yaşlı Kontun eski yatak odasına götürdü. Askerler üç hizmetçi kızı soyup sırayla kullanırken Robbie salonda kaldı. Ortadan kaybolmadan önce Joscelyn tarafından cesaretlendirilen diğerleri raflardan eski parşömen yığınlarını indirip güçlü ve parlak bir şekilde yanan ateşi beslediler. Sir Henri Courtois hiçbir şey söylemeden seyretti, ama sonunda Robbie kadar sarhoş oldu.

Ertesi sabah rafların geri kalanı boşaltıldı. Kitaplar pencereden yeni bir ateşin yakıldığı kalenin avlusuna atıldı. Çok keyifli olan Joscelyn odanın temizliğini denetledi, aralarda da ziyaretçi kabul etti. Bazıları amcasının hizmetkârları, işlerinin güvende olduğundan emin olmak isteyen avcılar, zırhçılar, mahzende çalışanlar ve kâtiplerdi. Bazıları Joscelyn'in yeni bölgesindeki daha önemsiz Lordlardı ve sadakat yemini etmeye gelmişlerdi. Ellerini Kontunkilerin arasına koyup sada-

kat yemini ettiler, karşılığında Joscelyn'in kendi adamları olduklarını gösteren bir öpücük aldılar. Adalet isteyen ricacılar, merhum Kontun borçlu olduğu ve yeğeninin borçlarına sadık kalacağını umma cüreti gösteren daha çaresiz durumdaki adamlar geldi. Amcasının ruhu için ayin yapabilmeleri için yeni Kontun kendilerine para vermesini isteyen bir düzine rahip ziyaretçiler arasındaydı. Berat'm konsolosları kırmızı ve mavi kaftan-larıyla merdivenleri tırmanıp kasabanın vergilerinin neden azaltılması gerektiğini anlattılar; bütün bunların arasında Joscelyn daha fazla kitap yakmaları, parşömenleri ateşe atmaları için haykırıp duruyordu. Genç ve endişeli bir keşiş belgeleri incelemeyi daha bitirmediğini söylemek için gelince Joscelyn onu salondan kovalarken keşişin daha fazla belgeyle dolu inini buldu. Hepsi ateşe atılırken keşiş gözyaşları içinde kaldı.

Yeni bulunan parşömenler, avluda alevli parçaları dağılarak yanıp kalenin ahırlarının sazlık damlarını tehdit ederken, hiç de hasta olmadığı belli olan piskopos çıkageldi. Yanında bir düzine kilise görevlisi vardı ve aralarında yaşlı Kontun seyisi Michel de bulunuyordu.

Piskopos Joscelyn'in dikkatini çekmek için asasını taşa vurdu, yeni Kont onu fark etme lütfunu gösterince piskopos asasını Joscelyn'e doğrulttu. Adamlar karşılarında bir dramanın oynanacağını fark ederken avluya bir sessizlik çöktü. Yuvarlak yüzünde alevler parlarken Joscelyn kavgacı görünüyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu yeterince saygı göstermediğini düşündüğü piskoposa.

"Amcanın nasıl öldüğünü bilmek istiyorum," diye sordu piskopos.

Joscelyn temsilcilere doğru birkaç adım attı, çizmelerinin sesi kale duvarlarından yankılandı. Avluda en az yüz adam vardı ve yaşlı Kontun öldürüldüğünden kuşkulanan bazıları haç çıkardı, ama Joscelyn hiç endişeli görünmüyordu. "Uykusunda, hastalıktan öldü," dedi yüksek sesle.

"Garip bir hastalık," dedi Piskopos. "Adamı kesik bir boğazla bırakıyor."

Avluda dolaşan mırıltılar bir kızgınlık kükremesine dönüştü. Sir Henri Courtois ve yaşlı Kontun bazı askerleri ellerini kılıçlarının kabzasına koydular, ama Joscelyn meydan okumaya hazırdı. "Beni neyle suçluyor-sun?" diye hırladı piskoposa.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum," dedi Piskopos. Yeni Kontla bir kavgaya girişmek istemiyordu, en azından şimdilik, bu yüzden onun yerine kiralık adamlarına saldırdı. "Ama adamlarını suçluyorum. Bu adam," Michel'i ileri çıkardı, "adamlarının amcanın boğazını kestiğini görmüş."

Avluda tiksinti dolu mırıltılar dolaştı, askerlerden bazıları ona destekleri konusunda güvence vermek istercesine Sir Henri Courtois'e yaklaştılar. Joscelyn protestolara aldırmayıp Villesisle'yi aradı. "Seni amcamın durumunu öğrenmen için gönderdim. Şimdi onu öldürdüğünü mü duyuyorum?"

Villesisle bu suçlamaya o kadar şaşırmıştı ki hiçbir şey söylemedi. Yalnızca inkâr edercesine başını iki yana salladı, ama kendinden hiç emin görünmediği için oradaki her adam onun suçundan emin oldu. "Adalet mi istiyorsun, piskopos?" diye seslendi Joscelyn omzunun üzerinden.

"Amcanın kanı bunun için haykırıyor," dedi piskopos. "Ve mirasının yasallığı buna bağlı."

Joscelyn kılıcını çekti. Zırh giymemişti, üzerinde yalnızca külot pantolonu, çizmeleri ve kemerli yünlü yeleği vardı. Villesisle ise çoğu kılıç darbesine karşı dayanıklı olan deri bir ceket giymişti, ama Joscelyn kılıcını Villesisle'nin kendi kılıcını çekmesini işaret eder şekilde oynattı. "Dövüşle yargılama, piskopos," dedi.

Villesisle geriledi. "Ben yalnızca sizin söylediğinizi..." diye başladı, ama hızla geri çekilmek zorunda kaldı, çünkü Joscelyn iki hızlı hamleyle saldırıya geçmişti. Villesisle bunun baş belası bir piskoposu yatıştırmak için sergilenen bir oyun değil, gerçek bir dövüş olmasından korkuyordu. Kalıcını çekti. "Lordum," diye yalvardı Joscelyn'e.

"İyi görünmesini sağla," dedi Joscelyn yumuşak bir sesle, "sonra her şeyi hallederiz."

Villesisle büyük bir rahatlama hissetti, sonra sırıtıp bir hamle yaptı, Joscelyn hamleyi savuşturdu. Seyreden adamlar, iki adamın önünde dövüştüğü ateşin etrafında yarım daire şeklinde dizildi. Villesisle acemi değildi, turnuvalarda ve kavgalarda dövüşmüştü, ama kendisinden daha uzun boylu ve güçlü olan Joscelyn karşısında endişeliydi. Bu avantajlarını kullanan Joscelyn kılıcını geniş hamlelerle savurdu, Villesisle bu hamleleri umutsuzca karşılamaya çalıştı. Her kılıç çarpışması, biri kalenin perde duvarından, diğeri büyük kale burcundan olmak üzere iki kez yankılanıyordu. Villesisle geriledi, geriledi, sonra Joscelyn'in öldürücü hamlesinin dumanlı havaya gitmesi için hızla kenara sıçradı. Birden ileri atılarak saldırıya geçti, ama Jos-

celyn bunu bekliyordu. Hamleyi döndürüp, ileri doğru itti. Öyle ki Villesisle'ın ayakları yerden kesildi, kaldırım taşlarının üstüne serildi. Joscelyn tepesine dikildi. "Bundan sonra seni hapse atmak zorunda kalabilirim," dedi fısıltıyla. "Ama kısa bir süre için." Sonra sesini yükseltti. "Sana gidip amcamla konuşmanı emrettim. Bunu inkâr mı ediyorsun?"

Villesisle bu aldatmacadan memnundu. "İnkâr etmiyorum, Lordum," dedi.

"Tekrar et!" diye emretti Joscelyn. "Yüksek sesle!"

"İnkâr etmiyorum, Lordum!"

"Ama onun boğazını kestin," dedi Joscelyn. Villesis-le'a ayağa kalkmasını işaret etti. Rakibi ayağa kalkınca ileri doğru çıkıp kılıcını tırpan gibi salladı, avluda yine üçlü ses çınladı. Kılıçlar ağırdı, darbeler beceriksiz, ama seyreden adamlar Joscelyn'in daha büyük bir beceriye sahip olduğunu düşünüyorlardı. Ancak Sir Henri, Villesisle'ın bütün gücünü kullanıp kullanmadığını merak ediyordu. Kılıcını sallarken rakibine yaklaşmaya çalışmıyordu, oysa geri çekilmek Joscelyn için zor bir iş değildi. Yanan kitaplar ve parşömenler yan tarafında kükrüyor, alnında terlerin birikmesine neden oluyordu. Koluyla terini sildi. "Bu adamdan kan çıkarırsak bunu suçunun işareti olarak kabul edecek misin, piskopos?" diye sordu.

"Edeceğim," dedi piskopos. "Ama bu yeterli bir ceza olmayacak."

"Ceza, Tanrının vermesi için bekleyebilir," dedi Joscelyn ve Villesisle'a gülümsedi, o da karşılık verdi. Sonra Joscelyn rakibine doğru kaygısızca yaklaştı, sağ tarafını darbe için açtı; Villesisle bir hamle

yapmaya, böylece dövüşü gerçekmiş gibi göstermeye davet edildiğini anladı. İtaat ederek büyük, hantal kılıcını Joscelyn'in karşılamasını bekleyerek savurdu, ama Joscelyn geri çekilip kılıcını, darbeyi ileri doğru sürecek şekilde kullandı, bu yüzden Villesisle ağır kılıcın ivmesiyle kendi etrafında döndü. Soğuk bakışlı ve şimşek gibi hızlı Joscelyn kendi kılıcını geri getirip bileğinin en hafif hareketiyle büktü ve kılıcın ucu Villesisle'ın boğazına girdi. Orada takılı kalan kılıcı Joscelyn biraz daha itti, çeliği çevirdi, kan bıçaktan aşağı doğru akıp kenarlarından taşmaya başladı. Villesisle yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle dizlerinin üstüne çökerken Joscelyn hâlâ gülüyordu. Villesisle'm kılıcı tangırtıyla yere düştü. Boğazın-daki kesik yüzünden nefesi kırmızı kabarcıklar halinde çıkıyordu. Joscelyn kılıcı bir kez daha şiddetle itince Villesisle'm göğsüne girdi. Ölen adam nefes borusuna sokulan kılıçla öylece asılı kaldı. Joscelyn kılıcı bir daha büktü, iki elini kabzasına koyup çeliği muazzam bir güçle çekti, Villesisle'm bedeni sarsılırken kan fıskiyesi Joscelyn'in kollarına kadar sıçradı.

Villesisle yana doğru düşüp ölürken izleyiciler soluklarını bıraktı. Villesisle'm kanı kaldırım taşlarının arasından sızıp ateşle buluşarak tısladı.

Joscelyn, dönüp ikinci adama, Villesisle'm cinayet ortağına baktı. Adam dönüp kaçmaya çalıştı, ama diğer askerler tarafından yakalanıp meydana doğru itildi. Dizlerinin üstüne çöküp Joscelyn'den merhamet dilendi. "Merhamet istiyor," diye piskoposa seslendi Joscelyn. "Ona merhamet gösterir misin?"
"Adaleti hak ediyor," dedi piskopos.

Joscelyn kılıcının kanını gömleğine silip kınına soktu. Sonra Sir Henri Courtois'e döndü. "Asm," diye emretti kısaca.

"Lordum..." diye yalvarmaya başladı adam, ama Joscelyn dönüp adamın ağzına öyle şiddetli bir tekme indirdi ki adamın çenesini yerinden oynattı. Adam dengesini yeniden kazandığında Joscelyn ayağını sürterek geri çekip mahmuzuyla neredeyse adamın kulağını kopardı. Sonra açıkça bir öfke nöbeti geçirerek eğildi, kanlı adamı kaldırdı. Onu bir saniye için kol boyu mesafede tutup turnuvalarda eğitilmiş bir adamın bütün gücüyle geriye savurdu. Adam ayağı takılıp ateşe düşerken çığlık attı. Elbiseleri alev aldı. Seyirciler şaşkınlıkla yutkundu, yanan adam sendeleyerek alevlerin arasından çıkmaya çalışırken bazıları bakışlarını kaçırdı. Kendisi alevlere atılma riskiyle karşı karşıya olan Joscelyn adamı geri itti. Adam yeniden çığlık attı. Saçları alev alıp parlak bir şekilde yandı. Adam korkunç bir şekilde kasılarak ateşin en sıcak yerine devrildi.

Joscelyn piskoposa döndü. "Tatmin oldun mu?" diye sordu. Sonra kollarındaki közleri temizleyerek yürüyüp gitti.

Piskoposun işi bitmemişti. Kitaplardan ve raflardan temizlenmiş olan büyük salonda Joscelyn'i yakaladı. Gösterdiği çabayla susayan yeni Kont sürahiden şarap doldu-ruyordu. Joscelyn piskoposa tatsız bir şekilde baktı.
"Sapkınlar Astarac'ta," dedi piskopos.

"Herhalde her yerde sapkın vardır," dedi Joscelyn umursamazca.

"Peder Roubert'i öldüren kız burada," diye ısrar etti piskopos. "Ve onu yakma emirlerimizi reddeden adam."

Joscelyn gümüş zırh içindeki altın saçlı kızı hatırladı. "O kız," dedi sesinde ilgilendiğini gösteren bir ifadeyle. Kadehindekini bitirip bir daha doldurdu. "Burada olduklarını nereden biliyorsun?"
"Michel oradaydı. Ona da keşişler söylemiş."

"Ah evet," dedi Joscelyn. "Michel." Gözlerinde cinayet isteğiyle amcasının seyisine doğru yürüdü. "Hikâyeler anlatan Michel. Yeni Lorduna gelmek yerine Piskoposa koşan Michel."

Michel aceleyle bir adım geri çekildi, ama piskopos Joscelyn'in önüne geçerek onu kurtardı. "Michel bana hizmet ediyor artık. Ona el sürmek Kiliseye saldırmak demektir."

"Yani hak ettiği gibi onu öldürürsem beni yakacaksınız, öyle mi?" dedi alaycı bir şekilde. Michel'e doğru tükürüp döndü. "Peki, ne istiyorsun?" diye sordu piskoposa.

"Sapkınların yakalanmasını," dedi piskopos. Bu yeni ve şiddet dolu Lord karşısında biraz gergindi, ama kendini cesur olmaya zorladı. "Tanrı ve Kutsal Kilisesinin hizmeti adına Genevieve olarak bilinen Beghard'ı ve kendine Thomas diyen İngiliz'i yakalamak için adam göndermenizi talep ediyorum. Buraya getirilip yakılmalarını istiyorum."

"Ama ben onlarla konuşmadan önce değil." Yeni bir sesti bu, soğuk olduğu kadar keskin bir ses. Joscelyn, piskopos ve salondaki herkes bir yabancının belirdiği kapıya baktı.

Joscelyn avludan çıktığından beri nal seslerinin farkındaydı, ama bunun önemli olduğunu düşünmemişti. Kale bütün sabah gelen gidenlerin sesiyle doluydu, ama

şimdi fark ediyordu ki Berat'a yabancılar gelmişti ve yarım düzinesi şu anda salonun kapısındaydı. Liderleri konuşan adamdı ve Joscelyn'den bile daha uzun boyluydu. Siyah saçlarla çevrili sert, uzun ve solgun yüzüyle zayıf bir adamdı. Siyahlar giymişti. Siyah çizmeler, siyah külot pantolon, siyah yelek, siyah pelerin, siyah geniş kenarlı bir şapka ve siyah bezle sarılı kılıç kını. Mahmuzlan bile siyah metalden yapılmıştı. Bir engizisyon üyesi ne kadar merhametliyse o kadar dindar olan Joscelyn birden haç çıkarma isteği duydu. Adam şapkasını çıkarınca onu tanıdı. Bu Harlequin'di, Avrupa'daki turnuva sahalarında çok para kazanan esrarengiz şövalye, Joscelyn'in hiç yenemediği adam. "Sen Harlequ-in'sin," dedi Joscelyn, sesinde suçlamayla.

"Bazen o isimle tanınırım," dedi adam. Piskopos ve bütün rahipleri haç çıkardı, çünkü bu isim, bu adamın şeytana ait olduğunu ifade ediyordu. Uzun boylu adam bir adım daha atıp ekledi. "Ama gerçek adım, Lordum, Guy Vexille."

Bu isim Joscelyn için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama piskopos ve rahipleri bir kez daha haç çıkardılar. Piskopos kendini korumak istercesine asasını ileri doğru uzattı.

"Peki, burada ne halt ediyorsun?" diye sordu Joscelyn.

"Dünyaya ışık getirmek için geldim," dedi Vexille.

Ve on beşinci Berat Kontu Joscelyn ürperdi. Nedenini bilmiyordu. Yalnızca karanlığa ışık tutmak için gelmiş olan Harlequin denen bu adamdan korktuğunu biliyordu.

Kırıkçı fazla bir şey yapamayacağını söyledi ve yaptığı her şey Genevieve'e dayanılmaz acılar verdi. Ama işi bittikten ve Genevieve'in omzu ve sol göğsü yeni kanla ıslandıktan sonra Peder Clement onu yumuşak bir şekilde temizleyip yarasına bal döktü, tekrar çuvalla sardı. İyi olan şey Genevieve'in birden doymak bilmez şekilde acıkmasıydı. Thomas ona ne getirirse yiyip bitiriyordu, ama Tanrı biliyor ya Thomas'ın getirdikleri çok azdı, çünkü Astarac'ı yağmaladıkları sırada köyde hiç yiyecek bırakmamışlardı ve manastırın stokları da köylüleri doyururken tükenmişti. Yine de biraz peynir, armut, ekmek ve bal vardı ve Peder Clement biraz daha mantar çorbası yapmıştı. Cüzamlılar ormana gidip bütün keşişlere sunulan mantarları topluyorlardı. Aralarından bazıları günde iki kez çanlarını çalarak manastırın arkasına geçiyor, basamakları çıkıyor, küçük bir pencerenin manastır kilisesinin sunağına baktığı çıplak taş odaya geliyordu. Burada ibadet etmeleri serbestti. Thomas da Başrahip Planchard'la konuşmasının ikinci ve üçüncü gününde onlarla birlikte gitti. Aforoz edilmesi onun hiçbir kiliseye kabul edilmemesi anlamına geldiği için isteyerek gitmiyordu. Peder Clement ısrarla kolundan çekiştiriyordu ve Thomas onun isteğini yerine getirince yüzünde içten bir gülümseme beliriyordu.

Kırıkçının onu iyice bağırttığının ertesi günü Gene-vieve de onunla birlikte gitti. Hâlâ zayıf olsa ve sol kolunu pek kıpırdatamasa da artık iyi yürüyebiliyordu. Ok ciğerlerini ıskalamıştı ve Thomas Genevieve'in bu yüzden hayatta kaldığını düşünüyordu. O ve Peder Clement'in bakımı sayesinde. "Öleceğimi sandım," diye itiraf etti Thomas'a.

Thomas yaklaşan salgın hastalığı düşündü. Bu konuda daha fazla bir şey duymamıştı ve şimdilik Gene-vieve'e söylememişti. "Ölmeyeceksin" dedi Genevieve'e. "Ama kolunu oynatmahsın."
"Oynatamam. Acıyor."
"Oynatmalısın." Kendi kolları ve elleri işkencecisi tarafından yaralandığında onları bir daha kullanamayacağını sanmıştı, ama en başta Robbie olmak üzere arkadaşları onu yayıyla alıştırma yapmaya zorlamıştı. Rob-bie'nin şu anda nerede olduğunu merak etti. Castillon d'Arbizon'da kalmış mıydı acaba? Bu düşünce onu korkutuyordu. Robbie Astarac'ta kendisini arar mıydı? Arkadaşlıkları gerçekten nefrete dönüşmüş müydü? Robbie değilse başka kim gelirdi? Manastırda bulunuşu haberlerin yayılma şekliyle gözle görülmez bir şekilde yayılacak, tavernalarda hikâyeler anlatılacak, satıcılar dedikoduyu bir kasabadan diğerine taşıyacak ve kısa süre içinde Berat'taki herkes öğrenecekti. "Yakında gitmemiz gerek," dedi Genevieve'e.
"Nereye?"
"Uzağa. İngiltere'ye olabilir mi?" Başarısız olduğunu biliyordu. Kutsal Kâse'yi burada bulamayacaktı ve kuzeni gelse bile Thomas onu nasıl yenebilirdi? O, tek başınaydı ve kendisine yardım edebilecek yaralı bir kadın vardı yalnızca. Guy Vexille ise bütün bir Conroi'yle yolculuk ediyordu. Rüya bitmişti ve gitme zamanı gelmişti.
"İngiltere'nin soğuk olduğunu duymuştum," dedi Ge-nevieve.
"Güneş daima parlar," dedi Thomas ciddi bir şekilde. "Hasat her zaman iyi gider ve balıklar nehirden doğruca kızartma tavalarına atlar."

Genevieve gülümsedi. "O zaman bana İngilizce öğretmelisin."
"Biraz biliyorsun zaten."
"Kahrolasıyı biliyorum ve lanet olası kahrolasıyı biliyorum, bir de İsa bize kahrolası yardım et var."
Thomas güldü. "Okçu İngilizcesini öğrendin," dedi. "Ama sana geri kalanını anlatırım."
Ertesi gün yola çıkmaya karar verdiler. Thomas oklarını bir yığın yaptı, Genevieve'in zırhındaki kurumuş kanı temizledi. Manastırın marangozundan bir kerpeten alıp zırhı elinden geldiğince tamir etti, parçalanan halkaları kabaca birbirine tutturdu. Atları otlamaları için zeytinliğe bağladı. Vakit hâlâ erken olduğu için kaleye doğru yürüdü. Atalarının Lordlar olduğu kaleye son bir kez bakmaya kararlıydı.
Manastırdan çıkarken Philin'le karşılaştı. Coredor oğlunu revirden çıkarmıştı. Oğlanın bacağı manastırın asmalarını tutmaları için kullanılan yarım düzine kestane tahtasıyla sarılmıştı. Çocuğu ata bindirmiş güneye götürüyordu. "Burada daha uzun kalmak istemedim. Beni hâlâ cinayetten arıyorlar," dedi Thomas'a.
"Planchard sizi korurdu," diye ısrar etti Thomas.
"Korurdu," diye doğruladı Philin. "Ama bu karımın ailesinin beni öldürmek için adam göndermesine engel olmazdı. Tepelerde daha güvendeyiz. Bacağı orada da iyileşebilir. Ve eğer sen de sığınacak bir yer arıyorsan...?"
"Ben mi?" Thomas bu teklife şaşırmıştı.
"İyi bir okçu her zaman işimize yarar."
"Sanırım ben eve döneceğim. İngiltere'ye."
"Tanrı yolunu korusun," dedi Philin. O yola çıkarken Thomas köyden geçip güneye doğru yürüdü. Onu gören

bazı insanların haç çıkarması kim olduğunu bildiklerini kanıtlıyordu. Ama hiçbiri adamlarının neden olduğu tahribat yüzünden ondan intikam almaya kalkmadı. Böyle bir intikam almayı istiyor olabilirlerdi, ama uzun boylu ve güçlüydü, üstelik yanında kılıç taşıyordu. Patikadan kalenin harabelerine doğru yürürken üç adamın kendisini takip ettiğini fark etti. Onlara

bakmak için durdu, ama düşmanca bir harekette bulunmadılar, yalnızca güvenli bir mesafeden onu seyrediyorlardı.

Bir kale için iyi bir yer, diye düşündü Thomas. Castil-lon d'Arbizon'dan kesinlikle daha iyiydi. Astarac'ın kalesi kayalıkların üstüne dikilmişti ve yalnızca geldiği dar patikayla ulaşılıyordu. Kapıdan geçtikten sonra kayalığın üstünde bir perde duvar bulunuyordu, ama bu duvar artık bir adamın belini geçmeyen, yosun tutmuş taşlar yığınından ibaretti. Doğu ucunda yan dairesel çıkıntısı olan dikdörtgen şeklindeki kırık duvar kilisenin nerede olduğunu gösteriyordu. Thomas altında atalarının gömülü olduğu geniş döşeme taşlarında yürürken bu taşların kısa bir süre önce yerinden oynatılmış olduğunu fark etti. Kaldırılmaya çalışıldıkları yerlerde izler vardı. Kendisi de taşlardan birini kaldırmayı düşündü, ama bunun için ne zamanı ne de aletinin olmadığını biliyordu. Bu yüzden kayalığın rüzgâr ve yağmurla oyulmuş batı kanadına doğru yürüdü. Eski kuleye vardığında dönüp bakınca üç takipçisinin kiliseden çıktığında kendisine olan ilgilerinin kaybolduğunu gördü. Bir şeyi korumak için mi orada bulunuyorlardı? Kutsal Kâse'yi mi? Bu düşünce damarlarında bir ateş gibi yandı, ama ondan hemen kurtuldu. Kutsal Kâse diye bir şey yok, diye düşündü. Ümitsiz hayaliyle kendisine dokunan babasının deliliğiydi bu.

Parçalanmış merdivenler kulenin yan tarafına inşa edilmişti ve Thomas merdivenlerin gittiği yere kadar çıktı, ama bu yalnızca kayıp birinci katın boş kuyusuna doğru uzandığı yerdi. Bir buçuk metrenin üstünde kalınlığı olan kule duvarında büyük bir boşluk vardı ve Thomas oraya girebiliyordu. Vadiye bakıp gözleriyle dereyi takip etti. Bir kez daha bir aidiyet hissi duymaya çalıştı. Atalarının yankılarını yakalamaya, ama hiçbir şey yoktu. Hookton'dan arta kalan yere geri döndüğünde bir heyecan hissetmişti, ama burada hiçbir şey yoktu. Hookton'un da burası gibi harap durumda olduğunu düşünmek, Vexiller üzerinde bir lanetin olup olmadığını merak etmesine neden oldu. Buradaki köylü halk Draga'ların, yani şeytanın kadınlarının, yürüdükleri yerlere çiçekler bıraktıklarına inanıyordu. Peki, Verdiler de geride harabeler mi bırakıyorlardı? Belki de Kilise haklıydı. Belki aforoz edilmeyi hak ediyordu. Eve gidecek olursa gitmesi gereken yön olan batıya döndü.

Ve atlıları gördü. Batı tepesindeydiler, kendisinin kuzeyinde. Berat tarafından geldiklerini düşündü. Büyük bir gruptu ve askerdiler, çünkü bir miğferden ya da zırhtan yansıyan ışık parıltısı gözüne çarpmıştı.

Gördüğüne inanmak istemeyerek baktı, sonra aklını başına toplayarak koşmaya başladı. Merdivenlerden inip yabani otların bürüdüğü avludan geçti harap durumdaki kapıdan çıkıp üç adamın yanından hızla geçti, patikadan aşağı koştu. Köy boyunca koşup kuzeye döndü ve cüzamlılar evinin kapısını çalana kadar nefes nefese kalmıştı. Peder Clement kapıyı açınca Thomas onu itip yanından geçti. "Askerler," diye bağırdı kısa bir açıklamayla. Kulübeye girip yayını, ok

demetini, pelerinlerini, zırhını ve torbalarını aldı. "Hemen gel," dedi Peder Clement'in yeni topladığı balları küçük kavanozlara koyan Genevieve'e. "Soru sorma, yalnızca gel. Eyerleri de getir."

Zeytinliğe gittiler, ama etrafına bakan Thomas, St. Sever'in kuzeyindeki vadideki yolda da askerler gördü. Onlar hâlâ uzaktaydılar, ama iki kişinin manastırdan çıktığını görürlerse onları takip ederlerdi. Bu da şu anda bir kaçışın olmadığı, yalnızca gizlenebilecekleri anlamına geliyordu. Tereddüt edip düşündü.

"Ne var?" diye sordu Genevieve.

"Askerler. Berat'tan geliyor olmalılar."

"Orada da var." Genevieve güneye, kale tarafına bakıyordu. Thomas köylülerin sığınmak için manastıra koştuklarını gördü. Bu da evlerine yaklaşan silahlı adamların olduğu anlamına geliyordu.

Küfretti. "Eyerleri bırak," dedi. Genevieve'i kolundan tutup manastırın arkasına doğru çekti, cüzamlıların kiliseye giderken izlediği yolu takip etti. Birileri silahlı yabancıların vadilerine geldiği konusunda kardeşlerini uyarmak için manastırın çanlarını çalmaya başlamıştı.

Thomas geliş nedenlerini biliyordu. Bulunurlarsa ikisinin de kutsal ateşte yakılacağını biliyordu, bu yüzden kilisenin cüzamlılar kısmına koştu ve sunağa bakan küçük pencereye çıkan birkaç basamağı tırmandı. Yayını pencereye sokup itti, ardından ok torbasını gönderdi. Eşyalarının geri kalanını da oradan geçirdikten sonra kendisi tırmandı. Biraz sıkışmıştı, ama geçmeyi başarıp zorlukla ve acılar içinde döşeme taşlarının üstüne atlamayı başardı. "Hadi gel!" dedi

Genevieve'e. İnsanlar kiliseye giriyor, kilisenin uzaktaki kapısında toplanıyorlardı.

Genevieve dar pencereden geçerken acıyla tısladı. Atlamaktan korkuyordu, ama Thomas aşağıdaydı ve onu yakaladı. "Bu taraftan." Yayını ve torbalarını alıp kızı koro kısmının yan tarafından ve sunağın arkasından geçirdi. St. Benedict'in heykeli üzgün bir şekilde korkmuş köylülere bakıyordu.

Girintinin kapısı Thomas'ın beklediği gibi kilitliydi, ama orada gizlenebilirlerdi. Kimsenin onları loş koro bölümünden geçerken gördüğünü sanmıyordu. Sağ bacağını kaldırıp kilide bir tekme indirdi. Çok büyük bir gürültü çıktı, kilisenin içinde top patlamış gibi oldu. Kapı şiddetle sarsılmasına rağmen açılmadı. Bu kez daha kuvvetli olmak üzere daha sert bir şekilde tekmeledi. Kilidin dili eskimiş kapı pervazından kurtulurken çabaları ödüllendirildi. "Dikkatle yürü," diye Genevieve'i uyardı. Onu kemik evinin karanlığına doğru merdivenlerden indirdi. El yordamıyla doğu tarafına, kemerli girintinin yalnızca yarısının kemiklerle dolu olduğu tarafa giden yolu aradı. Bulunca eşyalarını kemik yığınının arkasına attı, sonra Genevieve'i kaldırdı. "Arka tarafa geç ve kazmaya başla."

Kendisinin düzinelerce kaburgayı ve bacak kemiğini dağıtmadan tırmanamayacağını biliyordu. Bu yüzden mezarlık boyunca yürüyüp kemik yığınlarını aşağı indirdi. Kafatasları sıçrayıp yuvarlandı, kol ve bacak kemikleri tangırdadı. Mezarlık dağınık iskelet yığınıyla karmakarışık olunca Genevieve'in yanına geri döndü. Onun yanına tırmanıp duvara en yakın olan eski kemiklerin arasına dalmasına yardım etti. Kaburga, kal-

ça ve kürek kemiklerini birbirinden ayırıp bir delik açtılar. Sonunda ölülerin arasında derin, karanlık bir gizlenme yeri açmayı başarmışlardı.

Karanlıkta, kemiklerin kucağında beklemeye başladılar.

Kırık kapının menteşelerinin üstünde gıcırdadığını duydular. Küçük, titreşen ışıklar kemerli tavanda korkunç gölgeler oluşturuyordu.

Ve zırhlı adamların ayak seslerini duydular. Kendilerini bulmaya, götürmeye ve öldürmeye gelen adamların ayak seslerini.

S

ir Henri Courtois'e tatar yayı kullanan otuz üç adam ve kırk iki asker alarak Castillon d'Arbizon'u kuşatması emredildi. Sir Henri emri somurtkan bir şekilde kabul etti. "Kuşatma yapabilirim," dedi Joscelyn'e. "Ama kaleyi ele geçiremem. Bu kadar güçle olmaz."

"Ama İngiliz bunu başardı," dedi Joscelyn yakıcı bir sesle.

"Amcanızın garnizonu uyuyordu, ama Sir Guillaume d'Evecque o kadar itaatkâr olmayacaktır. Onun bir şöhreti var, hem de iyi bir şöhret." Sir Henri, Robbie'nin anlattıklarından dolayı Castillon d'Arbizon'da idarenin kimde olduğunu biliyordu. Ayrıca Robbie ona Sir Guil-laume'nin emrinde kaç adam olduğunu da söylemişti.

Joscelyn işaret parmağını yaşlı adamın göğsüne bastırdı. "Bir okçunun daha bölgemi istila etmesini istemiyorum. Onları durdur. Ve o serserilere bunu ver." Sir Henri'ye mühürlü bir parşömen verdi. "Kaleden ayrılmaları için onlara iki gün süre tanıyorum," diye havalı bir şekilde açıkladı Joscelyn. "Eğer bu şartlara uyarlarsa onları bırakabilirsin."

Sir Henri parşömeni aldı, ama kesesine koymadan önce durakladı. "Ya fidye?" diye sordu.

Joscelyn ona öfkeyle baktı, ama onuru Sir Guilla-ume'nin fidyenin üçte birini alması gerektiğini emrediyordu. Bu yüzden Sir Henri'nin sorusu yerindeydi. Joscelyn de onu cevapladı, ama kısaca. "Fidye orada," dedi, başıyla parşömeni işaret ederek. "Hepsi orada."

"Burada mı?" diye sordu Sir Henri şaşırarak, çünkü mesajda kesinlikle hiç para yoktu.
"Git artık!" diye parladı Joscelyn.

Sir Henri, Guy Vexille'in kendi adamlarını Astarac'a götürdüğü gün yola çıktı. Joscelyn, Harlequin'in sırtını gördüğüne memnun olmuştu, çünkü adamları Kontun gücüne iyi bir ilâve olsa da Vexille rahatsız edici bir varlıktı. Varille, hepsi atlı, iyi zırhlı ve iyi silahlı kırk sekiz asker getirmiş, ödeme olarak tek bir ecu istemeyerek de Joscelyn'i şaşırtmıştı. "Benim kendi para kaynaklarım var," demişti.

"Kırk sekiz asker?" diye sesli düşünüyordu Joscelyn. "Bunun için iyi para gerekir."

"Onlar sapkın bir aileydi, Lordum," diye açıkladı amcasının yaşlı papazı, sanki bu Harlequin'in zenginliğini açıklıyormuş gibi. Ama Vexille, Livorno Kardinal Başpiskoposu Louis Bessieres'ten sapkın olmadığına dair bir mektup getirmişti. Vexille her gece tahta idol-lere tapsa ve her şafakta ağlayan bakireler kurban etse bile Joscelyn'in umurunda olmazdı. Vexillelerin bir zamanlar Astarac Lordu oluşu gerçeği onu daha fazla endişelendiriyordu. Siyah giysili şövalyenin atalarına ait toprakları almaya gelmiş olmasından duyduğu korkuyu gizleyemeyerek Vexille'le yüzleşmişti.

Harlequin yalnızca canı sıkılmış gibi bakıyordu. "Astarac yüz yıldır siz Lordumun tımarı," demişti. "Ben bu onuru nasıl taşıyabilirim ki?"

"O zaman neden buradasın?" diye sormuştu Joscelyn.

"Artık kilise için savaşıyorum ve benim görevim adalete teslim edilmesi gereken bir: kaçağı avlamak. Ve o bulunduğunda, Lordum, biz bölgenizden ayrılacağız." Bir kılıç çekildiği için arkasına dönmüştü, kınına sürten kılıcın sesi büyük salonda doğal olmayan bir şekilde yankılanmıştı.

Robbie Douglas az önce salona girmişti. Çektiği kılıcını Vexille'e doğrultmuştu.
"İskoçya'daydm," demişti tehditkâr bir şekilde.

Vexille kılıç yüzünden endişelenmeyerek gelen adamı baştan aşağı süzmüştü. "Pek çok ülkeyi ziyaret ettim," demişti soğuk bir sesle. "İskoçya da onlara dâhil."
"Kardeşimi öldürdün."

"Hayır" Joscelyn kendini iki adamın arasına attı. "Bana yemin ettin, Robbie."
"Bu serseriyi öldürmek için yemin ettim!"

"Hayır," dedi Joscelyn tekrar ve Robbie'nin kılıcını elinden alıp yere indirdi. Aslında Robbie'nin ölmesine üzülmezdi Joscelyn, ama eğer Guy Vexille öldürülürse siyah giysili askerleri Joscelyn ve adamlarından intikam alabilirdi. "Burada işi bitince öldürebilirsin onu. Bu bir söz."

Vexille bu söze gülmüştü. O ve adamları ertesi sabah yola çıkınca Joscelyn onlardan kurtulduğuna sevinmişti. Ürkütücü bulduğu yalnızca Vexille değil, arkadaşlarıydı, özellikle de mızrak ve kalkan taşımayan bir adam. Adı Charles'tı ve ürkütücü bir çirkinliğe sahipti. Sanki karanlık çöplüklerden çıkarılmış, temizlenmiş, eline bir bıçak verilip korku saçması için salıverilmişti. Charles'm, güneye Astarac'a. inerken Vexil-

le'le birlikte yolculuk yapan kendine ait bir düzine adamı vardı.

Böylece Sir Henri, Castillon d'Arbizon'da küstah İngiliz garnizonundan kurtulmaya gitmişti ve Vexille de Astarac'ta sapkınlarını arıyordu. Bu durumda Jos-celyn Berat'ta mirasının tadını çıkarabilirdi. Robbie Douglas çok sayıda arkadaşından biriydi ve sonraki birkaç gün boyunca yalnızca eğlendiler. Giysilere, silahlara, atlara, şaraba, kadınlara, Joscelyn'in canının çektiği her şeye harcanabilecek para vardı, ama bazı şeyler Berat'ta satın alınamıyordu. Bu yüzden kaleye bir zanaatkar çağrıldı. Adamın normal işi kiliselere ve manastırlara alçıdan azizler yapmaktı, ama kaledeki işi Joscelyn'in bedeninin kalıbını yapmaktı. Kontun kollarını yağlı muslinle sardı, alçıyla kapladı, aynı şeyi Joscelyn'in bacakları ve gövdesi için de yaptı. Ayrıca bir terzi çağrıldı ve Kontun beden ölçülerini aldı. Omuzdan kalça kemiğine, kalça kemiğinden dize, omuzdan

dirseğe pek çok ölçü alındı. Hepsi tamamlandığında bir parşömene kopyalandı. Alçı kalıplar bir kutuya yerleştirilip üzerine talaş serpildi, parşömen de eklenip dört asker eşliğinde Milano'ya, Hıristiyanlıktaki en iyi zırhçı olan Antonio Givani'ye gönderildi. Ondan tam plaka bir zırh yapması istendi. "Bütün şövalyelerin kıskanacağı bir şaheser olsun," diye kâtibine bir mektup yazdırdı Joscelyn. Zırh bahardan önce gelirse daha bir sürü para alacağını vaat ederek ceno-inle cömert bir ödeme yaptı.

Robbie'nin fidyesini de aynı paralarla ödemişti, ama adamların Turin'e doğru yola çıktıkları gece Robbie, Joscelyn'in kasabadan aldığı bir çift fildişi zara

hayran olma aptallığında bulundu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu Joscelyn. "Seninle zar atalım. Yüksek atan zarların sahibi olur."

Robbie başını iki yana salladı. "Kumardan uzak durmak için yemin ettim."

Joscelyn bunun aylardır duyduğu en komik şey olduğunu düşündü. "Kadınlar yemin eder, bir de keşişler, ama savaşçılar yalnızca savaşta kardeşlik yemini eder."

Robbie kızardı. "Bir rahibe yemin ettim."

"Oh sevgili İsa!" Joscelyn arkasına yaslandı. "Riskle yüzleşemiyorsun, değil mi? İskoçlar bu yüzden mi İngilizlere yenildi?" Robbie'nin öfkesi kabarı-yordu, ama öfkesini kontrol etme akıllılığını gösterip sesini çıkarmadı. "Risk, askerin kaderidir," dedi Joscelyn havalı bir şekilde. "Bir erkek riske dayanamı-yorsa asker olamaz."

"Ben askerim," dedi Robbie düz bir sesle.

"O halde kanıtla dostum," dedi Joscelyn zarlan atarak.

Ve böylece Robbie oynayıp kaybetti. Ertesi gece de kaybetti. Bir sonraki gece de. Dördüncü gece fidyesini ödemek için İngiltere'ye gönderilmesi gereken para üzerine oynadı ve onu da kaybetti. Ertesi gün Joscelyn, amcasının Toulouse'dan çağırdığı İtalyan topçuların makineleriyle birlikte kaleye geldiklerini duydu. Onların ücretini Robbie'den kazandığı paralarla ödedi.

"Castillon d'Arbizon'a ne zaman gidebilirsiniz?" diye sordu İtalyanlara.

"Yarın, efendim?"

"Bu şey hazır mı?" Dar bir boynu ve tombul gövdesi olan bir şişeye benzeyen topun bağlandığı vagonun etrafında dolaştı.

"Hazır," dedi Gioberti adındaki İtalyan.

"Barutunuz var mı?"

Gioberti, fıçılarla tehlikeli şekilde yüklenmiş olan ikinci vagonu işaret etti.

"Ya füzeler? Gülleler?"

"Oklar. Lordum," diye düzeltti Gioberti ve bir diğer vagonu işaret etti. "Yeterince var."

"O zaman hep birlikte gidiyoruz!" dedi Joscelyn coşkuyla. Etkileyici olduğu kadar çirkin olan topla büyülenmişti. İki buçuk metre boyunda, ampul şeklindeki top kuyruğunun eni bir metreden biraz fazlaydı. Bodur, kötü bir havası vardı. Şeytanımsı, doğal olmayan bir şeydi. Kalenin avlusunda bir gösteri talep etmek istiyordu, ama böyle bir gösterinin değerli zamanlarını alacağını biliyordu. Aleti, Castillon d'Arbizon'un inatçı aptallarına karşı hareket halindeyken seyretmek daha iyiydi.

Sir Henri Courtois kuşatmaya başlamıştı. Kasabaya ulaştığında okçularını ve askerlerini batı kapısında bıraktı, yanında yalnızca genç bir rahiple kaleye gitti. Duvardaki nöbetçilere seslendi. Sir Guillaume gelenlerin yalnızca bir asker ve bir rahip olduğunu görünce kapıların açılmasına izin verdi.

Sir Guillaume iki adamla avluda buluştu. Sir Henri atından inip kendini tanıştırdı. Sir Guillaume de onun nezaketine karşılık verdi, sonra iki adam birbirini ölçüp biçti. Her biri diğerini kendisi gibi bir asker olarak gördü. "Berat Kontundan geliyorum," dedi Sir Henri resmi bir şekilde.

"Parayı getirdin, değil mi?" diye sordu Sir Guillaume.

"Bana getirmem emredilen şeyi getirdim ve bunun sizi memnun edeceğini pek sanmıyorum." Ziyaretçileri seyretmek için gelen okçulara ve askerlere profesyonel bir şekilde uzun uzun baktı. Sert serseriler, diye düşündü, Sir Guillaume'ye geri dönmeden önce. "Yorgunum," dedi. "Bütün gün at sırtındaydım. Burada hiç şarabınız var mı?"

"Berat'ta şarap kalmamış mı?" diye sordu Sir Gu-illaume.
"Mantığı kalmadı, ama şarabı var," dedi Sir Henri.

Sir Guillaume gülümsedi. "İçeri," diyerek konuklarını üst kattaki salona çıkardı. Bu konuşma bütün garnizonun kaderini etkileyeceği için nöbette olmayan adamların kendilerini takip edip konuşmaları dinlemelerine izin verdi.

Sir Guillaume ve Sir Henri, uzun bir masanın iki tarafına oturdu. Sir Henri'nin kötü bir amacı olmadığını göstermek için orada bulunan rahip de otururken okçular ve askerler duvara dayandılar. Ateş canlandırıldı, şarap ve yiyecek servisi yapıldı. Bunlar yapılırken Sir Henri zırhlarını çıkarıp yere koydu. Gerindi, içip bitirdiği şarap için teşekkür etti. Sonunda kesesinden mühürlü parşömeni çıkarıp masanın karşısına itti.

Sir Guillaume mührü bıçağıyla kaldırdı, belgeyi açıp okudu. Ağır ağır okudu, çünkü iyi bir okuyucu değildi. İki kez okuduktan sonra öfkeyle Sir Henri'ye baktı. "Bu ne demek oluyor?"

"Daha önce görmedim," diye itiraf etti. "Bakabilir miyim?" Parşömene uzanırken garnizonun Sir Guil-laume'nin öfkesini hissederek alçak sesle homurdan-dığını duydu.

Sir Henri okuyamıyordu, bu yüzden parşömeni rahibe uzattı. O da yüksek pencerelerden birine doğru tuttu. Okudu, Sir Guillaume'nin korkunç yarasına bakıp daha da endişeli bir görünüm aldı.

"Bize ne yazdığını söyle," dedi Sir Henri. "Kimse seni öldürmeyecek."

"İki şey söylüyor," dedi rahip. "Biri Sir Guillaume ve adamlarının Castillon d'Arbizon'dan çıkmak için iki günleri olduğu."
"Diğeri?" diye hırladı Sir Guillaume.

Rahip kaşlarını çattı. "Robert Douglas adında bir adamdan para havalesi," diye açıkladı Sir Henri'ye. "Eğer Sir Guillaume bu kâğıdı Jacques Fournier'e teslim ederse altı bin, altı yüz, altmış florin alacak." Kâğıdı zehirliymiş gibi masanın üstüne koydu.

"Jacques Fournier de kim İsa aşkına?" diye sordu Sir Guillaume.

"Berat'taki bir kuyumcu ve Jacques'in mahzeninde o kadar para olduğunu sanmıyorum."

"Bunu Robbie mi ayarladı?" diye sordu Sir Guillaume öfkeyle.

"Robbie Douglas Berat Kontuna yemin etti artık," dedi Sir Henri. Robbie'nin sadakat yemini ettiği kısa töreni seyretmiş, Joscelyn'in yüzündeki zafer ifadesini görmüştü. "Bu Lordumun işi."
"Bizim aptal olduğumuzu mu sanıyor?"

"Berat'ta yüzlerinizi göstermeye cesaret edemeyeceğinizi düşünüyor."

"Aldatıldık! Sevgili İsa! Aldatıldık!" Sir Guillaume öfkeyle ziyaretçilerine baktı. "Berat'da onur diye görülen şey bu mu?" Sir Henri cevap vermeyince masaya

yumruğunu indirdi. "İkinizi esir olarak tutabilirim!" Duvarın kenarındaki adamlar onaylarcasına kükredi.

"Tutabilirsiniz," dedi Sir Henri sakin bir şekilde. "Bunun için sizi suçlamazdım. Ama Kont benim için fidye ödemeyecektir. Hele onun için hiç ödemeyecektir." Çekingen rahibi işaret ediyordu. "Biz yalnızca doyurmanız gereken iki boğaz olacağız."

"Ya da gömmemiz gereken iki ceset," dedi Sir Gu-illaume.

Sir Henri omuz silkti. Paranın kuyumcunun kilerinden ödenmesini teklif etmenin onursuzluk olduğunu biliyordu, ama bu onun işi değildi.

"Efendine söyle, kaleyi ancak altı bin altı yüz altmış florini aldığımız zaman terk edeceğiz. Bizi beklettiğiniz her hafta için fiyat yüz florin artacak."

Adamları onaylarcasma mırıldandı. Sir Henri bu karara şaşırmamış gibiydi. "Gitmemenizi sağlamak için buradayım. Bugün ya da yarın gitmek istiyorsanız o başka."

"Kalıyoruz," dedi Sir Guillaume. Bu düşünerek verdiği bir karar değildi ve düşünecek zamanı olsaydı farklı bir karar verebilirdi, ama parasının verilmemesi hırçınlığını uyandırmanın iyi bir yoluydu. "Kalıyoruz, kahretsin!"

Sir Henri başını salladı. "O zaman biz de kalıyoruz." Parşömeni masanın karşısına itti. "Lorduma bir mesaj gönderip genç Douglas'm parayı ödemesinin iyi bir fikir olacağını, böylece para ve hayatların kurtulacağını bildireceğim."

Sir Guillaume parşömeni alıp yeleğinin içine tıktı. "Kalıyor musun?" diye sordu. "Nerede?"

Sir Henri duvarın dibindeki adamlara baktı. Bunlar, surlara aniden tırmanarak şaşırtabileceği türde insanlar değildi. Üstelik Sir Henri'nin kendi adamları çoğunlukla yaşlı Kontun askerleriydi ve tembelleşmişlerdi, bu garnizonun eşiti değillerdi. "Kaleyi elinizde tutabilirsiniz," dedi Sir Guillaume'ye, "ama iki kapıyı tutacak garnizonunuz yok. Bu işi nöbetçilere ve bekçilere bırakıyorsunuz. Bu yüzden onların yerini ben alacağım. Ama her zaman dövüşerek kendinize yol açabilirsiniz tabii ki, ama kale kulelerine tatar okçuları ve kemerlerin altına askerler koyacağım."

"Hiç İngiliz yayıyla karşılaştın mı?" diye sordu Sir Guillaume tehditkâr bir şekilde.

Sir Henri başıyla onayladı. "Flanders'da ve hiç hoşuma gitmedi. Ama bir sokak dövüşünde kaç okçuyu kaybetmeyi göze alabilirsiniz ki?"

Sir Guillaume bunun mantığını kabul etti. Okçularını kasaba kapılarına gönderirse yakın dövüşe girmiş olurlardı, bahçeden, avludan ve pencerelerden atış yapmak zorunda kalırlardı. Oysa Sir Henri'nin adamları kalkanlarının veya evlerin pencerelerinin arkasından atış yapacaklardı ve oklarının bir kısmının isabet edeceği kesindi. Sir Guillaume birkaç dakika içinde dört ya da beş okçu kaybedip çok zayıf düşebilirdi. "Kasaba kapılarını alabilirsin," diye izin verdi.

Sir Henri kendine biraz daha şarap doldurdu. "Kırk iki askerim var," dedi açıkladı. "Ve otuz üç okçum ve her zamanki hizmetkâr, kadın ve kâtipler. Hepsinin barınağa ihtiyacı var. Kış geliyor."

"Donun o zaman," diye önerdi Sir Guillaume.

"Bunu yapabiliriz," diye onayladı Sir Henri. "Ama size teklifim, batı kapısıyla St. Callic kilisesinin arasındaki evleri kullanmamıza izin vermeniz. Wheelw-right's Sokağının doğusundaki ya da Step Caddesinin güneyindeki binaların hiçbirini kullanmayacağımızı garanti ederim."

"Kasabayı biliyor musun?" diye sordu Sir Guillaume.

"Bir zamanlar buranın garnizon komutanıydım. Uzun zaman önce."

"O zaman değirmen kapısını biliyorsun?" Sir Guillaume kasaba duvarındaki su değirmenine açılan küçük kapıdan söz ediyordu. Thomas ve Genevieve'in kaçmak için kullandıkları kapıyı."

"Biliyorum," dedi Sir Henri. "Ama orası kaleye çok yakın ve eğer oraya adam koyarsam okçularınız onları kalenin tepesinden şişe dizerler." Şarabını içmek için durdu. "Sizi kuşatmamı isterseniz, bunu yapabilirim. Adamlarımı kaleye yaklaştırırım ve okçuların nöbetçileriniz üzerinde talim yapmasına izin veririm, ama siz de ben de biliyoruz ki bu yalnızca adam öldürmeye yarar ve siz hâlâ içeride olursunuz. Yiyeceğiniz olduğunu tahmin ediyorum."

"Gereğinden fazla."

Sir Henri başını salladı. "O halde iki büyük kapıdan ayrılan atlarınızı durduracağım. Değirmen kapısından adamlarınızı geçirebilirsiniz, ama bana müdahale etmediğiniz takdirde onları görmezden gelirim. Değirmen havuzunda ağlarınız var mı?"

"Var."

"Onları rahat bırakacağım. Adamlarıma değirmenin sınırları dışında olduğunu söyleyeceğim."

Sir Guillaume parmaklanyla masada tempo tutarak bunları düşündü. Fransızca konuşmalar İngilizceye aktarılırken duvar dibindeki adamlardan sürekli bir mırıltı yayılıyordu. "Batı

kapısıyla St. Callic's kilisesi arasındaki evleri alabilirsiniz," diye onayladı Sir Guillaume bir süre sonra. "Ama ya tavernalar?"
"Önemli şeyler," diye doğruladı Sir Henri.
"Benim adamlarım Three Cranes'i sever."
"İyi bir yerdir," dedi Sir Henri.
"O zaman adamların oradan uzak dursun," dedi Sir Guillaume.
"Kabul, ama Bear and Butcher'ı kullanabilirler mi?"
"Kabul," dedi Sir Guillaume. "Ama adamların ikisine de kılıç ya da yay götürmemelerinde ısrar etmeliyiz."
"Yalnız bıçak," dedi Sir Henri. "Bu mantıklı." İki adam da sarhoş askerlerin geceleri vahşi kavga girişimlerinde bulunmasını istemiyordu. "Eğer bir problem olursa gelip sizinle konuşacağım," diye ekledi Sir Henri. Bir şeyi hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Sen de Flanders'daydın, değil mi? Coutances Kon-tuyla birlikte?"
"Flanders'daydım," diye doğruladı Sir Guillaume, "o ödlek serseriyle birlikte." Onun derebeyi olan Kont kalleşçe onun aleyhine dönmüş ve toprağını elinden almıştı.
"Onların hepsi serseri," dedi Sir Henri. "Ama yaşlı Berat Kontu kötü değildi. Cimriydi kuşkusuz ve hayatını kitaplara gömülü geçiriyordu. Kitaplar! Ne işe yararlar ki? Hıristiyanlıktaki her kitabı bilirdi ve çoğunu iki kere okumuştu, ama bir tavuğun mantığı bile yoktu onda. Astarac'ta ne yaptığını biliyor musun?"

"Kutsal Kâse'yi mi arıyordu?" diye sordu Sir Guil-laume.
"Kesinlikle," dedi Sir Henri ve iki adam da güldü. "Arkadaşların şu anda oradalar," diye ekledi Sir Henri.
"Robbie Douglas mı?" diye sordu soğuk bir sesle. Robbie'ye karşı hiç sevgisi kalmamıştı artık.
"O değil, o Berat'ta. Okçu ve sapkın kadın."
"Thomas mı?" Sir Guillaume şaşkınlığını gizleyemedi. "Astarac'ta mı? Ona eve gitmesini söylemiştim."
"Ama gitmemiş," dedi Sir Henri. "Şu anda Astarac'ta. Kızı neden yakmadı ki?"
"Ona âşık."
"Bir sapkına mı? Demek beyin yerine çük taşıyor, öyle mi? Ama kısa süre içinde ikisine de sahip olamayacak."

"Olamayacak mı?"
"Paris'ten bir serseri geldi. Küçük bir ordusu var. Onu yakalamaya gitti. Bu da yakında Berat pazarında alevler olacağını söylüyor. Bir keresinde bir rahip bana ne demişti biliyor musun? Kadınların erkeklerden daha parlak bir şekilde yandığını. Ne garip." Sir Henri sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Anlaştık mı?"
"Anlaştık," dedi Sir Guillaume ve diğer adamın elini sıkmak için öne doğru eğildi. Sonra Sir Henri zırhını ve kalkanını alıp rahibe kendisini takip etmesini işaret etti. Avluya çıkıp gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacağa benziyor."
"Zırhını ört," diye tavsiye verdi Sir Guillaume, buna gerek olmadığını bilerek.
"Ve biraz ateş yakalım, öyle mi? Burada hatırladığım en soğuk sonbahar bu."

Sir Henri gitti. Kapılar kapanınca Sir Guillaume büyük bir gayretle kale burcunun tepesine tırmandı. Ama uysal düşmanının nereye gittiğine değil, görünmeyen Astarac'a doğru bakıyor, Thomas'a yardım etmek için ne yapabileceğini merak ediyordu.
Hiçbir şey, diye düşündü, hiçbir şey, Paris'ten gelen serserinin Harlequin denen ve Sir Guillaume'yi üç yerinden yaralayan Guy Vexille olduğuna kuşku yok, diye düşündü. İntikamının alınması gereken üç yara, ama Sir Guillaume şu anda hiçbir şey yapamazdı. Çünkü kuşatma altındaydı ve Thomas'ın sonunun geldiğini düşünüyordu.
Charles Bessieres ve yarım düzine adamı, yağma aramak için manastır kilisesinin altındaki yeraltı mezarlığına indi. Bir tanesinin elinde yanan bir mum vardı. Bu mumun yaydığı

güvenilmez ışıkta hazine bulmayı umarak sımsıkı dizilmiş kemikleri yere indirmeye başladılar, ama buldukları tek şey daha fazla kemikti. Ama sonra adamlardan biri yeraltı odasının batı kanadında küçük bir oda buldu. İçeride büyük demir bir sandık olduğu için bir zafer çığlığı attı. Adamlardan biri kılıcıyla sandığın kilidini zorlayıp açtı. Bessieres gümüş diski ve şamdanı aldı. "Hepsi bu mu?" diye sordu düş kırıklığı içinde. Bir başka adamı Kutsal Kâ-se'nin kutusunu buldu, ama hiçbiri okuyamıyordu ve okuyabilseydiler bile Latince anlamıyorlardı. Kutunun boş olduğunu görünce kemiklerin arasına fırlattılar. Charles Bessieres St. Agnes'in kuşağının bulundu-

ğu iddia edilen deri torbayı aldı. İçinde uzun, nakışlı bir kumaştan başka bir şey bulamayınca küfretti, ama torba gümüş yağmaları alacak kadar büyüktü. "Zenginliklerini gizlemişler," dedi Bessieres.
"Ya da yoksullar," dedi adamlardan biri.
"Onlar kahrolası keşişler! Elbette zenginlerdir." Bessieres gümüş torbasını beline astı. "Gidip lanet olası başrahiplerini bulun," dedi iki adamına. "O serseriyi döverek gerçeği ağzından alacağız."
"Böyle bir şey yapmayacaksınız." Konuşan yeni bir sesti. Adamlar dönüp bakınca Guy Vexille'in yeraltı odasına geldiğini gördüler. Elinde bir fener vardı ve ışığı siyah cilalı plaka zırhından yansıyordu. Feneri indirip dağılmış kemiklere baktı. "Ölülere hiç saygınız yok mu?"
"Başrahibi bulun." Charles Bessieres Vexille'in sorusuna aldırmayıp adamlarına konuştu. "Onu buraya getirin."
"Ben başrahibi zaten çağırdım, ama onu döverek herhangi bir gerçeği söyletemeyeceksiniz."
"Burada komuta sende değil," dedi Bessieres kızgınlıkla.
"Ama kılıcımın komutası bende," dedi Vexille sakin bir sesle. "Eğer bana karşı çıkarsan karnını yarar iğrenç bağırsaklarını solucanlara veririm. Sen burada yalnızca kardeşinin gözcüsü olarak bulunuyorsun, başka bir şey değil, ama eğer işe yarar bir şey yapmak istiyorsan cüzamlılar evine gidip ingiliz'i ara. Ama onu öldürme! Bana getir. Ve o gümüşü aldığın yere bırak." Bessieres'in belindeki torbadan görünen şamdanı işaret ediyordu.

Vexille yalnızdı ve yedi adamla karşı karşıyaydı, ama kendine güveni o kadar fazlaydı ki kimse ona itiraz etmedi. Çok az adamdan korkan Charles Bessi-eres bile uysal bir şekilde gümüşleri yere bıraktı. "Ama bu vadiden boş ellerle ayrılmayacağım," diye kükredi oradan ayrılırken.
"İnanıyorum ki bu vadiden elimizde Hıristiyanlığın en büyük hazinesiyle çıkacağız, Bessieres. Şimdi git."
Adamlar giderken Vexille yüzünü buruşturdu, Fe-ner'i yere koyup kemikleri yerlerine koymaya başladı, ama merdivenlerde ayak sesleri duyunca durdu. Dönüp bakınca uzun boylu ve beyaz cüppeli Planc-hard'ın aşağıya geldiğini gördü.
"Bunun için özür dilerim," dedi kemikleri göstererek. "Manastırdan hiçbir şeyi ellemeden ayrılmaları emredildi."
Planchard ölülerin kutsallığının bu şekilde bozulması karşısında hiçbir şey söylemedi; yalnızca haç çıkarıp gümüş torbasını almak için eğildi. "Bu bizim hazinemiz sayılır," dedi. "Ama hiçbir zaman varlıklı bir manastır olmadık. Yine de bu ucuz şeyleri çalabilirsiniz."
"Ben buraya çalmaya gelmedim," dedi Vexille.
"O zaman neden buradasınız?" diye sordu Planchard.
Vexille soruya aldırmadı. "Adım Guy Vexille, Asta-rac Kontu."
"Beni yanınıza çağırdıklarında adamlarınız bunu bana söyledi," dedi Planchard. Bu aşağılanma karşısında gücenmediğini gösterircesine sakin bir şekilde söylemişti bu sözleri. "Ama sanırım sizi zaten tanırdım."
"Tanır mıydınız?" diye sordu Vexille şaşırarak.

"Kuzeniniz buradaydı. Genç bir İngiliz." Başrahip gümüşü sandığa geri götürdü, kuşağı bulup saygıyla öptü. "İkiniz birbirinize olağanüstü şekilde benziyorsunuz."

"Onun piç olarak doğması hariç," dedi Vexille öfkeyle. "Ve bir sapkın olması."

"Siz ikisi de değil misiniz?" dedi Planchard sakin bir şekilde.

"Ben Kardinal Başpiskopos Bessieres'e hizmet ediyorum," dedi Vexille. "Ve Majesteleri beni buraya kuzenimi bulmaya gönderdi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi Planchard. Banka oturup beyaz cüppesinin cebinden küçük bir tespih çıkardı. "Ama buradaydı?"

"Dün gece kesinlikle buradaydı," dedi Planchard. "Ama şimdi nerede?" başrahip omuz silkti. "Ona gitmesini tavsiye ettim. Birilerinin sırf yandığını görme zevkine ulaşmak için bile olsa onu aramaya geleceğini biliyordum. Bu yüzden ona saklanmasını tavsiye ettim. Ormana gittiğini ve bunun aramanızı zorlaştıracağını söyleyebilirim."

"Onu Kiliseye vermek sizin görevinizdi," dedi Vexille haşin bir şekilde.

"Ben her zaman Kiliseye karşı görevlerimi yapmaya çalıştım ve bazen başarısız oldum, ama kuşkusuz Tanrı beni bu başarısızlıklarım için cezalandıracaktır."

"Neden buraya gelmiş?"

"Bence bunu biliyorsunuz, Lordum," derken son sözcükte belli belirsiz bir alaycılık vardı.

"Kutsal Kâse," dedi Vexille. Planchard bir şey söylemedi. Yalnızca tespih boncuklarını başparmağıyla

işaret parmağının arasından geçirip siyah zırhlar içindeki uzun boylu adama baktı. "Kutsal Kâse buradaydı," dedi Vexille.

"Öyle mi?" diye sordu Planchard.

"Buraya getirildi," diye ısrar etti Vexille.

"Ben o konuda bir şey bilmiyorum."

"Bence biliyorsunuz,"diye karşılık verdi Vexille. "Montsegur'un çöküşünden önce güvende olması için buraya getirildi. Ama sonra Fransız haçlılar Astarac'a geldi ve Kutsal Kâse yeniden götürüldü."

Planchard gülümsedi. "Bütün bunlar ben doğmadan önce olmuş. Ben nereden bilebilirim?"

"Yedi adam Kutsal Kâse'yi götürdü."

"Yedi karanlık Lord," dedi Planchard gülümseyerek. "O hikâyeyi duymuştum."

"İki tanesi Vexille'di," dedi Guy Vexille. "Ve dördü Katarlar için savaşan şövalyelerdi."

"Fransa güçlerinden ve Kilisenin haçlılarından kaçarak kendilerinden nefret eden Hıristiyanlığa giden yedi adam," dedi Planchard düşünceli bir şekilde. "Hayatta kaldıklarından şüpheliyim."

'Yedinci adam Mouthoumet Lorduydu," dedi Vexille, başrahibin sözlerine aldırmayarak.

"Orası her zaman için önemsiz bir tımardır," dedi Planchard umursamazca. "Dağdaki otlaklarından iki şövalyeyi zor doyururdu."

"Mouthoumet Lordu bir sapkındı," diye devam etti Vexille. Birden mezarlığın derinlerinden bir ses geldi. Bastırılmış bir hapşırık ve ardından kemiklerin yerinden oynarken çıkardığı sesti bu. Vexille feneri alıp kemiklerin kutsallığının bozulduğu kemere doğru gitti.

"Burada fareler var," dedi Planchard. "Manastırın kanalizasyonu yeraltı odasının ucundan geçiyor ve tuğlalardan birinin çöktüğünü düşünüyoruz. Batıl inançlı kardeşlerimizden bazıları bunu hayaletlerin yaptığına inanıyor."

Kemiklerin arasında dikilen Vexille elinde fenerle ortalığı dinledi. Daha fazla bir şey duymayınca başrahi-bin yanına geri döndü. "Mouthoumet Lordu yedi adamdan biriydi. Ve adı Planchard'dı," diye durakladı Vexille, "Lordum," diye ekledi alaycı bir şekilde.

Planchard gülümsedi. "Büyükbabamdı. Diğerleriyle birlikte yolculuk yapmadı, ama Toulouse'a gidip kendini Kilisenin merhametine bıraktı. Bence yanmadığı için şanslıydı. Tımarına, unvanına ve servetine mal olsa da gerçek inançla barıştı. Manastırda öldü. Bu hikâye ailemiz arasında anlatılır elbet, ama Kutsal Kâse'yi hiç görmedim ve bu konuda hiçbir şey bilmediğim konusunda sizi temin edebilirim."

"Ama yine de buradasınız," diye başrahibi sertçe suçladı Guy Vexille.
"Doğru," diye kabul etti Planchard. "Ve bir amaç için buradayım. Bu manastıra genç bir adamken girdim ve karanlık Lordların hikâyesi ilgimi çektiği için buraya geldim. Bir tanesinin Kutsal Kâse'yi almış olması gerekiyordu ve diğerleri de onu korumak için yemin etmişlerdi, ama büyükbabam Kutsal Kâse'yi hiç görmediğini iddia ediyordu. Aslında, onun var olmadığına, yalnızca Kiliseyle alay etmek için uydurulduğuna inanıyordu. Haçlılar Katarları tahrip etmişti ve karanlık Lordlarm intikamı, sapkınlıkla birlikte Kutsal Kâse'yi de yok ettiklerine inanmalarını sağlamak oldu. Bence bu şeytanın işi."

"Yani buraya Kutsal Kâse'nin var olduğuna inanmadığınız için geldiniz, öyle mi?" diye sordu Vexille aşağılayarak.
"Hayır, buraya geldim, çünkü karanlık Lordların torunları Kutsal Kâse'yi arayacak olursa buraya geleceklerdi ve ben bunu biliyordum. Bu yüzden neler olacağını görmek istedim. Ama bu merakım uzun zaman önce öldü, Tanrı bana yaşamam için uzun yıllar verdi, beni memnuniyetle başrahip yaptı ve beni merhametiyle kuşattı. Kutsal Kâse mi? Buraya ilk geldiğimde ona dair hatıraları araştırdığımı itiraf ediyorum ve başrahibim bunu yaptığım için beni azarladı, ama Tanrı aklımı başıma getirdi. Sanırım büyükbabam haklıydı. Kutsal Kâse, Kiliseyi kızdırmak için uydurulmuş bir hikâye, insanları delirtmek için kullanılan bir gizemdi."
"Vardı," dedi Vexille.
"O zaman onu kendim bulmak için Tanrıya dua ederim," dedi Planchard. "Bulduğum zaman da onu en derin okyanuslara gizleyeceğim, böylece daha fazla insan onun peşinde ölmez. Peki, ama sen Kutsal Kâse'yle ne yapacaksın, Guy Vexille?"
"Kullanacağım," dedi Vexille kabaca.
"Ne için?"
"Dünyanın günahlarını temizlemek için."
"Bu çok büyük bir iş," dedi Planchard. "Ama İsa bile bunu başaramadı."
"Yabani otlar tekrar büyüyecek diye onları temizlemekten vazgeçiyor musunuz?" diye sordu Vexille.
"Hayır, elbette hayır."
"O zaman İsa'nın işi de devam etmeli."

Başrahip askeri uzun süre inceledi. "Sen İsa'nın aleti misin? Yoksa Kardinal Bessieres'in mi?"
Vexille yüzünü buruşturdu. "Kardinal Kilise gibidir, Planchard. Zalim, yozlaşmış ve kötü."
Planchard ona itiraz etmedi. "O zaman?"
"O zaman yeni bir Kiliseye ihtiyaç var. Temiz ve günahsız bir Kiliseye, içlerinde Tanrı korkusu olan dürüst adamlarla dolu bir Kiliseye. Kutsal Kâse bunu başaracak."
Planchard gülümsedi. "Eminim Kardinal bunu onaylamayacaktır."
"Kardinal kardeşini buraya gönderdi ve kuşkusuz ben işe yaradıktan sonra beni öldürmesi için ona emir vermiştir."
"Peki, siz nasıl işe yarayacaksınız?"
"Kutsal Kâse'yi bularak. Ve bunu yapmak için de önce kuzenimi bulmalıyım."
"Onun Kutsal Kâse'nin nerede olduğunu bildiğini mi düşünüyorsunuz?"
"Bence Kutsal Kâse babasının elindeydi ve sanırım oğlu bunu biliyor," dedi Vexüle.
"O da aynı şeyi senin için düşünüyor," dedi Planchard. "Bence ikiniz de diğerinin görebildiğini sanan kör adamlarsınız."
Vexille bunun üzerine güldü. "Thomas bir aptal. Gaskonya'ya adamlarını ne için getirdi? Kutsal Kâse'yi bulmak için mi? Yoksa beni bulmak için mi? Ama başarısız oldu ve artık bir kaçak. Birkaç iyi adamı Berat Kontuna sadakat yemini etti ve gerisi Castillon d'Arbi-zon'da kapana sıkıştı. Ne kadar dayanacaklar? İki ay mı? Thomas başarısız oldu, Planchard. Başarısız. Kör

olabilir, ama ben görüyorum ve onu ele geçireceğim ve ne bildiğini öğreneceğim. Siz ne biliyorsunuz?"
"Söyledim ya. Hiçbir şey."
Vexille odada birkaç adım atıp başrahibe baktı. "Sana işkence yaptırabilirim, yaşlı adam."
"Yaptırabilirsin," dedi Planchard yumuşak bir şekilde. "Ve ben de işkenceden kurtulmak için hiç kuşkusuz feryat ederim, ama o feryatların arasında sana istekli olarak söylediklerimden başka gerçek bulamazsın." Tespihini kaldırıp ayağa kalktı. "Ve İsa adına bu toplumu bağışlaman için sana yalvarıyorum. Burası Kutsal Kâse hakkında bir şey bilmiyor, sana hiçbir şey söyleyemez ve sana hiçbir şey veremez."
"Tanrıya hizmet adına hiçbir şeyi bağışlamayacağım. Hiçbir şeyi." Kılıcını çekti. Planchard ifadesizce bekledi. Kılıç kendisine doğrultulurken irkilmedi bile. "Kutsal Kâse hakkında hiçbir şey bilmediğine bunun üzerine yemin et."
"Sana bütün bildiğimi anlattım," dedi Planchard ve kılıca dokunmak yerine boynunda asılı duran haçı kaldırıp öptü. "Senin kılıcına yemin etmeyeceğim, ama Kutsal Kâse hakkında hiçbir şey bilmediğim konusunda sevgili Tanrımın haçı üzerine yemin ederim."
"Ama aileniz bize ihanet etti."
"İhanet mi etti?"
"Büyükbaban yedi adamdan biriydi. Mezhebinden döndü."
"Bu yüzden size ihanet etmiş mi oldu? Gerçek inanca bağlı kaldığı için mi?" Planchard kaşlarını çattı. "Senin Katar sapkınlığını koruduğunu mu söylüyorsun bana, Guy Vexille?"

"Biz dünyayı aydınlatmaya geldik," dedi Vexille. "Ve Kilisenin iğrençliğinden temizlemeye. İnancımı korudum, Planchard."
"O halde o inanca sahip olan tek kişi sensin ve o sapkınca bir inanç."
"İsa'yı sapkınlık yüzünden çarmıha gerdiler," dedi Vexille. "Yani sapkın olmak O'nunla bir olmaktır." Sonra kılıcını ileri doğru itip, Planchard'ın gırtlağına sapladı. Ne kadar şaşırtıcıdır ki yaşlı adam mücadele bile etmedi, yalnız kan boğazından akıp beyaz cüppesini kırmızıya boyarken haça sıkı sıkıya tutundu. Ölmesi uzun sürdü, ama sonunda yana devrildi. Vexille kılıcını çekip bıçağını başrahibin cüppesinin eteğine sildi. Kılıcı kınına sokup feneri aldı.
Etrafına şöyle bir bakındı, ama kendisini endişelendiren hiçbir şey görmedi. Dönüp merdivenlerden yukarı çıktı. Kapı kapanıp bütün ışığı kesti. Ve karanlıkta gizlenen Thomas ve Genevieve bekledi.
Bütün gece beklediler, Thomas'a hiç uyumamış gibi geldi, ama uyumuş olmalıydı ki Genevieve hapşırınca uyandı. Genevieve'in yarası acıyordu, ama bu konuda hiçbir şey söylemiyordu. Yalnızca yarı uyuklayarak öylece bekliyordu.
Mezarlık zifiri karanlık olduğu için sabahın ne zaman olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Bütün gece hiçbir şey duymamışlardı. Ne bir ayak sesi, ne çığlık, ne ilâhi, yalnızca mezarın sessizliği vardı. Thomas daha fazla dayanamayıncaya kadar bekledi-

ler. Thomas kıvrılıp bükülerek bulunduğu delikten yere indi, dağınık kemiklerin arasından el yordamıyla merdivenlere kadar ilerlerken Genevieve olduğu yerde kaldı. Thomas merdivenlerden yukarı çıkıp ortalığı dinledi, hiçbir şey duymayınca kırık kapıyı yavaşça araladı.
Kilise manastın boştu. Doğudan ışık geldiği için sabah olduğunu anladı, ama güneşin ne kadar yükseldiğini anlamak zordu, çünkü ışık yumuşak ve dağınıktı. Thomas sabah sisi olduğunu tahmin etti.
Tekrar mezarlığa indi. Yürürken tahta bir şeyi tekmeledi, eğilip Kutsal Kâse kutusunu buldu. Önce sandığa götürmeyi düşündü, ama sonra saklamaya karar verdi. Torbasına sığacağını düşündü. "Genevieve!" diye seslendi yumuşak bir şekilde. "Gel."
Genevieve torbalarını, yayını ve okları, zırhını ve pelerinlerini kemiklerin arasından itti. Omzundaki acıyla yüzünü buruşturarak onların ardından yere indi.
Zırhını giymesi için Thomas'ın yardım etmesi gerekiyordu, ama kolunu kaldırınca Genevieve'in canını yaktı. Kendi zırhını giydi, pelerinlerini omuzlarına astı, sırtına asabilmek için yayının ipini taktı. Kılıcını beline soktu, kutuyu belinde sallanan torbaya koydu. Ok

demetlerini merdivene taşırken merdivenlerden sızan hafif ışıkta hazine odasındaki beyaz cüppeyi gördü. Gene-vieve'e olduğu yerde kalmasını işaret etti. Alçak kemere geldiğinde fareler kaçıştı. Durup öylece baktı. Planc-hard ölmüştü.
"Ne var?" diye sordu Genevieve.
"Serseri onu öldürmüş," dedi Thomas şaşkınlıkla.
"Kimi?"

"Başrahibi!" Fısıltıyla konuşuyordu. Aforoz edilmiş olmasına rağmen haç çıkardı. "Onu öldürmüş!" Vexille ve Planchard'ın konuşmasının sonunu dinlemişti ve başrahibin sessiz kalmasına ve oradan ayrılan bir çift ayak sesi duymasına şaşırmıştı. Ama bu biç aklına gelmemişti. Hiç. "O iyi bir adamdı," dedi.
"Eğer öldüyse bizi suçlayacaklardır," dedi Genevieve. "Bu yüzden gidelim! Hadi!"
Thomas kanlı cesedi orada bırakmayı hiç istemiyordu, ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Genevieve haklıydı, onları suçlayacaklardı. Planchard, büyükbabası sapkınlığı bıraktığı için öldürülmüştü, ama kimse buna inanmazdı, özellikle de suçlanacak iki sapkın varken.
Merdivenlerden yukarı çıktılar. Kilise boştu, ama Thomas açık batı kapısının ötesinden gelen sesleri duyabiliyordu. Dışarıda sis vardı ve bir kısmı kiliseye sızıyor, döşeme taşlarının üstüne yayılıyordu. Mezarlığa gidip tekrar saklanmayı düşündü, ama sonra kuzeninin o gün manastırı daha iyi bir şekilde araştırıp araştırmayacağını merak etti. Bu yüzden yoluna devam etmeye karar verdi. "Bu taraftan." Genevieve'in elini tutup kilisenin güney tarafına, içerideki kemerli yola açılan kapıya götürdü. Burası keşişlerin dua etmek için geldiklerinde kullandıkları kapıydı, ama bu sabah belli ki bu işi ihmal etmişlerdi.
Thomas kapıyı iterken menteşeleri gıcırdayınca ir-kildi. Dikkatle dışarı baktı. Başta kilise gibi kemerli yolun da boş olduğunu sandı; sonra uzakta siyah cüppeli adamlar gördü. Bir kapı eşiğinde dikiliyorlardı, belli ki içeride konuşulanları dinliyorlardı. Thomas ve

Genevieve gölgeli yolda hızla koşturup rasgele bir kapı seçerken kimse bakmadı. Kapı bir koridora açılıyordu ve ucuna gelince kendilerini manastırın mutfağında buldular. İki keşiş ateşin üzerindeki büyük bir kazanı karıştırıyorlardı. Bir tanesi Genevieve'i gördü ve orada bir kadının bulunmasına itiraz etmeye kalktı, ama Thomas tıslayarak onu susturdu. "Diğer keşişler nerede?" diye sordu Thomas.
"Oralarda," diye cevap verdi korkan aşçı. Sonra ikisinin satırlar, kaşıklar ve kâselerle dolu tezgâhın yanından, iki keçinin asılı olduğu kancaların altından geçip zeytinliğe açılan kapıda gözden kaybolmalarını seyretti. Thomas atlarını oraya bırakmıştı, ama atları yerinde yoktu.
Cüzamlılar evinin kapısı açıktı. Thomas ona şöyle bir bakıp batıya döndü, ama Genevieve pelerinini çekip sisi işaret etti. Thomas ağaçların arasında siyah giysili bir binici gördü. Adam kordonun bir parçası mıydı? Ve-xille manastırın her yerine adam mı yerleştirmişti? Bu mümkündü, atlının dönüp kendilerini görmesi daha da mümkündü ya da iki mutfak keşişinin alarm vermesi. Ama Genevieve pelerinini tekrar çekip onu zeytinlikten geçirip cüzamlılar evine götürdü.
İçerisi boştu. Bütün adamlar cüzamlılardan korkuyordu. Thomas adamlarının sundurmaları arayabilmeleri için cüzamlıları uzaklaştırdığını düşündü. "Burada saklananlayız," diye fısıldadı Genevieve'e. "Tekrar ararlar."
"Saklanmayacağız," dedi Genevieve. En büyük sundurmaya gidip iki büyük cüppeyle çıktı. Thomas o zaman anladı. Genevieve'in bir cüppeyi giymesine

yardım etti , başlığını altın rengi saçlarının üstüne geçirdi. Diğerini de kendisi giydi, masadan iki tane çan aldı. Bu arada Genevieve ok demetlerini ve Tho-mas'ın yayını cüzamlıların odun toplamak için kullandığı kızağa koymuştu. Thomas silahların üzerine birkaç kütük koydu, kızağın ipini omzuna attı. "Şimdi gidelim," Genevieve.

Thomas nemli yerde kolayca kayan kızağı çekiyor, Genevieve önden gidiyordu. Kapıdan çıktıktan sonra atlıdan uzak durmayı umarak kuzeye, sonra batıya döndü. Sis onların yanındaydı. Gri cüppeleri gri sisin arasında kayboluyordu. Batı tarafındaki yükseltinin dibinde ormanlık bir alan vardı. Genevieve çanı çalmadan o tarafa doğru yürüyordu. Bir kez tıslayınca Thomas hareketsiz kaldı. Bir atın nal sesleri duyuluyordu; uzaklaştığını duyduklarında Thomas kızağı yeniden çekmeye başladı. Bir süre sonra Thomas arkasına baktı ve manastırın gözden kaybolduğunu gördü. Önlerindeki ağaçlar buharın içindeki cılız, siyah gövdeler gibi görünüyordu. Cüzamlıların ormandan mantar toplamaya giderken kullandıkları yoldan gidiyorlardı. Ağaçlar yaklaşırken nal sesleri tekrar duyuldu. Genevieve uyarı amacıyla çanı çaldı.

Ama atlı uzaklaşmıyordu. Arkalarından yaklaşınca Thomas kendi çanını çaldı. Yüzünün görünmemesi için başını iyice eğdi. Atın bacaklarını görüyordu, ama binicisini değil. "Merhamet, nazik efendim," dedi. "Merhamet."

Genevieve sadaka istiyormuş gibi ellerini uzattı. Peder Roubert'in ellerinde bıraktığı yaralar korkunç görünüyordu. Thomas da aynı şeyi yapıp kendi yara-

larını, beyaz ve çizgili derisini gösterdi."Bir sadaka, efendim, bir sadaka."

Görünmeyen atlı onlara baktı, ikisi de dizlerinin üstüne çöktü. Atlının nefesi daha yoğun sis gibi çıkıyordu. "Bize merhamet gösterin." Genevieve hışırtılı bir ses kullanarak yerel dilde konuşuyordu. "Tanrı aşkına, merhamet gösterin."

Atlı öylece oturuyor, Thomas başını kaldırıp bakmaya cesaret edemiyordu. Zırhlı bir süvarinin merhametine kalmış olan savunmasız bir adamın sefil korkusunu hissediyordu, ama aynı zamanda adamın kararsızlık yaşadığını da biliyordu. Manastırdan kaçan iki insan araması söylenmişti ve o böyle bir çift bulmuştu, ama cüzamlı gibi görünüyorlardı ve cüzam korkusu görevine müdahale ediyordu. Birden daha fazla çan sesi duyuldu. Thomas arkasına bakınca bir grup gri cüppeli figürün ağaçların arasından çıktığını, çanlarını çalıp sadaka istediklerini gördü. İlk ikisine katılmak üzere gelen cüzamlı grubu atlının dayanamayacağı bir şeydi. Onlara tükürüp dönmek üzere dizginlerini çekti. Thomas ve Genevieve dizlerinin üstünden kalkmadan adamın sisle yarı örtülmesini bekledi. Sonra aceleyle ağaçların arasına koşup çanları attılar, iğrenç kokulu cüppeleri çıkarıp oklarını ve yaylarını aldılar. Manastırda kaldıkları yerden kovulan diğer cüzamlılar onlara öylece bakıyordu. Thomas Sir Guil-laume'nin kendisine verdiği paralardan bir avuç alıp çimenlerin arasına bıraktı. "Bizi görmediniz," dedi cüzamlılara. Genevieve bu sözleri yerel dilde tekrarladı.

Batıya yürüyüp sisten çıktılar. Orman bitene kadar ağaçların dibinden ayrılmadılar. Artık bir tepeye

çıkan kayalık yamaçtaydılar. Geride bıraktıkları vadideki sis kaybolmaya başlarken kayaların arasında ve yarıklarda kalmaya dikkat ederek kayalara tırmandılar. Önce manastır kilisesinin çatısı göründü, ama Thomas ve Genevieve tepeye çıkmış güneye doğru devam ediyorlardı. Batıya doğru gitmeye devam etseler köylülerin sık görüldüğü Gers Nehrinin vadisine inerlerdi, oysa güney daha ıssız ve yabaniydi, bu yüzden oraya gidiyorlardı.

Gün ortasında dinlenmek için durdular. "Yiyeceğimiz yok," dedi Thomas.

"O zaman aç gideriz," dedi Genevieve. Thomas'a gülümsedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Castillon d'Arbizon'a," dedi Thomas. "En sonunda."

"Oraya mı döneceğiz!" Genevieve şaşırmıştı. "Ama bizi kovdular: Neden geri alsınlar?"

"Çünkü bize ihtiyaçları var," dedi Thomas. Kesin olarak bilmiyordu, ama Vexille'in Planchard'la konuşmasını dinlemiş ve garnizonun bir kısmının Berat Kontuna gittiğini duymuştu. O grubu Robbie yönetiyor olmalıydı. Sir Guillaume'nin, Northampton Kontuna olan bağlılığını koparacağını sanmıyordu, ama Robbie'nin İskoçya dışında bir bağlılığı yoktu. Castillon d'Arbizon'da kalan adamların kendi adamları olduğunu tahmin ediyordu, yani Calais dışında topladığı İngilizler. Bu yüzden oraya gidecekti ve kalenin ele geçirildiğini veya garnizonun öldüğünü görürse daha batıya devam edecekti, İngilizlere ait yerlere varana kadar.

Ama önce güneye ineceklerdi, çünkü dağlardan kopan tepelerin karşısındaki büyük ormanlar orada bu-

lunuyordu. Eşyalarını alırken okçu torbasına, yedek ok başlarının, bileği taşının ve iplerin üstüne koyduğu Kutsal Kâse kutusu yere düştü. Tekrar oturup kutuyu aldı. "O ne?" diye sordu Genevieve.

"Planchard, Kutsal Kâse'nin içinde bulunduğu kutu olduğunu düşünüyordu. "Ya da belki de insanların Kutsal Kâse'nin içinde bulunduğuna inanmasının istendiği bir kutuydu." Solan yazıya baktı. Kutuyu şimdi gün ışığında görebildiği için harflerin kırmızıyla yazıldığını, boyanın silindiği yerlerde bile belli belirsiz izler olduğunu görebiliyordu. Kutunun içinde de bir iz vardı. Bir şeyin uzun süre orada kaldığını gösteren, ahşaba gömülmüş yuvarlak tozdu bu. İki demir menteşe paslanmıştı ve kırılgandı, kutu o kadar kurumuştu ki ağırlığı neredeyse hiç yok gibiydi.
"Gerçek mi?" diye sordu Genevieve.

"Gerçek," dedi Thomas. "Ama Kutsal Kâse'nin gerçekten bunun içinde olup olmadığını bilmiyorum." Kutsal Kâse hakkında konuşurken bu sözleri ne kadar sık kullandığını düşündü.

Ama artık daha fazlasını biliyordu. Geçen yüzyılda, haçlı haçını takan Fransız güçlerin güneyden sapkınlığı yok etmek için geldikleri dönemde yedi adamın As-tarac'tan kaçtığını biliyordu. Adamlar hazine götürdüklerini iddia ederek kaçmış ve onu savunmaya yemin etmişlerdi. Ama şimdi, yıllar sonra bu sapkın inancı bir tek Guy Vexille saklamıştı. Peki, Thomas'ın babası gerçekten Kutsal Kâse'ye sahip miydi? Guy Ve-xille bu yüzden Hookton'a gitmiş ve şimdi Planchard'ı öldürdüğü gibi köydeki herkesi katletmişti. Karanlık Lordların torunları, güvene ihanet ettikleri için temiz-

leniyorlardı ve Thomas eğer kuzeni kendisini yakalarsa başına neler geleceğini çok iyi biliyordu.

"Kutsal Kâse için garip bir şekil," dedi Genevieve. Kutu sığ ve kare biçimindeydi, içinde bir zamanlar sapı olan bir kadehi barındırmış gibi derin değildi.

"Kutsal Kâse'nin neye benzediğini kim biliyor ki?" diye sordu Thomas. Sonra kutuyu omuz torbasına koyup güneye devam ettiler. Thomas sık sık arkasına bakıyordu. Öğlene doğru koyu renk giysili adamların manastırdan tepeye doğru tırmandıklarını gördü. Sayıları bir düzineyi buluyordu. Tepeyi gözetleme yeri olarak kullanacaklarını tahmin etti. Guy Vexille manastırı tekrar aramış ve hiçbir şey bulamayınca ağını genişletmiş olmalıydı.

Acele etmeye başladılar. Akşam yaklaşırken Gene-vieve'in yaralandığı kayaları görür olmuşlardı; orman artık cok uzakta değildi, ama Thomas arkasına bakmaya devam ediyor, her an bir düzine adamın ortaya çıkmasını bekliyordu. Onun yerine güneyde daha fazla adam belirdi. On iki kişilik yeni bir grup tepeye çıkan patikayı tırmanmaya başladı. Thomas ve Genevieve çimenlerin üstünden geçip ağaçların arasında gözden kaybolduktan dakikalar sonra tepede yeni atlılar göründü.

İkisi çalıların altına uzanıp soluklarının düzene girmesini beklediler. On iki yeni süvari açıklığa oturup beklemeye başladı. Bir süre sonra ilk atlılar göründü. Tepenin açık alanlarını araştırıyorlar, Thomas ve Genevieve'i gizlendikleri yerden çıkarmayı umuyorlardı. Thomas, kuzeninin kendisinin ne yapacağını çok iyi tahmin ettiğini anlamıştı. Vexille onun Castillon

d'Arbizon'a geri dönmeye ya da en azından batıya, diğer İngiliz garnizonlarına gitmeye çalışacağını öngörmüştü. Şimdi adamları Astarac'ın batısındaki bütün araziyi tarıyorlardı. Thomas seyrederken kuzeni görüş açısına girdi. Çimenlik tepede diğerlerine katılan yeni adamları yönetiyordu. Yüksek alanda kırk adam vardı şimdi. Hepsi zırhlı ve siyahlar içindeydi, hepsi uzun kılıçlar taşıyordu.
"Ne yapacağız?" diye sordu Genevieve soluk soluğa.
"Saklanacağız."

Ses çıkarmamaya çalışarak geriye çekildiler. Ormanın derinliklerine girdiklerinde Thomas Genevieve'i doğuya yönlendirdi. Kendisi Astarac'a geri dönecekti, çünkü Guy'un bunu beklediğini sanmıyordu. Yüksek zeminin kıyısına varıp önlerinde uzanan vadiyi gördüklerinde Thomas takipçilerinin ne yaptığını görmek için kuzeye doğru yanaştı.

Yarısı, sonraki vadiyi geçen yolu kapamak için batıya gitmişti, ama Vexille tarafından yönetilen geri kalanlar ağaçlara doğru ilerliyordu. Thomas ve Genevieve'i korkutup ortaya çıkararak diğer askerlerin eline düşmelerini sağlamaya çalışacaklardı. Artık atlılar çok yakın olduğu için Thomas tatar yayı taşıdıklarını görebiliyordu.

"Şimdilik güvendeyiz," dedi, Genevieve'in sığındığı yarıkta ona katılırken. Kuzeninin dışa doğru açılan kordonunun içine girdiğini düşünüyordu. Kordon ilerledikçe genişleyecek ve gedikler arasından sızması kolay olacaktı. Ama bu sabaha kadar beklemek zorundaydı, çünkü güneş batı tarafındaki bulutların arasına inmeye, onları pembeye boyamaya başlamıştı. Tho-

mas ormanın seslerini dinledi, ama telaşlandırıcı bir şey duymadı. Yalnızca ağaç kabuklarına sürtünen pençelerin sesi, bir güvercinin kanat çırpışları ve rüzgârın iç çekişi duyuluyordu. Siyah giysili biniciler batıya gitmişti, ama doğuda, vadideki çalışmaları gözle görülüyordu. Orada hâlâ askerler vardı ve o adamlar cüzamlılar evini ateşe vermişler, duman manastırın üstündeki bütün gökyüzünü siyaha boyamıştı. Adamlar kulübelerde gizlenen herkesin açığa çıkacağını düşünerek köyün geri kalanını da yakmışlardı. Kalenin harabelerinde daha fazla adam vardı. Thomas onların orada ne yaptığını merak ediyordu, ama göremeyecek kadar uzaktaydı.

"Yemek yemeliyiz," dedi Genevieve'e.

"Hiçbir şeyimiz yok."

"O zaman mantar arayalım, bir de findik. Suya da ihtiyacımız var."

Güneyde minik bir akıntı buldular. Yüzlerini suyun sızdığı kayaya dayayarak susuzluklarını giderdiler. Sonra Thomas akıntının yarığında eğrelti otlarından bir yatak yaptı. Orada iyi gizleneceklerinden emin olduktan sonra Genevieve'i bırakıp yiyecek aramaya gitti. Yayını yanına aldı, beline yarım düzine ok soktu. Bunun nedeni savunma değil, bir geyik ya da domuz görmeyi ummasıydı. Biraz mantar buldu, ama küçük ve siyah kanatlıydılar, bu yüzden zehirli olup olmadıklarından emin olamadı. Kestane ya da av hayvanı bulmak için daha ileriye doğru gitti. Sürekli sürünüyor, dinliyor ve ormanın kıyısını gözden kaçırmıyordu. Bir ses dönüp hızla döndü, bir geyik gördüğünü sandı, ama gölgeler uzadığı için emin olamadı; yine de yayı-

na bir ok takıp titreyen hareketi gördüğü yere doğru ilerledi. Çiftleşme mevsimiydi ve erkek geyiklerin ormanda olup dövüşecek başka geyikler araması gerekiyordu. Eti pişirmek için ateş yakmaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, ama daha önce de çiğ karaciğer yemişti ve bu gece için bu bir ziyafet olacaktı. Sonra geyik boynuzlarını görüp kenara kaydı, yarı çömelip geyiğin gövdesini görmeye çalıştı. Tam o sırada bir tatar yayı hareket etti ve tatar oku tıslayarak yanından geçip bir ağacın gövdesine girdi. Thomas yayını çekerek dönerken geyik büyük sıçramalarla uzaklaştı. Tam o sırada kılıçlarını çeken adamları gördü.

Bir tuzağa doğru gelmişti.

Ve yakalanmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
Karanlık

M
anastırın aranması sırasında Başrahip Planc-hard'ın cesedinin dışında bir şey bulunamadı. Guy Vexille'e yaşlı adamın öldürüldüğü bildirilince açıkça kayıp kuzenini suçladı. Bütün binaların aranmasını, kaçakların saklanmaması için köyün ve cüzamlılar evinin yakılmasını emretmişti ve sonra isteksizce avının kaçtığına ikna olmuştu. Batı ormanında bir çift cüzamlı cüppesi ve iki tahta çan neler olduğunu anlatıyordu. Vexille ormanın o tarafını koruyan atlılarla yüz-leştiğinde iki adam da hiçbir şey görmediklerine yemin ettiler. Onlara inanmadı, ama itiraz ederek kazanacağı bir şey yoktu. Bu yüzden atlıları, Gaskonya'daki İngilizlerin sahip oldukları yerlere götüren bütün patikaları taramaya yolladı. Charles Bessieres'e adamlarını aramaya katmasını emrettiğinde Bessieres bunu reddetti. Atlarının zayıf, adamlarının yorgun olduğunu iddia ediyordu. "Ben senden emir almıyorum," diye hırladı Bessieres. "Kardeşim için buradayım."
"Ve kardeşin İngilizlerin bulunmasını istiyor," diye ısrar etti Vexille.
"O halde onu bulun, Lordum," dedi Bessieres, son iki sözcüğü hakaret gibi söylemişti.

Vexille bütün adamlarıyla batıya giderken Bessieres'in köyü ve manastırı yağmalamak için geride kalmak istediğini biliyordu. Charles Bessieres'in yaptığı tam olarak da buydu, ama sonuç olarak çok az şey buldu. Altı adamını köylülerin yeni alevlerden kurtardıkları açması eşyalarını incelemek için gönderdi. Birkaç meteliğe satabilecekleri tencere tavalar vardı, ama onların esas istedikleri, adamların geldiğini görünce köylülerin gizlediği paralardı. Herkes köylülerin küçük miktarda parası olduğunu ve zırhlı baskıncılar geldiğinde onları gizlediklerini bilirlerdi. Bu yüzden Bessieres'in adamları, gizleme yerlerini öğrenmek için seyislere işkence yaptı ve bu sırada çok daha ilginç bir şey öğrendi. Charles'ın adamlarından biri güney Fransızca dili konuşuyordu ve tam esirinin parmaklarını keserken köylü, yaşlı Kontun kalenin harabelerini kazdığını ve kilisenin altında antik bir duvar bulduğunu, ama daha fazla kazamadan öldüğünü söyleyiverdi. Bu Bessieres'in çok ilgisini çekti, çünkü adam duvarın arkasında bir şey olduğunu ima ediyordu, yaşlı Kontu heyecanlandıran bir şey. Üstelik baş-rahip, ruhu şad olsun, orayı gizlemek istemişti, bu yüzden Vexille adamlarıyla birlikte batıya giderken Bessieres adamlarını eski kaleye sürdü.
Döşeme taşlarını söküp yeraltı odasını ortaya çıkarmak bir saatten kısa sürdü. Bir saat daha geçtikten sonra Bessieres eski tabutları ortaya çıkarıp çoktan yağmalandıklarını gördü. Köyden adam getirildi ve Kontun nereyi kazdığını gösterdi. Bessieres adamlarına duvarı ortaya çıkarmalarını emretti. İşi, Guy Vexille gelip onu aile mezarlığının kutsallığını bozmakla suçlamaya başlamadan önce bitirmek istediği için adamlarını hızlı çalıştırıyordu. Ama

duvar sağlam bir şekilde yapılmıştı ve iyi sıvanmıştı. Ancak adamlardan biri demirciden yağmaladığı ağır çekici çıkarınca gerçek bir ilerleme kaydetmeye başladılar. Çekiç taşların üstüne çarpıp kırmaya, yerlerinden oynatmaya başladı. Sonunda alt blokların arasına demir çubuklar sokmayı başardılar ve duvar devrildi.
Ve içeride, taş sütunun üstünde bir kutu vardı.
Tahta bir kutuydu bu, bir adamın kafasını alacak büyüklükteydi. Charles Bessieres bile onu görünce içini bir heyecan dalgasının kapladığını hissetti. Kutsal Kâse, diye düşündü, Kutsal Kâse. Kuzeye kardeşine papalığı kazandıracak olan ödülle döndüğünü hayal etti. 'Yoldan çekilin," diye hırladı bir adam hazineye uzanırken. Sonra alçak boşlukta kamburunu çıkarıp tahta kutuyu kaidesinden aldı.
Sandık kurnazca yapılmıştı, çünkü kapağı yok gibiydi. Bir tarafında -Bessieres oranın üstü olduğunu tahmin ediyordu- yıllar içinde kararıp donuklaşmış gümüş bir haç vardı, ama kutunun üstünde bir yazı ve içinde ne olabileceğine dair bir ipucu yoktu. Bessieres kutuyu sallayınca içinde bir şey tıngırdadı. Durakladı. Kutsal Kâse'nin ellerinde olabileceğini

düşünüyordu, ama eğer kutuda başka bir şey varsa sahte Kutsal Kâse'yi belindeki okluktan çıkarıp onu, Astarac'ın mahvolmuş sunağının altında bulmuş gibi yapabilirdi.
"Açın," dedi adamlarından biri.
"Kapa çeneni," dedi Bessieres biraz daha düşünmek isteyerek. İngiliz hâlâ kayıptı, ama büyük olasılıkla yakalanacaktı. Ya Kutsal Kâse onun yanındaysa ve belindeki kâsenin sahte olduğu anlaşılırsa? Bessieres, Guy Vexille'i öldürme şansının olduğu mezarlıktakiyle aynı ikilemle karşı karşıyaydı. Kutsal Kâse'yi yanlış zamanda ortaya çıka-

rırsa Avignon'daki papalık sarayında kolay bir hayat olmazdı. Bu yüzden en iyisi İngiliz'in yakalanmasını bekleyip Paris'e götürülecek tek bir Kutsal Kâse bulunduğundan emin olmaktı. Ama ya hazine bu kutunun içindeyse?
Kutuyu gün ışığına götürdü. Bıçağını çekip kutunun iyi yapılmış eklemlerine darbeler indirdi. Adamlarından biri, kutuyu parçalamak için demircinin çekicini kullanmayı önerdi, ama Bessieres küfrederek onun bir aptal olduğunu söyledi. "İçindekini kırmak mı istiyorsun?" diye sordu. Adamı bir kenara itip bıçağıyla uğraşmaya devam etti. Sonunda bir tarafını ikiye ayırmayı başardı.
İçindekiler beyaz yünlü bir kumaşa sarılmıştı. Bessieres, büyük ödül olmasını umarak içindekileri çıkardı. Adamları beklentiyle etrafına toplanıp Bessieres'in eski, yıpranmış bezi açışını seyrettiler.
Bezin içinden çıka çıka kemikler çıktı.
Bir kafatası, bazı ayak kemikleri, bir kürek kemiği ve üç kaburga. Bessieres bunlara bakıp küfretti. Adamları gülmeye başlayınca Bessieres kafatasını tekmeledi, yere uçan kafatası birkaç adım yuvarlandıktan sonra hareketsiz kaldı.
Bıçağını meleklerin ünlü şifacısı St. Sever'ın kemiklerini bulmak için körleştirmişti.
Ve Kutsal Kâse hâlâ gizliydi.
Coredorlar, Astarac etrafındaki faaliyetle meraklanmıştı. Ne zaman silahlı adamlar bir kasabayı veya köyü yağma-lasa, çaresiz ve aç kanun kaçakları için kolay avanta olacak kaçaklar olurdu. Yaklaşık yüz Coredor'u idare eden

Destral, Astarac'ın talan edilmesini seyretmiş, askerlerden kaçan insanları ve nereye gittiklerini görmüştü.
Coredor'ların çoğunun kendileri de kaçaktı, ama hepsi değil. Bazıları şansları olmayan adamlardı, diğerleri savaştan kovulmuştu, bir kısmı da bir efendiye ait olan yaverler olarak kendilerine verilen yerleri kabul etmeyi reddetmişlerdi. Yazları yüksek ovalara çıkan sürüleri avlıyor, dağ geçitlerindeki kaygısız yolcuları pusuya düşürüyorlardı, ama kışın kurban ve sığınak bulmak için aşağı kesimlere inmek zorunda kalıyorlardı. Adamlar çetelere girip çıkıyor, kadınlarını da birlikte getirip götürüyorlardı. Bazıları hastalıktan ölüyor, diğerleri yağmalarını alıp daha dürüst yaşamak için çeteden ayrılıyor, bazıları kadın veya bahis yüzünden çıkan kavgalarda öldürülüyor, çok azı yabancılarla girişilen kavgalarda ölüyordu. Berat Kontu, büyük tahribat vermedikleri sürece Destral'in çetesine hoşgörü gösteriyordu, çünkü yarıklar ve mağaraları dolu dağları aramak için adam tutmanın para kaybı olduğunu düşünüyordu. Coredor'ları çekecek zenginliklerin olduğu yere garnizonlar koyuyor, kasabalardan getirilen vergileri taşıyan vagonların sıkı bir şekilde korunmasını sağlıyordu. Ana yollardan uzakta yolculuk yapan tüccarlar kendi kiralık askerleriyle konvoy halinde seyahat ediyorlardı. Geriye kalanlar da Coredor'ların avantası oluyordu ki onun için de bazen dövüşmek zorunda kalıyorlardı, çünkü Routier'ler bölgelerine tecavüz ediyorlardı.
Bir Routier neredeyse bir Coredor sayılırdı, ama Routier'ler daha iyi organizeydi. Onlar işi olmayan askerlerdi, silahlı ve deneyimliydiler. -Routier'ler bazen bir kasabayı alıp yağmalar, orada garnizon kurar, kuruyana kadar

elinde tuttuktan sonra yeniden yolculuğa başlardı. Çok az Lord onlarla dövüşmek isterdi, çünkü Routier'ler eğitimli askerlerdi ve küçük, tehlikeli ordular kurar, kaybedecek bir şeyi olmayan insanların fanatizmiyle savaşırlardı. Savaş başladığında ve Lordları askerler için para verdiğinde yağmalama dururdu. Routier'ler yeni bir yemin eder, savaşa gider ve ateşkese kadar savaşırlardı. Öldürmekten başka iş bilmedikleri için kırsal bölgenin daha ıssız kesimlerine gider ve saldıracakları bir kasaba bulurlardı.

Destral Routier'lerden nefret ederdi. Coredor'ların doğal düşmanları oldukları için bütün askerlerden nefret ederdi ve bir kural olarak onlardan uzak dursa da sayıca üstünlükleri varsa adamlarının saldırmasına izin verirdi. Askerler iyi bir silah, zırh ve at kaynağıydı. Bu yüzden yanan köyün ve cüzamlılar evinin dumanları Astarac üstündeki gökyüzünü lekelerken yardımcılarından birinin, diğerlerinden ayrılarak ağaçların arasına giren yarım düzine siyah giysili adama saldırı düzenlemesine izin verdi. Saldırı bir hataydı. Süvariler yalnız değildi, ormanın hemen ötesinde diğerleri de vardı ve birden ağaçların arasındaki loş bölge nal sesleri ve kınlarından ayrılan kılıç sesleriyle doldu.

Destral ormanın kenarında ne olduğunu bilmiyordu. Ağaçların arasında, daha derinlerde, kireç taşı kayasının meşelerin arkasında yükseldiği ve yukarılardan küçük bir derenin aktığı yerdeydi. İki mağara sığınak sağlıyordu ve Destral kışı burada geçirmeyi planlıyordu. Korunabilecek kadar yükseklerde, ama adamlarının köyleri ve çiftlikleri yağmalamasına izin verecek kadar vadiye yakın olacaklardı. Ve Astarac'tan kaçan iki kişi buraya getirilmişti. Çift, tepenin dibinde yakalanmış ve mağaraların önündeki mey-

dana getirilmişti. Destral burada ateşi hazırlıyordu, ama askerlerle baş edildiğini öğrenene kadar ateş yakmayacak-tı. Akşamın alacakaranlığında adamlarının ona hayal edebileceğinden daha büyük bir ganimet getirdiklerini görüyordu. Çünkü adam İngiliz okçuydu ve diğeri de bir kadındı. Ve Kadınlar Coredor'lar arasında her zaman bir korku kaynağıydı. Kadının da kullanılacağı yerler olacaktı, ama İngiliz'in değeri daha büyüktü. Satılabilirdi. Ayrıca bir kese parası, kılıcı ve zırhı vardı. Bu, durumu Destral için daha da tatlı bir zafer haline getiriyordu, çünkü bu adam yarım düzine adamını oklarıyla öldüren kişiydi. Coredor'lar Tho-mas'ın omuz torbasını araştırdı, çakmak taşı ve çeliği çaldı. Thomas yedek yay iplerini ve birkaç kuruş parasım oraya saklamıştı, ama yedek ok başlarım ve bir değeri yok gibi görünen ahşap kutuyu bir kenara attılar. Oklarını alıp yayı Destral'e verdiler. Destral yayı geri çekmeye çalıştı, ama çok öfkelendi, çünkü bütün gücüne rağmen ipi ancak birkaç santim çekebilmişti. "Parmaklarını kesin gitsin," dedi oku yere fırlatarak. "Kadını da soyun."

O zaman Philin müdahale etti. Bir adam ve bir kadın Genevieve'i yakalamış zırhını başından çıkarmaya çalışıyor, acı dolu çığlıklarına aldırmıyorlardı. Thomas ise kollarını tutan iki adamdan kurtulmaya çalışıyordu. Philin herkese durması için bağırdı.

"Durmak mı?" Destral bu meydan okumaya inana-mayarak Philin'e döndü. "Yumuşadm mı?" diye Philin'i suçladı. "Onu bağışlamamızı mı istiyorsun?"

"Ondan bize katılmasını istedim," dedi gergin bir şekilde. "Çünkü oğlumun yaşamasına izin verdi."

Thomas yerel dilde yapılan konuşmaların hiçbirini anlamıyordu, ama Philin'in hayatı için yalvardığı açıktı.

Takma adını omzunda asılı duran büyük baltadan alan Destral'ın bu ricayı yerine getirme havasında olmadığı da açıktı. "Bize katılmasını mı istedin?" diye kükredi Destral. "Neden? Oğlunu bağışladığı için mi? Sevgili İsa, sen zayıf bir serserisin. Burnu sümüklü bir tabansızsın." Baltayı omzundan indirdi, sapına bağlı ipini bileğine geçirdi ve uzun boylu Philin'e doğru yürüdü. "Ben senin adamlarım yönetmene izin verdim, ama sen onların yarısını öldürttün! Onları bu adam ve kadın öldürdü, ama sen onun bize katılmasını istiyorsun, öyle mi? Eğer başına ödül konmasaydı onu hemen şimdi öldürürdüm. Karnını yarıp kendi bağırsaklarıyla asardım onu, ama onun yerine öldürdüğü her adam için bir parmağını kaybedecek." Thomas'a doğru tükürüp baltasıyla Genevieve'i işaret etti. "Sonra bunun yatağımı ısıtmasını seyredebilir."

"Ondan bize katılmasını istedim," diye inatla tekrarladı Philin. Bacağı alçıda olan ve meşe dallarından yapılan kaba koltuk değneklerinden destek alan oğlu babasının yanında durmak için geldi.

"Onun için dövüşür müsün?" diye sordu Destral. Philin kadar uzun boylu değildi, ama geniş omuzluydu ve tıknaz, hayvani bir gücü vardı. Kırık burnuyla suratı dümdüzdü, gözleri bir Samsun köpeğininkilere benziyordu; şiddet düşüncesiyle parlayan gözlerdi bunlar. Sakalı, kurumuş salya ve yiyecek kalıntılarıyla keçeleş-mişti. Baltayı, başı solan ışıkta parlayacak şekilde savurdu. "Benimle dövüş," dedi Philin'e, aç bir sesle.

"Yalnızca hayatta kalmasını istiyorum," Philin, bu de-li-gözlü lidere karşı kılıcını çekmek istemeyerek. Ama öteki Coredor'lar kan kokusu alıyordu, bol miktarda kan. Etraflarında bir halka oluşturup Destral'i yüreklendirmeye

başladılar. Sırıtıp bağrışıyorlar, dövüş görmek istiyorlardı. Philin daha fazla gidecek yeri kalmayana kadar geriledi.

"Dövüşün!" diye bağırdı adamlar. "Dövüşün!" Kadınları da bağırıyorlar, Philin'e bir erkek olmasını ve baltayla yüzleşmesini söylüyorlardı. Philin'e yalan olanlar onu sertçe öne doğru ittiler, Philin'in Destral'le çarpışmamak için yana kayması gerekti. Destral küçümseyerek onun suratına bir tokat attı, hakaret etmek amacıyla sakalını çekiştirdi.

"Dövüş benimle," dedi Destral. "Yoksa İngiliz'in parmaklarını sen keseceksin."

Thomas hâlâ neler söylendiğini anlamıyordu, ama Philin'in yüzündeki ifadeden iyi bir şey olmadığını anlıyordu. "Devam et!" dedi Destral. "Parmaklarını kes! Ya bu ya da ben senin parmaklarını keserim."

Philin'in oğlu Galdric kendi bıçağını çekip babasına doğru itti. "Yap," dedi çocuk. Babası bıçağı almayınca Destral'e baktı. "Ben yaparım!" dedi çocuk.

"Baban yapacak," dedi Destral eğlenerek. "Ve bununla yapacak." Bileğindeki halkayı çıkarıp baltayı Philin'e uzattı.

İtaatsizlik edemeyecek kadar korkmuş olan Philin silahı alıp Thomas'a doğru yürüdü. "Üzgünüm," dedi Fransızca olarak.

"Ne için?"

"Başka seçeneğim olmadığı için." Philin perişan görünüyordu, aşağılanmış bir adamdı, çünkü diğer Coredor'ların onun utancıyla eğlendiğini biliyordu. "Ellerini ağacın üstüne koy," dedi, sonra söylediğini kendi dilinde tekrarladı. Thomas'ın ellerini tutan adamlar çarpık ellerini ağaca bastırdılar. Philin yaklaşırken Thomas'm kollarını sıkıca tuttular. "Üzgünüm," dedi Philin tekrar. "Parmaklarını kaybetmek zorundasın."

Thomas onu seyrediyor, ne kadar endişeli olduğunu görüyordu. Baltanın indiği zaman parmaklarını değil, bileğini keseceğini görebiliyordu. "Çabuk yap," dedi.

"Hayır!" diye bağırdı Genevieve ve onu tutan çift güldü.

"Çabuk," dedi Thomas. Philin baltayı kaldırdı. Duraklayıp dudaklarını yaladı, Thomas'ın gözlerine son bir kez acıyla bakıp baltayı savurdu.

Thomas adamların kendisini ağaca bastırmasına izin verdi; balta gelene kadar onlardan kurtulmaya çalışmadı. Ancak balta inerken kendini ellerinden kurtarmak için büyük* gücünü kullandı. Uzun yayları çekmek için eğitilmiş bir okçunun gücüne şaşıran iki adam kolları havada kalakaldı. Thomas baltayı havada kapıp öfkeyle kükreyerek Genevieve'i tutan çifte döndü. İlk darbesi adamın kafasını ikiye ayırdı, kadın içgüdüsel olarak Genevieve'i bıraktı. Thomas baltayı ellerini ağaca bastıran adamlara doğru çevirdi. Savaş çığlığı atıyordu, İngiltere'nin savaş çığlığını: "St. George! St George!" Ağaçların arasından atlılar gelirken ağır silahı en yakındaki adama doğru savurdu.

Corador'lar birdenbire Thomas'ı bastırma gereksini-miyle atlı tehlikesi arasında sıkışıp kaldılar. Sonra süvarilerin çok daha tehlikeli bir düşman olduğuna karar verip dörtnala gelen askerlerle karşılaşan her insanın içgüdüsel olarak yapacağı şeyi yaptılar. Ağaçlara doğru kaçıştılar ve Guy Vexille'in siyah giysili süvarileri aralarına dalıp kılıçlarını savurmaya, vahşi bir rahatlıkla öldürmeye başladılar. Karşı karşıya oldukları tehditten habersiz Destral, Thomas'a

doğru koştu ve Thomas baltayı tıknaz adamın suratına savurup burnunu kırdı, geriye düşmesine neden oldu. Sonra bu hantal silahı bırakıp yayını ve ok torbasını kapıp Genevieve'i bileğinden yakaladı.

Koşmaya başladılar.

Ağaçların arasında güvenlik vardı. Ağaçların gövdeleri ve alçak dalları atlıların ormanda özgürce ilerlemesini engelliyordu, ama açık alandaki atlılar dönüyor, kesiyor, tekrar dönüyordu. Ağaçların arasına kaçmayı başaramayan Coredor'lar kurtlar tarafından katledilen koyunlar gibi ölüyorlardı.

Philin Thomas'ın yanındaydı şimdi, ama hantal değneklerin üzerindeki oğlu hâlâ meydandaydı. Onu gören bir atlı dönüp kılıcını kaldırdı. "Galdric!" diye bağırdı Philin ve oğlanı kurtarmak için koşmaya başladı, ama Thomas ona bir çelme atıp yayına bir ok taktı.

Süvari kılıcını Galdric'in sırtına saplamaya hazırlanıyordu. Mahmuzlarıyla atına dokundu. At tam hızlanırken gölgelerden çıkan bir ok boğazını yardı. At döndü, süvarisi kanlar içinde eyerden düştü. Thomas'm attığı ikinci ok oğlanın yanından hızla geçip Destral'in gözüne girdi. Atlıların arasında kuzenini aradı. Ama ortalık o kadar loştu ki yüzleri ayırt edemiyordu.
"Gel!" dedi Genevieve ısrarla. "Gel!"

Ama Thomas onunla birlikte koşmak yerine meydana daldı. Boş Kutsal Kâse kutusunu alıp para kesesini aradı, bir ok demetini kaparken Genevieve'in uyarı çığlığını duydu. Atlılar üzerine doğru gelirken hızla yana kaydı, geldiği yoldan geri dönüp ağaçların arasına doğru koştu. Thomas'm hızlı kaçamaklarıyla kafası karışan takipçisi tekrar ileri doğru atını mahmuzladı, Thomas bir ağacın altına dalarken yön değiştirdi. Diğer Coredor'lar mağaralara kaçıyorlardı, ama Thomas sığınacak mağaralara boş verip kayalığın yanından güneye koştu. Genevieve'i elinden tutarken Philin Galdric'i omuzlarında taşıyordu. Bir

avuç cesur atlı bir süre daha onları takip etme gayretini gösterdi, ama hayatta kalan Coredor'lardan bazılarının tatar yayı vardı. Karanlıktan çıkan oklar süvarileri kazandıkları küçük zaferden tatmin olmaya zorladı. Yirmi kadar haydut öldürmüşler, bir o kadarını esir almış ve daha iyisi bir düzine kadın ele geçirmişlerdi. Bunu yaparken yalnızca bir adam kaybetmişlerdi. Oku adamın boğazından çıkardılar, cesedini atına yükleyip bez şeritlerle bağlanan esirleriyle kuzeye doğru yola koyuldular.

Bu arada Thomas koşuyordu. Zırhı hâlâ üzerindeydi, yayı, ok torbası ve boş kutu yanındaydı, ama başka her şeyi kaybetmişti. Ve karanlıkta koşuyordu.
Nereye olduğunu bilmeden.
Yenilgi zordu ve Guy Vexille yenildiğini biliyordu. Kaçakları açığa çıkarmaları için süvarilerini ormana göndermişti, ama onlar Coredor'larla kanlı, tek taraflı bir kavgaya girmiş, sonunda adamlarından biri ölmüştü. Ceset As-tarac'a götürüldü ve ertesi sabah erkenden Guy Vexille tarafından gömüldü. Yağmur yağıyordu. Gece yağmaya başlamış, sağanak yağmur zeytin ağaçlarının arasında kazılan mezarı doldurmuştu. Bir gece önce kafaları kesilen esir Coredor'ların hepsinin cesedi zeytinliğin dibinde terk edilmişti, ama Vexille kendi adamlarının bir mezarı olması gerektiğine inanıyordu. Cesedin üzerindeki gömleği hariç şey çıkarılmıştı. Adam sığ çukura yuvarlandı, başı yağmur suyunun üstüne çıkıp boynundaki yarayı açığa çıkardı. "Neden boğazlık takmıyordu?" diye sordu Coredor'lara saldıran adamlarından birine.
Boyunluk, boğazı örten

metal bir plakaydı ve Vexille ölen adamın bir savaş alanında bulduğu zırhıyla övündüğünü hatırlıyordu.
"Takıyordu."

"Şanslı bir darbeydi o halde?" diye sordu Vexille. Me-raklanmıştı. Her türlü bilgi işe yarardı, hatta bazı bilgiler o kadar yararlıydı ki savaşın karmaşası içinde yaşayan bir adama çok yardımı dokunurdu.

"Kılıç değildi," dedi adam. "Oktu."
"Tatar oku mu?"
"Uzun ok," dedi adam. "Doğruca boyunluktan girdi. Dimdik girmiş olmalı." Adam haç çıkarıp benzeri bir kader yaşamamak için dua etti. "Okçu kaçtı," diye devam etti. "Ormana girdi."
Vexille o zaman Thomas'ın Coredor'ların arasında olması gerektiğini anladı. Haydutlardan birinin av yayı kullanmış olması mümkündü, ama çok büyük bir olasılık değildi bu. Okun nerede olduğunu sordu, ama atılmıştı ve kimse nereye olduğunu bilmiyordu. Böylece sabah sisinde Vexille adamlarını tepeye çıkarıp güneye, cesetlerin hâlâ yerde yattığı yere götürdü. Yağmur hızla yağıyor, atların örtülerinden süzülüyor, adamların zırhlarından içeri girmenin bir yolunu bulup metal ve derinin donmuş ciltleri zedelemesine neden oluyordu. Vexil-le'in adamları durmadan homurdanıyordu, ama kendisi havadan habersiz gibiydi. Meydana varınca cesetlere baktı ve sonra aradığı şeyi buldu. Gözünde bir ok olan tıknaz, sakallı bir adamdı bu. Vexille oka bakmak için atından indi. Dişbudak ağacından yapılmış, ucunda kaz tüyü olan uzun bir oktu bu. Vexille oku çekerek adamın beyninden geri çıkardı. Uzun, iğneye benzer başı vardı ki bu okun İngiliz oku olduğunu düşündürüyordu. Son-

ra tüylere baktı. "İngilizlerin bir kazın yalnızca bir kanadından aldıkları tüyleri kullandıklarını biliyor muydunuz?" Nemli tüyleri okşadı. Sicim ve yeşile dönmüş bir tutkalla yerine tutturulmuştu. "Ya sağ ya da sol kanat, hangisi olduğu fark etmez, ama iki kanadın tüyleri bir okta bir araya getirilmez." Birden düş kırıklığı içinde oku ikiye ayırdı. Kahretsin! Bu bir İngiliz okuydu ve Thomas'ın burada olduğu anlamına geliyordu. O kadar yaklaşmıştı ki! Oysa şimdi gitmişti. Ama nereye?
Adamlarından biri Gers vadisini aramak için batıya gitmeyi önerdi, ama Vexille bu öneriye hırlayarak karşılık verdi. "O aptal değil. Şimdiye kadar millerce ötede olmalı. Millerce." Ya da belki de yalnızca birkaç metre ötede ağaçların arasından ya da yüksek kayalıklardan onları izliyordu. Vexüle ormana bakıp kendini Thomas'ın yerine koymaya çalıştı. İngiltere'ye mi kaçardı? Ama en başında buraya neden gelmişti? Thomas aforoz edilmişti, arkadaşlarının arasından kovulmuş, yabani ortama gönderilmişti, ama o İngiltere'ye kaçmak yerine Asta-rac'a gelmişti. Ancak Astarac'ta hiçbir şey yoktu. Talan edilmişti, peki Thomas şimdi nereye giderdi? Guy Vexil-le mağaralara baktı, ama hepsi boştu. Thomas gitmişti.
Vexille manastıra geri döndü. Oradan ayrılma zamanı gelmişti. Adamlarının geri kalanlarını toplamaya gitti. Charles Bessieres de az sayıdaki kendi askerini toplamış, hepsi yağma mallarla ağırlaşmış atlarına binmişlerdi. "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Vexille ona.
"Siz nereye giderseniz oraya, Lordum," dedi Bessieres alaycı bir nezaketle. "İngiliz'i bulmanıza yardım etmek için. Peki, onu nerede arayacağız?" Guy Vexille'in bir cevabı olmadığım bilerek alaycı bir şekilde sormuştu bu soruyu.

Vexille hiçbir şey söylemedi. Yağmur hâlâ sabit bir şekilde yağıyor, yolları bataklığa çeviriyordu. Toulouse'a giden kuzey yolunda bir grup yolcu belirmişti. Otuz ya da kırk yolcunun hepsi yürüyordu. Manastıra sığınmak ve yardım istemek için geldikleri belliydi. Sandıklar ve yığınlarla dolu dört el arabası ittikleri için kaçağa ben-ziyorlardı. Çamurlu yolda yürüyemeyecek kadar yaşlı olan üç kişi el arabalarının üstünde gidiyordu. Bessi-eres'in adamlarından bazıları daha fazla yağma mal için heveslenerek atlarını onlara doğru sürerken Guy Vexil-le onları durdurdu. Vexille'in vernikli zırhını ve kalka-nındaki şaha kalkmış yale'i gören halk çamurda çömel-di. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Vexille.
"Manastıra Lordum," dedi adamlardan biri şapkasını çıkarıp diz çökerek.
"Peki, nereden geliyorsunuz?"
Adam Garonne vadisinden geldiklerini söyledi. Doğuya doğru iki günlük mesafedeydi burası. Biraz daha sorgula-yınca bu insanların dört zanaatkar ve aileleri olduğunu öğrendi: Bir marangoz, bir eyer yapımcısı, bir tekerlekçi ve bir taş ustası. Hepsi de aynı kasabadan geliyordu.
"Orada bir sıkıntı var mı?" diye sordu Vexille. Cevabın kendisini ilgilendireceğini sanmıyordu, çünkü Thomas doğuya gitmiş olamazdı, ama başka bir şey ilgisini çekti.

"Salgın hastalık var, Lordum," dedi adam. "İnsanlar ölüyor."
"Her zaman salgın hastalıklar vardır," dedi Vexille aldırmayarak
"Bu öyle bir şey değil, Lordum," dedi adam mütevazı bir şekilde. Yüzlerce, belki binlerce insanın ölmekte olduğunu ve ailelerin, hastalığın ilk şiddetli saldırısı sıra-

sında kaçmaya karar verdiklerini anlattı. Diğerleride
aynı şeyi yapıyordu, ama çoğu Toulouse'a gitmişti. Hep si birbiriyle arkadaş olan bu dört aile güvenlikleri için güney tepelerine gitmeye karar vermişlerdi.
"Kalıp kiliseye sığınmalıydımz," dedi Vexille.
"Kilise ölülerle dolu, Lordum," dedi adam. Vexille sabırsızlıkla döndü. Garonne'daki bir salgın hastalık onu ilgilendirmiyordu. Yerli halkın paniğe kapılması sıra dışı bir şey değildi. Charles Bessieres'in adamlarına hırlayıp kaçakları rahat bırakmalarını, zaman kaybettiklerini söyledi.
"Senin İngiliz gitti," dedi Bessieres alaycı bir şekilde.
Vexille sesindeki alayı duymuştu, ama aldırmadı. Onun yerine bir an için durup Charles Bessieres'e onu ciddiye alma nezaketini gösterdi. "Haklısın," dedi. "Ama nereye?"
Bessieres yumuşak tonla şaşkına dönmüştü. Bu soruyu düşünürken eyerinin çıkıntısına yaslanıp manastıra baktı. "Buradaydı," dedi sonunda. "Ama gitti, belki aradığını bulmuştur."
Vexille başını iki yana salladı. "Bizden kaçtığı için gitti."
"Peki, neden onu görmedik?" diye sordu Bessieres kavgacı bir şekilde. Yağmur, başını kuru tutmak için sahiplendiği bir zırh parçası olan metal miğferin geniş kenarlarından süzülüyordu.
"Ama gitti ve ne bulduysa onu alıp gitti. Onun yerinde olsaydın nereye giderdin?"
"Eve."
"Çok uzak," dedi Bessieres. "Ve kadını yaralı. Ben olsam arkadaş bulurdum, hem de hızlı bir şekilde."
Vexille, haşin suratlı Charles Bessieres'e bakıp neden birdenbire garip şekilde yardımcı olduğunu merak etti. "Arkadaşlar," diye tekrarladı.

"Castillon d'Arbizon," dedi Charles Bessieres.
"Onu oradan kovdular!" diye itiraz etti Vexille.
"Bu o zamanlardı, "dedi Bessieres. "Ama şimdi başka hangi seçeneği var ki?" Aslında Charles Bessieres'in Thomas'm Castillon d'Arbizon'a gideceğine dair bir fikri yoktu, ama bu en açık çözümdü ve Charles İngiliz'i hızlı bir şekilde bulması gerektiğine karar vermişti. Ancak o zaman, gerçek Kutsal Kâse'nin bulunmadığından emin olduktan sonra sahte kadehi ortaya çıkarabilirdi. "Ama eğer arkadaşlarına gitmediyse kesinlikle batıya, ingiliz garnizonlarına doğru gidiyordur."
"O zaman önünü keseceğiz," dedi Vexille. Thomas'm Castillon d'Arbizon'a gideceğine inanmamıştı, ama kuzeni kesinlikle batıya doğru gidecekti. Artık Vexille'in bir endişesi daha vardı, Bessieres'in neden olduğu, Thomas'm aradığını bulduğu şeklindeki bir endişe.
Kutsal Kâse kayıptı ve av devam etmeliydi.
Hepsi batıya yöneldiler.
Karanlıkta yağmur gökyüzünden intikam alırcasına dökülüyordu. Ağaçlara çarpıp ormanın zeminine süzülen ve kaçakların zaten düşük olan isteklerini iyice azaltıyordu. Kısa ve beklenmedik bir şiddet olayı sırasında Coredor'lar dağılmış, liderleri öldürülmüş ve kış kampları mahvolmuştu. Şimdi sonbahar gecesinin mutlak karanlığı içinde kaybolmuşlardı, korunmasızlardı ve korkuyorlardı.
Thomas ve Genevieve de onların arasındaydı. Gene-vieve gecenin çoğunu iki büklüm geçirmişti. Coredor'lar

zırh gömleğini başının üstünden çıkarmaya çalıştıkları sırada kötüleşen sol omzunun acısını bastırmaya çalışı yordu. Ama ağaçların arasından ilk nemli, zayıf ışık ge lince ayağa kalkıp batıya doğru giden Thomas'ı takip etti. Aralarında Philin'de bulunduğu en az bir düzine Coredor onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?" diye Tho-mas'a sordu, oğlunu hâlâ sırtında taşıyan Philin.

"Castillon d'Arbizon'a. Peki, siz nereye gidiyorsunuz?"
Philin soruya aldırmayıp birkaç dakika sessizlik içinde yürüdü, "Özür dilerim," dedi.
"Ne için?"
"Parmaklarını kesecektim."
"Fazla seçeneğin yoktu, değil mi?"
"Destral'le dövüşebilirdim."
Thomas başını iki yana salladı. "Öyle adamlarla dö-vüşemezsin. Onlar dövüşmeyi severler, dövüşle beslenirler. Seni öldürürdü ve ben yine de parmaklarımı kaybederdim."
"Yine de üzgünüm."
Tepenin en yüksek kısmında ilerlerken önlerindeki vadiye ve bir sonraki tepeye dökülen gri yağmur tabakasını görebiliyorlardı. Thomas yamaçtan aşağı inmeden önce önlerindeki araziye bakmak istiyordu, bu yüzden hepsine dinlenmelerini emretti. Philin oğlunu yere indirdi. "Oğlun sana bıçağı uzattığında ne söyledi?"
Philin kaşlarını çatarak cevap vermek istemedi, sonra omuz silkti. "Parmaklarını kesmemi söyledi."
Thomas, Galdric'in kafasına öyle sert bir şekilde vurdu ki oğlanın beyninde çınlamalar meydana geldi, acıyla ağlamak istedi. Thomas ona bir kez daha, kendi

elini acıtacak kadar sert vurdu. "Ona söyle, kendi boyunda insanlarla kavga etsin," dedi.
Galdric ağlamaya başladı, Philin hiçbir şey söylemedi. Thomas önlerindeki vadiye bakıyordu. Yollarda herhangi bir atlı ya da süvari ya da batı ovalarında devriye gezen zırhlı askerler yoktu. Bu yüzden grubu aşağıya indirdi. "Duydum ki" -Philin oğlunu yeniden sırtına almış, endişeyle konuşuyordu- "Berat Kontu Castillon d'Arbizon'u kuşatıyormuş."
"Ben de aynı şeyi duydum," dedi Thomas kısaca.
"Sence oraya gitmek güvenli mi?"
"Herhalde değildir," dedi Thomas. "Ama kalede yiyecek, sıcaklık ve arkadaşlar var."
"Daha batıya yürüyebilir misin?" diye önerdi Philin.
"Buraya bir şey için geldim," dedi Thomas. "Ve onu bulamadım." Kuzeni için gelmişti ve Guy Vexille çok yakındaydı; Thomas Astarac'a geri dönüp onunla yüzleşe-meyeceğini biliyordu, çünkü Vexille'in atlı adamları açık kesimdeki bütün üstünlüklere sahipti, ama Castillon d'Arbizon'da küçük bir şans vardı. Eğer komuta Sir Guillaume'deyse ve küçülen garnizonu Thomas'ın arkadaşları oluşturuyorsa sahip olacağı bir şanstı bu. Ve en azından okçuların arasına geri dönmüş olacaktı ve onlar yanında olduğu sürece kuzenine unutamayacağı bir dövüş gösterebileceğine inanıyordu.
Gers vadisini geçerken yağmur şiddetle yağıyordu. Sık kestane ağaçlarının arasından bir sonraki tepeye tırmanırlarken yağmur daha da şiddetlendi. Coredor'ların bir kısmı geride kaldı, ama çoğu hâlâ Thomas'm hızına ayak uyduruyordu. "Neden beni takip ediyorsunuz?" diye sordu Philin'e. "Neden beni takip ediyorsunuz?"

"Bizim de yiyeceğe ve sıcak bir yere ihtiyacımız var," dedi Philin. Sahibini kaybetmiş bir köpek gibi Thomas ve Genevieve'e yapışmıştı ve diğer Coredor'lar da onu takip ediyordu. Thomas bir tepede durup onlara baktı. Bir grup zayıf, pejmürde kılıklı, aç ve yenilmiş adamlardı bunlar. Yanlarında da bir avuç ıslak kadın ve perişan durumdaki çocuk vardı.
"Benimle gelebilirsiniz," deyip Philin'in sözlerini tercüme etmesini bekledi. "Ama eğer Castillon d'Arbizon'a varırsak asker olacaksınız. Doğru dürüst asker! Savaşmak zorunda kalacaksınız. Doğru dürüst savaşacaksınız. Ormana gizlenip işler zorlaştığında kaçmayacaksınız. Kaleye girersek oranın savunulmasına yardım edeceksiniz ve eğer bununla yüzleşemeyecekseniz şimdiden gidebilirsiniz." Philin sözlerini tercüme ederken onları inceledi: Çoğu uysal görünüyordu, ama hiçbiri geri dönmedi. Thomas'a göre, ya çok cesurlardı ya da başka alternatif düşünemedikleri için Thomas'ı takip ediyorlardı.
Bir sonraki vadiye doğru yürüdüler. Saçları kafatası-na yapışan Genevieve onun hızına ayak uyduruyordu. "Kaleye nasıl gireceğiz?" diye sordu.
"Daha önce girdiğim yoldan. Su bendinden geçip duvara tırmanacağız."

"Orayı korumuyorlar mıdır?"
Thomas başını iki yana salladı. "Surlara çok yakın. Eğer o yamaca asker koyarlarsa okçular tarafından halledilirler. Teker teker." Bu kuşatmacıların değirmeni işgal etmedikleri anlamına gelmiyordu, ama bu problemle Castillon d'Arbizon'a ulaştıktan sonra baş edecekti.
"Peki, içeri girdikten sonra ne olacak?"
"Bilmiyorum," dedi Thomas dürüstçe.

Genevieve eleştirmediğini, yalnızca merak ettiğini göstermek istercesine elini okşadı. "Bana öyle geliyor ki sen avlanan bir kurt gibisin ve inine geri dönüyorsun."
"Doğru," dedi Thomas.
"Ve avcılar senin orada olduğunu bilecekler. Seni tuzağa düşürecekler."
"Bu da doğru," dedi Thomas.
"O halde neden?"
Thomas bir süre cevap vermedi, sonra omuz silkip gerçeği söylemeye çalıştı. "Çünkü yenildim, çünkü Planchard'ı öldürdüler, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim yok, çünkü eğer o surlara çıkarsam birkaçını öldürebilirim. Ve çıkacağım da. Joscelyn'i öldüreceğim; kuzenimi öldüreceğim." Yağmurdan ıslanmaması için ipini çözdüğü yayına bir şaplak indirdi, "ikisini de öldüreceğim. Ben bir okçuyum ve iyi bir okçuyum. Kaçak olmaktansa okçu olmayı tercih ederim."
"Ya Robbie? Onu da öldürecek misin?"
"Belki," dedi Thomas, bu soruyu düşünmeyi istemeyerek.
"Demek kurt av köpeklerini öldürecek? Sonra da ölecek?"
"Belki," dedi Thomas. "Ama arkadaşlarımın arasında olacağım." Bu önemliydi. Gaskonya'ya getirdiği adamları kuşatma altındaydı ve eğer onu kabul ederlerse sonuna kadar yanlarında olacaktı. "Sen gelmek zorunda değilsin," diye ekledi Genevieve'e.
"Seni aptal," derken öfkesi Thomas'ınkine eşti. "Ben öleceğim zaman sen geldin. Seni şimdi bırakacağımı mı düşünüyorsun? Üstelik şimşeklerin altında ne gördüğümü hatırla."

Karanlık ve ışık ucu. Thomas haşin bir neşeyle gülüm sedi. "Kazanacağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordu "Belki. Kilise ne düşünürse düşünsün Tanrının tarafındıı olduğumu biliyorum. Düşmanlarım Planchard'ı öldürdü ve bu onların şeytanın işini yaptıklarını gösteriyor."
Tepeden aşağı iniyor, ağaçların sonuna ve ilk üzüm bağlarına doğru geliyorlardı. Thomas önlerindeki araziyi taramak için durdu. Arkasında dağınık biçimde yürüyen Coredor'lar ormanın ıslak zeminine çöktüler. Yedi tanesi tatar yayı taşıyordu, kiminde çeşitli silahlar vardı, kimindeyse hiçbir şey yoktu. Kızıl saçlı, küt burunlu bir kadın, geniş bıçaklı, kıvrık uçlu bir pala taşıyordu ve nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyordu.
"Neden duruyoruz?" diye sordu Philin. Ama bu mola için memnundu, çünkü oğlu ağır bir yük olmuştu.
"Avcıları aramak için," dedi Thomas. Uzun süre üzüm bağlarına, çayırlara ve küçük ormanlara baktı. İki meranın arasında bir akarsu vardı. Görünürde kimse yoktu. Hendek kazan ya da domuzları kestane ağaçlarına doğru götüren tarım işçileri yoktu ve bu endişe vericiydi, işçiler neden evlerinde kalırdı? Etrafta silahlı adamlar olduğu için. Thomas da onları arıyordu.
"İşte," dedi Genevieve, kuzeyi, parlak akarsuyun kıvrımını işaret ederek. Thomas bir söğüdün gölgesinde bir atlı gördü.
Demek avcılar onu bekliyordu ve ağaçların arasından çıkar çıkmaz etrafını saracaklar, arkadaşlarını öldürecekler ve onu kuzenine götüreceklerdi.
Yine saklanma zamanı gelmişti.

Joscelyn topu çok sevmişti. Çirkin bir güzelliğe sahipti bu silah; sağlam, şişkin ve yuvarlak, gürültülü ölüm makinesi. Daha fazlasını istiyordu. Bunun gibi bir düzine aletle Gaskonya'daki en büyük Lord olabilirdi.

Topun, Castillon d'Arbizon'a, Joscelyn'in kuşatmanın, tabii ona kuşatma denebilirse, bir yere varmadığını gördüğü yere getirilmesi beş gün sürmüştü. Sir Hen-ri, garnizonu kaleye kapatarak denetim altına aldığını iddia ediyor, ama saldırmak için bir çaba göstermiyordu. Ne merdiven yaptırmış, ne de İngiliz okçuları surlardan avlayacak yakınlıkta okçular yerleştirmişti.
"Uyuyor musun sen?" diye hırladı Joscelyn.
"Hayır, Lordum."

"Sana para verdiler, değil mi? Rüşvet vermişlerdir belki?" Sir Henri onuruna bu şekilde hakaret edilmesine çok kızmıştı, ama Joscelyn ona aldırmadı. Okçuların ana caddede yarıya kadar ilerlemelerini, kale surların-daki adamları avlayabilecekleri pencere ya da duvar bulmalarını emretti. Gün bitmeden İngiliz oklarıyla Joscelyn'in beş okçusu öldü, altısı yaralandı, ama Joscelyn memnundu. "Onları endişelendirdik," dedi. "Yarın onları öldürmeye başlarız."

İtalyan top ustası Sinyor Gioberti topunu kasabanın batı kapısının hemen dışına yerleştirmeye karar vermişti. Orada düz taşlardan oluşan uygun bir açıklık vardı. Oraya kavanoz biçimli silaha kızak oluşturan tahta iskeleti destekleyecek iki geniş kereste yerleştirdi. Burası İngiliz okçuların ok menzilinin yirmi metre kadar dışındaydı. Bu yüzden adamlar güvendeydi. Ama daha da iyisi okçuların barutu güvenle ka-rıştırabilmeleri için ara sıra yağan sağanak yağmur-

dan korunmalarını sağlayan kapının kemeri, topun on adım gerisindeydi.

Gioberti'nin adamlarının sağlam meşe parçalarından inşa ettikleri bir vinçle, vagondan kaldırılmak zorunda kaldıkları topu ve iskeletini yerleştirmeleri bütün bir sabahı aldı. Çerçevenin altındaki kızak ayakları domuz yağıyla yağlandı. Gioberti topun yanma bir tüp beyaz yağ koydu. Böylece top ateşlendiği zaman çerçeve geri teptiğinde kızaklar yağlanabilecekti.

Topun füzeleri ayrı bir vagonla taşındı. Her birinin yataklarından kaldırılması için iki adam gerekiyordu. Füzeler, yüz yirmi santim uzunluğunda demir oklardan oluşuyordu; bazıları kısa metal yaprakları olan oklara benziyordu, gerisi her biri bir adamın kolu kalınlığında olan basit çubuklardı. Barut fıçılarla gelmişti, ama karıştırılması gerekiyordu, çünkü karışımın üçte ikisini oluşturan ağır güherçile fıçıların dibine çökerken hafif sülfür ve kömür tozu yukarı çıkıyordu. Karıştırma işi uzun tahta bir çubukla yapılıyordu. Sinyor Gioberti tatmin olduğunda sekiz kap dolusu tozun topun karanlık girintilerine yerleştirilmesini emretti.

Patlamanın meydana geleceği bu top kuyruğu, topun arka tarafındaki büyük kavanoza-benzer çıkıntı tarafından kuşatılıyordu. Bu soğana benzer demir parçasının bir tarafına metalin koruyucu azizi olan St. Eloi'nin resmi çizilmişti. Diğer tarafta askerlerin koruyucu azizi St. Maurice'nin resmi, azizlerin altındaysa topun adı, Cehennem Tükürüğü yazılıydı. "Üç yaşında Lordum," dedi Gioberti Joscelyn'e. "Ve gereği gibi dövülmüş bir kadın gibi usludur."
"Uslu mu?"

"İkiye ayrıldıklarını gördüm, Lordum." Gioberti soğan biçimindeki namlu kuyruğunu gösterip bazı topların ateşlendiğinde yarıldığını, etrafa sıcak metal parçaları saçıp ekibi öldürdüğünü söyledi. "Ama Cehennem tükürüğü? Bir çan kadar sağlamdır. Ve onu Milano'daki çan ustaları yapmıştır, Lordum. Doğru şekilde dö-kümlenmeleri çok zordur, çok zor."

"Sen yapabilir misin?" diye sordu Joscelyn, Berat'ta bir top dökümhanesi hayal ederek.

"Ben yapamam, Lordum. Ama iyi adamlar tutabilirsiniz. Ya da çan yapıcılarını kullanabilirsiniz. Onlar nasıl yapılacağını biliyor ve işlerini doğru dürüst yapmalarını sağlamanın bir yolu var,"

"Neymiş o?" diye sordu Joscelyn hevesle.

"Top ilk kez ateşleneceği zaman topu yapanların namlu kuyruğunun yanında dikilmesini sağlarsınız, Lordum. O zaman dikkatlerini işlerine verirler!" Gioberti kıkırdadı. "Cehennem Tükürüğünü yapanları onun yanına diktim, irkilmediler bile. Bu da onun çok iyi yapıldığını kanıtlıyor, Lordum, çok iyi yapıldığını."

Yağ ve barut tozu karışımıyla ıslatılan ve dikilmiş ketenle korunan fitilin bir ucu, toza yerleştirildi, diğeri topun dar boynundan geçip füzenin konacağı yere indirildi. Gioberti, bazı topçuların büyük namlu kuyruğuna bir delik açılmasını tercih ettiklerini söyledi, ama kendisi böyle bir deliğin topun gücünü dağıttığına inanıyor, bu yüzden fitili topun ağzında yakmayı tercih ediyordu. Beyaz keten tüp, dar boyna yapıştırılan bir avuç dolusu ıslak zengin çamurla yerinde tutuluyor, bu çamur hafifçe sertleştiğinde Gioberti iki adamının ok biçimli füzelerden birini getirmesini istiyor, bu füze alevle ağza konuyor, topun dar boy-

nuna yerleşmesi için yavaşça geriye itiliyordu. Sonra, üçüncü vagonla getirilen kum ve kil, nehir suyuyla karıştırılıyor, bu karışım sıkı bir kapak oluşturması için topun her yerine sıvanıyordu. "Patlamayı içeride tutuyor, Lordum," dedi Gioberti ve eğer top çamurla sıvanmazsa barutun patlayıcı gücünün füzenin yanından geçip giderek ziyan olacağını açıkladı. "Toprak olmasa top yalnızca füzeyi dışarı atar o kadar. Hiçbir gücü kalmaz."

"Fitili benim ateşlememe izin verir misin?" diye sordu Joscelyn, yeni oyuncak bulmuş bir çocuk gibi hevesli bir şekilde.

"Zaten siz ateşlemelisiniz, Lordum," dedi Gioberti. "Ama daha değil. Çamurun sertleşmesi gerekir."

Bu neredeyse üç saat sürdü, ama sonra güneş kasabanın arkasında batarken ve kalenin doğu tarafını aydınlatırken Gioberti her şeyin hazır olduğunu söyledi. Barut fıçıları güvenli bir şekilde yakındaki, hiçbir ateşin ulaşamayacağı bir eve yerleştirildi. Topçular namlu kuyruğunun patlaması olasılığına karşı saklandı. Topun önünde, caddenin iki tarafındaki sazlar adamlar tarafından kovalarla ıslatıldı. Top yukarı doğru kaldırılmış, kalenin giriş kemerinin tepesini işaret ediyordu, ama İtalyan'ın dediğine göre füze uçarken eğimli bir şekilde düşecek ve kapının ortasına isabet edecekti. Adamlardan birine Bear and Buther adlı tavernanın şöminesinden yanan bir meşale getirmesini emretti. Ateş getirildiğinde her şeyin olması gerektiği gibi yapıldığından emindi. Joscelyn'e başıyla işaret edip yanan odunu verdi. Bir rahip bir dua mırıldandı, sonra tavernanın yanındaki sokağa kaçtı. "Ateşi fünyeye dokundurun, Lordum," dedi Gioberti. "Sonra kapıdaki surlara gidip seyredebilirsiniz."

Joscelyn namludan çıkan kalın siyah ok başına baktı, ateşi ketene dokundurdu ve barut tozu cızırdamaya başladı. "Geriye çekilin, Lordum," dedi Gioberti. Ketenden küçük bir duman çıkıyor, topun boğazına doğru ilerlerken büzüşüp kararıyordu. Joscelyn ateşin topun boynunda yok olduğunu görmeyi istiyordu, ama Sinyor Gioberti telaşla Lordunu kolundan çekme cüretini gösterdi. Joscelyn uysal bir şekilde İtalyan'ı takip edip kapıdaki surlara çıktı, oradan kaleyi seyretmeye başladı. Kale burcunda Northampton Kontunun bayrağı hafif rüzgârda dalgalanıyordu. Ama bu pek uzun sürmeyecek, diye düşündü Joscelyn.

Derken yer sarsıldı. Gürültü o kadar şiddetliydi ki Joscelyn gök gürültüsünün ortasında dikildiğini düşündü. Kulak zarına hissedilir biçimde ani ve güçlü bir iarbe indiren bu gürültü karşısında istemsiz olarak yedinden sıçradı. Önündeki bütün caddeye, duvarlar ve ıslatılmış

sazlar arasındaki boşluğa parlak kömür tanecikleri ve parçalanmış çamur kalıntıları yağıyor, hepsi geride kuyruklu yıldız gibi iz bırakıyordu. Kasabanın kapısı birden sarsıldı ve patlamanın gürültüsü kaleden yankılanırken, Cehennem Tükürüğünün top kuyruğunun yağlı kızaklar üstünde geri teperken çıkardığı sesi bastırdı. Kepenkli evlerin içindeki köpekler bağrıştı, bin kadar ürkek kuş havalandı. "Sevgili İsa!" dedi Joscelyn, hayretler içinde kalarak. Kulakları hâlâ vadiyi dolduran gürültü yüzünden çınlıyordu. "Sevgili İsa!" Gri-beyaz duman caddeye dağılırken onunla birlikte o kadar korkunç, o kadar çürümüş bir koku geldi ki Joscelyn neredeyse öğürüyordu. İğrenç kokulu dumanın kalıntılarının arasında kale kapıla-

rından bir kanadın çarpık durduğunu görebiliyordu. "Bir daha yap," diye emrederken, kulakları yankıyla dolduğu için sesi kendisine bile boğuk geliyordu.

"Yarın, Lordum," dedi Gioberti. "Çamurun kuruması zaman alıyor. Bu gece doldururuz, yarın gün doğarken ateşleriz."

Ertesi sabah top üç kez ateş etti. Üçü de kalenin kapılarını menteşelerinden koparmayı başaran sağlam, paslı demir çubuklardı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Damlalar Cehennem Tükürüğünün metaline çarparken tıslayıp buhar çıkarıyordu. Kasaba halkı evlerine çekilmiş, topun muazzam gürültüsü pencere kepenklerini sarsıp mutfaktaki tencerelerini tangırdatırken korkuyla irkiliyorlardı. Kalenin savunmacıları burç duvarlarında gözden kaybolmuşlardı. Bu da okçuları biraz daha yaklaşmaları için cesaretlendirmişti.

Kapı yok olmuştu, ama Joscelyn hâlâ kalenin avlusunu göremiyordu, çünkü orası toptan daha yukarıdaydı. Ama garnizonun saldırının kapıdan başlayacağını anlayacağını tahmin etti. Kuşkusuz savunmaya hazırlanıyor olmalıydılar. "İşin püf noktası onlara zaman vermemek," dedi gün ortasında.

"Zamanları oldu zaten," dedi Sir Henri Courtois. "Bütün sabahları vardı."

Joscelyn, savaşma iştahını kaybetmiş, ürkek yaşlı bir adam olarak gördüğü Sir Henri'nin sözlerine aldırmadı. "Bu akşam saldıracağız," diye emretti. "Sinyor Gioberti, avluya gülle gönderecek ve daha onun gürültüsü bitmeden takip edeceğiz."

Elindeki en iyi kırk askeri seçip gün batınımda hazır olmalarını emretti. Savunmacıların saldırıdan haberinin

olmaması için adamların evlerin duvarlarına delikler açmalarını emretti, böylece kaleye kasabanın binaları aracılığıyla yaklaşabilirlerdi. Bir evden diğerine girmek suretiyle duvarlar aracılığıyla ilerleyerek saldırganlara gö-rülmeksizin kapıya otuz adım yaklaşabilirlerdi. Top atılır atılmaz da gizlendikleri yerden çıkıp kalenin kemerli girişinden saldırıya geçebilirlerdi. Sir Henri Courtois saldırıyı yönlendirmeyi teklif etti, ama Joscelyn onu reddetti. "Bunun için genç adamlara ihtiyaç var," dedi. "Korkusuz adamlara." Robbie'ye baktı. "Sen gelir misin?"
"Elbette, Lordum."

"Önce bir düzine okçu göndereceğiz," dedi Joscelyn. "Onlar avluyu yaylım ateşine tutabilirler ve ardından yoldan çekilirler." Onların aynı zamanda muhtemelen kendilerini bekleyen İngiliz okçularının oklarını çekmesini de bekliyordu.

Sir Henri, Joscelyn'e avluda ne olduğunu göstermek için mutfak masasının üstüne bir kömür parçasıyla bir şekil çizdi. Ahırlar, dedi sağ tarafta ve onlardan uzak durmak gerek, çünkü insanı hiçbir yere götürmüyorlar. "Sizi bekleyen iki kapı girişi var, Lordum. Soldaki zindanlara gidiyor ve oraya indiğinizde başka çıkış yok. Diğer giriş bir düzine basamağın üstündedir ve salonlara ve kale burçlarına çıkar."
"O zaman aradığımız bu kapı, öyle mi?"

"Öyle, Lordum." Sir Henri tereddüt ediyordu. Jos-celyn'i Sir Guillaume'nin deneyimli bir asker olduğu ve kendisini hazır beklediği konusunda uyarmak istiyordu. Gerçek kuşatma daha yeni başlamıştı, top bir günden kısa bir süredir kullanılıyordu ve bu da bir garnizonun en fazla alarm durumunda olacağı andı. Sir Guilla-

ume bekliyor olacaktı, ama Sir Henri, herhangi bir tedbirin yalnızca Joscelyn'in kaygısız küçümsemesine neden olacağını biliyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Joscelyn yaverine zırhını hazırlamasını emretti, sonra Sir Henri'ye kaygısız bir bakış fırlattı. "Kale alındığında yeniden garnizon komutanı olacaksın."

"Lordum nasıl emrederse," dedi Sir Henri, rütbesinin indirilerek hakarete uğramasını sakin bir şekilde karşılayarak.

Saldırganlar St. Callic kilisesinde toplandı. Bir ayin yapıldı, zırhlı adamlar kutsandı. Daha sonra evlerin duvarlarında açılan kaba gediklerden sırayla geçip tepeyi tırmandılar, kalenin önündeki meydana açılan tekerlekçi-nin dükkânına gizlice girdiler. Silahlan hazır bir şekilde çömeldiler. Miğferlerini takıp sessizce dua ederek beklemeye başladılar. Çoğunda kalkan vardı, ama bazıları daha hızlı hareket edebildiklerini söyleyerek kalkansız gitmeyi tercih ediyordu. İkisinin devasa baltaları vardı, ufak bir alanda dehşet saçan silahlardı bunlar. Muskalarına dokunup biraz daha dua ettiler, dev topun kükreyişini sabırsızlıkla beklediler. Kimse kapıdan dışarı bakmıyordu, çünkü Joscelyn onları seyrediyordu ve top sesi duyulana kadar gizli kalmaları konusunda katı emirleri vardı. "Canlı ele geçirilen her okçu için hâlâ ödül var," diye onlara hatırlatmıştı. "Ama ölü okçular için de ödül vereceğim."

"Kalkanlarınızı kaldırın," diye hatırlattı Robbie, uzun İngiliz oklarını düşünerek.

"Gürültü yüzünden korkmuş ve kafaları karışmış olacaklar. İçeri girip onları öldüreceğiz o kadar."

Bunun doğru olması için dua ediyorum, diye düşündü Robbie. Sevdiği Sir Guillaume'ye karşı savaştığı için

suçluluk hissediyordu, ama yeni bir sadakat yemini etmişti ve Tanrı için, İskoçya için ve gerçek inanç için savaştığına inanıyordu.

"Merdivenleri çıkıp kaleye giren ilk beş adam için kişi başı beş altın," dedi Joscelyn. Şu lanet olası top neden ateşlenmiyordu? Terlemeye başlamıştı. Serin bir gündü, ama zırhının altındaki yağlı deri ceketi kalındı. Zırhı, saldırganların sahip olduğu zırhlar içinde en iyisiydi, ama aynı zamanda en ağırıydı ve Joscelyn daha hafif zırhlar giyen adamlarına yetişmesinin zor olacağını biliyordu. Ama önemli değildi. Savaşa en yoğun olduğu yerde katılacaktı ve çığlıklar atan, umutsuz okçuları doğramanın tadını çıkaracaktı. "Ve esir yok," dedi, bugünün ölümle taçlanmasını isteyerek.

"Sir Guillaume'yi esir alabilir miyiz?" diye sordu Robbie.

"Mülkü var mı?" diye sordu Joscelyn.

"Yok," diye itiraf etti Robbie.

"Peki, nasıl bir fidye vaat edebilir?"

"Hiç."

"O zaman esir yok!" diye seslendi Joscelyn saldırganlara. "Hepsini öldürün!"

"Ama kadınlarını değil," dedi bir adam.

"Kadınlarını değil," diye onayladı Joscelyn. Altın saçlı Beghard kalede olmadığı için üzülüyordu. Neyse, başka kadınlar olacaktı. Her zaman başka kadınlar olurdu.

Gölgeler uzuyordu. Bütün sabah yağmur yağmıştı, ama gökyüzü sabahtan beri açılmış, güneş iyice alçal-mıştı. Joscelyn, Sinyor Gioberti'nin son parlak gün ışığının savunmacıların gözlerini kavuşturması için kapıdan girişini beklediğini biliyordu. Sonra sıra gürültü,

kötü kokulu duman, avlunun duvarına çarpan korkunç demir çatırtısına gelecekti ve savunmacılar hâlâ bu gürültünün etkisindeyken zırhlı adamlar amansız bir öfkeyle kapıdan gireceklerdi. "Tanrı bizimle olsun," dedi Joscelyn. Bunları, inandığından değil, kendisinden böyle bir duygu beklendiğini bildiği için söylüyordu. "Bu gece yemekleri ve kadınlarıyla bir ziyafet vereceğiz." Gergin olduğu için çok fazla konuşuyordu, ama bunun farkında değildi. Bu, kaybedenin ne kadar yaralı olsa da kalkıp gittiği bir turnuva değildi. Burası ölümün oyun parkıydı ve kendine aşırı güvenli olsa da aynı zamanda endişeliydi. Savunmacılar uyuyor, yemek yiyor olsunlar, ama lütfen hazır olmasınlardı.

Tam o sırada ortalık büyük bir gürültüyle sarsıldı, alevlerin kavurduğu demir, çığlıklar atarak kapıdan geçti, duman caddenin üstünü doldurdu ve İsa'ya şükür, bekleme sona erdi.

Ve hücuma başlandı.

Topun Castillon d'Arbizon'da görüldüğü ilk anda Sir Guillaume garnizonunu saldırı için hazırlamıştı. On okçunun sürekli avluda olması için emir verdi. Beşer beşer iki yana dizilecekler, topun ana kapıyı parçaladığı açık alana meyilli olarak inecekti. Kalenin tahrip olmayan perde duvarı, onları kasabadaki tatar okçularından koruyacaktı. Sabah top ateşi kapıyı parçalayınca Sir Guillaume, ahır duvarlarının çoğunu söktürdü, ama çatıyı tutan direkleri yerinde bıraktı, böylece yağmur yağdığında okçular yay iplerini korumak için oraya sığınabileceklerdi. Atlar, basamaklardan çıkarılıp yeni ahırları haline gelen alttaki salona getirildi.

Ahır duvarından, inek ahırlarından ve parçalanan ana kapıdan gelen keresteler, avluda barikat yapmak için kullanıldı. Barikat, Sir Guillaume'nin istediği kadar yüksek değildi ve barikatı kararlı bir saldırıya dayanacak kadar ağır hale getirmeye yetecek kadar kereste de yoktu, ama her türlü engel zırhlı bir adamı yavaşlatacak ve okçulara yaylarına bir ok daha takmaları için zaman kazandıracaktı. Topun fırlattığı ilk demir oklar da barikata eklendi, sonra kilerden bir fıçı iğrenç kokulu zeytinyağı getirildi. Sir Guillaume artık hazırdı.

Joscelyn'in bir an önce saldıracağını düşünüyordu. Berat Kontuyla, onun sabırsız ve zafer için fazla hevesli bir adam olduğunu anlayacak kadar birlikte zaman geçirmişti. Aynı zamanda saldırının şafakta ya da alacakaranlıkta olacağını düşünüyordu. Bu yüzden bir günlük top ateşi kapıyı parçalayıp kemerli girişin bir tarafındaki kale burcunu çatlatınca, bütün garnizonun alacakaranlıktan önce zırhlarını kuşanmış ve hazır bir şekilde beklemesini istedi.

Öğleden sonranın ortalarında saldırının yakında başlayacağından emindi, çünkü top atışlarının arasındaki uzun molada kapının hasar görmemiş surlarına çömelip etrafı dinlerken garip çekiç ve kırma sesleri duymuştu. Düşmanın evlerin duvarlarından bir yol açtığını, böylece kalenin önündeki açıklığa görünmeden gelmeyi istediğini tahmin etmişti. Akşam olmasına rağmen top ateşlenmeyince saldırganların hazır olmasının beklendiğini anladı. Kapının yanına çömelip meydanın karşısındaki evlerden gelen zırh şıngırtılarını dinledi. Kemerin yan tarafından bakınca, batı kapısının üstündeki surlarda kaleyi beklemek için her zamankinden daha fazla adamın toplandığını gördü. Niyetlerini açıklamak için borazan çalsalar da olurdu, diye düşündü küçümseyerek. Gizlice dolaştığı kemere bir tatar oku saplanmadan bir saniye önce eğilip gözden kayboldu.

Askerlerinin yanına geri döndü. "Geliyorlar," dedi. Sol kolunu, rengi solmuş üç atmacalı armasının bulunduğu deri kalkanının halkasına geçirdi.

Bunu bilmek onu rahatlatmıştı. Sir Guillaume kuşatılmaktan nefret ederdi. Sir Henri'nin anlaşmalarına sadık kaldığı ilk günlerin sakin tehdidinden de nefret etmişti, çünkü onda, güvenli bir dönem olsa da yi-

ne de bir kaleye kapalı kalmanın düş kırıklığı vardı. Artık kuşatmacılardan bir kısmını öldürebilirdi ve Sir Guillaume gibi bir asker için bu çok daha tatmin ediciydi. Top kasabaya ilk getirildiğinde Sir Guillaume, Joscelyn'in kendisine anlaşma teklif edip etmeyeceğini merak etmişti, ama sonra top ateşlenip ağır kapılar çarpılınca ateşli, dikkatsiz ve adaletsiz Joscelyn'in ölümden başka bir şey istemediğini anlamıştı.

Şimdi ona istediğini verecekti.

"Top ateşlenince gelecekler," diye adamlarına talimat verdi. Kapının yanına, barikatın düşman tarafına çömelip haklı olmasını diledi. Gün ışığının avludaki döşeme taşlarında ilerleyişini seyredip beklemeye başladı. On sekiz zinde okçusu vardı ve hepsi barikatların arkasındaydı, on sekiz askerse Sir Guillaume'yle birlikte bekliyordu. Hasta olan yarım düzine adam hariç diğer hepsi kaleyi terk etmişti. Kasabada havlayan bir köpek hariç hiç ses

çıkmıyordu, o da yediği bir darbeyle inleyerek susturuldu. Onları yeneceğiz, diye düşündü Sir Guillaume, ama sonra ne olacak? Onları yeneceğinden hiç kuşkusu yoktu, ama yine de sayıları düşmana göre çok azdı ve yakında yardım gönderecek bir garnizon yoktu. Eğer kuşatmacılar iyice bozguna uğratı-lırsa belki Joscelyn anlaşma isterdi. Sir Henri Courto-is kesinlikle onurlu bir şekilde teslim olurdu, ama Sir Henri'nin inatçı Joscelyn üzerinde bir etkisi var mıydı?

Sonra top ateşlendi, gürültüsü kaleyi sarsmış gibiydi. Demir çubuk kapıdan girerek kaleye çıkan merdivenlerin yanındaki kule duvarından büyük bir taş parçası koparıp beyaz toz bulutu meydana getirdi. Kulakları korkunç sesle çınlayan Sir Guillaume gerildi. Son-

ra dışarıdaki meydanda sevinç çığlıkları ve ağır çizme sesleri duydu. Yağ fıçısının gevşetilmiş kapağını açıp fıçıyı tekmeledi, yeşilimsi sıvı kapı girişinin yanındaki döşeme taşlarının üstüne yayıldı. Sonra dışarıda kükre-yen sesi duydu. "Esir yok!" diyen adamın sesi miğferinin siperi indiği için boğuk çıkıyordu. "Esir yok!"

"Okçular!" diye seslendi Sir Guillaume, ama uyarılmaları gerektiğini sanmıyordu. Thomas'm yokluğunda okçular sorumluluktan pek hoşlanmayan Jake tarafından yönetiliyordu, ama Sir Guillaume'yi seviyordu ve onun için iyi savaşmak istiyordu. Jake okçularına hiçbir şey söylemedi; emir almalarına gerek yoktu. İğne uçlu ok taktıkları yaylarını yarı çekip beklediler. Derken kapı bir grup tatar okçusuyla doldu. Arkalarında şimdiden savaş çığlığı atan askerler vardı. Jake, kendisine emredildiği gibi ilk adam zeytinyağında kayıp düşene kadar bekledikten sonra bağırdı, "Fırlat!"

On sekiz ok, kargaşanın içine daldı. Kapıdan giren ilk saldırganlar taşların üstüne serildi, arkadaki adamlar onlara takılıp düştü ve oklar bu şaşkınlığın içine daldı. Hücum barikattan on adım ötedeydi hâlâ, ama şimdiden engellenmişti, çünkü kalenin dar kapısı ölen ve ölmekte olan adamlarla tıkanmıştı. Sir Guillaume kılıcını çekip bir kenarda durmuş, henüz hiçbir şey yapmıyor, yalnızca okçuların işlerini bitirmelerini bekliyordu. Yaya ne kadar hızlı ok taktıklarını hayretle seyrediyordu, ikinci ve üçüncü okların zırhı geçip ete nasıl saplandığını gördü. Bir tatar okçusu kargaşanın içinden sıyrılıp cesurca silahını kaldırmayı denedi, ama Sir Guillaume iki adım attı ve kılıcını adamın korunmasız ensesinin ortasına indirdi. Okçu-

larını yaylım ateşine tutmak için önden gönderildikleri belli olan diğer tatar okçuları ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Joscelyn'in askerleri de zırhlarmdaki ve kal-kanlarındaki oklarla onların arasına karışmıştı. Kapıdaki adamlar daha fazla ilerleyemiyordu. Jake şimdi oklarını onlara doğru çevirmişti, yaylım ateşleri birbirini takip ediyordu. Derken Sir Guillaume kendi askerlerine ileri işareti verdi. "Esir istemiyorlar," diye bağırdı. "Beni duyuyor musunuz? Esir yok!"

Sir Guillaume ve adamları avlunun sol tarafından saldırıyorlardı, bu yüzden Jake okçularını sağ tarafa götürüp kemerin altında kalan birkaç kişiye ok attı. Birkaç saniye sonra bütün oklar durdu, çünkü saldırganların çoğu ölmüştü ve yaşayanlar da Sir Guilla-ume'nin avlunun köşesinden yaptığı ani saldırıyla kapana kısılmıştı.

Bu tam bir katliamdı. Oklarla yarı yenilmiş durumdaki saldırganlar savunmacıların barikatların arkasında olacağını tahmin etmişti, ama askerler yan taraftan gelmişti. Sir Guillaume'nin, düşmanın onları ölü olarak istediğini öğrenen askerleri merhamet sunacak durumda değildi. "Serseri." John Faircloth düşmüş bir askere kılıcını sapladı. "Serseri," dedi tekrar bir okçunun boğazını keserken. Bir Burgonyah balta kullanıyor, miğferleri ve kafataslarını birbiri ardına indirdiği etkili darbelerle eziyor, zeytinyağıyla kay-ganlaşmış taşları beyin ve kanla lekeliyordu. Bir düşman hırlayarak yığının arasından yükseldi, güçlü kuvvetli, iri yarı bir adamdı bu. Savaşı garnizona taşımak için cesetlerin üstüne basarak ilerliyordu, ama Sir Guillaume adamın kılıcını kalkanıyla karşılayarak kılıcı-

m adamın boğazına soktu. Adam irileşmiş gözleriyle Sir Guillaume'ye baktı, dudakları küfretmeye çalıştı, ama ağzından tereyağı yoğunluğunda kan dışında bir şey çıkmadı; adam

devrilip ölürken Sir Guillaume başka bir askeri öldürmek için onun yanından geçti. Şimdi yaylarını bir kenara bırakan okçular, baltalan, kılıçları ve bıçaklarıyla yaralıların işini bitirerek için katliama katılmaya gelmişlerdi. Avluda merhamet dileyen çığlıklar, feryatlar yankılanıyordu. Hücumun gerisindeki yaralanmamış saldırganlar onları ve İngilizlerin zafer dolu çığlıklarını duyuyorlardı. "St. George! St. George!" O zaman kaçtılar. Miğferine aldığı kılıç darbesiyle başı dönen bir adam yanlış tarafa kaçtı ve John Faircloth onu kılıcıyla karşılayıp zırhının demir halkalarını, ardından karnını deşti. "Serseri," dedi Faircloth kılıcını kurtarırken.

"Kapıyı temizleyin!" dedi Sir Guillaume. "Onları kenara çekin!" Adamlarının cesetlerin zırhlarını ve silahlarını yağmalarken kalenin dışındaki tatar oklarıy-la vurulmalarını istemiyordu, bu yüzden cesetleri avluya çektiler. Sir Guillaume'nin görebildiği kadarıyla yaralı bir düşman yoktu. Esir istenmediğini söyleyen düşman olmuştu ve garnizon da onlara itaat etmişti. Ve saldırı sona ermişti.

Ama tehlike geçmemişti. Kemerli girişte hâlâ cesetler vardı. Sir Guillaume kasabadaki okçuların girişi görebildiğini biliyordu. Bu yüzden bedenini korumak için kalkanını kullanarak kamburunu çıkardı, yan yan kemere yaklaştı ve ilk cesedi avluya çekti. Joscelyn'den bir iz yoktu ve bu çok yazıktı. Sir Guillaume Kontu ikinci kez esir aldığını hayal etmişti. O

zaman Joscelyn'in fidyesini iki katına, sonra üç katına çıkarabilirdi. Serseri, diye düşündü Sir Guilla-ume. Bir tatar yayı kalkanının üst kısmına saplanıp kalkanı miğferine çarptı. Çömelip son adamın ayak bileğini tutup çekti. Adam kıpırdanıp karşılık vermeye çalıştı, bu yüzden Sir Guillaume kalkanının sivri alt ucunu adamın kasıklarına indirdi. Adam hava almak için uğraşırken mücadele etmeyi bıraktı.

Adam Robbie'ydi. Sir Guillaume onu avluya, tatar yaylarından güvenli bir mesafeye getirince Robbie'nin yaralı olmadığını gördü. Belki de miğferinin alt kısmına yediği bir okla sersemlemişti. Ok miğferinde derin bir çentik bırakırken kafatasına çarpmış, Robbie'yi geriye fırlatmıştı. Birkaç santim daha aşağı inse ölü bir İskoç olurdu. Ama onun yerine kılıcını arayan şaşkın bir İskoçyalı vardı. Derken nerede olduğunu fark etti.

"Param nerede?" diye gürledi Sir Guillaume, Robbie'yi kendi kılıcıyla tehdit ederek.

"Oh İsa," diye inledi Robbie.

"Onun sana hiçbir faydası olmaz. Merhamet istiyorsan evlat, benden dilen. Onlardan dilen!" Sir Guillaume ölüleri ve yaralıların silahlarını, zırhlarını ve giysilerini alan okçuları ve askerleri işaret etti. Şaşı gözlü Jake sırıttı, çünkü düşmanın biri yakut yüzük takıyordu. Jake parmağı kesmiş, mücevheri zaferle havaya kaldırmıştı. Alman yapımı yeni bir ceketin gururlu yeni sahibi olan Sam gelip Robbie'ye baktı. İskoça hakkındaki düşüncesini göstermek için yüzüne tükürdü.

Yaşadığı utanç yüzünden gözleri dolan Robbie, gömlekleri kan lekeli ölü adamlara baktı. Kırk saldırgan kalenin dışındaki meydanı geçmiş ve yarısından fazlası

ölmüştü. Sir Guillaume'ye baktı. "Senin esirinim," der- ; ken İngiltere'deki Lord Outhwaite'ye bir fidye öderken, Sir Guillaume'ye nasıl fidye ödeyeceğini merak etti.

"Sen benim esirim değilsin," dedi Sir Guillaume kötü Ingilizcesiyle, sonra Fransızcaya döndü. "Dışarıda bir ses duydum. Esir yok, diyordu. Ve sen de hatırlarsın ki esir aldığımız zaman fidye alamıyoruz. Yalnızca bir kâğıt parçası alıyoruz. İskoçya'da onurun anlamı bu mu?"

Robbie vahşi, tek gözlü yüze bakıp omuz silkti. "O zaman öldür beni,"dedi yorgun bir sesle. "Öldür ve cehenneme git."

"Bu arkadaşının hoşuna gitmez," dedi Sir Guilla- ume ve Robbie'nin yüzündeki şaşkınlığı gördü. "Arka- daşın Thomas," diye açıkladı. "Seni seviyor. Senin öl- meni istemez. Sen onun hassas noktasısın, çünkü o bir aptal. Bu yüzden yaşamana izin vereceğim. Ayağa kalk." Sir Guillaume, Robbie'yi dürtüp kaldırdı. "Şimdi Joscelyn'e git ve o iğrenç serseriye bize borcunu öderse buradan gideceğimizi söyle. Anladın mı? Para- mızı ödesin, gidişimizi seyretsin."

Robbie amcasına ait olan ve kabzasında St.And- rew'un değerli kutsal emanetinin gizli olduğu kılıcını geri istemeyi düşündü, ama reddedileceğini bildiği için başı dönmeye devam ederek okçuların alaycı çığlıkları eşliğinde girişe doğru gitti. Sir Guillaume kasabadaki

okçulara çıkan adamın kendilerinden olduğunu haykırdı. "Belki seni yine de vururlar," dedi Robbie'yi alacaka-ranlıkta dışarı iterek.
Okçuların hiçbiri başı ağrıyan, kasıkları zonklayan ve sokakta sendeleyerek yürüyen Robbie'yi vurmadı. Saldırıdan hayatta kalanlar dumanı tütmekte olan to-

pun yanına toplanmışlardı; bazılarının zırhlarında veya bacaklarında oklar vardı. Joscelyn de oradaydı. Kafası çıplaktı. Miğferinin kenarları saçlarını düzleştir-mişti. Yüzü terle kayganlaşıp öfkeyle kızarmıştı. Girişte toplanan son gruptaydı, öndeki karmaşayı görmüştü ve plaka zırhına yediği bir okla geriye savrulmuştu. Bir attan çifte yemeye benzeyen ok darbesinin gücü karşısında şaşkına dönmüştü. Zırhında derin bir çentik açılmıştı. Ayağa kalkmak için mücadele etmiş, ama ikinci okla vurulmuştu. İkinci ok da birincisi gibi zırhını delememiş, ama onu yine geriye savurmuştu. Hayatta kalanların paniği onu da kuşatmış ve onlarla birlikte geri çekilmişti. "Gitmene izin mi verdiler?" diye selamladı alnında koca bir morluk olduğunu gördüğü Robbie'yi.
"Benimle bir mesaj gönderdiler, Lordum," dedi Rob-bie. "Eğer paralarını alırlarsa daha fazla savaşmadan gidecekler."
"O senin parandı!" diye hırladı Joscelyn. "Sen öde. Paran var mı?"
"Hayır, Lordum."
"O zaman onları öldüreceğiz. Hepsini öldüreceğiz!" Joscelyn Sinyor Gioberti'ye döndü. "Bütün kemerli girişi yıkman ne kadar sürer."
Gioberti bir saniye düşündü. Elli yaşlarında, yüzü derin kırışıklar içinde, ufak tefek bir adamdı. "Bir hafta, Lordum," diye tahminde bulundu. Füzelerinden biri kemerin yan tarafına çarpmış ve bir el arabası dolusu taş çıkarmıştı. Bu da kalenin kötü durumda olduğunu gösteriyordu. "Belki on gün," diye tahminini düzeltti. "Bir on gün daha geçerse perde duvarın yarısını yıkabilirim."

"Onları harabelerin arasında bırakacağız," diye hırladı Joscelyn. "Sonra hepsini katledeceğiz." Yaverine döndü. "Akşam yemeğim hazır mı?"
"Evet, Lordum."
Joscelyn tek başına yedi. Bu gece kalenin salonunda yemek yiyeceğini ve parmakları kesilen okçuların çığlıklarını dinleyeceği düşünmüştü, ama kader aksini emretmişti. Bu kez acele etmeyecekti.
Ertesi sabah Guy Vexille ve Charles Bessieres, ellinin üstünde adamla birlikte Castillon d'Arbizon'a geldi. Görünüşe göre Vexille, Joscelyn'in anlamadığı ve umursamadığı nedenlerden dolayı sapkını bulamamıştı. Adamın ve sapkın kadının kuşatılmış kaleye geleceğine inanıyordu.
"Onları yakalarsan adam senin," dedi Joscelyn. "Ama kadın benim."
"O Kiliseye ait," dedi Vexille.
"Önce benim," diye ısrar etti Joscelyn. "Kilise sonra onunla istediği gibi oynayabilir ve şeytan ona sahip olabilir."
Top ateşlendi ve kale girişi sarsıldı.
Thomas ve arkadaşları ağaçların altında ıslak bir gece geçirdiler. Sabah Coredor'lardan üçü kadınlarıyla birlikte ortadan kaybolmuştu, ama on dört adam, sekiz kadın ve altı çocuk geride kalmıştı. Daha iyisi yedi tatar yayları vardı. Hepsi eski yaylardı ve ipini çekmek için keçi bacağından manivelaları vardı. Bu da onların, ipi çekmek için dirsekli kollar kullanan çelik-milli yaylardan daha güçsüz olduğu anlamına geliyordu, ama eskilerinin doldurulması daha kolaydı ve kısa mesafede yeterince ölümcüllerdi.

Atlılar vadiden gitmişti. Kendine bunu inandırması bütün sabahını almıştı, ama sonunda hayvanlarını ormana doğru getiren bir domuz çobanı görmüştü ve ondan kısa süre sonra da derenin yanından güneye inen yol, dev yükler taşıdıkları ve eşyalarla dolu el arabaları ittikleri için kaçak gibi görünen halkla ka-labalıklaşmıştı. Atlıların kendisini beklemekten sıkıldığını ve

yakındaki bir köye veya kasabaya saldırdığını tahmin etti. Ama insanların görüntüsü yakınlarda bir askerin olmadığını düşündürüyordu, bu yüzden batıya doğru devam ettiler.

Ertesi gün, kendilerini vadilerden ve yollardan uzak tutan yüksek güney rotasını izlerken uzaktan gelen top sesini duydu. Başta bunun garip türde bir gök gürültüsü olduğunu düşündü, arkasından homurtu gelmeyen ani bir patlama, ama batıda koyu renk bulutlar yoktu. Sonra ses yeniden duyuldu ve gün ortasında bir kez daha. Sonunda bunun top sesi olduğunu anladı. Daha önce de top görmüştü, ama nadir bulunuyorlardı. Garip aletin kaledeki arkadaşlarına yapabileceklerinden korktu. Eğer hâlâ arkadaşlarıysa tabii.

Kuzeye, Castillon d'Arbizon'a doğru aceleyle ilerledi. Ama ne zaman açık bir vadiye ya da atlıların pusuya yatabileceği yere inse büyük dikkat göstermek zorunda kalıyordu. O akşam bir karaca vurdu ve hepsi pişmemiş karaciğerden bir lokma aldı, çünkü ateş yakmaya cesaret ede-miyorlardı. Alacakaranlıkta karacayı kamp yerlerine taşırken kuzeybatıda gördüğü dumanın toptan yükseldiğini anladı. Bu da yaklaştıkları anlamına geliyordu. O kadar yaklaşmışlardı ki gecenin ileri saatlerine kadar nöbet tuttuktan sonra Philin'i uyandırıp nöbet tutmasını istedi.

Sabah yağmur yağıyordu. Coredor'lar perişan durumdaydı ve açtı. Thomas, yiyecek ve sıcağın fazla uzakta olmadığını söyleyerek onları neşelendirmeye çalıştı. Ama düşman yakındaydı ve dikkatle ilerlemek zorundaydı. Yayını ipiyle bırakmaya cesaret edemiyordu, çünkü yağmur ipi zayıflatırdı. İpte bir ok olmadan kendini çıplak gibi hissediyordu. Her üç ya da dört saatte bir patlayan top sesi gittikçe daha da şiddetleniyordu ve öğleden sonranın ilk saatlerinde Thomas taşa çarpan füzelerin sesini duyar olmuştu. Ama sonra yağmur nihayet sona erdiğinde Northampton Kontunun bayrağının kalenin yüksek asasında sararmış ve ıslanmış bir şekilde dalgalandığını görüp cesaretlendi. Bu güvenlik anlamına gelmiyordu, ama yanında savaşacak îngiliz garnizonu demek oluyordu.

Artık tehlikeli derecede yakındılar. Yağmur durmuş olabilirdi, ama yer kaygandı. Thomas, kayanın etrafında kıvrılan nehire giden ormanlık dik yamaçtan aşağı inerken iki kez yuvarlanmıştı. Kaleye kaçtığı gibi girmeyi planlıyordu, değirmenin yanındaki su bendinden geçerek, ama yamacın dibine, değirmen havuzunun yakınında ağaçların büyüdüğü yere inerken korkularının haklı çıktığını ve düşmanın kendisini beklediğini, çünkü değirmenin girişine bir okçu dikildiğini gördü. Zincir zırh giyen adam, kendisini kaledeki okçulardan gizleyen küçük sazlık bir verandanın altında duruyordu. Thomas tepeye baktığında orada hiç okçu görmedi. Ku-şatmacılar kuşkusuz kasabaya da okçu yerleştirmişlerdi ve ortaya çıkan herkesi vuracaklardı.

"Vur onu," dedi Genevieve Thomas'ın yanına çömele-rek. Nehrin karşısındaki yalnız okçudan söz ediyordu.

"Vurayım da diğerlerinin dikkatini mi çekeyim?"

"Hangi diğerleri?"

"Burada yalnız değildir." Akış kanalı indirilmiş ve büyük su çarkları hareketsiz olduğu için değirmenci ve ailesinin gitmiş olduğunu düşündü, ama kuşatma-cılar su bendinin karşısındaki bu zorlu rotaya tek bir adam dikmiş olamazlardı. Orada bir düzine adam olmalıydı. Önce kendisi atış yapardı, bunda bir sorun yoktu, ama diğerleri kapıdan ve nehre bakan iki pencereden kendisine ok atarlardı ve su bendini geçme şansı olmazdı. Orada uzun süre dikilip düşündü, sonra yamacın yukarısında gizlenen Philin ve Coredor'ların yanına gitti. "Çakmaktaşı ve çeliğe ihtiyacım var," dedi Philin'e.

Coredor'lar sık sık yolculuk yapardı ve her gece ateş yakmaları gerekirdi, bu yüzden kadınların birkaçında çakmaktaşı ve çelik bulunuyordu, ama bir tanesinde kurt mantarından yapılan tozla dolu deri bir kese de vardı. Thomas ona teşekkür edip değerli toz için bir ödül alacağına söz verdi. Akıntı yönünde ilerleyip verandanın altında dikilen nöbetçinin kendisini göremeyeceği bir yere gitti. Genevieve'le birlikte çalı çırpı ve yeni düşmüş kestane yaprakları bulmak için çalıların altını araştırdı. Bir ipe ihtiyacı vardı, bu yüzden Genevieve'in zırhının altına

giydiği gömlekten bir şerit yırttı. Düz bir taşın üstüne çalı çırpı doldurdu, üzerine biraz toz serpti, çelik ve çak-maktaşını Genevieve'e verdi. "Henüz yakma," dedi. Dumanın neredeyse çıplak olan ağaçların üzerine yükselip nehrin karşısındaki adamları uyarmasını istemiyordu.

En kalın çalı çırpıyı geniş başlı bir okun başına sardı. Bu biraz zaman aldı, ama bir süre sonra iri kestane yapraklarıyla koruyacağı kalın bir çalı çırpı demeti oldu. Bir ateş okunun iyi yanması gerekirdi. Uçuşun neden olduğu rüzgâr alevleri söndürürdü, bu yüzden yapraklar bunu önleyecekti. Yaprakları bir su birikintisinde ıslattı, çalı çırpı demetinin sağlam olup olmadığını anlamak için oku salladı. "Şimdi yak," dedi Genevieve'e.

Genevieve çakmaktaşını hafifçe vurunca kurt mantarı tozu hemen alevlendi, parlak alev yukarı fırladı. Thomas ateşin büyümesine izin verip oku ateşe tuttu, alev alınca bütün çalı çırpının tutuşması için bekledi. Bayır aşağı, değirmenin sazlık çatısını görene kadar yürürken dişbudak ağacından yapılma ok karardı.

Yayı çekti. Ateş sol elini yaktığı için yayı bütün gücüyle çekemedi, ama mesafe kısaydı. Kimsenin değirmenin pencerelerinden dışarı bakmaması için dua etti, okun düzgün bir şekilde uçması için St. Sebasti-an'a da dua edip oku gönderdi.

Geniş başlı ok gitti. Ağaçların üstünden aşıp geride bir duman izi bırakarak uçtu, çatının yukarısmda-ki sazlara gömüldü. Ses, değirmenin içindeki adamları telaşlandırmış olmalıydı, ama tam o sırada ateşlenen topun gürültüsü büyük olasılıkla dikkatlerini dağıtacaktı.

Sonra Genevieve'in yaktığı ateşi söndürdü, onu nehir yukarı götürüp Philin ve tatar yayı olan adamları ormanın kenarına çağırdı. Orada beklemeye başladı.

Değirmenin damı nemliydi. Yağmur şiddetli bir şekilde yağmıştı ve yosunlu sazlar nemle kararmıştı.

Thomas okun gömüldüğü kirli, dağınık yerden duman çıktığını görebiliyordu, ama alev yoktu. Okçu hâlâ kapıdaydı ve esniyordu. Nehir yağmurla kabarmıştı ve su bendinin üstünde, karşıya geçmeye çalışırlarken ayak bileklerini çekiştiren kalın, yeşil-beyaz bir derecik halinde akıyordu. Thomas geriye, değirmenin çatısına bakıp dumanın kesildiğini düşündü. Hepsini baştan yapması gerekecekti. Yakalanana ya da dam alev alana kadar da yapmaya devam edecekti. Yeni çalı çırpı bulmak için Genevieve'i nehir aşağı götürmeye karar vermişken çatıda aniden duman çıkmaya başladı. Hızla yoğunlaştı, küçük bir yağmur bulutu gibi kabardı, sonra bir alev belirdi. Thomas'm sevinç çığlıkları atmaya başlayan Coredor'ları susturması gerekti. Alevler büyük bir hızla yayılıyordu. Ok, çalı çırpıyı koyu renk, ıslak sazların altındaki kuru katmana ulaştırmış olmalıydı. Ama alevler artık yosunla kaplı üst katmanı da yakıyordu. Birkaç saniye içinde çatı alevler içinde kaldı ve Thomas bunun asla söndürülemeye-cek bir yangın olduğunu biliyordu. Kirişler yanacak, çatı çökecek ve sonra değirmenin büyük, tahta parçaları alev alacak, sonunda geride dumanla kararmış taş kabuk dışında bir şey kalmayacaktı.

Derken adamlar kapıya koştu. "Şimdi," dedi Thomas ve geniş başlı oku nehrin üstünden uçup bir adamı kapıdan geriye fırlattı. Coredor'lar klik sesiyle tatar oklarını göndermeye başladılar. Oklar taşlara çarptı, bir tanesi bir adamın bacağına saplandı. Tatar okları bir daha atılmadan önce Thomas'ın ikinci ve üçüncü oku yola çıkmıştı bile. Değirmendeki adamlardan biri yalpalayarak yanan binanın arkasından

uzaklaşmayı başardı. Hiç kuşkusuz diğer kuşatmacı-ları uyaracaktı. Thomas zamanının kısa olduğunu biliyordu. Değirmenin içinden gittikçe daha fazla adam çıkıyordu. Ok atmaya devam ederken bir kadını boynundan vurduğunu fark etti. Pişmanlığa zamanı olmadığı için yayı tekrar çekti. Artık giriş boşalmıştı. Coredor'lardan birini kaldırdı. Diğerlerine kapıda beliren herkesi vurmalarını söyledi. "Şimdi geç!" diye seslendi Philin'e.

Su bendinden ilk olarak Thomas ve Philin geçti. Taş su bendi bir adamın ayağı kadar genişti ve kaygandı, ama su ayaklarına şiddetle saldırsa da karşıya geçmeyi başardılar. Oğlunu sırtında taşıyan Philin diğer Coredor'ları karşıya geçirirken Thomas sonunda kasabanın kıyısına vardı. Değirmenin alevlerle aydınlanan içerisine bir ok gönderdi. Kapıda cesetler vardı. Bazıları hâlâ kıpırdıyordu. Vurduğu kadın iri, ölü gözlerle ona bakıyordu. Değirmenle yukarıdaki kasaba duvarı arasında bulunan ormandan bir tatar oku geldi, Thomas'ın çok yakınından geçip nehre girdi. Sonra kale surlarından uçan beyaz-tüylü bir ok ağaçların arasına, tatar okçusunun gizlendiği yere daldı. Daha fazla tatar oku gelmedi.

Bir kadın su bendinde kayıp çığlık atarak yüz üstü çalkantılı suya düştü. "Bırakın onu!" diye bağırdı Philin.

"Patikadan yukarı!" diye bağırdı Thomas. "Gidin! Gidin!" Önce Coredorlardan birini yukarı gönderdi, çünkü adam baltayla silahlanmıştı; Thomas ona tepedeki duvarda bulunan küçük kapıyı kırmasını söylemişti. Hedefleri, kasabanın kıyısına tırmanan insan-

lar tarafından engellenen nehrin karşısındaki tatar okçularına döndü. "Gelin!" diye seslendi. Hiçbirinin İngilizce bilmemesine rağmen onu çok iyi anladılar. Çatının ikinci kesimi çökerken değirmenden büyük bir çatırtı yankılandı. Devrilen eklemler ve kirişlerden alevler ve kıvılcımlar yükseldi.

Tam o sırada değirmenin son savunmacısı da kapıdan koşarak çıktı. Zırhtan çok deri giymiş, uzun boylu bir adamdı bu. Saçlarından duman çıkıyordu, Tho-mas'ın o güne kadar gördüğü en çirkin yüzde büyük bir nefret vardı. Adam ölülerin oluşturduğu bariyer-den atlarken Thomas bir an için adamın üzerine saldırdığını düşündü, ama sonra kaçma girişimiyle döndü. Thomas ipi çekip bıraktı, ok adamın kürek kemiklerinin arasına girip adamı ileri fırlattı. Adam bir kılıç, bıçak ve tatar okluğunun asılı olduğu bir kemer takıyordu ve kemer kayıp ıslak yaprakların arasına gitmişti. Thomas yedek silahların her zaman işe yarayacağını düşünüp kemeri almak için koştu. Ölmesi gereken adam Thomas'ın ayak bileğini yakaladı. "Serseri," dedi Fransızca. "Serseri!"

Thomas adamın yüzünü tekmeleyip dişlerini kırdı, sonra biraz daha fazlasını kırmak için topuğunu indirdi. Ölen adam elini gevşetirken Thomas hareketsiz kalması için adamı bir kez daha tekmeledi. "Tepeden yukarı!" diye bağırdı. Genevieve'in su bendini güvenle geçtiğini gördü, ona kemeri ve ok-torbasını attı. Onu takip edip St. Sardos kilisesinin arkasındaki küçük kapıya doğru gitti. Düşman orayı koruyor olabilir miydi? Eğer koruyorsa düşmanın başı dertte demekti, çünkü şimdi kale kulesinde daha fazla okçu vardı ve

kasabaya ok atıyorlardı. Ayakta dikiliyor, ok atıyor, sonra yere eğiliyorlardı. Thomas kalenin taşlarına çarpan tatar oklarını duyabiliyordu.

Patika dik ve ıslaktı. Thomas sol tarafına bakıp düşman arıyordu, ama yamaçta görünen düşman yoktu. Ayakları kayarak tırmanmaya devam etti, duvarın çok yakınında olduğunu görüp acele etti. Genevieve kapıdaydı artık, geriye dönmüş ona bakıyordu. Thomas son birkaç adımı da tırmanıp kapıdan hızla girdi, karanlık sokakta Genevieve'in peşinden ilerleyip meydana çıktı. Döşeme taşlarına bir tatar oku çarpıp sekti. Birisi bağırınca ana caddedeki askerleri gördü. Bir ok vızlayarak yanından geçerken kapıdaki kemerin yarısının tahrip edildiğini, moloz yığınının kale girişini yarı örttüğünü, kalenin perde duvarının altındaki meydanda çıplak ceset yığınlarının bulunduğunu ve tatar oklarının taşlardan sektiğini gördü. Molozların üstünden atlayıp güvenle avluya girdi. Ama yer kaygan olduğu için ayakları yerden kesildi. Birkaç adım sonra kayıp avluda uzanan kereste barikatına çarptı.

Tek gözlü, kötü görünümlü Sir Guillaume ona bakıyordu. "Gelmen epey uzun sürdü, değil mi?"

"Kahretsin," dedi Thomas. Nehre düşen kadın hariç Coredorların hepsi oradaydı. Genevieve güvendeydi. "Yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm."

"Yardım edebil» misin?" dedi Sir Guillaume. Arkadaşını yerden kaldırıp sarıldı. "Senin Öldüğünü sandım," dedi. Sonra duygularını gösterdiği için mahcup olup başıyla Coredor'ları ve çocukları işaret etti. "Kim bunlar?"

"Haydutlar," dedi Thomas. "Karnı aç haydutlar."

"Üst salonda yiyecek var," dedi Sir Guillaume. Jake ve Sam sırıtarak gelip Thomas ve Genevieve'e üst kata kadar eşlik ettiler. Coredor'lar peynir ve tuzlu ete öylece bakıyorlardı.
"Yiyin," dedi Sir Guillaume.
Thomas kasabanın meydanındaki çıplak cesetleri hatırladı. Onun adamları mıydı? Sir Guillaume başını iki yana salladı. "Serseriler bize saldırdı," dedi. "Ve öldüler. Biz de onları soyup duvardan aşağı attık. Fareler yiyor şimdi. Büyük serseriler, değil mi?"
"Fareler mi?"
"Kedi kadar büyükler. Eee, sana neler oldu?"
Thomas yemeğini yerken anlattı. Manastıra gidişini, Planchard'ın ölümünü, ormandaki dövüşü, Cas-tillon d'Arbizon'a yaptıkları ağır yolculuğu anlattı. "Robbie'nin burada olmadığını biliyordum," diye açıkladı. "Bu yüzden bir tek arkadaşlarımın kaldığını düşündüm."
"Dostların arasında ölmek güzeldir," dedi Sir Guillaume. Salonun yüksek, dar pencerelerine bakıp ışığın açısından saati tahmin etmeye çalıştı. "Top birkaç saat daha atılmaz."
"Kapı kemerini mi yıkmaya çalışıyorlar?"
"Öyle gibi görünüyor," dedi Sir Guillaume. "Belki bütün perde duvarı yıkmayı istiyorlardır. Bu, avluya girişlerini kolaylaştırır. Ama bu iş aylar alır." Coredor'lara baktı. "Bana doyuracak ekstra boğazlar mı getirdin?"
Thomas başını iki yana salladı. "Hepsi savaşacak, kadınlar bile. Çocuklar da tatar oklarını toplayabilirler." Kaleye yayılmış bir sürü ok vardı ve kanatları düzeltildikten sonra Coredor'ların yaylarında kulla-

nılabilirlerdi. "Ama önce şu lanet olası toptan kurtulmak gerek."
Sir Guillaume sırıttı. "Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun? Burada kıçlarımızın üstünde oturup zar attığımızı mı düşünüyorsun? Bunu nasıl yapacağız? Ani bir saldırıyla mı? Bir düzine adamı caddeye çıkarırsam daha tavernaya varamadan yarısı oklarla ölür. Bunu yapamayız, Thomas."
"Çalı çırpı," dedi Thomas.
"Çalı çırpı," diye tekdüze bir sesle tekrarladı Sir Guillaume.
"Çalı çırpı ve sicim. Ateş okları yapın. Lanet olası barut tozunu açık havada saklamıyorlar, değil mi? Bir evdedir. Evler de yanar. Biz de kahrolası bütün kasabayı yakarız. Hepsini. Okların topun yanındaki evlere ulaşacağını sanmıyorum, ama eğer doğu rüzgârı çıkarsa yangın hızla yayılır. Ne olursa olsun yangın onları yavaşlatır."
Sir Guillaume ona baktı. "Göründüğün kadar aptal değilsin, değil mi?"
Birinin aniden nefesini çekip tutmasıyla bütün adamlar döndü. Yakında oturan Genevieve, Tho-mas'ın değirmenden aldığı ok muhafazasıyla oynuyordu. Dairesel deri muhafazaya güzelce uyan kapak balmumuyla kapatılmıştı ve bu Genevieve'i çok me-raklandırmıştı. Kapağı kaldırınca içinde bir şey buldu, ketene sarılıp talaşla desteklenen bir şey. Talaşı temizleyip keteni açtı.
Odadaki herkes huşuyla ona bakıyordu.
Çünkü kutsal Kâse'yi bulmuştu.

Joscelyn, Guy Vexille'den nefret ettiğine karar verdi. Adamın kendine güvenli havasından, yüzünden hiç eksik olmayan ve Joscelyn'in yaptığı her şeyi söze dökmeden küçümseyen alaycı ifadesinden nefret ediyordu. Adamın dindarlığından ve öz-kontrolünden de nefret ediyordu. Joscelyn, hiçbir şeyi Vexille'i oradan kovmak kadar istemiyordu, ama adamları, kuşatma gücüne değerli katkılar sağlıyordu. Saldırı başladığında, kale kapısındaki molozların üstünden hücuma geçildiğinde Vexille'in siyah cüppeli adamları yenilgi ve zafer arasındaki farkı yaratabilirlerdi. Bu yüzden Vexille'in varlığına katlanıyordu.

Robbie de katlanıyordu. Vexille kardeşini öldürmüştü ve Robbie bunun için intikam almaya yemin etmişti, ama artık Robbie'nin kafası o kadar karışıktı ki yeminlerinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Haç yolculuğuna çıkmaya yemin etmişti, ama hâlâ Castillon d'Arbizon'daydı; Guy Vexille'i öldürmeye yemin etmişti, ama adam yaşıyordu; Joscelyn'e sadakat yemini etmişti, oysa şimdi Joscelyn'in, bir domuz kadar cesur, ama hiçbir din duygusu ya da onuru olmayan beyinsiz bir aptal olduğunu anlıyordu. Hiç sadakat yemini etmediği adam Thomas'tı, ama bu trajedide iyilikler dilediği adam oydu.

En azından Thomas hayattaydı. Guy Vexille'in değirmene yerleştirdiği muhafızlara rağmen su bendini geçmeyi başarmıştı. Vexille, Castilon d'Arbizon'a gelince nehir geçişinin korunmasız olduğunu görmüş ve huysuz, haşin Charles Bessieres'e değirmenin komutasını vermişti. Bessieres emri kabul etmişti, çünkü onu Ve-xille ve Joscelyn'den uzak tutuyordu, ama sonunda ba-

şansız olmuştu. Robbie, Thomas'ın kendilerini bir kez daha atlatması, hayatta kalıp kaleye girmeyi başarması karşısında duyduğu sevinç yüzünden şaşkınlık içindeydi. Thomas'm havada oklar uçuşurken meydanda koştuğunu görmüş, arkadaşı kalenin güvenliğine ulaşınca neredeyse sevinç çığlığı atmıştı.

Robbie Genevieve'i de görmüştü ve bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Genevieve'de çok istediği bir şey görüyordu, öyle ki bu yüzden canı acıyordu. Ama kabul etmeye cesaret edemiyordu, çünkü Jos-celyn kendisine gülerdi. Eğer seçeneği olsaydı, ki yeminleri olmadığı anlamına geliyordu, kaleye gider ve bağışlanmak için Thomas'a yalvarır ve hiç kuşkusuz orada ölürdü.

Ama Thomas yaşıyor olsa da kapana kısılmıştı. Charles Bessieres'in böyle basit bir görevde başarısız olmasına küfreden Guy Vexille nehrin karşısındaki ormana adam yerleştirmişti. Bu da su bendinden bir kaçış olmayacağı anlamına geliyordu. Kaleden çıkmanın tek yolu ana caddeden geçip kasabanın batı kapısından çıkmak ya da kuzeye St. Callic kilisesinin yanındaki küçük kapıya gitmekti. Bu kapı, kasabalının sürülerini otlattığı küçük bir meraya açılıyordu ve Jos-celyn ve Vexille, yüz adamıyla birlikte böyle bir girişim için bekliyordu. Tatar okçuları, kasabanın bütün hâkim noktalarına yerleştirilmişti. Bu süre zarfında top, kale kapısı burçlarını tırtıklamaya, dövmeye ve altını oymaya devam ediyordu ve harabelerin arasından kalenin kalbine kaba bir yol açılana kadar da devam edecekti. Sonra katliam başlayacak ve Robbie arkadaşlarının ölmesini seyretmek zorunda kalacaktı.

Kale girişinin yarısı yıkılmıştı. Sinyor Gioberti füzelerin kemerin sağ tarafını vurması için tombul topunu tekrar ateşledi. İtalyan bütün kapıyı yıkmanın bir hafta alacağını düşünüyordu. Joscelyn'e harap olan kemerin iki yanındaki perde duvarın yıkarak gediği genişletmelerini tavsiye etmişti, böylece saldırganlar okçuların ölümle doldurabileceği dar bir noktadan geçmek zorunda kalmayacaktı.

"Kalkanlar," dedi Joscelyn. Okçuları gediğe koşarken koruyacak olan büyük söğüt kalkanlardan yapmaları için kasabanın iki marangozuna emir vermişti. O zaman askerler yanlarından geçerken bu tatar okçuları atış yapabilirlerdi. "Bir hafta," dedi Joscelyn italyan'a. "Kapıyı yıkmak için bir haftanız var, sonra saldırıyoruz." Kuşatma, hayal ettiğinden daha pahalı ve karmaşık olduğu için bu işin hızlı bir şekilde bitmesini istiyordu. Zor olan yalnızca dövüş değildi, askerlerin atlarına saman ve yulaf getirmeleri için arabacılara para ödemek zorundaydı. Düşman tarafından zaten yağmalanmış olan bölgeden kıt olan yiyeceği toplamaları için askerlerini göndermek zorunda kalıyordu. Ve her gün ortaya çıkan beklenmedik problemler Joscelyn'in güvenini zedeliyordu. O yalnızca saldırıp bu iğrenç işin bitmesini istiyordu.

Ama önce savunmacılar saldırdı. Thomas'ın Cas-tillon d'Arbizon'a geldiğinin ertesi günü şafakta, kurşuni gökyüzünde kuzey-doğu rüzgârı eserken kule surlarından atılan ateşli oklar kasabanın damlarına daldı. Birbiri ardına gelen dumanı tüten oklar kuşat-macıları uyandırdı. Kasabalı su ve kanca için bağrışıyordu. Adamlar uzun saplı kancaları, sazları damlar-

dan indirmek için kullanıyordu, ama oklar gelmeye devam etti ve birkaç dakika içinde üç ev alev aldı. Rüzgâr alevleri kapıya, topun doldurulup çamurunun kuruduğu yere doğru üflüyordu.

"Barut! Barut!" diye bağırdı Sinyor Gioberti. Adamları değerli fıçıları topun yanındaki evden çıkarmaya başladı. Korkan halk yollarına çıkınca adamlardan birinin ayağı kaydı ve bir fıçı karışmamış barut tozu yola döküldü. Joscelyn komuta evinden çıkıp adamlarına su getirmeleri için bağırdı. Guy Vexille, yangın önleme kuşağı oluşturmak için evlerin yıkılmasını emrediyordu, ama kasabalılar askerleri engelliyor, bu yüzden alevler daha şiddetli bir şekilde kükrüyordu. Bir düzine ev alev alevdi ve sazlık damları çatıdan çatıya yayılan fırınlara dönmüştü. Paniğe kapılan kuşlar dumanın içinde uçuştu, fareler damlardan ve kiler kapılarından kaçtı. Kuşatmacı tatar okçularının çoğu, çatılarda kendilerine gözetleme yerleri yapmışlardı ve şimdi tavan aralarından yere düşüyorlardı. Domuzlar canlı canlı kızarıyordu. Tam o sırada, bütün kasaba yanıp kül olacak gibi görünürken ve ilk yanan kıvılcımlar topun yanındaki çatılara sıçrarken gökyüzü yarıldı.

Şiddetli gök gürültüsü gökyüzünü yırttı ve sağanak yağmur başladı. O kadar hızlı bir şekilde yağıyordu ki kasaba kapısından görünen kale manzarasını engelliyordu. Caddeyi birden su yoluna çevirdi, barut fıçılarını ıslatıp yangını söndürdü. Duman hâlâ yukarı doğru yükselmeye devam ediyordu, ama yağmur tıslayarak parlak közleri söndürüyordu. Kanallar siyah suyla dolarken ateşler söndü.

Kıdemli konsolos Galat Lorret, Joscelyn'e gelip kasabalının nereye sığınacağını sordu. Evlerin üçte birinden fazlasının çatıları yok olmuştu ve diğerleri askerlerle doluydu. "Lordum, bize yiyecek bulmalısınız," dedi Jolcelyn'e. "Ve çadırlara ihtiyacımız var." Lorret, belki korkudan, belki başlayan sıtma yüzünden titriyordu, ama Joscelyn'in adama hiç acıması yoktu. Aslında sıradan biri tarafından ne yapacağının söylenmesine o kadar sinirlenmişti ki Lorret'e vurdu, sonra bir kez daha vurdu. Adamı yumruk ve tekme darbeleriyle caddeye çıkardı.

"Açlıktan ölebilirsiniz!" diye bağırdı konsolosa. "Açlıktan ölüp titre. Serseri!" Yaşlı adama o kadar sert bir yumruk attı ki adamın çenesi kırıldı. Konsolos ıslak kanalda yatarken resmi giysileri küllü suyla sırılsıklam oldu. Tahrip olmamış bir evden çıkan genç bir kadın arkasına geldi; gözleri donuk bakıyordu, yüzü kızarmıştı. Birden kusarak midesindekileri Lorret'in yanına boşalttı. "Defol!" diye bağırdı Joscelyn. "Pisliğini başka bir yere dök!"

Sonra, Guy Vexille, Robbie Douglas ve bir düzine askerin açık ağızlarla kaleye baktığını gördü. Öylece bakıyorlardı. Yağmur hafifliyor ve duman dağılıyordu. Kalenin parçalanmış ön tarafı tekrar görülebiliyordu. Joscelyn dönüp onların baktığı yere baktı. Kale burçlarında asılı duran armaları gördü. Ölü askerlerden alman zırhları hakaret amacıyla oraya asılmıştı. Robbie'nin kırmızı Douglas kalpli kalkanı dâhil olmak üzere ters asılmış kalkanlarda oradaydı. Ama Guy Vexille'in baktığı şey bu ganimetler değildi. O daha alçaktaki surlara bakıyordu, kale kapısının üstündeki yarı yıkılmış siper duvarına. Orada yağmurun arasından görünen altına.

Robbie Douglas, altın nesneyi daha açık bir şekilde görebilmek için kaledeki okçuları umursamadan caddede yürüdü. Hiç ok atılmadı. Kale terk edilmiş gibiydi, büyük bir sessizlik hâkimdi. Neredeyse meydana kadar yürüyüp o şeyi daha açık bir şekilde gördü. Gözlerine inanamayarak bakarken gözlerinde yaşlarla diz çöktü. "Kutsal Kâse," dedi. Birden öteki adamlar da ona katılıp döşeme taşlarının üstüne diz çöktüler.
"Ne?" dedi Joscelyn.

Guy Vexille şapkasını çıkarıp diz çöktü. Yukarı doğru bakarken değerli kap parlıyormuş gibi göründü.

Çünkü duman ve tahribatın arasında gerçek gibi parlayan Kutsal Kâse duruyordu.
O gün top bir daha atılmadı ve Joscelyn bu yüzden hiç mutlu değildi. Savunmacıların elinde Kutsal Kâse'nin olması Berat Kontunun umurunda bile değildi. Gerçek haç, Yunus'un balığının kuyruğu, bebek İsa'nın kundağı ve dikenli taç ellerinde olsa bile umursamaz, hatta hepsini memnuniyetle kalenin molozları arasına gö-mebilirdi, ama kuşatmacılarla birlikte olan rahipler

önünde dizlerinin üstüne çöktüler, Guy Vexille de aynı şeyi yaptı ve korktuğu adamın bu şekilde saygı göstermesi Joscelyn'in duraksamasına neden oldu.
"Onlarla konuşmalıyız," dedi Vexille.
"Onlar sapkın," diye itiraz etti rahipler. "Kutsal Kâse onlardan alınmalı."
"Benim ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Joscelyn. "İsteyin yeter."

"Onun için pazarlık etmelisiniz," dedi Guy Vexille.
"Pazarlık mı!" Joscelyn bu düşünce üzerine başını öfkeyle geriye attı, sonra aklına bir fikir geldi. Kutsal Kâse! Eğer o şey gerçekten varsa ve etrafındaki herkes buna inanıyorsa ve eğer o gerçekten burada, kendi bölgesindeyse, o halde ondan kazanılacak para var demekti. Kupanın Berat'a gitmesi gerekiyordu elbet, amcası gibi aptalların onu görmek için bir servet ödeyeceği Berat'a. Kale kapısındaki büyük kavanozları, Kutsal Kâse'yi görmek için sıraya giren hacıların attıkları paraları düşündü.
"Gidip onlarla konuşacağım," dedi Vexille.
"Neden sen?" diye sordu Joscelyn.
"O halde siz gidin, Lordum," dedi Vexille saygılı bir şekilde.
Ama Joscelyn kendisini esir alan adamlarla karşılaşmak istemiyordu. Onları bir dahaki görüşünde ölü olmalarını istiyordu. Bu yüzden Vexille'e eliyle gitmesini işaret etti. "Ama onlara hiçbir şey sunmayacaksın!" diye uyardı. "Ben kabul etmeden asla."
"Sizin izniniz olmadan bir anlaşma yapmayacağım," dedi Vexille.
Tatar okçularının ateşi kesmesi emredildi ve Guy Vexille başı açık ve silahsız bir şekilde ana caddede yürüyüp dumanı tüten evleri geçti. Ara sokakta bir adam oturuyordu. Vexille adamın yüzünün ter içinde ve siyah yumrularla lekelenmiş olduğunu, giysilerinin kusmukla dolu olduğunu gördü. Guy bu tür manzaralardan nefret ederdi. O müşkülpesent biriydi ve titizcesine temizdi. İnsanların iğrenç kokusu ve hastalıkları onu tiksin-dirirdi: Bunlar günahkâr dünyanın kanıtlarıydı, Tanrı-

ya unutan bir dünyanın. Sonra kuzeninin kırık surlara çıkıp Kutsal Kâse'yi oradan aldığını gördü.
Bir dakika sonra Thomas, kemerli girişi dolduran molozların üstünden geçti. Guy gibi onda da kılıç yoktu, Kutsal Kâse'yi de getirmemişti. Paslanmakta olan, etekleri sökülen ve tozla kaplı olan zırhını giymişti. Jiletini uzun zaman önce kaybettiğinden kısa bir sakalı vardı. Guy bu sakalın ona haşin ve çaresiz bir görünüm kazandırdığını düşündü. "Thomas," diye onu selamlayarak hafifçe başını eğdi, "kuzen."
Thomas, Guy'un gerisine, üç rahibin kendisini seyrettiği yere baktı. "Rahipler en son beni aforoz etmek için gelmişlerdi buraya," dedi.
"Kilisenin yaptığı şey tersine çevrilebilir," dedi Guy. "Nerede buldun?"
Thomas bir an için cevap vermeyecekmiş gibi göründü, sonra omuz silkti. "Gök gürültüsünün altında," dedi. "Şimşeğin tam ortasında."
Guy bu kaçamak cevaba güldü. "Kutsal Kâse'nin sende olduğunu bile bilmiyorum. Belki bir numaradır bu? Duvara altın bir kupa koydun ve biz yalnızca bir tahminde bulunduk. Ya yanılıyorsak? Bana kanıtla, Thomas."
"Kanıtlayamam."
"O zaman bana göster," diye yalvardı Guy. Mütevazı bir şekilde konuşuyordu.
"Neden?"
"Çünkü Cennet Krallığı ona bağlı."
Thomas bu cevaba alaycı bir şekilde güldü, sonra merakla kuzenine baktı. "Önce bana bir şey söyle."
"Elimden gelirse."

"Değirmende Öldürdüğüm uzun boylu, yaralı yüzlü adam kimdi?"

Bu çok garip bir soru olduğu için Guy Vexille kaşlarını çattı, ama bir tuzak görmediği için Thomas'ın keyfince davranıp cevap verdi. "Kardinal Bessieres'in kardeşiydi. Neden sordun?"
"Çünkü iyi dövüştü," diye yalan söyledi Thomas.
"Hepsi bu mu?"
"İyi dövüştü ve Kutsal Kâse'yi benden neredeyse alıyordu," diye gerçeği biraz süsledi. "Kim olduğunu merak ettim." Omuz silkerken Kardinal Bessieres'in kardeşinin neden Kutsal Kâse'yi taşıdığını merak ediyordu.
"O Kutsal Kâse'ye sahip olmaya değecek bir adam değildi," dedi Guy Vexille.
"Ben değer miyim?"
Guy bu düşmanca soruya aldırmadı. "Bana göster," diye yalvardı. "Tanrı aşkına, Thomas, bana göster."
Thomas tereddüt etti, sonra dönüp elini kaldırdı. Ölülerden ele geçirdiği plaka zırhı baştan aşağı kuşanmış olan Sir Guillaume çekili kılıcı ve yanında Genevi-eve'le kaleden çıktı. Kutsal Kâse Genevieve'in elindeydi ve kemerine bir şarap kesesi bağlamıştı. "Ona çok yaklaşma," diye kızı uyardı Thomas, sonra Guy'a baktı. "Sir Guillaume'yi hatırlıyor musun? Seni öldürmek için yemin etmiş başka bir adam."
"Ateşkes altında buluşuyoruz," diye hatırlattı Guy, sonra Sir Guillaume'ye doğru başıyla hafifçe selam verdi. Onun verdiği tek karşılıksa yere tükürmek oldu. Guy bu harekete aldırmayıp kızın elindeki Kutsal Kâse'ye baktı.

Çok narin, sihirli bir güzelliği vardı. Dantele has bir zarafet. Dumanla iğrenç kokan, cesetleri farelerin yediği bu kasabada bulunan bu şeyin Kutsal Kâse olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Hıristiyanlıktaki en fazla aranan nesneydi bu, cennetin anahtarı. Guy neredeyse huşu içinde diz çöküyordu.
Genevieve incili kapağı açıp saplı altın kadehi Tho-mas'ın eline devirdi. Kalın yeşil cam, altın telkari işin arasından kaydı, Thomas onu saygılı bir şekilde tuttu. "Bu Kutsal Kâse, Guy," dedi. "Altın kap onu tutması için yapılmış, ama Kutsal Kâse bu."
Guy açgözlü bir şekilde seyrediyor, ama ona doğru bir hareket yapmaya cesaret edemiyordu. Sir Guilla-ume kılıcını kaldırıp ileri savurmak için ufacık bir mazeret bekliyordu. Guy, okçuların yüksek kuledeki yarıkların arkasından onu seyrettiklerine emindi. Thomas, Genevieve'in belinden keseyi alıp kadehe doldururken hiçbir şey söylemedi. "Gördün mü?" dedi Thomas. Guy yeşilin şarapla karardığını, ama aynı zamanda daha önce orada olmayan altın parlaklığa sahip olduğunu gördü. Thomas şarap kesesini yere bıraktı, sonra gözlerini kuzenin gözlerinden ayırmayıp kupayı kaldırdı, şarabı içti. " 'Hic est enim sangu-is meus,'" dedi öfkeyle. Bunlar İsa'nın sözleriydi. "Bu benim kanım." Sonra kâseyi Genevieve'e verdi, Genevieve peşinde Sir Guillaume, elinde kâseyle birlikte gitti. "Bir sapkın Kutsal Kâse'den içiyor," dedi Thomas. "Ve daha da kötüsü geliyor."
"Daha kötüsü mü?" diye sordu Guy yumuşak bir sesle.
"Onu büyük kemerin altına koyacağız," dedi Thomas. "Topunuz surların geri kalanını yıktığında Kutsal

Kâse ezilecek. Senin elde edeceğin şey bir parçası çarpılmış altın ve kırık cam parçaları olacak."
Guy Vexille gülümsedi. "Kutsal Kâse kınlamaz, Thomas."
"O zaman bu inancını riske at," dedi Thomas öfkeyle. Hızla döndü.
"Thomas! Thomas, sana yalvarıyorum," diye seslen di Guy. "Beni dinle."
Thomas yürümeye devam etmek istedi, ama kuzeninin ses tonu yalvarır gibi olduğu için isteksizce döndü. Bu yıkılmış bir adamın sesiydi ve biraz daha dinlerse Thomas'a nasıl zarar verirdi? Tehditte bulunmuştu. Şimdi kuzeninin istediği teklifi, yapmasına izin vermeliydi, ama bunu fazla kolaylaştırmak istemiyordu. "Neden seni dinleyeyim ki?" diye sordu. "Babamı öldüren adamı? Kadınımı öldüren adamı?"
"Tanrının çocuğunu dinle," dedi Guy.
Thomas neredeyse bir kahkaha atacaktı, ama olduğu yerde kaldı.

Guy bir nefes alıp söyleyeceklerini toparladı. Alçak bulutların yağmur tehdidi oluşturduğu gökyüzüne baktı. "Dünya durmadan kötülüğün tacizine uğruyor," dedi. "Ve Kilise yozlaşıyor şeytan da işini engellenmeden yapıyor. Kutsal Kâse elimizde olursa bunu değiştirebiliriz. Kilise temizlenebilir, yeni bir haçlı seferi dünyayı günahlarından temizleyebilir. Kutsal Kâse, Cennet Krallığını dünyaya getirebilir." Konuşurken gökyüzüne bakıyordu. Thomas'a döndü. "Tek istediğim bu, Thomas."
"Yani babam bunun için mi öldü?"
Guy başını salladı. "Keşke bu gerekli olmasaydı, ama Kutsal Kâse'yi saklıyordu. O, Tanrının düşmanıydı."

Thomas o zaman Guy'dan nefret etti, hem de her zamankinden daha fazla. Kuzeni duygu dolu, alçak bir sesle ve mantıklı bir şekilde konuşmasına rağmen ondan nefret ediyordu. "Bana ne istediğini söyle," dedi Thomas.
"Dostluğunu," dedi Guy.
"Dostluk mu!"
"Berat Kontu kötü biri," dedi Guy. "Bir zorba, aptal, Tanrıyı umursamayan bir adam. Eğer adamlarını kaleden çıkarırsan onun aleyhine dönerim. Gece olana kadar sen ve ben buranın Lordu oluruz, Thomas. Yarın Berat'a gidip Kutsal Kâse'yi ortaya çıkarır ve Tanrının bütün insanlarını bize gelmeye davet ederiz." Guy du-raksadı, Thomas'ın yüzünden sözlerine karşı herhangi bir reaksiyon aradı "Benimle kuzeye gel," diye devam etti. "Sırada Paris var. O aptal Valois Kralından kurtuluruz. Dünyayı alırız, Thomas ve Tanrının sevgisine açarız. Bir düşün, Thomas! Tanrının bütün zarafeti ve güzelliği dünyaya yayılır. Daha fazla üzüntü, günah olmaz, yalnızca huzur dolu bir dünyada Tanrının uyumu olur."
Thomas bunu düşünürmüş gibi yaptı, sonra kaşlarını çattı. "Seninle birlikte Joscelyn'e saldıracağım, ama kuzeye gitmeden önce Başrahip Planchard'la konuşmak isterim."
"Neden Başrahip Planchard?" Guy şaşkınlığını gizle-yemiyordu.
"Çünkü o iyi bir adam ve onun tavsiyesine güveniyorum."
Guy başıyla onayladı. "O zaman onu çağırtırım. Yarın burada olur."

O zaman Thomas öyle büyük bir öfke duydu ki Guy'a çıplak elleriyle saldırabilirdi, ama öfkesine engel oldu. "Yarın buraya getirebilir misin?" diye sordu.
"Eğer gelirse."
"Başka seçeneği yok, değil mi?" dedi Thomas, sesinde öfkeyle. "O öldü, kuzen ve onu sen öldürdün. Oradaydım, mezarlıkla saklanıyordum. Seni duydum!"
Guy şaşkına dönmüştü, sonra çok öfkelendi, ama söyleyecek bir şeyi yoktu.
"Bir çocuk gibi yalan söylüyorsun," dedi Thomas onu küçümseyerek. "İyi bir adamın ölümü konusunda yalan söyledin. O halde her konuda söyleyebilirsin." Dönüp yürüdü gitti.
"Thomas!" diye peşinden seslendi Guy.
Thomas döndü. "Kutsal Kâse'yi mi istiyorsun, kuzen? O zaman onun için savaşmak zorundasın. Belki yalnızca sen ve ben? Sen ve kılıcın, bana ve silahıma karşı?
"Silahına mı?"
"Kutsal Kâse," dedi Thomas sertçe ve kuzeninin yalvarmalarına aldırmayarak kaleye geri döndü.
"Peki, ne önerdi?" diye sordu Sir Guillaume.
"Dünyanın bütün krallıklarını," dedi Thomas.
Sir Guillaume şüpheyle burnunu çekti. "Bu cevapta kutsal bir koku alıyorum."
Thomas gülümsedi. "Şeytan İsa'yı yabani ortama çekti ve görevinden vazgeçerse ona dünyanın bütün krallıklarını vermeyi teklif etti."

"Kabul etmeliydi' dedi Sir Guillaume. "Ve bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarmalıydı. Demek buradan gidemiyoruz?"

"Savaşarak çıkamazsak hayır."
"Fidye parası?" diye sordu Sir Guillaume umutla.
"Sormayı unuttum."
"Hiçbir halta yaramıyorsun," diye karşılık verdi Sir Guillaume İngilizce olarak. Sonra tekrar Fransızcaya dönerek daha neşeli bir şekilde, "Ama en azından Kutsal Kâse bizde, değil mi? Bu da bir şeydir."
"Bizde mi?" diye sordu Genevieve.
İki adam ona doğru döndü. Masa ve tabureler barikata eklenmek için aşağıya taşındığından artık çıplak olan üst salondaydılar. Geriye bir tek, içinde garnizonun parasının bulunduğu demire bağlı sandık . kalmıştı ve bir mevsimlik baskınlar yüzünden bol miktarda para vardı sandıkta. Genevieve sandığın üstüne oturdu; yeşil kupasıyla güzel, altın Kutsal Kâse elindeydi, ama Thomas'ın St. Sever manastırından getirdiği ahşap kutu da yanındaydı. Kupayı altın yuvasından çıkarıp kutuya koydu. Kapak kapanmıyordu, çünkü cam kupa çok büyüktü. Kutu bir şey için yapılmıştı, ama bu Kutsal Kâse için yapılmamıştı. "Kutsal Kâse elimizde mi?" diye sordu. Kâse'nin kutuya sığmadığını gösterirken Thomas ve Sir Guillaume ona bakıyordu.
"Elbette Kutsal Kâse bu," dedi Sir Guillaume aldır-mazcasına.
Thomas Genevieve'in yanına gidip kupayı aldı. Ellerinde çevirdi. "Eğer Kutsal Kâse babamdaysa Kardinal Bessieres'in eline nasıl geçti?"

"Kim?" diye sordu Sir Guillaume.
Thomas yeşil kupaya baktı. Cenova Katedralindeki Kutsal Kâse'nin yeşil camdan yapıldığını duymuştu ve kimse onun gerçek olduğuna inanmıyordu. Bu da aynı kâse miydi? Ya da sahte olan başka bir yeşil camdı? "Bunu aldığım adam Kardinal Bessieres'in kardeşiymiş ve eğer Kutsal Kâse gerçekten ondaysa Castillon d'Ar-bizon'da ne yapıyordu? Kutsal Kâse'yi Paris'e ya da Avignon'a götürürlerdi."
"Sevgili İsa," dedi Sir Guillaume. "Yani sen bunun gerçek olmadığını mı söylüyorsun?"
"Bunu öğrenmenin bir yolu var," dedi Thomas ve kupayı yukarı kaldırdı. Camdaki minik altın beneklerini görüp çok güzel bir şey olduğunu düşündü. Çok zarif, eski bir şeydi, ama gerçek miydi? Elini biraz daha yukarı kaldırdı, kupayı bir saniye orada tuttuktan sonra yere bıraktı. Yeşil cam binlerce parçaya ayrıldı.
"Sevgili İsa aşkına," dedi Sir Guillaume. "Sevgili İsa."

Y
angın Castillon d'Arbizon'un çoğunu yaktıktan sonraki sabah ilk insanlar ölmeye başladı. Bazıları gece öldü, bazıları şafakta. Rahipler son ayinlerini yapacakları evlere kutsanmış ekmek taşımakla meşguldüler. Matem tutan ailelerin çığlıkları Joscelyn'i uyandırmaya yetecek kadar şiddetliydi. Yaverine hırlayarak gidip şu iğrenç sesi susturmasını emretti, ama Joscelyn'in odasındaki köşede, hasırın üstünde uyuyan yaveri titriyor ve terliyordu, yüzünde Joscelyn'in yüzünü buruşturmasına neden olan kötü görünümlü siyah şişlikler oluşmuştu. "Defol!" diye bağırdı yaverine. Genç adam kıpırdamayınca tekmeleyerek kapının dışına çıkardı. "Dışarı! Dışarı! O, İsa! Altım pislemişsin! Defol!"
Joscelyn giyinip keten gömleğinin üstüne külot pantolon ve deri ceketini geçirdi. "Sen hasta değilsin, değil mi?" dedi yatağını paylaşan kıza.
"Hayır, Lordum."
"O zaman bana domuz pastırması ve ekmek, bir de şekerli şarap getir."
"Şekerli şarap mı?"
"Sen hizmetçi değil misin? O halde bana hizmet et ve şu pisliği temizle." Yaverinin yatağını işaret ediyordu. Çizmelerini giyerken neden normalde horozlar öterken

atılan top sesiyle uyanmadığını merak etti. Topun nam-lusundaki çamur gece boyu kurumuştu ve Sinyor Gi-oberti şafaktaki atışın en fazla tahribatı yaptığına inanıyordu, ama bu sabah atış yapılmamıştı henüz. Evin salonuna gidip topçuya seslendi.

"Hasta." Cevap veren Guy Vexille'di. Odanın bir köşesinde oturmuş bıçağını biliyor ve belli ki Joscelyn'i bekliyordu. "Bulaşıcı bir hastalık var."

Joscelyn kılıcını kemerine taktı. "Gioberti hasta mı?"

Guy Vexille bıçağını kınına soktu. "Kusuyor, Lordum ve terliyor. Koltuk altları ve kasıkları şişti."

"Adamları kahrolası topu ateşleyebilir, değil mi?"

"Onların da çoğu hasta."

Joscelyn Vexille'e bakarak duyduklarını anlamaya çalıştı. "Topçular hasta mı?"

"Kasabanın yarısı hasta," dedi Vexille, ayağa kalkarak. Yıkandı, temiz siyah giysiler giyip, dar kafatasında kaygan bir şekilde yayılması için uzun siyah saçlarını yağladı. "Bir salgın hastalık olduğunu duymuş, ama inanmamıştım. Yanılmışım. Tanrı beni affetsin."

"Salgın hastalık mı?" Joscelyn artık korkmaya başlamıştı.

"Tanrı bizi cezalandırıyor," dedi Vexille sakin bir şekilde. "Şeytanı serbest bıraktığımız ve cennetten daha açık bir işaret beklemediğimiz için. Kaleye bugün saldırmalıyız, Lordum, Kutsal Kâse'yi almalı ve böylece bu belayı durdurmalıyız."

"Bela mı?" diye sordu Joscelyn. Kapının çekingen bir şekilde çalındığını duydu. Hizmetçi kızın yemeğini getirdiğini düşündü. "İçeri gel, kahrolası," diye bağırdı, ama gelen kız değil, ürkek veendişeli Peder Medous'tu.

Rahip Joscelyn'in önünde dizlerinin üstüne çöktü, "insanlar ölüyor, Lordum."

"Benim ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Jos-celyn.

"Kaleyi alın," dedi Vexille.

Joscelyn ona aldırmayıp rahibe baktı. "Ölüyorlar mı?" diye sordu çaresizce.

Peder Medous başını salladı. Yüzünde yaşlar vardı. "Bu bir salgın hastalık, Lordum," dedi. "Kusuyor, terliyor, bağırsaklarını boşaltıyorlar. Yüzlerinde siyah çıbanlar çıkıyor ve ölüyorlar."

"Ölüyorlar mı?" diye sordu Joscelyn.

"Galat Lorret öldü; karısı hasta. Benim kâhyam hasta." Gözlerinden biraz daha yaş döküldü. "Salgın hastalık havada var, Lordum." Joscelyn'in siyah, yuvarlak yüzüne baktı, Lordunun dayanacağını umuyordu. "Havada var," diye tekrarladı. "Doktora ihtiyacımız var, Lordum. Ve onların Berat'tan gelmesi için ancak siz emir verebilirsiniz."

Joscelyn diz çökmüş rahibin yanından geçti, caddeye çıkıp tavernanın kapısında oturan iki askere baktı. Şişmiş yüzlerinden ter akıyordu. Ona donuk bir şekilde bakıp yüzlerini çevirdiler. Çocuklarının terleyip öldüğünü gören annelerin feryatlarını duyuyorlardı. Önceki günün yangınından kalan duman nemli sabahta seyrelmişti ve her şey isle kaplanmıştı. Joscelyn ürperdi, sonra St. Callic kilisesinden Sir Henri Courtois'i gördü. Rahatlarken neredeyse koşup adama sarılıyordu. "Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bir salgın hastalık var, Lordum."

"Havada var, evet," dedi Peder Medous'un sözlerini tekrarlayarak.

"Bunu bilemem," dedi Sir Henri yorgun bir şekilde. "Ama şunu biliyorum ki yirmiden fazla adamımız hasta. Üçü öldü bile. Robbie Douglas hasta. Sizi istiyor, Lordum. Bir doktor bulmanız için yalvarıyor."

Joscelyn bu ricaya aldırmayıp havayı kokladı. Alevlerin kalıntısı, kusmuk, dışkı ve idrar kokuyordu. Her kasabanın, her günün kokuşuydu bunlar, ama nedense şimdi daha kötü görünüyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu çaresizce.

"Hastalarımın yardıma ihtiyacı var," dedi Sir Henri. "Doktora ihtiyaçları var." Ve de mezar kazıcıya, diye düşündü, ama sesli olarak söylemedi.

"Havada var," dedi Joscelyn tekrar. Koku artık çok ağırlaşmıştı, etrafını kuşatıyor, onu tehdit ediyordu. Panik halde titremeye başladı. Bir adamla dövüşebilir-di, hatta bir orduyla dövüşebilirdi, ama bu sessiz, hain kokuyla değil. "Gidiyoruz," diye karar verdi. "Hastalığın etkilemediği herkes hemen gidiyor. Hemen!"

"Gidiyor mu?" Sir Henri bu karara çok şaşırmıştı.
"Gidiyoruz!" dedi Joscelyn sertçe. "Hastaları geride bırakın. Adamlara hazırlanıp atları eyerlemelerini söyleyin."
"Ama Robbie Douglas sizi görmek istiyor," dedi Sir Henri. Joscelyn ve Robbie'nin Lorduydu ve ona bakım hizmetini borçluydu, ama Joscelyn şu anda hasta ziyaret edecek havada değildi. Hastalar kendilerine bakabilirlerdi. Mümkün olduğunca adamı bu dehşetten kurtaracaktı.
Bir saat içinde oradan ayrıldılar. Atlar bulaşıcı hastalıktan kaçarak dörtnala kasabadan uzaklaşıyor, Berat'ın büyük kalesinin güvenliğine koşuyorlardı. Joscelyn'in,

şövalyeleri ve askerleri tarafından terk edilen okçularının neredeyse hepsi onları takip ediyordu. Kasabalılar da salgın hastalıktan kurtulmak için kaçıyordu. Vexil-le'in çok sayıda adamı da hastalıktan etkilenmeyen birkaç topçuyla birlikte ortadan kaybolmuştu. Cehennem Tükürüğünü bıraktılar, hasta adamların atlarını alıp kaçtılar. Joscelyn'in adamlarının içinde bir tek Sir Henri Courtois geride kaldı. Sir Henri orta yaşlıydı ve ölüm korkusunu kaybetmişti ve senelerdir kendisine hizmet eden adamlar acı içinde yatıyorlardı. Onlar için ne yapabileceğini bilmiyordu, ama elinden geleni yapacaktı.
Guy Vexille, St. Callic kilisesine gitti. Azizin resmine ve Bakire Meryem'e dua eden kadınlara çıkmalarını söyledi. Tanrıyla yalnız kalmak istiyordu ve kilisenin yozlaşmış inancın uygulandığı yer olduğuna inanmasına rağmen orası hâlâ dua eviydi. Sunağın önüne diz çöküp yukarıda asılı duran İsa'nın güçsüz bedenine baktı. Korkunç yaralarından akan yoğun kana baktı. Kurtarıcının yan tarafına yapılan mızrakla uzattığı sol eli arasında örülmüş örümcek ağına aldırmayarak kana baktı. "Bizi cezalandırıyorsun," dedi yüksek sesle. "Bize büyük acılar veriyorsun, ama eğer senin istediğini yaparsak bizi bağışlarsın." Peki, ama Tanrının isteği neydi? ikilem buydu. Bir cevap arayarak dizlerinin üstünde ileri geri sallandı. "Söyle bana," dedi haçta asılı duran adama bakarak. "Ne yapmam gerektiğini söyle."
Ama ne yapması gerektiğini zaten biliyordu: Kutsal Kâse'yi ele geçirip gücünü açığa çıkarmalıydı; ama kilisenin loş ışığında, bulutların arasında tahtta oturan Tanrının tablosunun altında bir mesajın gelmesini umut etti. Ve istediği gibi olmasa da mesaj geldi. Ka-

ranlıkta bir ses duyacağını umuyordu, kendisine kesin başarıyı verecek olan ilâhi bir emir, ama onun yerine kilisede yürüyen ayak sesleri duydu. Etrafına bakınca geriye kalan ve hasta olmayan adamlarının kendisiyle birlikte dua etmeye geldiklerini gördü. Onun sunakta olduğunu duyunca teker teker geliyorlardı. Yanına diz çökerlerken Guy böyle iyi adamların yenilemeyeceğini biliyordu. Kutsal Kâse'yi almanın zamanı gelmişti.
Yarım düzine adamını kasabaya gönderip hâlâ ayakta durabilen bütün askerleri, okçuları ve şövalyeleri toplamalarını istedi. "Silahlansınlar ve bir saat içinde topun yanında buluşalım," dedi.
Hastaların ve ailelerinin feryatlarına kulaklarını tıkayarak kendi odasına gitti. Hizmetkârı hastalanmıştı, fakat Guy'un odasının bulunduğu evin oğullarından biri hâlâ iyi durumdaydı. Guy ona hazırlıklara yardım etmesini emretti.
Önce deri külot pantolonunu ve deri yeleğini giydi. İki giysi de sıkıca yapılmıştı, bu yüzden çocuk yeleğin arkasındaki ipleri bağlarken dimdik durması gerekiyordu. Çocuk zırhın kolayca girmesi için bir avuç domuz yağıyla deriyi iyice yağladı. Vexille'in yeleğinin üstüne giydiği kısa zincir zırh gömleği göğsü, karnı ve kasıkları için ekstra koruma sağlıyordu. Sonra plaka zırh parça parça yerine takıldı. Önce dört tane bacak koruyucusu, baldırları ve arkalarını koruyan yuvarlak plakalar ve ardından dizden ayak bileğine kadar inen parçalar geldi. Ve-xille'in dizleri dairesel parçalarla korunuyordu. Ayakla-rıysa ayak bileklerindeki zırhlara bağlanan çizmelerine takılan çelik plakalarla. Üzerine ağır kare biçiminde plakaların perçinlendiği kısa deri gömlek beline bağlandı,

bu ayarlanınca Vexille boyun parçasını kaldırıp çocuğun arkadaki iki tokayı takmasını bekledi. Çocuk göğüs ve sırt plakalarını Vexille'in başının üstüne kaldırırken inledi. İki ağır parça

omzundaki iki kısa deri kayışla bağlanıyordu ve plakalar yan taraflardaki kayışlarla daha da sıkılaştırılıyordu. Sonra sıra kollarının alt ve üst tarafını ve omuzlarını koruyan parçalara geldi. Dirsek eklemlerine iki yuvarlak parça kondu. Çocuk çalışırken kollarını esnetti, bağların kılıç kullanamayacağı kadar sıkı olmamasına dikkat etti. Eldivenler birbirinin üstüne binen pullara benzer çelik plakalarla kaplı deridendi; sonra Bologna'da yapılan değerli kılıcı taşıyan ağır siyah kının takılı olduğu kılıç kemerine sıra geldi.

Yüz on santim uzunluğundaki kılıç bir adamın kolundan daha uzundu ve bıçağı aldatıcı derecede inceydi, her an kırılacakmış izlenimi veriyordu, ama uzun çeliği sertleştiren ve silahı ölümcül hamle silahı yapan merkezi bir damarı vardı. Çoğu adam zırhlara çarpınca kütle-şen kesme kılıçları kullanırdı, ama Vexille hamle kılıçlarında ustaydı. Sanat, zırhtaki eklem yerini aramak ve çeliği oradan sokmaktı. Sapı akça ağaçla kaplanmıştı, kabzasındaki topuzu çeliktendi. Herhangi bir süsleme, altın yaprak ya da bıçağa yazılı olan bir yazı veya gümüş kakma yoktu. Yalnızca zanaatkarın aletiydi, ölüm silahı, bugünün kutsal görevi için uygun bir şey.

"Efendim?" dedi çocuk endişeli bir şekilde, Vexille'e üzerinde dar göz yarıklarının bulunduğu büyük turnuva miğferini uzatarak.

"O değil," dedi Vexille. "Bascinet ve boneyi alacağım." İstediklerini işaret etti. Büyük turnuva miğferi çok sınırlı bir görüş açısı sağlıyordu. Savaşta yan taraf-

taki düşmanları görmesine engel olduğu için ona fazla güvenmemeyi öğrenmişti. Okçularla yüzünde siper olmadan karşılaşmak bir riskti, ama en azından onları görebiliyordu. Boynunu ve kulaklarını koruması için zırhlı boneyi başına geçirdi, sonra çocuğun elinden bas-cinet'yi aldı. Bu, yuvarlak kenarları ve görüşünü kısıtlayan yüz siperi olmayan basit bir miğferdi. "Gidip ailenle ilgilen," dedi çocuğa. Söğüt tahtalarının kaynatılmış, sertleşmiş deriyle kaplandığı, üzerinde Kutsal Kâ-se'yi taşıyan Vexille'lerin yale'inin resminin bulunduğu kalkanını aldı. Bir muskası, tılsımı yoktu. İster bir kadın eşarbı, isterse bir rahip tarafından kutsanmış bir mücevher parçası olsun, böyle tedbirler almadan çok az adam savaşa giderdi. Ama Guy Vexille'in yalnızca bir muskası vardı, o da Kutsal Kâse'ydi. Ve şimdi onu almaya gidiyordu. Kalede ilk hasta olan bir Coredor'du. Gece olana kadar yirmiden fazla kadın ve adam kusmaya, terlemeye ve titremeye başladı. Jake de onlardan biriydi. Şaşı gözlü okçu avlunun bir köşesine gidip yanına yayını, kucağına bir avuç ok koydu, acısını orada çekmeye devam etti. Thomas onu üst kata çıkmaya ikna etmeye çalıştı, ama Jake reddetti. "Burada kalacağım," diye ısrar etti. "Açık havada öleceğim."

"Ölmeyeceksin," dedi Thomas. "Cennet seni almayacak ve şeytanın rekabete ihtiyacı yok." Bu ufak şaka Ja-ke'in, hızla koyulaşarak morluğa dönüşen küçük kırmızı yumrularla dolu yüzünde bir gülümseme belirmesini

sağladı. Pantolonunu çıkarmıştı, çünkü altını tutamıyordu. Thomas'ın en fazla ahır harabelerinden saman getirip yatak yapmasına izin verebilirdi.

Philin'in oğlu da hastaydı. Yüzünde pembe noktalar çıkmıştı ve titriyordu. Hastalığın nereden geldiği belli değildi, ama Thomas doğu rüzgârıyla geldiğini tahmin ediyordu. Başrahip Planchard kendisini bu konuda, Lombardy'den gelen salgın hastalık konusunda uyarmıştı. Ama işte Thomas çaresiz durumdaydı. "Bir rahip bulmalıyız," dedi Philin.

"Bir doktor," dedi Thomas, ama hiç doktor tanımıyordu ve birini bulsalar bile kaleye nasıl sokacağını bilmiyordu.

"Rahip," diye ısrar etti Philin. "Eğer bir çocuk kutsal ekmeğe dokunursa tedavi olur. Bu her şeyi tedavi eder. Bir rahip bulmama izin ver."

Thomas o zaman topun ateşlenmediğini, tatar oklarının kalenin taşlarına çarpmadığını fark etti. Bu yüzden Peder Medous'u ya da kasabadaki diğer rahiplerden birini getirmesi için Philin'i gönderdi. Uzun boylu adamı bir daha görmeyi beklemiyordu, ama Philin yarım saat içinde geri dönüp kasabanın da kale gibi kötü durumda olduğunu, Peder Medous'un hastaları takdis ettiğini ve düşman garnizona gelecek zamanı olmadığını söyledi. "Sokakta ölü bir kadın vardı," dedi Philin Thomas'a. "Dişleri birbirine kenetlenmiş öylece yatıyordu."

"Peder Medous sana kutsal ekmek verdi mi?"
Philin ona kalın ekmek parçasını gösterip hastaların çoğuyla birlikte üst katta olan oğlunun yanına götürdü. Bir kadın, kocasının son duası edilmeyeceği için ağlıyordu, bu yüzden Genevieve onu rahatlatmak ve

hastalara umut vermek için altın kupayı ot şiltelerin etrafında dolaştırdı, hastaların eline dokundurup bunun bir mucize yaratacağını söyledi.
"Bir mucizeye ihtiyacımız var," dedi Sir Guillaume Thomas'a. "Ne bu?" İkisi kalenin kulesine çıkmış, tatar oku tehdidiyle karşılaşmadan terk edilmiş topa bakıyordu.
"İtalya'da bir salgın hastalık vardı," dedi Thomas. "Buraya gelmiş olmalı."
"Sevgili İsa," dedi Sir Guillaume. "Ne tür bir salgın hastalık?"
"Tanrı bilir," dedi Thomas. "Kötü bir hastalık." Bir an için salgın hastalığın yeşil Kutsal Kâse'yi kırdığı için ceza olarak gönderildiği korkusunu hissetti, ama sonra Planchard'm kendisini Kutsal Kâse'yi bulmasından çok uzun zaman önce bu hastalık konusunda uyardığını hatırladı. Kanlı bir çarşafa sarınmış bir adamın ana caddede sendeleyip düştüğünü gördü. Şimdiden kefenine sarılmış gibi hareketsiz yatıyordu.
"Tanrı aşkına neler oluyor?" diye sordu Sir Guillaume haç çıkararak. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"
"Bu Tanrının öfkesi," dedi Thomas. "Bizi cezalandırıyor."
"Ne için?"
"Hayatta kaldığımız için," dedi Thomas buruk bir sesle. Kasabadan yükselen feryatları duyabiliyor, hastalıktan kaçan insanları görebiliyordu. Eşyalarını el arabalarına koyup topun yanından geçtiler, kapıdan çıkıp köprüden geçerek batıya yöneldiler.
"Kar yağması için dua et," dedi Sir Guillaume. "Karın hastalıkları durdurduğunu çok görmüşümdür. Nedenini bilmiyorum."

"Burada kar yağmaz," dedi Thomas.
Genevieve yanlarına geldi. Elinde hâlâ altın kupa vardı. "Ateşi besledim. Yardımı oluyor gibi."
"Yardımı mı?"
"Hastalara. Sıcaklığı seviyorlar. Çok büyük bir ateş oldu." Kalenin yan tarafındaki delikten çıkan dumanı işaret etti. Thomas kolunu onun omzuna atıp yüzünde kırmızımsı lekeler olup olmadığını inceledi, ama solgun teni berraktı. Orada dikilip insanların köprüyü geçmelerini, batıya giden yola çıkmalarını seyrettiler. Jos-celyn'in kuzeye giden atlı askerlere öncülük yaptığını gördüler. Yeni Berat Kontu arkasına bile bakmadı, sanki şeytan kovalıyormuş gibi gidiyordu.
Belki de kovalıyordur, diye düşündü Thomas. Gözden kaybolan atlıların arasına kuzenini aradı, ama göremedi. Belki Guy ölüyordu?
"Kuşatma bitti mi?" diye sordu Sir Guillaume.
"Kuzenim yaşıyorsa hayır," dedi Thomas.
"Kaç okçun var?"
"Yayı çekebilecek on iki adam," dedi Thomas. "Askerler?"

"On beş tane." Sir Guillaume yüzünü buruşturdu. Tek tesellisi garnizonun kaçmaya çalışmamasıydı, çünkü dost taburlardan çok uzaktaydılar. Philin'den hiçbir kuşatmacının kaleyi izlemediğini öğrenince Coredor'lardan bazıları gitmişti, ama Thomas bu kayba üzülmüyordu.
"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Sir Guillaume'ye.
"Hastalarımız iyileşene kadar burada kalacağız," dedi Thomas. 'Ya da ölene kadar," diye ekledi. "Sonra gideceğiz." Jake gibi adamlarını tek başına acı çekmeleri

için bırakamazdı. En azından kalıp cennete ya da cehenneme gidişlerinde yanlarında bulunabilirdi.
Sonra öteki dünyaya geçişin beklediğinden daha hızlı olduğunu gördü, çünkü askerler caddede toplanıyorlardı. Kılıç, balta ve kalkan taşıyorlardı ve görüntüleri yalnızca tek bir anlama geliyordu. "Kutsal Kâse'yi istiyorlar," dedi.
"Sevgili İsa, ver gitsin," dedi Sir Guillaume hararetle. "Bütün parçalarını ver."
"Bunun onları tatmin edeceğini mi sanıyorsun?"
"Hayır," diye itiraf etti Sir Guillaume.
Thomas surlardan aşağı eğildi. "Okçular!" diye bağırdı. Zırhını takıp kılıcını kuşanmaya koştu. Yayını ve ok torbasını da alacaktı.
Kuşatma henüz bitmemişti.

Otuz şövalye ve asker caddede ilerledi. Aralarında Guy Vexille'in de bulunduğu öndeki on iki kişi tatar okçularını oklara karşı koruyacak olan kalkanları taşıyordu. Ama okçulardan yalnızca altısı kalmıştı. Guy arada on adım bırakarak kendisini takip etmelerini emretti, böylece her biri adamlardan daha uzun olan geniş tatar yayı kalkanları, askerleri korumaya hizmet etti.
Ağır ağır hareket ediyorlardı. Bir yandan kapıya yaklaşmaya çalışırken, bir yandan da okların geçip adamların ayak bileğine saplanmaması için taşlarda sürüklenen kalın, ağır kalkanların arkasında kalmaya çalışıyorlardı. Guy Vexille okların kalkanlara çarpmasını bekliyordu, bu olmayınca Thomas'ın ya oklarını kay-

bettiğini ya da daha büyük bir olasılıkla kalkanların inmesini beklediğini düşündü.
Ölen ve ölmekte olanların oluşturduğu, ateş ve dışkı kokan kasabadan geçtiler. Kirli bir çarşafa sarılı bir adam sokakta ölmüştü; cesedi bir kenara tekmeleyip yollarına devam ettiler. İkinci saftaki adamlar, üç safi kale burcundan atılacak olan oklardan korumak için kalkanları yukarı kaldırdı, ama hâlâ hiç ok atılmıyordu. Guy kaledeki herkesin ölüp ölmediğini merak etti. Eski bir şövalye, kaderine gelen bir Kutsal Kâse-arayıcısı olarak kalenin boş salonlarında dolaştığını hayal etti ve kutsal emaneti talep etme düşüncesiyle duyduğu büyük sevinçle ürperdi; sonra adamların oluşturduğu grup kalenin önündeki boş meydanı geçti. Cehennem Tükürüğünün neden olduğu molozların üstünden geçerken Guy adamlarına birbirine yakın durmalarını ve kalkanları üst üste bindirmelerini hatırlattı. "İsa bizim yanımızda," dedi adamlarına. "Tanrı bizim yanımızda. Kaybedemeyiz."
Duyulan tek ses kasabadaki kadınların ve çocukların feryadı, kalkanların birbirine sürterken çıkardığı ses ve zırhlı ayakların şangırtısıydı. Guy Vexille ağır kalkanlardan birini kenara çekip avluda uzanan eğreti barikata baktı, ama kale burcuna giden merdivenlerin başına toplanmış olan okçuları da gördü. Adamlardan biri yayını çekerken Guy aceleyle kalkanların arasındaki gediği kapattı. Ok kalkana çarpıp geriye itti. Guy okun gücüyle şaşkına döndü. Başını kaldırıp bir el genişliğindeki iğne uçlu okun normalin iki katı kalınlığındaki kalkandan geçmiş olduğunu görüp daha da fazla şaşırdı. Düzensiz trampet sesini andıran daha fazla sayıda ok gelirken ağır kalkanlar darbenin etkisiyle sarsılıyordu. Kereste

katmanlarından geçen bir okla yanağından yaralanan bir adam küfretti, ama Guy adamlarını sakinleştirdi. "Bir arada durun," dedi. "Ağır ağır yürüyün. Kapıdan geçtikten sonra barikata gidiyoruz. Barikatı yıkabiliriz. Sonra da öndeki ilk saf merdivenlere hücum eder. Okçulara

ulaşana kadar kalkanları bırakmayın." Kendi kalkanı bir taşa sürtünce kalkanı küçük engelin üstünden aşırmak için büyük tahta tutamağı kaldırdı. Tam o anda bir ok gelerek ayağının birkaç santim yanma, molozların arasına gömüldü. "Sıkı durun," dedi adamlarına. "Sıkı durun. Tanrı bizimle birlikte." İki okla vurulan kalkan geriye doğru sarsıldı, ama Guy onu dik tutmayı başardı. Bir adım daha attı. Artık parçalanmış molozların üstüne tırmanıyorlardı. Büyük kalkanları küçük hamlelerle oynatıyor, okların gücüne karşı sıkıca tutuyorlardı. Kale burçlarında hiç okçu yok gibiydi, çünkü gökyüzünden hiç ok gelmiyordu, yalnızca karşıdan geliyor, onlar da kalkanlarla durduruluyordu. "Birbirinize yakın durun," dedi Guy adamlarına. "Yakın durun ve Tanrıya güvenin." Derken kapının yanındaki perde duvarın kalıntılarının arkasında gizlenen Sir Guilla-ume'nin askerleri uluyarak hücuma geçti.

Sir Guillaume saldırganların büyük kalkanların arkasına gizlendiklerini ve bunun onları kör edeceğini düşünmüştü. Bu yüzden barikatın bir tarafını yıkmış ve on adamını avlunun bir köşesine, perde duvarın arkasına, ahırdaki dışkının yığıldığı yere götürmüştü. Şimdi Guy'un adamları kemerli girişten içeri girerken Sir Guillaume saldırdı. Joscelyn'in saldırısına karşı kullandığı taktikti bu, yalnız bu kez planı hücum etmek, öldürüp yaraladıktan sonra derhal geri çekilmekti. Adamlarına

bu fikri tekrar tekrar anlatmıştı. Kalkan duvarını yıkıp barikata geri çekilirken katliamın geri kalanını okçulara bırakın. Bir an için her şey plana göre işliyor gibi göründü. Hücum saldırganları gerçekten şaşırttı, dağılarak geri çekildiler. Dövüşmeyi her şeyden çok seven bir İngiliz askeri baltayla bir kafatasını parçalarken Sir Guillaume kılıcını bir adamın kasıklarına soktu. Kalkanları tutan adamlar içgüdüsel olarak tehdide doğru döndü. Bu, kalkanların da dönmesi ve sol taraflarını merdivenlerin üstündeki okçulara karşı açmaları anlamına geliyordu. "Şimdi!" diye seslendi Thomas ve oklar uçtu.

Guy bunu öngörmemişti, ama hazırdı. Arka safta Fulk adında, bir köpek kadar sadık ve bir kartal kadar ateşli Norman vardı. "Durdur onları, Fulk!" diye bağırdı Guy. "Ön saf benimle birlikte!" Bir ok bacak zırhından sekip arkadaki adamı yaraladı. Ön safların ikisi zırhlarından geçen oklarla sendeliyorlardı, ama gerisi kalkan duvarını yeniden kapatıp barikatın sonundaki gediğe doğru yönelen Guy Vexille'i takip ediyordu. Sir Guillaume'nin adamları geri çekilmeliydi, ama şimdi savaşa hapsolmuş, yakın dövüşün heyecanı ve dehşeti içinde kaybolmuşlardı; darbeleri kalkanla-rıyla karşılıyor, düşman zırhında bir çentik bulmaya çalışıyorlardı. Guy onlara aldırmayıp barikatın yanından geçti, ağır kalkamyla kendisini koruyarak merdivenleri çıktı. Yanında beş adam vardı; geri kalanlar Sir Guillaume'nin sayıları gerçekten az olan adamlarına saldırıyordu. Okçular merdivenleri çıkan altı adama dönüp oklarını dev kalkanlarda harcadı. Derken kargaşada fark edilmeyen altı tatar okçusu kemerli girişte belirip İngiliz okçularını dağıtan yaylım ateşine

başladılar. Üç okçu hemen yere düştü; bir diğeri tatar okuyla parçalanan yayma baka kaldı.

Tanrının yanlarında olduğunu söyleyen Guy, kalkanını bırakıp merdivenlerden yukarı koştu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı Thomas. "Geri çekilin!" Merdivenleri savunmak için bekleyen üç asker vardı, ama önce okçularının kapıdan geçmesi gerekiyordu, ama Guy bir tanesini kapana sıkıştırmıştı. Bacaklarına kılıcıyla çelme takıp adamı düşürdü, sonra uzun kılıcını kasıklarına gömerek adamın şiddetli bir çığlık atmasına neden oldu. Kan merdivenlerden aşağı sel gibi akıyordu. Thomas yayını Guy'un göğsüne bastırarak onu geriye itti. Sam Thomas'ı yakalayarak kapıdan geriye çekti. Sonra sürekli sağa doğru dönen merdivenleri tırmanmaya geldi sıra. Tepeye varınca orada bekleyen üç askerin yanından geçti. "Onları tutun," dedi Thomas adamlara. "Sam! Yukarı! Çabuk!"

Thomas merdivenlerde kaldı, Sam ve geri kalan yedi okçu, kalenin burçlarına varınca ne yapacaklarını biliyorlardı. Thomas'ın en önemli görevi ise Guy'un ilk kattaki salona çıkan adamlarını durdurmaktı. Saldırganların, merdivenlerin merkezi omurgası sağ taraflarında olacak şekilde yukarı çıkmaları gerekiyordu ve bu kılıç kullanan sağ kollarının hareketini engelleyecekti. Aşağı doğru dövüşen Thomas'm adamlarıysa silahlarını hareket ettirmek için daha geniş bir alana sahip olacaktı. Yalnız Guy'un ilk adamı solaktı ve kısa saplı, geniş bıçaklı

bir balta kullanıyordu. Baltasını bir adamın ayağına indirip adamı, kalkan, kılıç ve zırh şangırtısıyla yere indirdi. Balta yine indi, kısa bir çığlık duyuldu. Thomas üç adımlık mesafeden bir ok attı, baltalı adam boğazın-

da okla geriye düştü. Ardından bir tatar oku gelip duvarın kıvrımına sürttü. Thomas Genevieve'in Coredor'la-rın yaylarını toplayıp yeni bir hedef beklediğini gördü.

Sir Guillaume'nin başı ciddi beladaydı. Adamlarının sayısı çok azdı ve kapana kısılmışlardı. Adamlarına kalkanlarını bir araya getirmeleri ve avlunun köşesinde, dışkı yığınının onu gizlediği yerde kendilerini güçlendirmeleri için bağırdı. Sonra Guy'un adamları aceleyle geldi, kalkanlar, kılıç ve baltalarla buluşmak için kalktı. Sir Guillaume'nin adamları, düşmanı geri püskürtmek için kalkanlanyla itti, kılıçlarıyla karınlarına ve göğüslerine hamle yaptı, ama düşmanlardan birinde, gömleğinde bir boğa sembolü olan iri yan bir adamın elinde bir gürz vardı. Sağlam bir sapı olan büyük demir küreyi bir İngiliz kalkanına indirip deri kılıfının tuttuğu kıymık yığını haline getirdi, kalkanı tutan adamın kolunu kırdı, ingiliz yine de kırık kalkanı saldırganın yüzüne savurmaya çalıştı, ama bir Fransız kılıcını kasıklarına sokunca adam diz üstü çöktü. Sir Gu-illaume gürzü tutup kendisine doğru çekti, düşman hızla gelirken ayağı kurbanına takıldı. Sir Guillaume kılıcının kabzasını adamın yüzüne indirdi, haç adamın gözüne girdi, ama adam yanağında kan ve jöleyi andıran bir maddeyle dövüşmeye devam ediyordu. İki düşman arkasından gelip kısa savunma hattını yardı. Miğferine kılıç darbeleri yiyen bir İngiliz dizlerinin üstüne çöktü, ileri doğru eğilip kustu. Bir Fransız kılıcını adamın sırt plakasıyla miğferi arasındaki gediğe soktu. Omurgası yırtılıp açılırken İngiliz bir çığlık attı.

Artık tek gözlü olan gürzlü adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sir Guillaume onun yüzüne bir tekme indirdi,

ardından bir daha, adam yerde kalmayınca kılıcını adamın göğsüne soktu, zırhı yırttı, ama sonra bir Fransız kılıcını Sir Guillaume'nin göğsüne savurdu, darbenin etkisi Sir Guillaume'yi geriye, dışkı yığınına fırlattı. "Bunlar ölü adamlar!" diye bağırdı Fulk. "Bunlar ölü adamlar!" Tam o sırada kale burçlarından ilk yaylım ok ateşi başladı.

Oklar Fulk'un askerlerinin sırtlarına girdi. Bazıları tabaka zırh takıyordu ve dik açıyla gelen oklar bu zırhlardan sekiyordu, ama iğne uçlu oklar zırhı ve deriyi delip dört saldırganı öldürdü, üçünü yaraladı. Sonra okçular yaylarını kapıdaki tatar okçularına döndürdü. Yaralanmayan Sir Guillaume ayağa kalkmayı başardı. Yarılan kalkanı bir kenara fırlattı. Derken gömleğinde boğa resmi olan adam dizlerinin üstüne doğruldu, Sir Guilla-ume'yle mücadele etmeye başladı, kollarını karnına do-layıp onu aşağı çekmeye çalıştı. Sir Guillaume iki elini çekiç gibi kullanarak ağır kılıcının kabzasını adamın miğferine indirdi, yine de yere çekilmeye devam edilince şangırtıyla devrildi. Adam onu boğmaya çalışırken kılıcını bıraktı. Sir Guillaume sol eliyle adamın göğüs zırhının altını bulmaya çalıştı, sağ eliyle hançerini çekip adamın koca karnına sapladı. Bıçağın deriden girip adamın tenini ve kaslarını yırttığını hissetti. Terle kızarmış, kanlı, tek-gözü kendisine doğru hırlarken bıçağı oynatıp adamın bağırsaklarını deşti.

Sayıları artan oklar mide bulandırıcı tok bir ses çıkararak Fulk'un geriye kalan adamlarına saplanmaya devam etti. "Buraya!" Vexille merdivenlerin tepesindeki kapıdaydı. "Fulk! Buraya! Onları bırak! Buraya!"

Fulk kükreyen sesiyle emri tekrarladı. Görebildiği kadarıyla savunmacıların yalnızca üçü avlunun köşe-

sinde hayattaydı, eğer onların işini bitirmek için orada kalırsa kuledeki okçular bütün adamlarını öldürürdü. Bacağında bir ok vardı, ama topallayarak merdivenleri çıkarken hiç acı hissetmiyordu. Sonunda geniş kapıdan girip oklardan kurtuldu. Guy'un on beş adamı kalmıştı. Diğerleri ölmüştü ya da hâlâ bahçede, yaralıydı. İki okla vurulmuş olan bir adam merdivenleri tırmanmaya çalışırken sırtına iki ok daha saplanıp onu yere savurdu. Kasıldı, ağzı açılıp kapandı, son ok omurgasını kırınca hareketsiz kaldı. Guy'un daha önce fark etmediği bir okçu,

samandan yatakta yatan bir adam büyük bir gayretle bahçede birkaç adım attı, bıçağıyla yaralı bir askerin boğazını kesti, ama sonra bir tatar oku giriş kapısından gelip okçuya çarptı, onu kurbanının üstüne yıktı.

Sir Guillaume çaresiz durumdaydı. Geriye iki adamı kalmıştı ve girişe saldırmak için yeterli değildi. Kendisinin de her yanı morluklar içindeydi, kanaması vardı ve kendini bir garip ve güçsüz hissediyordu. Birden midesi kalktı ve öğürdü, sonra sendeleyerek duvara doğru geriledi. John Faircloth bir dışkı yığınının üstünde yatıyordu, karnı kanıyordu. Ölürken hiçbir şey konuşacak durumda değildi. Sir Guillaume ölmekte olan İngiliz'e rahatlatıcı bir şeyler söylemek istiyordu, ama bir mide bulantısı dalgası içini kapladı. Tekrar öğürdü, zırhı garip biçimde ağır geldi. Bütün istediği uzanıp dinlenmekti. "Yüzüm," dedi hayatta kalan iki adamından Burgonyalı olana. "Yüzüme bak." Adam itaat etti, ama kırmızı noktaları görünce irkilerek geri çekildi. "Oh, sevgili İsa," dedi Sir Guillaume. "Sevgili İsa." Duvarın yanına çöküp tanıdık silah kendisine rahatlık verecekmiş gibi kılıcına uzandı.

"Kalkanlar," dedi Guy adamlarına. "İkiniz kalkanları yukarı kaldırıp merdivenlerden çıkın, biz de arkadan gelip bacaklarını keseceğiz." Merdivenleri almanın en iyi yolu buydu, savunmacıların savunmasız bacaklarını kesmekti, ama bunu denediklerinde geriye kalan iki askerin Sir Guillaume'nin merdivenlerin savunulması için sahanlığa yerleştirdiği iki mızrakla dövüştüğünü gördü. Mızrakları kalkanlara indirip adamları geri itiyorlardı. Bir ingiliz ve bir tatar oku bir adamın miğferine girip yüzüne tabakalar halinde kan inmesine neden oldu. Adam geriye devrilince Guy onu merdivenlerden indirip merdivenlerden sürüklediği baltalı cesedin yanına koydu.

"Tatar oklarına ihtiyacımız var," dedi Fulk. Küt yüzü morarmıştı ve sakalında kan vardı. Kapıya gidip tatar okçularının merdivenlere koşmaları için bağırdı. "Çabuk gelin!" diye bağırdı. Sonra kanlı bir dişi tükür-dü. "Burası güvenli! Okçular öldü," diye yalan söyledi. "Hemen gelin."

Tatar okçuları bunu denedi, ama Sam ve burçlarda-ki okçuları onları bekliyordu ve altı adamın dördü oklarla vuruldu. Dolu bir tatar yaya taşların üstünde sekti, barikata çarpıp metal çarkı harekete geçirdi ve fırlayan oku bir cesede saplandı. Bir tatar okçusu kemerli girişten geri kaçmaya çalıştı, ama bir ingiliz okuyla molozların üstüne savruldu. Yine de iki tatar okçusu yara almadan merdivenlere ulaşmayı başardı.

"Sayıları çok azaldı," dedi Guy adamlarına. "Ve Tanrı bizimle birlikte. Son bir gayrete ihtiyacımız var, ondan sonra Kutsal Kâse bizim olacak. Ödülünüz görkemli bir hayat veya cennet olacak. Görkemli bir hayat veya cennet." En iyi zırh ondaydı, bu yüzden bir sonraki

saldırıyı yanında Fulk'la yönetmeye karar verdi. İki tatar okçusu hemen arkalarında olacak,merdivenlerin dönemecinde bekleyen okçuları vurmak için hazır olacaktı. Merdivenler açıldıktan sonra Guy kale burcunun alt kısmını tutacaktı. Şansın yardımıyla Kutsal Kâse ulaştıkları herhangi bir odada olacaktı, ama eğer başka bir kattaysa her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacaklardı. Yine de ona ulaşacaklarına emindi ve Kutsal Kâ-se'yi bir kez ele geçirdikten sonra kaleyi yakacaktı. Ahşap döşemeler kolayca yanacaktı ve alevler ve duman, siper duvarlarındaki okçuları öldürecek, Guy zafer kazanacaktı. Oradan ayrılırken Kutsal Kâse onun olacaktı ve dünya değişecekti.

Yalnızca son bir gayret.

Guy askerlerinden birinden küçük bir kalkan aldı. Bir servis tabağından biraz daha büyük bir şeydi ve yalnızca kılıç darbelerini savuşturmak için yapılmıştı. Okları çekmesini umarak ve sonra okçuların okları boşaldığında yukarı koşmayı amaçlayarak kalkanı köşeden uzatıp saldırıya başladı, ama okçular bu numarayı yutmamıştı. Bu yüzden Guy, Fulk'a başıyla işaret etti, o da bacağındaki okun tüylü ucunu kırıp kısa parçasını kasında bıraktı. "Hazırım," dedi.

"O halde gidiyoruz," dedi Guy. İki adam kalkanların arkasına çömelip arkadaşlarının kan izlerini takip ederek döner merdivenleri tırmandılar. Bir dönemeci dönerken Guy kendini bir ok darbesine karşı hazırladı. Ok gelmeyince kalkanın üstünden baktı ve önündeki boş basamaklardan başka hiçbir şey görmedi. Tanrının kendisine bir zafer sunduğunu anladı. "Kutsal Kâse için," dedi Fulk'a ve iki adam aceleyle

ilerlediler. Yalnızca on iki basamak kalmıştı ve tatar okçuları arkalarındaydı. O sırada Guy yanık kokusunu duydu, ama önemsemedi. Merdivenler dönerken karşısındaki koridoru görebiliyordu. Savaş çığlığını attığı sırada ateş geldi.

Bu Genevieve'in fikriydi. Tatar yayını Philin'e vermiş ve hastaların yattığı üst salona çıkmıştı. Jos-celyn'in saldırısı sırasında ele geçirilen göğüs zırhlarından birini almış ve içini ateşin parlak közleriyle doldurmuştu. Coredor kadınlarından biri ona yardım ederek dumanı tüten cürufu ve külleri büyük bir tencereye doldurmuş, alt kata taşımışlardı. Zırh Genevieve'in ellerini yakıyordu, ama merdivenlerin başında iki adam görününce kırmızı kızgın közleri merdivenlerden aşağı boşalttılar. En büyük zararı küller verdi. Havada uçan sıcak toz Fulk'un arkasındaki okçuların gözlerine girdi. Fulk irkilip elleriyle yanan parçaları yüzünden temizlemek için uğraşırken silahını düşürdü. Tatar yayı, basamağa çarpıp kendi kendine harekete geçerek okunu Fulk'un ayak bileğine fırlattı. Fulk, kıpkırmızı közlerin arasına düştü, acıdan kurtulmak için geriye doğru gitmeye çalıştı. Külle yarı kör olan Guy merdivende tek başına kalmıştı. Kalkanı, gözlerini koruyacakmış gibi kaldırırken bir ok kalkana öyle şiddetli bir şekilde girdi ki Guy'ı geriye fırlattı. Ok, kalkanın yarısından geçmişti. Bir tatar yayı duvara çarptı. Guy dengesini bulmaya çalışarak sendeledi, külün ve yoğun dumanın neden olduğu gözyaşlarının arasında görmeye çalıştı. O anda Tho-mas az sayıdaki adamıyla hücuma geçti. Thomas kullandığı kısa mızrakla Guy'a saldırdı, onu merdivenle-

rin dibine kadar düşürdü. Thomas'ın yanındaki as-kerse bir kılıcı Fulk'un boynuna sapladı.

Vexille'in, merdivenlerin dibindeki adamları hücumu durdurmalıydı, ama Guy'un devrilerek aşağı inmesine, Fulk'un çığlığına, duman ve yanan et kokusuna o kadar şaşırmışlardı ki düşman uluyarak dumanların arasından çıkarken kapıya doğru geriledi-ler. Thomas'ın yalnızca beş adamı vardı, ama Guy'ın, efendilerini kapıp avlunun temiz havasına kaçan küçük grubunu paniğe sokmaya yetmişti. Thomas peşlerinden gidip mızrağını fırlattı. Dimdik gelen mızrak göğüs zırhına çarpınca Guy dış merdivenlerden geriye düşüp avlunun taşlarına serildi. Surlardan oklar gelmeye, zincir ve plaka zırhları delmeye başladı. Saldırganlar merdivenlerden yukarı çıkamıyordu, çünkü Thomas oradaydı ve kapı silahlı adamlar ve dumanla doluydu. Bu yüzden kaçtılar. Kasabaya koştular, oklar kemerli girişten onları takip edip ikisini yere yıktı. Sonra Thomas okçulara atışı kesmeleri için bağırdı. "İpleri bırakın!" diye bağırdı. "Beni duyuyor musun, Sam? İpleri bırakın! İpleri bırakın!"

Kısa mızrağı bırakıp elini uzattı. Genevieve ona yayını verdi. Thomas ok torbasından geniş başlı bir ok seçip merdivenlerin dibinde, adamları tarafından terk edilen kuzeninin ağır siyah zırhının içinde ayağa kalkma çabasını seyretti. "Sen ve ben," dedi Thomas. "Senin silahına karşı benim silahım."

Guy sağa sola baktı, bir yardım gelmediğini gördü. Avlu kusmuk, dışkı ve kan kokuyordu. Cesetlerle doluydu. Geri çekilip barikatın ucundaki gediğe doğru gitti. Thomas da onu takip ediyordu. Merdivenlerden

inip düşmanından on adım ötede durdu. "Savaş için iştahını mı kaybettin?" diye sordu Thomas.

Bunun üzerine Guy, uzun kılıcının menziline girmeyi umarak onun üstüne atıldı, ama geniş başlı ok göğüs zırhına çarptı. Guy bu darbeyle engellendi, büyük yayın gücü karşısında olduğu yerde kaldı. Thomas yayına başka bir ok takmıştı bile. "Bir daha dene," dedi Thomas.

Guy geri çekildi. Barikattan gerileyerek Sir Guil-laume'nin ve iki adamının yanından geçti. Adamlar onu durdurmak için bir şey yapmadı. Thomas'm okçuları surlardan aşağı inmiş, merdivenlerde onları seyrediyorlardı. "Zırhın iyi mi?" diye sordu Thomas Guy'a. "Öyle olmalı. Dikkatini çekerim, geniş başlı oklar atıyorum. Zırhını delmezler:" Bir ok daha attı, ek Guy'un kasıklarındaki zırha çarptı. Guy iki bük-lüm olup molozların üs üne savruldu. Thomas yeni bir ok hazırladı.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Thomas. "Ben Planchard gibi savunmasız değilim. Eleanor gibi. Babam gibi. Hadi gel de öldür beni."

Guy ayağa kalkıp molozların üstünde gerilemeye devam etti. Kasabada adamları olduğunu biliyordu, onlara ulaşabilirse güvende olurdu, ama arkasına dönmeye cesaret edemiyordu. Bunu yaparsa bir ok yiyeceğini biliyordu ve bir adamın gururu sırtına bir yara almasına izin vermezdi. Düşmanla yüzleşerek ölmek gerekirdi. Artık kalenin dışındaydı, açık alanda yavaşça geriliyordu. Adamlardan birinin bir tatar yayı bulup Thomas'ın işini bitirecek zekaya sahip ol masını için dua ediyordu, ama Thomas gülümseyerek

üzerine gelmeye devam ediyordu. Ve gülümsemesi tatlı bir intikam almaya gelen bir adamın gülümse-mesiydi.

"Bu iğne uçlu bir ok," dedi Thomas. "Seni göğsünden vuracak. Kalkanını kaldırmak ister misin?"

"Thomas," dedi Guy. Sonra hiçbir şey söyleyemeden kalkanını kaldırdı, çünkü Thomas'ın büyük yayını çektiğini görmüştü. Thomas ipi bıraktı ve iğne uçlu ağır meşe ok kalkandan girdi, göğüs plakasından, zırh gömleğinden ve deriden geçip Guy'un kaburgalarından birine dayandı. Darbe, Guy'ı üç adım geriletti, ama ayakta kalmayı başardı. Artık kalkanı göğsüne iğnelenmişti ve Thomas yayına yeni bir ok takmıştı.

"Bu kez karnına," dedi Thomas.

"Ben senin kuzeninim," dedi Guy ve oku göğsünden kalkanı yırtarak çıkardı, ama çok geç kalmıştı, ok karnına girdi, çelik plakayı, demir zırhı ve yağlı deriyi geçti. Bu ok derine saplanmıştı. "Birincisi babam içinde," dedi Thomas. "Bu kadınım içindi ve bu da Planchard için." Tekrar atış yaptı ve bu ok Guy'un boyunluğuna saplandı. Onu geriye, döşeme taşlarının üstüne savurdu. Kılıcı hâlâ elindeydi ve Thomas yaklaşırken onu kaldırmaya çalışıyordu. Aynı zamanda konuşmaya da çalışıyordu, ama boğazı kanla doluydu. Görüşünün neden bulandığını merak ederek başını iki yana salladı. Thomas'ın kılıç tutan kolunun üstüne diz çöktüğünü hissetti. Delinen boyunluğunu kaldırmaya çalıştığını görüp itiraz etmeye çalıştı, ama yalnızca kan kustu. Thomas hançerini boyunluğun altından sokup Guy'un boğazının derinliklerine gömdü. "Ve bu da benim için," dedi.

Sam ve yarım düzine okçu yanına geldi. "Jake öldü," dedi Sam.

"Biliyorum."

"Dünyanın yarısı öldü," dedi Sam.

Belki de dünyanın sonu geldi, diye düşündü Tho-mas. Belki de Kutsal Kitabın korkunç kehanetleri gerçekleşiyordu. Dört korkunç atlı ilerliyordu. Beyaz attaki binici Tanrının kötü dünyadan aldığı intikamdı, kızıl at savaşı taşıyordu, siyah atın eyerinde kıtlık yüklüydü, en kötüsü de soluk renkli at hastalık ve ölüm taşıyordu. Belki atlıları geri döndürecek tek şey Kutsal Kâse'ydi, ama Kutsal Kâse onda değildi. Bu yüzden atlılar özgürce ilerleyecekti. Thomas ayağa kalkıp yayını aldı, caddede yürümeye başladı.

Guy'un adamları okçularla savaşmak için kalmıyordu. Joscelyn'in adamları gibi kaçıyor, sokakları hastalıkların doldurmadığı bir yere gidiyorlardı. Thomas ölen ve ölmekte olanların oluşturduğu, duman ve pislik kokan, ağlayanlarla kasabada ilerledi. Yayında bir ok taşıyordu, ama kimse ona meydan okumadı. Bir kadın yardım istiyordu, bir çocuk kapı eşiğinde ağlıyordu. Thomas hâlâ zırhlarının içinde olan bir adam gördü, yayını yarı çekti, ama adamın silahının olmadığını gördü. Gri saçlı, yaşlıca bir adamdı bu. "Sen Thomas olmalısın," dedi adam.

"Evet."

"Ben Sir Henri Courtouis." Yakındaki evi işaret etti. "Arkadaşın orada. Hasta."

Robbie pis bir yatakta yatıyordu. Ateşle titriyordu, yüzü şişmiş ve kararmıştı. Thomas'ı tanımadı. "Seni zavallı serseri," dedi Thomas. Sam'e yayını verdi.

"Şunu da al, Sam," dedi, yatağın yanındaki alçak taburede duran parşömeni işaret ederek. Robbie'yi kollarına alıp tepeden yukarı taşıdı. "Dostlarının arasında ölmelisin," dedi bilinçsiz adama. Kuşatma sonunda bitmişti.
Sir Guillaume öldü. Çok sayıda diğerleri de öyle. Gömülecek bir sürü insan vardı. Thomas cesetleri nehrin karşısındaki tarlalarda açılan hendeğe taşıdı. Üzerlerini dallarla örterek yığını ateşe verdi, ama hepsini yakacak kadar yakıt olmadığı için cesetler yarı kızardı. Kurtlar geldi, kuzgunlar, ölümün zengin ziyafeti olan hendeğin üstünde ki gökyüzünü karartı.

insanlar kasabaya geri döndü. Hastalıktan Castil-lon d'Arbizon kadar kötü bir şekilde etkilenmiş olan yerlere sığınmaya çalışmışlardı, ama salgın hastalık her yerdeydi. Berat ölüler kenti gibiydi, ama Jos-celyn'in hayatta kalıp kalmadığını kimse bilmiyordu ve bu Thomas'ın umurunda bile değildi. Kış, buzu getirdi ve Noel'de gelen bir keşiş hastalığın kuzeyde olduğu haberini getirdi. "Hastalık her yerde," dedi keşiş. "Herkes ölüyor." Ama herkes ölmüyordu. Philin'in oğlu Galdric iyileşti, ama Noel'den hemen sonra babası hastalığa yakalandı ve acı dolu üç günden sonra öldü.

Robbie ise hayatta kaldı. Ölmesi gerektiği düşünülüyordu, çünkü bazı akşamlar nefes almıyor gibi görünüyordu, ama yaşadı ve yavaş yavaş iyileşti. Genevieve ona baktı, zayıfken karnını doyurdu, kirliyken yıkadı, Robbie özür dilemeye çalışınca onu susturdu. "Thomas'la konuş," dedi.

Hâlâ zayıf oları Robbie Thomas'a gittiğinde okçunun daha yaşlı ve haşin olduğunu gördü. Robbie ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden Thomas söyledi. "Söyle bana," dedi. "Yaptıklarını yaptığın zaman doğru şeyi yaptığını mı düşünüyordun?"
"Evet," dedi Robbie.

"O zaman yanlış bir şey yapmadın," dedi Thomas tekdüze bir sesle. "Konu kapanmıştır."

"Onu almamalıydım," dedi Robbie, Thomas'ın kucağındaki parşömeni işaret ederek. Thomas'm babası tarafından bırakılan, Kutsal Kâse'yle ilgili yazılardı bunlar.

"Geri aldım," dedi Thomas. "Ve şimdi Genevieve'e okumayı öğretmek için kullanıyorum. Başka bir işe yaramıyor."
Robbie ateşe baktı. "Üzgünüm," dedi.

Thomas bu özüre aldırmadı. "Şu anda yapacağımız şey herkesin iyileşmesini bekleyip eve dönmek."

St. Benedict Gününde gitmeye hazırdılar. On bir adam İngiltere'ye, eve dönecekti ve artık anne babası olmayan Galdric, Thomas'm hizmetkârı olarak yolculuk yapacaktı. Zengin olarak eve döneceklerdi, çünkü yağmalardan elde ettikleri paralar hâlâ duruyordu, ama ingiltere'de ne yapacaklarını Thomas bilmiyordu.

Thomas bir gece öncesini Gastillon d'Arbizon'da Ge-nevieve'in babasının kitabını okumasını dinleyerek geçirmişti. O geceden sonra kitabı yakmaya karar vermişti, çünkü onu bir yere götürmüyordu. Genevieve'in Latince okumasını istiyordu, çünkü belgede çok az İngilizce veya Fransızca vardı. Genevieve sözcükleri anlamasa da, harflerin şifresini çözme alıştırması yapı-

yordu. " 'Virga tua et baculus tuus ipsa consolobuntur me,'" diye okudu yavaşça. Thomas başıyla onayladı. Calix Meus Inebrians sözünün çok uzak olmadığını biliyordu. Kupanın kendisini sarhoş ve vahşi yaptığını ve bunun hiçbir işe yaramadığını düşündü. Planchard haklıydı. Bu arama insanları delirtiyordu.

* 'Pono coram me mensam,'" diye okudu Genevieve, " lex adverso hostium meorum.'"

"Pono değil," dedi Thomas, "pones. 'Pones coram me mensam ex adverso hostium meorum.'" Bunu ezbere biliyordu. Genevieve'e tercümesini yaptı. " 'Düşmanlarımın varlığında bana bir masa hazırla.'"

Genevieve kaşlarını çattı, solgun parmağını yazıdan ayırmadı. "Hayır," diye ısrar etti. " 'Pono' diyor burada. Müsveddeyi uzattı.

Ateşin ışığı gerçekten de pono coram me mensam ex adeverso hostium meorum,' diyen yazıyı aydınlattı. Bunu babası yazmıştı ve Thomas o satıra defalarca bakmıştı, ama hatayı hiç fark etmemişti. Latinceyi bilmesi sözcüklerin üstünden hızla geçmesine, sözcükleri yazılı olduğu

halinden çok aklındaki haliyle görmesine neden olmuştu. Pono. 'Bir masa hazırlıyorum.' Sen hazırla, değil, ben hazırlıyorum. Thomas sözcüğe bakarken bunun bir hata olmadığını biliyordu. Ve Kutsal Kâse'yi bulduğunu da biliyordu.

SONSÖZ
Kutsal Kase

K
ınlan dalgalar çakıl taşları kaplı sahile vurup bembeyaz köpüklerle tıslayıp geri çekildi. Gri-yeşil deniz durmadan, sürekli olarak ingiltere sahiline vuruyordu.

Hafif bir yağmur yağıyor, kuzuların oynaştığı ve erkek tavşanların, lalelerin yetiştiği çalıların yanında dans ettiği yeni çimenleri ıslatıyordu.

Salgın hastalık İngiltere'ye de gelmişti. Thomas ve üç arkadaşı boş köylerden geçerken, şişmiş memelerinden süt sağacak kimse olmadığı için böğüren inekleri duydular. Bazı köylerde okçular barikatların konduğu sokaklarda dikilmiş, bütün yabancıları geri çeviriyordu. Thomas böyle yerlerden itaatkâr bir şekilde uzak duruyordu. Ölüler için kazılmış çukurları görmüşlerdi; son duaları edilmeyen cesetlerle yarı dolu çukurlar. Bahar olduğu için çukurların kenarlarında çiçekler açmıştı.

Dorchester'da sokakta ölmüş bir adam vardı, ama onu gömecek kimse yoktu. Bazı evler çivilerle kapatılmış, üzerlerine içeridekilerin hasta olduğunu, ölmeleri ya da iyileşmeleri için orada bırakılmaları gerektiğini gösteren kırmızı haçlar çizilmişti. Kasabaların dışındaki tarlalar sürülmüyordu, tohumlar ölü çiftçilerin ahırlarında kalmıştı, çimenlerin üstünde tarla kuşları, ne-

BERNARD CORNWELL
hirlerden çıkıp dalan yalı çapkınları ve bulutların altında taklalar atan yağmur kuşları vardı.

Malikânenin yaşlı Lordu Sir Giles Marriott, salgın başlamadan önce ölmüştü ve mezarı köy kilisesindey-di. Hayatta kalan köylülerden herhangi biri Tho-mas'ın geçtiğini görmüş olsa bile onu selamlamadı. Onlar Tanrının gazabından korunmuşlardı. Thomas, Genevieve, Robbie ve Galdric Lipp Hill'in altına gelene kadar yollarına devam ettiler. Deniz tam karşıla-rındaydı. Çakıl taşı sahili ve vadi, bir zamanlar Hook-ton'un bulunduğu yerdeydi. Hookton geçmişte, müttefik oldukları zamanlarda Sir Guillaume ve Guy Vexil-le tarafından yakılmıştı. Şimdi kulübelerin kalıntılarının üzerinden sarkan dikenlerden, kilisenin kararmış, çatısız duvarlarında büyüyen deve dikenleri ve ısırgan otlarından başka bir şey yoktu.

Thomas on beş gündür İngiltere'deydi. Northampton Kontuna gitmiş, Lordu önce salgın hastalığın karanlık izlerini taşıyıp taşımadığını görmek için hizmetkârlarının onu muayene etmesini istemişti. Thomas, Lorduna Castillon d'Arbizon'dan getirdikleri paranın üçte birini vermiş, sonra da altın kupayı sunmuştu. "Kutsal Kâse için yapılmış Lordum," demişti. Ama Kutsal Kâse yoktu."

Kont kupaya hayran kalmıştı, evirip çevirmiş, ışığı yansıtması için havaya kaldırmıştı. Güzelliğiyle hayrete düşmüştü. 'Yok mu?"

"St. Sever'daki keşişler, kanatları orada onarılan bir melek tarafından gökyüzüne taşındığına inanıyor," diye yalan söyledi. "Gitmiş Lordum."

Kont ikna olmuştu, çünkü Kutsal Kâse olmasa bile büyük bir hazinenin sahibiydi. Thomas geri dönmeye söz

HERETIK
vererek arkadaşlarıyla yola çıkmıştı. Şimdi çocukluğunun geçtiği köydeydi. Yayına hâkim olmayı öğrendiği köye ve babasının, yani deli Peder Ralph'in martılara vaat verdiği ve büyük sırrını gizlediği kiliseye dönmüştü.

Hâlâ oradaydı. Eski kilisenin döşeme taşlarının arasında büyüyen otların ve deve dikenlerinin arasında gizlenmişti. Peder Ralph'in ayin ekmeklerini koyduğu kilden kâseydi. Kâseyi sunağa

koyar, keten bezle örtüp ayin bitince eve götürürdü. "Masa hazırlıyorum," diye yazmıştı. Sunak masaydı ve masayı o kâseyle hazırlıyordu. Thomas onu yüzlerce kez eline almış ve hiç önemsememişti. Hookton'a son gelişinde onu harabelerin arasından almış, ama küçük görerek tekrar yabani otların arasına fırlatmıştı.

Şimdi deve dikenlerinin arasında kâseyi yeniden bulup Genevieve'e götürdü. Kız kâseyi ahşap kutuya koyup kapağını kapadı. Kâse kutuya o kadar mükemmel şekilde uymuştu ki kutu sallandığında takırda-mıyordu bile. Kâsenin dibi, kutunun içindeki eski boyanın üstündeki rengi solmuş daireye uyuyordu. İkisi birbiri için yapılmıştı. "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Genevieve. Robbie ve Galdric kilisenin dışında durmuş, eski kulübelerin bulunduğu yeri gösteren yükselti ve yumruları inceliyorlardı. Kimse Tho-mas'ın Hookton'a neden geldiğini bilmiyordu. Gald-ric'in umurunda değildi, şimdilerde daha sessiz olan Robbie'yse kuzeye gidip Lord Outhwaite'ye fidye parasını ödeyene kadar Thomas'ın yanında kalmaktan memnundu. Tabii eğer Outhwaite hayattaysa.

"Ne yapacağız?" diye sordu Genevieve tekrar, sesi bir fısıltı şeklinde çıkıyordu.

"Planchard'ın bana tavsiye ettiği şeyi," dedi Tho-mas, ama önce torbasından şarap kesesini çıkardı, kâseye biraz şarap koyup Genevieve'e içirdi, sonra kâseyi alıp kendisi içti. Genevieve'e gülümsedi. "Bu bizi aforozdan kurtardı," dedi, çünkü ikisi de çarmıhtaki İsa'nın kanını toplayan kâseden içmişlerdi.

"Bu gerçekten Kutsal Kâse'mi?" diye sordu Gene-vieve.

Thomas kâseyi dışarı çıkardı. Denize doğru yürürlerken Genevieve'in elini tuttu. Lipp Nehrinin, Hook-ton'da hâlâ köylüler varken balıkçıların balıkçı teknelerini çektikleri yerde kıvrıldığı kancanın içindeki sahile ulaştılar. Thomas, Genevieve'e gülümseyerek kâseyi olabildiğince uzağa fırlattı. Nehrin karşısına, kanca şeklindeki çakıl taşı sahilinin uzak tarafına fırlattı. Kâse taşların arasına girip zıpladı, birkaç adım yuvarlanıp hareketsiz kaldı.

Akıntıya girip kıyıya tırmandılar ve kâsenin zarar görmediğini gördüler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Genevieve. Delilikten başka bir şeye neden olmayacak, diye düşündü Thomas. İnsanlar onun için dövüşecek, yalan söyleyecek, aldatacak, ihanet edecek ve ölecekti. Kilise ondan para kazanacaktı. Kötülük dışında hiçbir şey sağlamayacaktı, çünkü insanların kalplerindeki korkuları harekete geçiriyordu, bu yüzden Planchard'm söylediği şeyi yapacaktı. "'En derin denize atacağız,'" diye yaşlı başrahibin sözlerini tekrarladı, " 'canavarların arasına ve kimseye söylemeyeceğiz.'"

Genevieve kâseye son kez dokundu, sonra öpüp Thomas'a geri verdi, o da bir süre kucağında salladı.

Bu yalnızca köylü çamurundan, yapılmış, kırmızı-kah-verengi renkte bir kâseydi. Kalın ve sertti, mükemmel şekilde yuvarlak değildi. Bir tarafında çömlekçinin pi-şirilmemiş çamura zarar verdiği yerde küçük bir ezik vardı. Değeri birkaç kuruştu, hatta belki de beş para etmezdi, ama yine de Hıristiyanlığın en değerli hazi-nesiydi. Bir kere öpüp güçlü, okçu, sağ kolunu geri çekti, denizin çekilen kıyısına koştu, olabildiğince uzağa fırlattı. Kâse bir süre gri dalgaların üstünde uçtu, sanki insanları bırakmak istemiyormuş gibi bir saniye daha fazla uçtu. Ardından yok oldu.

Yalnızca beyaz bir şapırtı oluştu ve hemen kayboldu. Thomas Genevieve'in elini tutup döndü. O bir okçuydu ve delilik sona ermişti. Artık özgürdü.

Tarihsel Not

Heretic'ia çeşitli yerlerinde bol miktarda fare dolaşmasına izin verdim, ama onların salgın hastalığın yayılması konusunda masum olduklarını düşünüyorum. Tıbbi tarihçiler arasında Kara Ölüm'ün (hastanın biçimini bozan şişliklerin rengi verilmiştir) farelerdeki pireler tarafından yayılan hıyarcıklı veba mı yoksa sığırlardan yayılan bir tür şarbon mu olduğu konusunda bir tartışma var. Thomas ve arkadaşlarının bu teşhisi yapmalarının gerekmemesi benim için bir şans. Bu salgın hastalığı orta çağ açıklaması, insanoğlunun günahlarına eklenen ve her zaman uğursuz bir etkisi olan Satürn gezegeninin talihsiz astrolojik kavuşumudur. Tedavisi olmayan ve bilinmeyen bir hastalık olduğu için paniğe yol açmıştır. İtalya'dan kuzeye yayılmış, kurbanlarını üç ya da dört günde öldürmüş, diğerlerini esrarengiz bir şekilde bağışlamıştır. Avrupa'da vebanın ilk görünüşüydü bu. Başka salgın hastalıklar da olmuştu kuşkusuz ama hiçbiri bu büyüklükte değildi ve bu veba tahribatlarına aralıklarla yüz yıl daha devam etmiştir. Kurbanlar ona Kara Ölüm demiyordu, bu isim 1800'lere kadar kullanılmıyordu, onlar yalnızca bunun bir 'salgın hastalık' olduğunu biliyordu.

Veba, Avrupa nüfusunun en az üçte birini öldürdü. Bazı topluluklar nüfusun yüzde ellisinden fazlasının ölümü gibi bir faturayla karşılaştılar, ama genel olarak üçte bir rakamı doğru görünüyor. Kırsal alanları da kasabalar gibi şiddetle vurdu ve bütün köyler yok oldu. Bazıları çiftliklerde kabartılar ve hendekler şeklinde tespit edilmektedir. Bazı yerlerdeyse hiçbir amacı olmaksızın tarlalarda yalnız başına duran kiliseler bulunmaktadır. Bunlar veba kiliseleridir, yani eski köylerden geriye kalan tek şey.

Heretic'in yalnızca açılış ve kapanış bölümleri gerçek tarihe dayanmaktadır. Veba gerçekten olmuştur, Cala-is'in kuşatması ve ele geçirilmesi gibi, ama arada olan her şey hayalidir. Astarac gerçekten vardır, ama şu anda orada bulunan tek şey büyük rezervuarının sularının altında yatmaktadır. Kitabın başındaki savaş, Ni-eulay'ın ve kulesinin ele geçirilişi gerçekten olmuştur, fakat bu zafer Fransızlara bir şey kazandırmamıştır, çünkü Ham Nehrini geçip esas İngiliz ordusuyla karşı-laşamamışlardır. Bu yüzden Fransızlar geri çekilmiş, Calais düşmüş ve liman üç yüzyıl boyunca İngilizlerin ellerinde kalmıştır. Calais'in ölüme mahkûm olan ve sonra cezaları ertelenen altı kasabalısı iyi bilinmektedir ve kasabanın önünde bulunan Rodin'in altın heykeli bu olayın anısına yapılmıştır.

Thomas'ın Gaskonya'daki dil zorlukları gerçektir. Oradaki Aristokrasi İngiltere'de olduğu gibi Fransızca konuşmaktadır, ama yerli halk çok sayıda dil konuşmaktadır. Bu dillerin başlıcası modern Languedoc'un geldiği Occitan dilidir. Languedoc basit şekliyle, "Oc" dili anlamına gelmektedir, çünkü oc evet sözcüğü için kullanılmaktadır ve kuzey İspanya'da Pirenelerın hemen karşısında konuşulan dil Catalan'la yakından ilişkilidir. Güneylerindeki bölgeyi fetheden Fransızlar dili bastırmaya çalışmıştır, ama hâlâ konuşulmaktadır ve şimdi yeniden canlanmanın keyfini sürmektedir.

Kutsal Kâse'ye gelince? Uzun zaman önce yok olduğunu tahmin ediyorum. Bazıları onun İsa'nın Son Yemeğinde kullandığı kupa olduğunu söylüyor, diğerleri 'hazin darbe'den, yani çarmıha germe sırasında yan tarafında açılan mızrak yarasından akan kanın toplandığı kâse olduğunu. Kutsal Kâse her neyse hiç bulunamadı, ama söylentiler devanı ediyor ve bazıları İskoç-ya'da gizlendiğini söylüyor. Kutsal Kâse, ortaçağ Hıristiyanlığında en fazla değer verilen kutsal emanetti, bunun nedeni belki bu kadar esrarengiz oluşuydu, ya da belki de Arthur hikâyeleri son biçimini aldığında, sihirli kazanlarla ilgili bütün eski Celtic hikâyelerinin Kutsal Kâse'yle karıştırılmasıydı. Bu aynı zamanda yüzlerce yıldır anlatılan hikâyelerin altın kalıbı olmuştur ve öyle olmaya devam edecektir ki belki de bu yüzden bulunmaması daha iyidir.

SON